

ஸ்ரீமதேரமா நுஜாயகமே.

அபயப்ரதாநஸாரஸஹிதமான

தனி ஸ்வேரகம்.

அபாரகருணைகாரரான மெய்யுறவுச்சாஸனங்கள்

திருவாய்மலர்த்தருளிய

மணிப்ரவாள வ்யாக்யாநஸஹிதம்.

சிங்கப்பெருமாளிகோவில்

ஸ்ரீமான் - மாடபூசி

தர்க்கதீர்த்தர் - ராமா நுஜாசார்யரால்

எழுதப்பட்ட ப்ரதிபததா த்பர்யஸஹிதம்

அநேக தேசாந்த ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்
லேககப்ரமாதாதி ஜநிததோஷங்களில்லாமல்

மேல்படி

ராமா நுஜாசார்யராலும்

முத்துக்குஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ரபகஸபை (லிமிடெட்) யாரால்
சென்னப்பட்டணம்,

ஸ்ரீநிகேதநமுத்ராக்ஷரசாலையில்

ஸ்ரீபராங்குசதிருவவதாராதி இராக.

சார்வரிஸம்வத்ஸரத்திற்

பதிப்பித்துப் ப்ரசாரம் செய்யப்பட்டது.

ககாக.

விஜயதேவரம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)
382--(வருத்திய ஆறாவது ஆக்ட்டுப்ரகாரம் நிஜிஸ்டர்
ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ப்ரதிமாதம் 5-பார்களுக்குக்குறையாமல் சார்வதமாய் அச்சிட்
தலைமுறைகளுக்கு பேட்ரன்களுக்கு 12 - காபிகளும், பாகஸ்தா
5-காபிகளும் போஷகர்களுக்கு 1 - காபியும் ப்ரதிமாதம் கொடுக்கப்டும்

பேட்ரன் சந்தா ரூபாய் - 200, பாகஸ்தர்களுக்கு சந்தா ரூபாய்
போஷகர்களுக்கு சந்தா ரூபாய்-20-மொத்தமாயாவது ப்ரதிஇலபு
15வுக்குள் 10-ல் ஒருபாகமாயாவது கட்டவேண்டும். இவர்களுக்காக
வர்த்த நீ க்ரமமாக ரூபாய் 2-0-0, ரூபாய், 1-0-0, ரூபாய், 0-4-0.

மற்றவிவரங்களெல்லாம் சட்டபுஸ்தகத்தில் பார்த்துக்கொள்ள
மும். இதின் விலை, அனா. 2.

இந்த ஸபையாரால் இதுவரையில் அச்சிட் தர்
ப்ரசுரம்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள், ப்ரதி

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யானம் மேலாவ நாகிதம் தமிழ்விபி ரய்மொ
ராமசுரமஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யானம் மிடொ ரந்தா

மிடொ மட்டகாயிதம் மிடொ நவா
இயல்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யானம் ப்ரதிபதகூ அரும் வ்யா
பதஸஹிதம் மிடொ ஸார

மிடொ மிடொ உயர்ந்தகாகிதம் ஸார
மிடொ இரண்ட்ம்திருவந்தாதி மிடொ மிடொ மனப்.

மிடொ மிடொ மட்டகாயிதம் தனி

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யானம் உயர்ந்தகாகிதம் தெலுங்குவிபி
ராமசுரமஸ்லோகம் மிடொ

மிடொ மட்டகாகிதம் மிடொ நிவ
இயல்பா முதல்திருவந்தாதி தெலுங்கு ஸவ்யாக்யானம் ப்ரதிபத டிரா

மிடொ மட்டகாகிதம் மிடொ அரும்பதஸஹிதம்
மிடொ மட்டகாகிதம் மிடொ

இப்படிக்கு, 2 ||

கராலபடி - ஆள்வாராய்,

நாரியதரிசி-தனுகிரர்

விண்ணவக்ரந்த முத்ராபகசபை (விமிடெட்).

மீகிப்ரணீதமான ஸ்ரீராமாயணம் வேதோபபர்ம்மணமான
ஸ்ரேஷ்டமென்றும், அனுத்தமமான ஆதிகாவ்யமென்
லொவ்வோரகூரத்தை யநுஸந்தித்தாலும் மகாபாதகங்க
கடிக்கு மென்றும், படனமாத்ரத்தாலேயே ஐஹிகாமுஷ்
ரதமென்றும், த்வயவிவரணரூபமென்றும், காயதர்யர்த்த
மென்றும், இப்படி அனேகவேதார்த்த ரஹஸ்யார்த்த ப்ர
மென்றும், எல்லாதேசங்களிலேயும் ஸர்வமதஸ்தர்களுக்கும்
ஹ்யமென்றும், இப்படி அமேயப்ரபாவத்தை யுடையதே
லோருக்கும் விநிதமாகையால் இவ்விடத்தில் அதைப்பற்றி
துச் சொல்லவில்லை.

“தேராரோயணாண்டவ்ய” என்று - ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை
தோடு ஸமானமாய் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சமுத்ரம் ரத்
னமும், மெம்மேல் ஸஞ்சரிக்கிறவர்களுக்கு உப்புஜலமும்
முதலான கூடாஜந்துக்களுமே அகப்படுவதுபோல், ஸ்ரீ
ணத்தை மெம்மேலேவிக்கிறவர்களுக்கு ஸாதாரணர்த்தமே
யது. சமுத்ரத்தில் முழுதி தலஸ்பர்சம் செய்கிறவர்களுக்கு
ற்ற ரத்னங்கள் அகப்படுமாப்போலே, பகவத்நிர்ஹேதுககடா
களுனத்தை யுடைய பூர்வாசார்யர்கள் ராமாயணரணவத்தில்
பர்சமாய் அவகாஷித்து ஸங்க்ரகித்த விசேஷார்த்தங்களைலோ
ஜீவநார்த்தமாய் அபாரகருணாஸாகரான பெரியவாச்சார்பிள்
ரிஸ்லோகமென்றும் க்ரந்தத்தையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளினார்.

இந்தக்ரந்தத்தை தனிஸ்லோகி - என்று சிலர் வ்யவஹரிப்
ர. “ஸஹ்யாவாஸேஷாஜி” என்கிற ஸூத்ரத்தால் முதல்ப
லங்க்யாவாசகமானால் ஹ்யஸமாஸம்வரும்-அப்படி ஸங்க்யா பூர்
னகூடாஜந்து ஸமாஸத்தைக்காட்டிலும் ஹீவ் ப்ரத்யயம்வந்து,
ஸோகி - உதாஸோகி - தி.ஸோகி என்று ரூபங்கள்வித்தித்தி
ன்றன. இவ்விடத்தில் தனிபதம் ஸங்க்யாவாசகமாகாமையுன்றிக்

தே த்ரவிடபதமாயுமிருக்கிறது. “ஸஹஸுவா” என்னும் தால் வரும் ஸமாஸம், ஒருத்ரவிடபத்துக்கும் ஒருஸம்ஸ்துக்கும்சித்தியாது. ஆகையால், தனிஐயம், தனிவிரமம், தனி என்பதுபோல் தனிஸ்லோகமென்றேய்வஹரிக்கத்தக்கது. லிக்கேணிஸர்ஸவதி பண்டாரம் முதலான இடங்களிலிருந்து கப்ராசினகோசங்களிலும் தனிஸ்லோகம் என்றே எழுதினர்.

இந்தக்கரந்த மருளிச்செய்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை வெவ்வேறு ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகர்களான பூர்வாசாரியர்களிடமிருந்து வரும் ஆவணிமாசம் கர்ஷ்ணஷ்டமீ ரோஹிணீ நக்ஷத்ரத்திற் பூர்வாசாரியர் திருநாமம் காச்சியாரம்மாள், காமாந்தரங்கள், ப்ரீமத்கர்ஷ்ணர், கர்ஷ்ணஸூரி. இவருக்கு யர் நம்பிள்ளை. இவருக்கு திருவாராதனம் கர்ஷ்ணவிக்காகம். ருளியிருந்த திவ்யதேசம் ப்ரீரங்கம். இவர், கூதி - ஸம்வத்தசன ப்ரவர்த்தகராய் எழுந்தருளியிருந்தார். இவருக்கு ஈத்தநயனாராச்சான்பிள்ளை. இவருடைய சிஷ்யர்கள், பரகாலதாங்காசாரியர் முதலானார். இவரருளிச்செய்தக்கரந்தங்கள், திருவழி வ்யாக்யானமான இருபத்திராலாயிரப்படி, மற்றமூவாய்க்கு வ்யாக்யானம், பரந்தரஹஸ்ய விவரணம், மாணிக்யமாலை, த்ருமாலை, வைகலப்ரமாண தாத்பர்யம், உபகாரரத்னம், மடிஞ்சு, வ்யாக்யானம், ஆனவந்தார் ஸ்தோத்ரவ்யாக்யானம், அபயப்ரதான வ்யாக்யானம், வரமரஹஸ்யம், அனுஸந்தான ரஹஸ்யம், நிகடபடி, ரஹஸ்யத்ரய விவரணம், தத்வத்ரய விவரணம். இந்த, ஸ்லோகம்.

இவர்தனியன்:—^{பு}ஜீகி^{கு}, ஷலஜா^வ ஹாயநஜோயா^வ நஸூ^வ உந்
ய^{கு} திடா^{கு} கெக்^{கு} கருக்^{கு} ஜானாம்^{கு} ஸாம^{கு} ஹஸ்ரீயா^{கு} வஸ^{கு}

இவர்திருநாடுகூடத் தனியன்.

ஸகலபூர்வியாதிநாயஸாரவ்யாஷாநகாரிணம் |
 பூரவணேரோஹிணீஜாதம் சுபுஷ்பம்ஜிஹம்ஹமே

இப்படி,

வடாபண்டிதர்கள்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேவமாதாநாதாயநம:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவகீர்த்த முத்ராபகஸதை (விமிடெட்).

தனிஸ்லோக அட்டவவணா.

ஸ்ரோக வஹ்ர.	ஸ்ரோகம்.	வாட வஹ்ர.	ஸ்ரோக வஹ்ர.	ஸ்ரோகம்.	வாட வஹ்ர.
க	சுஹ்ருவஜி	க	உச	வத்யுராக்கவகரு	
உ	ஊந்ஷோபஸகக		உசு	ஊந்ஷோபஸககரு	
ங	சுளவஹ்ர	கஅ	உரு	ஸுநிவிஷ்ட	கருஅ
ச	ஐயஸ்வீதா	உப	உசு	ஐத்யுக்ஷா	கசு௦
ரு	ஐயாஸோஹி	உங	உஎ	தஜேஸு	கசுஉ
சு	விபவாஜி	உசு	உஅ	தஜாதவஹ்ரு	கசுச
எ	கிணாஜிநு	ஙக	உசு	வினயிஸா	கசுரு
அ	வஹ்ரதம்	ஙசு	ங௦	வந்ஷவஹ்ர	
ஊ	ஹவாஸு	ஙசு		யுயோபே	
க௦	ராஜிஸுரயஸு	சக		த:.	கசுஎ
கக	ராஜிஸுநு	தா	ஙக	வஸு	வஸு
	தா	சசு		வஹ்	கசுஅ
கஉ	விஷ்ணுயதே	ருஅ	ஙஉ	ஸ்வஹ்ரஜி	
கங	ஸுஹம்	சுஉ		ஸ	கசுசு
கசு	தரணா	சுரு	ஙங	தேஷாஸுஹ	
கரு	தந்ஷு	அரு		ஷாஸு	கசு௦
கசு	வஜ்ஜேஸு	அஅ	ஙசு	உவாஸு	கசுஉ
கஎ	காஸுபெயி	சுசு	ஙரு	ராஸுணாநாசு	கசுங
கஅ	ஜாஸு	க௦அ	ஙசு	தேஸு	கசுரு
கசு	தஜணிஷா		ஙஎ	தஜேஸு	
	த:	ககசு		தாஸு	கசுஎ
உ௦	ஜித்யுளவயி		ஙஅ	வஹ்நயி	
	கசு	கஉசு		யு	கசுஅ
உக	ஐஹஸு	கஙசு	ஙசு	ஸுஸு	
உஉ	வாஸு	கசு		தஜி:	கஅ௦
	யு	கசு	ச௦	நிஷு	கஅசு
உங	வஸித்யு	கசுசு			

சேராக வஜ்ஜர.	சேராகம்.	வாட வஜ்ஜர.
ச௦	நிவேடியத் (த • நிவேராகம்)கஅஉ	
சக	வந்ததுவவ நடித ககௌ	
ச௨	நேருவுலேஹககக	
சக	கந்தபுரம	
	கா: ௨௦௦	
சச	புணியிராக செருவு ௨௦௧	
சரு	கயவாஸயசேவ௨௦௨	
சக	பித்ராடல் ௨௦௪	
ச௪	புகுதா ௨௦௫	
சஅ	ராவணேந ௨௦௬	
சக	ராகுஸோஜி ஹயா ௨௦௭	
ரு௦	புவிஷஸுத வெஸநு ௨௦௮	
ருக	வயுதாதே ஷ: ௨௦௯	
ரு௨	வாவசுரா ௨௧௧	
ரு௩	ஸுமீவஸு த ௨௧௨	
ரு௪	யடிசு ௨௧௩	
ருரு	ஸுஹுரா ௨௧௪	
ரு௬	உகேஷு ௨௧௬	
ரு௭	கஜாதம்நாஸி ௨௧௭	
ரு௮	கஸுஹிஸுத வுத: ௨௧௮	
ரு௯	தஸாடுகெ கஸ: ௨௨௦	
ச௦	உதாசு ௨௨௧	
ச௧	ஸுதேஸு ஸக: ௨௨௨	

சேராக வஜ்ஜர	சேராகம்.	வாட வஜ்ஜர.
ச௨	ஹாடியிகா ௨௨௪	
ச௩	கயபுநயுள ௨௨௫	
ச௪	யஷ்டோஷ: ௨௨௬	
சரு	ஸாஸு ௨௨௭	
ச௬	புணியாயு ௨௨௮	
ச௭	ஜாஸவாஸு ௨௨௯	
சஅ	வபவெராவ ௨௩௦	
சக	ததேதாடுகெ ஸு ௨௩௧	
௭௦	வவநநா ௨௩௨	
௭௧	ஹாவஸுத ௨௩௩	
௭௨	கயஸுஸா ௨௩௪	
௭௩	நவவஷ: ௨௩௫	
௭௪	நவாடாஸாவி ௨௩௬	
௭௫	கயபுநயுள பித: ௨௩௭	
௭௬	பிதேதிடுபா மாச ௨௩௮	
௭௭	ஹாஸுபுணியி த: ௨௩௯	
௭௮	கடுசுஸாடு ௨௪௦	
௭௯	வவவஷ்டேச: ௨௪௧	
அ௦	சுளராசுத ௨௪௨	
அ௧	கஜாதா வெ: ௨௪௩	
அ௨	புஷுராத: ௨௪௪	
அ௩	கஸுஸு ஸா ௨௪௪	
அ௪	கஸுஸு புஷு ௨௪௫	
அ௫	கஸுஸுத: ௨௪௬	
அ௬	சுசா: ௨௪௭	
அ௭	சேசகாடு வவவஷ: ௨௪௮	

சேரக வஜ்ஜர.	சேரகம்.	வாட வஜ்ஜர.
அஅ	உஜேராமாதவ உசுக்	
அசு	ராஜ்யவ்ஜர	
	ய்யுபஜோந: உசுக்	
அ௦.	யபாஜிதி	உருக
அக	சுயராஜி	உருஉ
அஉ	ஜோவிதம்	உருக
அங	ஜித்வாவேந	உருச
	ஜித்வாவேந	
	(தனிசேரகம்) உருரு	
அச	ஸுத்ரவஸ்ய உஎ௦	
அரு	ஸுஜோஷேர்வா உஎஉ	
அசு	வாநராயிவ	
	தே: உஎச	
அஅ	சுநயீதய உஎச	
அசு	சுலிஸுலித	
	நய உஎஎ	
அ௦	சுஜித்ரா: உஎஅ	
அக	சுபாவா: உஎச	
அஉ	யஸுஜோஷ: உஅ௦	
அங	நவய்ய உஅக	
அரு	சுவய்யாஸ உஅஉ	
அரு	நஸுஜேக உஅச	
அசு	வனவஜ்ஜுஸு உஅசு	
அரு	நாவணேந உஅஎ	
அசு	நாக்ஷஸாஜி	
	ஹயா உஅஅ	
அ௦	வனவஜ்ஜுஸு உஅசு	
அக	ஸுத்ரவஸ்ய	
	தம் உக௦	
அஉ	ஸுஜோஷேர்	
	வா உசுக்	
அங	விஸாநாநு உசுங	
அசு	ஸுயதேஹி உசுச	

சேரக வஜ்ஜர.	சேரகம்.	வாட வஜ்ஜர.
அகரு	ஸுஹித்ய உசுரு	
அகசு	ஜேஷே: கணவ்ய உசுசு	
அகஎ	வலாநுவிவ	
	ய்யு உசுஅ	
அகஅ	சூதேதயாவா உசுசு	
அகசு	ஸுஜேஜயாநா உ௦௦	
அ௦	விநஷ: ந௦க	
அக	சுஸுமய்ய ந௦க	
அஉ	சுரிஷேர்ஜி ந௦உ	
அங	ஸுசுஜேவ ந௦ங	
	ஸுசுஜேவ (த	
	னிசேரகம்) ந௦ரு	
அஉச	சூநயெநய நஉசு	
அரு	நாஜிஸுதம் ந௦௦	
அசு	கிரித்ருதித்ரு ந௦க	
அஎ	ஜிவாவி ந௦ங	
அஅ	தஸாசுக்ஷிப்ய ந௦சு	
அசு	ததஸுஸு	
	தீவ ந௦ரு	
அரு	நாவணே ந௦சு	
அரு	ஸுதாநாஜிஸு ந௦அ	
அஉ	சுஸுவீய ந௦சு	
அரு	சுநாஜோநாவ	
	ணஸு ந௦சு	
அசு	வாநித்ருகா ந௦க	
அரு	தஸுதயிவ	
	நய ந௦உ	
அசு	சுவுராஹி ந௦சு	
அஎ	நாக்ஷஸாநாய ந௦ரு	
	தனிசேரகம்	
அரு	நவாநாசு ந௦ரு	
அசு	ஹிஜிஹத ந௦க	
அசு	நாவாநய ந௦உ	

சோக வஜ்ர.	சோகம்.	வாட வஜ்ர.	சோக வஜ்ர.	சோகம்.	வாட வஜ்ர.
கசக	வஜ்ரேஷ:	கருக	கருக	ராஜ்ரண	கசக
கசஉ	தவிவ்வரே:	கருஉ	கருஉ	பேதாராஜேஷ	ச௦௦
கசந	ரோநுஷ்வ	கருந	கருந	வாவஜேந	ச௦க
	வா:	கருச	கருச	கவரிநயாவா	
கசச	வவஜேஷ			ய-பு	ச௦க
	புர:	கருரு	கருரு	நாநுஜேஷ	ச௦ரு
கசரு	வாவாநாவா	கருசு	கருசு	வஜ்ரவளநநிக	ச௦சு
கசக	சுஷ்வாஸ	கருஎ	கருஎ	வஜ்ரவியஜ	
	கூபு	கருஅ	கருஅ	வஜ்ர	ச௦எ
கசஎ	யபுரரஜ்			ராஜ்ரவ்யவ	
கசஅ	மவிதா	கருசு	கருசு	வாயஜா	ச௦எ
கசக	நவவீதா	கருசு	கருசு	நஜேஷ்வ	ச௦அ
கரு௦	சுவவஜேஷ	கரு௦	கரு௦	வஜ்ரவஜே	ச௦க

தனிஸ்லோக அட்டவணை முற்றிற்று.

ஸ்ரீரெதராபாநுஜாயநமஃ.

பெரியவாச்சான்பிள்ளைதிருவடிகளேசரணம்.

த னி ஸ்ரீ ர க ம்.

வாங்குராண் - சக-ம் ஸம-ம், கச-ம் ஸ்ரீராகம்.

சே|| சுஹம் வெழிஹோதூநம் ராஜம் ஸத்யவராகுரீத் |

வவ்விஹோவிஹோதெஜா பெயெயெதெவவ்விவ்விதாஃ || க.

சுஹத் - நான், ராஜத் - ஸ்ரீராமனை, ஹோதூநத் - அளவற்ற மகிமையுடையராகவும், ஸத்யவராகுரீத் - 'அழிவில்லாத பலத்தையுடையராகவும், வெழி - அறிகிறேன், ஹோதெஜா - பெருத்தப் பரபாவத்தையுடைய, வவ்விஹோவி - வசிஷ்டருவியும், வெத்தி - அறிகிறார், யெ - எந்த, உயெ - சமீபத்திலிருக்கிற, தவவ்வி - கர்மயோகத்தில், வ்விதாஃ - நிலைநின்ற ருஷிகளுண்டோ, தெவ்வி - அவர்களும், விடினி - அறிகிறார்கள்.

ஸ்ரீர. சுவதாரிபெக. உகுவதி-யானவன், பெருமானுடைய பருவத்தில் சிறுமையையிட்டு இவருடைய வாண்பிள்ளைத்தனத்திலே கூதிசுரெஜை பண்ணக்கூடுமென்று ஸஜித்தா, அவருடைய வைவத்தையும் வராகுரீத்தையும் ஸஸாகுரீகமாக உபவாழிக்கிறான், விஸ்வாதிசுஹவதி.

சுஹம் வெழி-வவ்விஹோவி வெத்தி-யெயெதெவவ்விவ்விதாஃ - தெவ்விவிடினி - "நயம்-பியொழுகாஸிஷ்ய பஸ்யாதி" என்றிவாயோழிதையைச் சொல்லுகைக்கு நியொருவனுமே யுள்ளாய்; இவர் யோழிதையை அறிகைக்கு நாங்களித்தனைவேரு முண்டென்கிறான்.

க. (சுஹம் வெழி) "நவகூஷாஹுஹுகெ" "நவஸாதாவிஸாபெந" "என்றேனுங்கட்கண்ணல் காணாத வவ்வுருவை கெஞ்சென்னுமுட்கண்ணேல் காணுமுணர்க்கு" என்றும் - யொமவரிஸாபிராந வுட்கண்ணலே நானறியு மந்தனைபோக்கி, வாகுஷா

ஸாலே காண்கிற வுனக்குத் தெரியாதுகாண். உ (சுஹ்ரவெஜி) “ஜாந வுஜாபியாநாஜிவஹவரி வரூபாவிதா:” என்று-பலவாசாரியர்களை ஸேவித்த நானறியுமத்தனைபோக்கி, நாட்டாராலே ஸேவிக்கப்படுகிற உனக்குத்தெரியுமோ? ஈ. (சுஹ்ரவெஜி) “கூஸடிஹ்யாநா:” என்று-புல்லங்கையுமான நானறிவன். வில்லங்கையுமான நீயறியாய். - ச (சுஹ்ரவெஜி) தலையுஞ் சடையுமான நானறியுமத்தனைபோக்கி, தலையும்முடியுமான நீயறியாய். டி. (சுஹ்ரவெஜி) ஸாஸிகவாக்ஷியான நானறியுமத்தனைபோக்கி, ராஜஸவாக்ஷியான நீயறியாய். சு. (சுஹ்ரவெஜி) “நீவஸ்யாஸநம் வாலுநித்யஸ்யாஸநம் வஸுநித்யென” என்று-சூலநத்தின் கீழே யிருந்தவெனக்குத் தெரியுமத்தனைபோக்கி, “ஸிஹாஸநெ வுலா:” என்று-ஆஸனத்தின் மேலேயிருக்கிற உனக்குத்தெரியுமோ? எ. (சுஹ்ரவெஜி) யொமகூரிமறியுமநானறியுமத்தை, ஹொமகூரிமறியுமநீயறிவிதியோ? அ. (சுஹ்ரவெஜி) லோக்ஷகாரெஷி பண்ணின நானறியுமத்தை, வுத்ருகாரெஷி பண்ணின நீயறிவிதியோ? கூ. (சுஹ்ரவெஜி) யஜு லோக்ஷவரண நானறியுமத்தை, சுத்ருகாரெஷிவரண உன்னால் அறியப்போமோ.

நானேயோவறியாதேன், “நேதிநேதி” என்றும்--“கூலூதாவெடி” என்றும்-புரோணங்களான வேடிங்கள்தான் அறிந்த தோ? புரோணங்களளவேயோ; “வூஹ்ருஷ்டிநூலுதாநாந் உதஸாபிஷுமொவர” என்றும்-“நான்முகன் செஞ்சடையானென்றிவர்கள் எம்பெருமான் தன்மையை யாறிகிற்பார்” என்றும்-புரோதாக்களான வூஹ்ருஷ்டாடிகளுக்குத்தான் நிலமோ? புரோதாக்களளவேயோ, “லொகூவெடிவடிவாநவெடி” என்றும் - “தனக்குத்தன் தன்மையறிவறியானே” என்றும் - புரெயலுதனுவன் தனக்குத்தெரியுமோ? இத்தனைபேரறியார்களேகாண், என்ன; (சுஹ்ரவெஜி) “யஸவஜ்ஜஸவஜ்ஜி” “ஸாஸாவிக்கீஜாநஸவஜ்ஜியாவ” என்கிற-புரோணங்களை விஸுவித்து, ஸாவஜ்ஜி கொண்டாடி, ஒரு சூறாயுடன்பக்கல் குனிந்து கேளாமையாலே அவனுக்குத் தெரியாதே. “டிடாபிஸூபியொமக” என்றும்-“மயர்வறமதிஸமருளினன்” என்றும்-“ஸூதராலீதூரீவிதா:” என்றும்-ஸஹ்ரவெஜிய விசுஜ்ஜாந முடை

யவனுக்குத் தெரியுமிறே. அவ்விழவுதிருகைக்கிறே, “ஸுபாஹ்ணா நாஃவாவலிதா” என்று-அறிவுடையார்காற்குடையிலே துவண்டு திரிந்தது. (சுஹ்ரவஸ்தி) “தென்தென வெடாநவவநெந ஸுபாஹ்ணா விவிதிஷ்ணியஜே நதாநெந தவஸாநாஸகெந” என்றும் “ஸுபாதவெபுரஜெவெபுரநிதிபுரலிதவது” என்றும் - அவனையறி கைக்கு நான் பட்டவருத்தம் சொல்லப்போமோ வெனகிறேன்.

நீயறிந்த புகாரமென்னெனில்; க (ஹோதூநதீ) அறப்பெரிய னென்றறிவன். “தெஜஸாஹி நவயஸுதீக்ஷதெ” என்கிறபடியே வடிவு சிறுத்திருந்ததேயாகிலும், வரக முறைத்திருக்குங்காண் (ஹோதூநதீ) “சுதூஜீவெபுதளஜெவெவவாநெவரதாதுதி யதெதெகெட்டெளதெளவாதெ” என்று-அனேகாதுவாலியிறே, சுதூஸுதீ. அதில்முற்படஜீவவாலியானபோது, க. (ஹோதூநதீ) என்று-“யஸுதூதாஸுரீரதீ” என்றும்-“யசுதூநிதிஷ்ணாதுநாநா ரு” என்றும்-வவட ஜீவாதூக்களும் ஸுரீரமாம்படி வவடாதூ ஸ ரீரியாயிருப்பானென்று மிடமறிவன். அன்றியிலே, உ. (ஹோதூ நதீ)-என்று யுதியிலேயாய் - “சுவடிவிவகாரெடுஷு சுதூஷு க்ஷுவிதிபுடதி” என்று தாடகா தாடகெயபுரேவான புவ வுவிருராயி வரவெருக ளுண்டேயாகிலும், “யஜுவிவகாரம் ஹதூரதீ” என்று - தாமேறிட்டுக்கொண்ட காரியம் தலைக்கட்டலாம் படியான நிலைமையையுடையராய்க் காணிநுப்பதென்றுமாம். அன்றி யிலே, ந. (ஹோதூநதீ) என்று-ஹவாலியாய்-“நிதிநிதிநிதி க்ஷுதி யரம்” என்றும் - “நதஸுபுராகுதா தேதிடேஹ்ரவெபெ ஷாஸிவஹவா” என்றும் - “மாகுணச்சுடருடம்பாய்” என்றும்- சொல்லுகிறபடியே, ஸுதூக்களா வழிக்க வொண்ணாதபடி, நிதிநி திரவடி நிரகிஸயஜ்ஜு விசுஹராய்க் காணிநுப்பது, என்று மாம். அன்றியிலே, ச. (ஹோதூநதீ) என்று-வவவாலியாய், “சுஹ யம் வவடஹதெஹுரடிஷுததூததே” என்றும் - “பாஸு பாஸுஹிநெவபுததி” என்றும்-சுவதூஜநாஸுணததை லாஹ வமகவுடையராய்க்காணிநுப்பதென்றுமாம். அன்றியிலே, டி. (ஹோ தூநதீ) என்று-வரதாதுவாலியாய், வரதாதுலாதிதிவரதே-என் றாய், “யஸுதூ வரம் நாவரதூதிதிதி” என்றும் - “நததூ

கானதிவனென்று சொல்லி, அறிந்தபடி யெனென்ன, “அறிந்தன வேதவரும்பொருள் னூல்களறிந்தன கொள்கவருபொருளாதல்” எ ன்கிறபடியே, உமாமூர்த்தி - என்று, சுவரீஹிநுமென்று-சொல்லிவிட் டதித்தனையிறே. “யஸ்யோதகனஸ்யோதகம் உத்யஸ்ய நவெஹஸு” என்றவ்வஸ்துவை அறிகையாவது, அது சுவரீஹிநுமென்று - உள் ளபடி யறிகையிறே. வெஹாஹுதெதீ - என்கிற வெஹாஹுத்தனையி றே, சுஹாவெஹி-என்று உவஸ்ய ஷ்டிக்கிறது. அங்குற்றை வேடி என்கிறத்தை, இங்கு-வேஹி என்கிறது. அங்குற்றை சுஹீ - என்கிறத் தையிறே, இங்கு சுஹீ - என்கிறது. வஸுதீ - என்று-ஸௌஹஸுஸுதய கரீன வஸுதயவாசுதயை யிறே, இங்கு ராஜீ - என்று சுவதாரா திபெ-புஸீ வண்ணுகிறது. அங்குற்றை வுரு-ஷஸுஷுத்தாலேமி டி-ஷுஷானஸுஸுஷு வீரூபிகளை யிறே, இங்கு ஸக்யவராகு - என்கிறது. அங்கு உமாமூர்த்தி - என்கிறத்தையிறே, இங்கு உமாமூர்த்தி - என்கிறது. ஆக வெஹவரு-ஷ னேடு வெஹகரு-ஷஸ்களோடு வா சியற இவ்விஷயத்தில் பாசா மொன்றாயிறே இருப்பது.

இப்படி ஹாது நமென்று பேசுகிறவஸ்துதான், ஷெஸாஹாத் திலேயாயெட்டவொண்ணோதோவென்னில்; (ராஜீ) “ஹிதரூரொய யாஜாவ” என்று னையிசைவித்து, ராஜேரூவெணவந்து பிறந்தவிவர் சுவரவஸ்துதான்கா நென்கிறான். (ராஜீ) வரவஸ்து வென்று நீயும் காணு முட்டகூதல் நம்மை அருவருத்தவர் தாமகலநிற்றல், செய்யாதே, எனக்கு கையாளாக வஸைக்கலாம்படியாய் தம்மை யமைத்து தாழ்நிற்கையாலே தெரிகிறதில்லைகான்.

ராஜி ஜெஹாத், 'ஸுபாயாஹவதி ஜாயோகம்' என்
து-அவர்தம்மைத் தாழ்விட்டு பிறந்தபின்புகாண், ஜெஹாட் மொப்ப
மிட்டது.

நீதானேராடுமென்று சொன்னாய். இன்னம் வடிவில்சுணையழித்
ததில்லை. ஸ்ருமத்தாலுடனிலுதித்தல்லை. இவர் பராக்ரூரீத்துக்குசூகூ
ரோவென்ன; க. (ஸூகூபராக்ரூரீத்) இவர்வடிவுபோலே வேண்டி
னபோது கொள்ளவுந் தவிரவுமாம்படி. யல்லகாணிவர்மூண்டுகளிநு
ப்பது. அவை நிக்ஷி மாய்க்காணிநுப்பது. உ. (ஸூகூபராக்ரூரீத்)
“ஸூகூபராக்ரூரீத்” “ஸூகூபராக்ரூரீத்” “ஸூகூபராக்ரூரீத்” என

தும்-“தஜரெஸ்தூரி காரோ” என்றும் - “வந்தாபுலஸ்தூரிகா
ரோநு” என்றும் - “ஸ்ராஹாவிகீஜா நவமதி யாய” என்றும் சொ
ல்லுகையாலே, விழு ஹரெஜெமாய், மூணங்கள் மித்ரோய்க்காணி
ருப்பது. இது தன்னை ச்ரீ பராஸ்ரவ்ய ஹவிஷ்யம், “ஐஹாமி
ஹீ தாவிஜெதாரா-ஷெஹ” என்று - விழுஹ வரிமு ஹரெஜெம்
மென்னுமிடத்தைச் சொல்வி, “தேஜொவ்வெஸ்யபு-ஷிஹாவ
வொயஸ-வீயபு-ஸகூர ஷிமா-வென்கராராசி” என்று - மூ
ணங்கள் ஸ்ராஹா விகங்களென்னுமிடத்தைச் சொன்னானிறே. ௩.
(ஸதகுப்ராசுரீ) “சவுவஸுள ஹிஷுஸெடுதெ யுஷெ
ஜயவராஜயள்” என்று - காட்டாரைப் போலே, இவருடைய
வாண்பின்னேத்தனம், சவுவஸுமல்லகாண். “நாவிஜித் திவத-
கெ” என்றும்-“சலியாதா ப்ரஹதூராய” என்றும்-“சென்றுகொ
ன்று வென்றி கொண்ட” என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே, இவர் எழு
ந்திருந்தால், ஸகூ-க்களை யாகூபித்து தலையழித் தல்லதுமிளர்
காண். “தவ்விநு ஷுஷெஷுவராவரொ” என்றும் - “சிவனய ணிந்
திரனிவர் முத லனைத்தோர் தெய்வக்குழாங்கன்கை தொழக் கிட
ந்த” என்றும்-தந்தாமைப் பாராக நினைத்திருக்கிற வுஹூரா-ஷூர
களை யகப்படக் கீழ்ப்படுத்தி அவ்வருகாயிருக்கிற வஸூ, சுஷூ-ஷூரா
னஸகூ-க்களைவிடுமோ! ச. (ஸதகுப்ராசுரீ) ஸதூரானவர
ரை சூசூபிப்பரென்றாகவுமாம். அதாவது ப்ரகூதிவஸூவஸூ மி
ஷாஹநமாக ப்ராசிககூலு-பண்ணினாலவர்கள் மீண்டனு கூலிப்பா
ர்களோவென்று-“யடிவாராவணஸ்யதீ” என்றும்-“மஹாநாதி”
என்றும்-“உளந்தொட்டு” என்றும்- ஒருநிலைநின்றது, முட்ட ப்ராசிக
கூலுத்திலே நிலைநின்றார்களாகி அவர்களைமுடிப்பரென்கிறது.

(நாசிம் ஸாகிப்நாகூரீ) - சூகூரிக்கு மிடத்தில் சூவிகூரி
 னைப்போலே, சொல்லுவதென்று செய்ல்தொன் மன்றியிலே, வனக
 ராவமாய்க்காணிநுப்பது. (நாசிம் ஸாகிப்நாகூரீ) பிறரை யழி
 க்குமிடத்தில் சூயாயமெடுத்தல்வராகூரித்தல்செய்யவேணுமோ?
 “ஹதாநெயுகெநராவெண” என்றும், - “நாசிவாணாவிஹதொ
 லு சாத்ஸுயாவாஹவனூரீ ரொவலீரீ” என்றும் - “ஸ்ரீரோநு

றவேண்டும்படி பெருமதிப்பனவன். இப்படி யுமக் கேறப் பெரி யராகில், “தேஷாஹ் தெஜா விஸெஷெண ப்ரக்யவாயொ நவிஷு தெ” என்று-உமக்காகப் பொய்சொ ன்னாலும்பொறுக்கும்படியாயி ருந்ததெயின்ன; ச.(ஹோதெஜா) “வஸுத்யபிஷ்டபராயண” என்றும்- “வஸுத்ய வடிபிஷ்டபர” என்றும்-தானும் வஸுத்யத்தை ஹிதமாக வநுஷித்துப் பிறரையும்கப்பட வநுஷிப்பித்து, இப்படி ஹோ தேஜஸ்யியாய்ப் பெருந் தவத்தையிருக்கிறவன், தேஜோஹாநி பிறக் கும்படி சுஸத்யுந் சொல்லுமோ! ஹோதெஜா) “யிந்வம க்ஷத்ரியஸவம ப்ரஹ்மதெஜாவஸவமஹீ” என்னும்படி, நிரவயிக ப்ரஹ்மதெஜஸ்யியாயிருக்கிறவன்.

அப்படி பெரியராயிருந்தாலும் “யநீப்ராஹ்மணஸா ப்ரா ஹ்மணஸா ப்ரஹ்மணஸாதாஹ் ப்ராஹ்மணஸாயி ப்ரஹ்மணஸ” என்றும்- “ப்ராஹ்மணஸதேஹ் மவாதேஹ்மவஸுத்ய ப்ராணாந வரிசு ஜெஹ” என்றும்-தானும் நீயுமானால் தன்னை யழியாமறியும், ப்ரஹ் மணியுமான வுனக்காகவார்த்தை சொல்லுமத்தனை போக்கி, க்ஷத்ரி யனுவெனக்காகச் சொல்லுமோ வென்ன; க-(யெவெரெகவஸி ஸ்விதா) படைவிட்டார்தம் பலமதித்து முகத்துக்குத் தக்கவார்த்தை சொல்லுகிற வெங்களைவிட்டுச் சருகிலேதின்களான விவர்களைக் கேட்கமாட்டாயோ வென்றுமாம். உ. (ஹோதெகவஸிஸ்விதா) “ஹோ ஹோவஸவஹீ” என்று-அவர்ப்ருவம் கிரம்பாமையெய்திட்டு அவர் பொறுதைக்கு நீ தட்டுநூப்படுவென்டா. “தஸ்யுயீராஹ் வரிஜாந ஹிபொநிதீ”-என்று அவனுடைய ஜந்ரஹஸ்ய ஜ்ஜாநமுடையவிவர் களைக் கேளாயென்றுமாம். க. (ஹோ) வஸுத்யுந் சுமஸ்யுந்வராய ஸாந வாராயஸய-ஹீஎன்றாப்போலே ப்ரஹ்மணஸாய், சூவாயுப ஹ்மணியுஷித்துத் திறி கிறவிவர்களன்றியிலேஇன்னாரென்று பேருங் கூடச் சொல்லில்லாதபடி ஒதுங்குலகனாய், பணிதியற்றிருக்கிற வ ர்கள். நானேயல்ல, ஸ்ரீவஸிஷ்டஹ்வானுமல்ல இவர்களும்றிவார்கள், உ.(ஹோ) நானிவர்களுக்குச்சிலவைகூண்டுராவாழிக்கவிருந்துகேட் கவேணுமோ? நகாதலையும், முசியும் மோவாயும், ஒட்டினகதூப்பும், திரங்கின தோலும், உலர்ந்தவடிவும், எண்ணுகிற விரலும், ஜபிக்கிற வாயும் வடிகிறகண்ணீரும், ஆறுத ஹ்வஹ்மணஸாய்நமும, மயி

என்றம்சொல்லுகிறபடியே, சூதஜ்ஜாகரவமானஜ்ஜாகரயோமத்திலே
 நிஷ்ரானவர்களென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, *க “தவவெஸ்ஸரே”
 என்கிறயாதவிலேயாய், “புஸாவிதாரா ஸவேஷா” என்றும்-
 “யேவேஜேரேஜே” லா தவ ஐத்யுபாஸதே” என்றும்- “புஸ
 லே யோஜிஹதவ:” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஸவஷ் புஸா
 விதாவாய், தவஸுவவாறுமானவரோது விஷயத்திலே, ஜாந
 ஹத்யோமநிஷ்ரொன்றாகவுமாம். அன்றியிலே, *எ. (தவவெஸ்ஸிதா:)
 என்று-வாலிக் தவஸான ஸாஸ்யதத்திலேயுள் றொன்றாகவுமாம்.
 அன்றியிலே, *அ (தவவெஸ்ஸிதா:) என்று-வாஹத்யவர ஜாநவாஜே
 க்கிதையுடைய றொன்றாகவுமாம். அன்றியிலே, *க (தவவெஸ்ஸிதா:)
 என்று “தஸாந்யாஸஜேஷா” தவஸாஜி ரிகூரஹ:” என்றும்-
 “ஜேஷா” தவஸாந்யாஸஜி ரிகூத வஸ்யுத” என்றுஞ்
 சொல்லுகிறபடியே, ஸவஷ் அஸாயி தவஸானவ்யவத்யிலே நிஷ்
 ரானவர்க ளென்றாகவுமாம். இஹோகத் தன்னாலே ஹ்வேஷாவஸவ
 ஷ: - என்கிற ஸ்ராகத்துக்கு உத்தரஞ்சொல்லுகிறது. வஸ்யாஜி-
 என்று-மேலெழுந்த கண்ணாலே நீகாண்கிறது காட்சியன்றுகாண்.
 யோமவரிஸாபமான வுட்கண்ணாலே காண்காண்கிறதுகாட்சியென்
 கிறது, சுஹ்வேஷி - என்கையாலே, ஹ்வேஷாவஸவஷ: - என்று-
 பருவத்தையிட்டெளிய றென்றிருக்கவேண்டாகாண். விஸாயி நிர
 ஸநக்ஷிராம்படி பெரியர்கா னென்கிறது, ஜிஹாஜ்ஜாத்ய-என்கிறத்
 தாலே. ஜேரஜி-என்று-நீ யுனனுடைய ஜிகாரத்திலே யொதுக்க
 வெண்ணுதுகாண். ஹோகாவிஸாரோயடி-என்று - ஸவஷ்ஹோகஸர
 ன்யாமிக்க காணிருப்பரென்கிறது, வெறும் ராஜி-என்கிறத்தாலே.
 ராஜீவஹோவந: -என்று-பொழுதுபுகுவதற்கு முன்னே யுறங்குவர்.
 நிராவாஸரோடு போருகைக்காளல்லரென்றுநினைத்திருக்கவேண்டா.
 “ஸுவஸுவ:வர:” என்று-அவ்வறக்கத்தான் எதிரிகளையழி
 க்கும்படி கித்யவரா சூரிகாணென்கிறதூ, ஸத்யவரா சூரிக-என்கி
 ரத்தாலே. ஸவ்யராக்ஷெவெ: -என்றிவரோ ஒருவர்; அவர்கள் பலர்.
 இவர் ஜிஹாஜ்ஜாத்ய; அவர்கள் ராக்ஷஸரென்று நினைத்திருக்கவேண்டா.
 “உட்குடையசுருயிரெல்லாமுண்டவொருவன்” என்றும்-திண்கொள்
 காரைத்தேயவளர்கின்றான்” என்றும்-ஒருகோடிபேருக்கு ஒருவனே

யமைந்து காண்பெய்தென்கிறது, இவற்றில் வனகவயந்தாலும் ய
 ிடிகிதேபுஸத்தாலும். பஸுபாதி - என்கிறவனகவயநலிபமான
 யொருவனுமே யிதே இவரையொழிந்தையச்சொல்லுகைக்குள்ளது.
 அவருடைய யோமொழிந்தையச்சொல்லுகைக்குக் கிடக்கிறபேர் ஒரு
 வெள்ளங்காணென்கிறது, வலிவோவி. யேவோதவவிவ்விதாஃ.
 என்கிறத்தால். ஆகவிப்படி அந்தஸோகத்துக்கு உத்தரமாயிருக்கிற
 தித்தஸோகம் க.

தா த் ப ர் ய ம்.

நீ புத்ரஸ்நேஹத்தால் ஸ்ரீராமன் யுத்தத்துக்கு அசக்தரென்ற
 திசங்கை பண்ணவேண்டா. அவர் பராக்ரமத்தையும் பலத்தையும்,
 யோகஜ்ஞாநமுடைய கானறிவேன். அந்தஜ்ஞாநமில்லாத வுனக்குத்
 தெரியாதபோதிலும், எனக்கு சத்துருவான மகாதேஜவியான
 வசிஷ்டரும் - எதிரிவிருக்கிற தபோநிஷ்டரான அனேகருவிகளும்
 அறிவார்கள். அவர்களைக்கேட்டுத் தெரிந்துக்கொள்ளலா மென்று
 விச்வாமிதரர் தசரதனைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சரன் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

வாஸகாணம் - ௨௦ - ம் ஸமீபம், ௨ - ம் ஸ்லோகம்.

2௦—ஊ நடுஷோபஸவஷேபுரோ ராரோராஜீவடுவாவநஃ ।

நயுபியோமுகாபேஸு பஸுபாதி ஸஹராஷுலெஸஃ || ௨.

அர்தம். லே-என்னுடைய, ராஜீ-ஸ்ரீராமன், ஊ நடுஷோபஸவஷேபு-
 கொஞ்சம் குறைந்த பதினாறு வயஸ்ஸையுடையவர், ராஜீவடுவா
 வநஃ - செந்தாமரைபோன்ற கன்களையுடையவர், ஸஸு - இவரு
 க்கு, ராஷுலெஸுஹ - அசுரர்களோடுகூட, யுபியோமுகாபு-
 சண்டைசெய்யயோக்யதையை, நவஸுபாதி - பார்க்கிறேனில்லை.

புரா—சுவதாபிகெ. விஸாதித மமவாநானவன், “யஜ்
 விஹகரம் ஹந்யாஸ” என்கிற பெருமாளுடைய ஸஜ்ஜத்தை யடி
 யொற்றினவனாகையாலே, தன்னுடைய யஜ்ஜத்தை யடி மவரைக்
 கொண்டு போக்குவோமென்று பார்த்துபெருமானைப் போரவிடவே
 ணுமென்று வக்யவாசியை யிரக்க, அவனும் பெருமாள்பக்கல்
 வாஜ்ஜித்தாலே “மறிமெல்லா முன்கணக்கமயங்குமால்” என்று -

வேரோஹுயக் கலங்கி, சுஹ்ருவஹி ஶீஹாதாநடி - என்று - ஐவியீ
டேற்றிச்சொன்னபாசுரம் நெஞ்சில். படாதே, பருவத்தி விளமை
யைப்பார்த்து விடாம்க்கு மன்றாடு கிருனிந்த ஶோகத்தாலே.

* க: (உளந்ஷோயஸவஷ-ஃ) இன்னமும் பதினாறுபிராயம்நிரம்
பிற்றில்லை. “கஹீரகணஸுராஜஹி” என்கிறபடியே பால்மா
ருதபருவத்திலேயு மொருபூசலும்போமோ வென்கிறான். * 2. (உளந்
ஷோயஸ வஷ-ஃ) “வாஅ சூஷோயஸாதிஷ-ஃ பளமண
ஸூதிசீது-ஃ” என்கிற ஶோஹிவநத்தின்படியே, பதினாறுபி
ராயத்துக்குக்கீழ் வாயனும், சுபுராஹுவஹாரானுகையாலே,
ஒருவன்முது கண்படவேணும். “உதூரஹிஸாபாசுரம் ஶயாஹஸ
ஹிதம்நய” என்று - என்னையும் உதூரஹிஸைத்தையுங் கூட்டிக்
கொண்டுபோ மத்தனை போக்கி, இவனாத்தனியே கொண்டுபோனால்
வ்யோஜநமுண்டோ? * 3. (உளந்ஷோயஸவஷ-ஃ) “வாஹோ
ஹி சுதவிஷிஸு நயவேதி வலாஹஸு நயாஹஸு ஸவ
நோ நயய-ஃ விஸாஸஃ” என்கிறபடியே, பருவமிதுவா யிருந்
தது. இன்னமும் யாடவே-ஃ ஶியிகரித் திலர். படையில் மிகுதி
குறை யறியார். இவர்தாமானபடியாகத் தன் னடையே காய-ஃ
கூரமாம்படியான வஸுங்கனிலு முபடேஸமில்லை. பூசலாடியும் படை
பொருந்தியும் பழக்கமில்லை. இவரையாம் பூசலுக்குக் கொண்டுபோ
கத்தேடுகிறது, இதென்ன சேராச்சேர்த்திதான். * 4. (ஊந்ஷோய
ஸவஷ-ஃ) பதினாறு பிராயம் நிரம்புகைக்குச் சிறுகாளாயிற்று வே
ண்டுவது. இன்னுளித்தனையுங் சுழிய வந்தானாகில் கண்ணழிக்க
வொண்ணாது. அவரையும் சுஸகூரென்னவு மொன்னாது. கொ
ண்டுபோவானிறே. இவ்வளவிலேவந்து பிழைத்தோமிதே.

(உளந்ஷோயஸவஷ-ஃ) உளந்ஸுஷ-ஃ அந்த ஸுஷோயி
லே சிறிது குறையாயிற்றுக் காட்டுவது. ஆகையாலே, பதினைந்தரை
யாதல், பதினைந்தே முக்கா லாதலாய் பதினாறும் பிராயம். இதொரு
பதினாறும், “வாஹிஸாபாசுரம் கீதூஹம் ஶாவவஸுநிவேஸநே”
என்று - விவாஹம் பண்ணினபின்பு பண்ணிரண்டுமாய், இருபத்தெ
ட்டாம் பிராயமாய்த் தேற்றா நின்றது காட்டுக்குப்போகிறபோது.
“உதூரஹி ஶீஹாதேஜாவயஸாவஸுவிஸக:” “சுஷோயஸஹிவ
ஷ-ஃ ஶிஸுநிமிஸுநி” என்று - பிராட்டி பாசுரமாயிருந்தது.

“உஸஸவவவஷ-தாணிதவஜாதவ்யு வு-தூ-க | ஸ்விதாநிவ கா
 ஹூயாஹ-வவரிஷ்ய” - என்று - நீபிறந்தவன்று துடங்கி
 பதினேழாண்டு நீமுடி குடினகாள்வரை ஸ்ரீஸந்திரப்பார்த்திருக்கிற
 தென்று, ஸ்ரீகளஸவெய்யார் பாசுரமாயிருந்தது. இருபத்தெட்
 டிக்கும், இருபத்தைந்துக்கும், பதினேழுக்கும், சேற்றியென்னென்
 னில்; பதினேழுக்குச் சிலரிங்கனே வரரிஹரித்தார்கள். “வனகா
 ஹூஸாஹாஜந்யு” என்று-பதினென்றிலே உவநயநமாகையா
 லே, ராஜாக்களுக்கு அஜகையாய், அதுவமொரு ஹூஸாஹாஜந்யாலே, கீழ்
 பத்தைக்கழித்து பதினேழென்று நிவ-ஹிப்பார்கள். இது வு-தூ
 வு-வாஸஜநித ஹ-வத்தாலே நிவ-ஹிணையான ஸ்வீவார்த்தை
 யாகையாலே, படுபாடாகப்பிறந்தவன்று துடங்கி யென்று வு-தூ
 ஹூஸா மத்தனைபோக்கி, ஸோகஹூஸையிலே யொருபெண்டா
 ட்டி ஸவஹிதையாய், யஜுஸாஸுதீவஸித்து, பத்துக்கழித்து
 அஜகையாந் தெவகாக்கைகாநிதமாகையாலும், இதோராவும்
 பன்னிரண்டும் பதினெட்டாய், பதினேழுக்கு விஞ்சி யிருக்கையா
 லுஞ் சேராது. பதினாவும் பன்னிரண்டு மிருபத்தெட்டாய், பதி
 னென்று துடங்கி ஆறும் பன்னிரண்டும், கீழ் பத்துமாக இருபத்
 தெட்டுக்கு இரண்டும் சேர்த்தாகில், இருபத்தைந்தைக் கண்
 ணழித்தாலோவென்னில்; உளநஸஸு ஸாஹாஜந்யாய், விஸேஷ
 வவந்தாலே பதினாறுக் கவவாடி முண்டாகையாலே ஸந்யா
 விரியுண்டாகையாலும், ஸந்யாவிரிவதிவதியாலே மளரவருக
 கினைத்து ஸவஹிதெயானபிராட்டி வாக்யமாகையால், வஹி
 ஸக- என்கிற ஸூ-திக்குடனவையு மில்லாமையாலும், உஸஸ
 வ- என்கிற வாக்யந்தன்னேடு விரோயிக்கையாலும், இருபத்தெ
 ட்டை ஹூமாக்கி யிருபத்தைந்தைக் கண்ணழிக்க வொண்ணாது.
 பின்பு எங்கனே யாக்கக்கடவ தென்னில்; இருபத்தைந்தை ஸா
 ஹாணிகமாய், உளநடுஷாஸத்தையும், உஸஸவவவாஸையும், இதுக்
 கேர்க்க யோஜிக்கக்கடவோம். எங்கனே யென்னில்; உளநஸஸு-
 ஷாஸஸஸு ஹூஸவெவகாக்கைக்காட்டுமத்தனை போக்கி, விகா
 வவெவூயின்னதென்று விஸேஷிக்க மாட்டாத ஸாஹாஜந்யு ஸஸமா
 கையாலே, விஸேஷாகாஹூஸுண்டாக, ராவணனுக்கு ஹிதஞ்
 சொல்லுகிற ஹாஸிவன், பெருமாள் வையுஞ் சொல்லுகிற வு-தூ

*ரு. (உளநலவோவர வஷ்டி) இக்குறட்டிலே தெறித்தாலக் குறட்டிலே பால்தெறிக்கும் பருவமென்கிறான். இது தன்னை, “சூதந்தகசுதீர சுடுணை”-என்பு-வொருராபணத்திலுஞ்சொல்

விறந்திறே. “கூர்நகண்பு ராஜமடி” என்றானிறே, சேரராஜி காரணம். *சு. (உளநடுவொய்வு வடி-டி) ஆண்களுக்கு யளவநா ருலவலுவகமான ஸூசு-உரெவெகனின்னமுமங் குறித்ததில்லை, மயிர்முடித்திலர்.

காகவகையரவீரடி-என்று - சொல்லுகிறபடியே, நீதான் சொன்னாப்போலே, அலைந்தகுடியியும், சுற்றின பூவுமா யிருக்கிற விவரையோ பூசலுக்குக் கொண்டுபோகத் தேடுகிறது, என்ற விடத்திலும், “தேஜலாஹி நவய ஸூரீக்யுதே”-என்றும்-“சிறி யனென் நென் னிளஞ்சிங்கத்தை யிகழேல் கண்டாய்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பருவத்தைக் கொண்டு அவர் சூரகூரென்றெ ண்ணவேண்டாகாண் - சிறுநெருப்புச்சுடாதோ? “ஸகூராதேஹி ஷரீயா மஹேர ஷிவேந ஸ்வேந தேஜலா”. அவதாரத்தில் மேம்பாட்டாலே ஸாமாஸிசமான தேஜவெஸ்தாழிவிட்டாரேயா கிலும், சூரவெஸ்யிலே நான்ஸஸ்வேஹமாக ஷீலாஸாவஸம்பண்ணி க்காட்டிக்கொடுக்கில், தேஜவ்ஜாவத்தாலேதாஜலாநிரவஸநத்தில் ஸகூராய்காணிநுப்பதென்ன; *க. (தேராரி) கையுங் கோடாலியுமா ய்முல்வெழிநுபத்தொருபடி.கால் கூதிய ஸிரமேலுமப்பண்ணித்திரி ந்த முறட்டுப் பாசுராமனாக நினைத்தானிறே.*உ. (தேராரி) என்னு டையஜிகார விஷயமிருக்கும்படி.*கூ.(தேராரி) பெரியபசியோடே யுண்ணப் புக்கவனைக் கையைப் பிடிப்பாராப்போலே, “உஃவே நோதூதிதஸாய்” என்றும், “நெடுங்காலமுங் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அ றுபதினாயிரமாண்டு கூடிஒருபிள்ளை பெற்று வுதலேவ சுலோ வலோகநம் பண்ணிவருகிற வென்பக்கல்நின்று மிவரைப் பிரித்துக் கொண்டுபோகை யஜிமோ.*ச.(தேராரி) “சுநாவஹதாஹுதிநு ரேசு” என்றன்றோ! ஐவிகளுக்குச்சொல்லுகிறது. ஆனபின்பு, என் லிகாரத்தாலே உலவிதமான வஸு வுனக்காமோ; *ரு. (ராரி) சூடக்கண்ட கருமுகைமாலையைப் பிசுக்கி வெய்வினிலே வைப்பாராப் போலே “வனதலேவாஜி தருவஹி குவஹி” என்றும்-“நலாரி வஸுநவிகுஸு-தேந” என்றும்-கண்ணுக்கினிதாகக் கண்டு கொ ண்டிருக்கும்த்தனை போக்கி, இவ்வஸுவை பூசலுக்கிலக்காக்குவா ருண்டோ!

தாற்பர்யம்.—தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய ஸுதமரானு
னென்னுடைய பூராமனுக்கு பதினாறுபிராயம்கூட ஆகாமையால்
அனேகமுறட்டு ராக்ஷஸர்களோடு யுத்தம்செய்ய யோக்யாததில்லை
என்று தசரதன் விச்வாமிதரரோடு சொல்லுகிறான்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

வாணிகாணம். உக . ம் ஸந்தம். உ - ம் ஸ்லோகம்.

21—களவயுற ஸுபுஜாரா2 வலவகாஸுதுர புவதகே |

உதிஷ நர ஸாஹிபு கத-ய்யா வெடிவ தாலிகழா ௩.

அர்த்தம்.—நாஸாடி-திவ - புருஷஸ்ரேஷ்டனா, களவாலுரா
வஸு-புஜாரா? கௌஸ்யாதேவியினுடைய நல்லபிள்ளையான ஸ்ரீ
ராமனே! வசிவடா - முன்னதான, வஸுதூ - ஸந்த்யாகாலம், (உ
தயகாலம்) புவத-திதே - நடக்கிறது. வெடிவஸு - தேவனால் விதிக்க
ப்பட்ட, சூஹிகஸு - ப்ரதிதினம் செய்யவேண்டிய கர்மமானது,
சுத-புஸு - அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. உத்திஷ - எழுந்திரும்.

ஷா. உத்யவதிபிணுடையவும்; ஸ்ரீகளவெனயாருடையவும் த
வ்வமையிருக்க: களவஸ்திராஸுபுஜா ராஜ-என்று - ஐவிரசொன்
னதற்கு ஹேது; "போதாவஸ்துஸ்ய ஹயாஸ்விகேபிரணார
ஹதே" என்று-கேபிரமனது வஸ்துன் விஷயமாக போதாவுக்கே
சுயிகமென்று சொல்லுகையாலும், "போதாதுஷேவா ஹவ" என்
கிற ஸூகியானது, போதாவை ப்ரயாநமாகச் சொல்லுகையாலும்,
"கெகேகேயு: ப்ரியகாரணாசு" என்று- போதாவஸ்துயான போ
தாவுக்கு ப்ரியமாக ஐஷ்வரகூத்துத்தைப்பண்ணுகையால், இவருக்
கு போதாவஸ்து சுயிகமென்கிற நினைவிலும், அதுபதினயிரமான
டு மலநின்று அருமையாகப் பெற்றபின் னையை, உத்யவதி, வி
ஸாரிதாஹ ருத்ராணாயகமாகவனுப்புவேனோவென்று ஸம்ஸயிக்க,
போதாவஸ்து ப்ரயாஸுஸம்வஸ்துத்தையிட்டு நிஷேயிக்கை யன்றிக்கே,
தம்முடைய பின்னே யனுப்பினாலென்கிற உபகாரத்தாலும், கள
வெனயாபிணுடைய நல்லகூமாரனே! என்கிறார். (ஸுபுஜா)

போதுவிதுவாகுவுரிவாருமம்பண்ணுகையும், அவர்களுக்குப் பி
யவிரிதங்களைப் பண்ணுகையும், வுதுதுகண்ணமென்று தோ
கத்தா ரறியும்படி, “உலியாவாவிதும் வுதுது” என்று - தம்மு
டைய பிள்ளைத்தனத்தைத் தாமே கொண்டாடும்படியான பிள்ளைத்
தனத்தை யநுஷ்டித்துக் காட்டுகையாலும், “களவலுராஸுஸு
மேதேந” என்றும் - “தாயைக் குடல் விளக்கஞ்செய்த தாமோ
தரனை” என்றும் - “இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்” என்
தும் - முடியப் புகழும்படியான பிள்ளைத்தனத்தாலே பெற்றதா
யாரை விளக்கப்பண்ணுகையாலும், கல்லகுமாரனே! என்கிறார்.
(ராசி) ருவிவளடியு முணவேஷிதங்களாலும், மனத்துக்
கினியனும், வவ-புராணிகளையும் வஸீகரிக்கிற வடிவழகையுட
யனே! என்கிற ராதல். “தேவோநாசி வஹஸ்யவாநு” என்று -
ஆயிரம் திருநாமத்துக்கு ஸஹஸாமாய், உதுவித்ய வுருஷர்
களுக்கும் ஜஹ்மாய், வவ-புரூஷபுஜமான திருநாமத்தைச்சொல்
லுகிறார். (களவலுரா ஸுபுஜாராசி) என்று-சுநு-வாஸுமானவ
ருரு-ராசிகளை வுரவதிட்கிறார்.

(நாஸாடி-உ) தன்னுடைய வேள்வி காக்க வல்ல ஆண்டி
என்கிறார்.

(வ-வ-புரூஷபுஜ) அவன் ப்ரூஷபுஜாக்களுக்கு யோமுமா
ய், அவனாலே தன்விருதாயிபயப்போக்கிக்கொள்ளவும் யோமுமாய்,
ஜானோதேயகமான காலத்தைச்சொல்லுகிறார். இவ்ரூபுஜா
புயாநரானவர், ஸாசிநுமாக வகையுட்களையும் சுநுஷி
த்தருளுவர், ப்ரூதஹ்நெய்யை உவாவியாமல் கண்வளர்த்தரு
ளலாமோவென்று கருத்து.

(பு-வ-த-உ) மிகவும் வகையாநின்றது. இங்கு வ-த-மான
மாகச்சொல்லுகிறது, இந்தகல்விதே நிகுமாகவேணுமென்கிறார்.

(க-த-உ) வெஷிவாஹிகு எம்பெருமானாலே வியிக்கப்பட்ட
நிகுநெய் திகமாயிருக்கிற சூஹிகமான வகையுட்களையும்
நுஷித்தருளவேணுமாகையாலே, உதுஷ-என்று-திருப்பள்ளியுண
ர்த்தினன் ஐவி, களவலுராஸுபுஜாரூப-வ-புரூஷபுஜ-வ-த-
தே. உதுஷ-நாஸாடி-உ க-த-உ வெஷிவாஹிகு 1. ௩.

ரென்கிறான். “தூய்யஸீவயோ வ்யூதா” என்று -வேறுவிஷய மில்லாமையாலே உமக்குத்தருகிறே னத்தனைகாணும்.

இவளுக்கேற்றமேதென்று திருவுள்ளமாகக்கொண்டு பிறப்பி லேற்றம்சொல்லுகிறான். (வீதா) சூலிஜாதூத்தையும் மஹாவா ஸம்பண்ணாத வேற்றத்தையும் காட்டுகிறான். (வீதா) பொற்கொ டிபோலே. பொன்முனைப்பது ஹஸீயிலேயே. இவள்தான், ஹிரண்யவெணையே.

அழகோ நமக்குத்தேட்டம், சூலிஜாதூ வேண்டாவோவெ ன்று கருத்தாகப் பிறப்பிலேற்றஞ் சொல்லுகிறான். (ஜேஸு-தா) “யியிரியாயா ஸ்ரீஸூயா நஜேகிணிஸு ஸ்ரீஹ்யே” என்றவந லிசாநிக்குப் பிறத்தவன். “வள்ளிமருங்குலெந்தன்மடமான்” என்று- தாயார் வெவகூஷ்ணஞ் சொல்லுமாப்போலே, பிறவாமையிலு மேற்றமுண்டு; பிறப்பிலுமேற்றமுண்டு; “ஒருமகள் தன்னை யுடையே னுலகம் சிறைந்தபுகழால் திருமகள் போலவளர்த்தேன்” என்கிறான்.

“ஜநகாநாங்குஜேகீதிஸூ ஹரிஷ்யதி ஜேஸு-தா” என்ற வாதே பெருமானிப்படி வெவகூஷ்ணத்தில் குறையிலே யானாலும், அதுவன்றே நமக்குத்தேட்டம்; நாமயிகுறித்த காரியத்துக்கு ஸஹ காரியாக வேணுமேயென்ன; (ஸஹயஸு-தா) அதிலும் கூட ஷாநத்திலும் முற்பாடையென்கிறான். “நத்யஜேயஸு” “வநத யூகஸி” என்றிறே டேவர்பூதம். அதிலும் “ஹவேயஸாரணம் ஹிவ” “சுஜேஷா” “நகஸிநூ வராயுகி” “கூநிஸுவா கஸிசு” என்றும்மீலும் முற்பாடையென்கிறான்.

இவர், ஸ்ரீ நந்மோவர் திருமகனைப்போ லன்றிறே, நாமிது க்குக் கடவோமோ, ஐயருமாச்சியரும் வலிஷாடிகளு மன்றே வென்ன; (ஸ்ரீஸூ) என்கிறான். நின்தாள் நயந்த விவனையுன் மனத்தாலென் நினைத்திருந்தா யென்கிறான். வாரூஷாட்யு-மசக வேணுமே. தூய்யஸீவ வயோவ்யுத்தையானாலும் ஸ்ரீயோஜநமில் லேயே. (ஸ்ரீஸூ) என்று-வரிற்பொகடேன், கெடில் தேடேளென்றி ராதே கொள்ளிர். இவள் “இறையுமகல கில்லேன்” என்று- இருக் குமாப்போலே, நீரும், “நஜேயேயகூஷ்ணவி” என்று இருக்கவேணுங் காணுமென்கிறான்.

(வனநாடி) வருந்திருவைக் காலாலேதள்ளாதேகொள்ளீர்.

பெருமாளையாகையோ வாதி இசைந்து நின்றார். இவனுக் கவ்வளவு பொறுதே காடுநகர மறிய நல்லபெருப் பெருத்தகண்ண லஞ் செய்து தக்கவாகைபற்றவாசைப் படுகிறான். (வாணி) மூ ஹீஷ) வெள்ளிவளைக்கைபற்றச் சொல்லுகிறான். பாதுகாவல்வைக் கவும் பரிசறவாழத்தேடுகிறான். (மூ ஹீஷ) யார் வுயோஜகத்துக்கு யார் கார்த்திருக்கிறார். (வண ஈராவாணி) மூ ஹீஷ) இவ்வேப்பங்குடி நீராயிறே காணும்மைக்குடிக்கச் சொல்லுகிறது. பால்குடிக்கக்கால் பிடிக்கவேண்டுமதே, பால்மொழியாளிறே இவள்தான். “ஐயாரா.”

(ஹீரோ-கே) சேர்க்கதான் கண்டவாறே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறான். இவ்விஷயத்துக்கு பெண்பெற்றுக் கொடுத்தவரெல்லாருக்குத்திருபல்லாண்டு டாடவேண்டும்போலே காணும். “நன்று நன்று நன்றாய்க்கே”.

இப்போது செய்யவேண்டுமென்னென்ன;(வாணிமுதுவாணிநா) கையாலே கையப்பிடியீர். புணையாவராயத்திலே தலையாலே காலெருக்குகிறீர் ; இப்போது கையாலே கையப்பிடியீரென்கிறான். சுஸாரோவணவியத்திலே கையாலே காலெப்பிடிக்கிறீர்; இப்போது கையாலே கையப்பிடியீர். கைத்தலம்பற்றின வனந்தாம் கையைப்பற்றி தீவலம்செய்யும் போதிறே திருக்கையாலே தாள்பற்றி அம்மிமிதிப்பது. வாணிநாவாணிசு-என்றதொழிந்தது, செம்மையுடையதிருக்கைக்குமேலே என்கைவைத்தென்றும்படி ஹோமுகைகை விஞ்சியிருக்கையாலே, உலயவி ஊதையுமொருமுலையிலே அடங்கும்படிபெருத்த வொஹுஹாயையுடைய தயாதன்பெற்ற மாதகமணித்தடமும், “மெல்லியல்தோள் தோய்தாய்” என்கிறபடியே, ஸ்ரீஹ்ரமாக வைவாஹிக்கும்படி நீர்மையும்ஹோமுகையும் விஞ்சியேறியிருப்பது. “ஸது-ஹதநாரம் வரிஷவஜே” என்று -வாஸாராநியா ஹண்டான வெம்மையுந்தணிந்து, * ஹவஷவாஹதநு ருஹமான வெம்மையுந்தணிந்து, இப்படி லேகநேஸூர ரிருவருக்கும் ஒதுங்க நிழலாயிறே வேம்போஹுமெழிற்றோளி யுடையதோளமுது விஞ்சியிருப்பது. (வாணிமுதுவாணிநா) திருக்கையால் கைத்தலம்பற்ற கணக்கண்டிருக்குமே இவனும்.

*ஹமவ தாரதன்)ர உவரீரான திகேஷு-வி சுகோஸேஷு-வாரம்.

தாத்பர்யம்-இந்த ஸீதை ஆசாரப்ரதானமான குலத்தில் பிறந்த எனக்குப் பெண்ணாகையால் ஆபிரஜாத்ய முடையவள். பொற்கொடி போலே மிகவுமழகுடையவள். நீர் அனுஷ்டிக்கும்தர்மங்களை இவளு ம் அனுஷ்டிப்பள். ஆகையால், இவளை ஆதரத்தோடு விவாஹம்செய் துகொள்ளும். சுதியாயிருப்பீராக. என்று - ஸ்ரீராமனோடு ஜனக மஹாராஜா சொல்லுகிறான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

சுயோஜ்யாகாணம் - ௨ - ம் - ஸும-ம் - ௨௨ - ம் - ஸ்லோகம்.

செ-ஐயாடோஹிஹோவாஹம் ரவாவீரஹாவயு|

மஜேந ஹேதாயாஹம் ராஹம் மத்ராவுதாநந் || ௩.

அர்த்தம்-ஹோவாஹம்-நீண்டகைகளையுடைய, ரவாவீரம்-ரகுக்களுக்குள் ஸ்ரேஷ்டரான, ஹாவயம்- அநிகபலத்தையுடைய, ராஜம்-ஸ்ரீராமனை, ஹேதா - பெரிய, மஜேந-யானையாலே, யாஹம்-எழுந்தருளுமவராயும், மத்ராவுதாநந் - குடையால் மறைக்கப் பட்ட முகத்தையுடையதாகவும், (ஸேவிக்க) ஐயாடோஹி - ஆசைப்படுகிறோம் அன்று.

வ்யா-சுவதாரிவெக. வசுவதி-ஹி, தான் வாரிணகவயஸூ கையாலும், எதிரிகளைநோக்கி எடுத்துவிடுகைக்கு சுஸூகூனாகையாலும், தானிருக்கிறபோதே பெருமானைத்திருமுடிசூட்டி ராஜித் தோடே பொருந்தும்படிபண்ணவேணுமென்றும் நினைவையுடையனாகையாலும், “ மஹிதவயஸா விஷ்ணுகூணாவிடி-ஹி கூவவ்ய-தி” என்றுசொல்லுகிறபடியே, இந்தகுலத்தில்திரந்தார்த்துக்குப்பிள்ளைகள் பருவம்நிரம்பினாலவர்களைமுடிசூட்டி தாங்களுவஸாஹாரம்பொரு வதேமுறைமையுண்டாகையாலும், “பெருமானைத்திருமுடிசூட்டி ராஜ்யம்-ரஸாராகப்பண்ணவேணுமென்றுகருதி, அதுசெய்யுமிடத்தில் “ வாரணஸூதவத்ரஸூ ஹாயரயாஹிதா யா” என்று - நாம் பயணத்தின்மேலே பயணமாய்த்திரிகையாலே, நாமும் ரக்ஷித்தோ மாய் நாட்டாரும்-ரக்ஷிதரானார்கள்-ரக்ஷணத்திலுள் குறையுண்டா

மாகில், அப்போது ஒருவராலுன்கையிலேகாட்டிக்கொடுத்து, எங்களை உவேகித்தான், இவனென்ன ராஜ்யம் பண்ணித்தென்று நாட்டார் குறைசொல்லுவார்கள்; அவர்களுைய மிசைவித்துக் கொள்ளுவோமென்று பார்த்து, வளரஜாநபடிங்களைத்திரட்டி, “உதகேசோலவி ஷ்ரேஸி வுதேசுஷ்ரீஸுநிவேஸுடுவெ” என்றும் - “டேஸாஹம் விஸ்ரேஸிஹாஸி வுதூக்ஸுக்ஷா வுஜாஹிகே” என்றும் - நெடுங்காலமுண்டு நாமுங்களை ருக்ஷித்துப் பொருகிறது; நம்மையிப்போது வாங்குக்ஷு வந்துகைக்கொண்டது; இனியுங்களுடைய ருக்ஷணம்நம்மால் உஸூக்மாயிருந்தது, ஆனபின்பு, “சூதூடுவெவாசூநா ரோஸி” என்கிறபடியே, என்னோடே கிவிட்டுசேஷரான வென்பிள்ளையை முடிசூட்டி உங்களுடைய ருக்ஷணத்திலே நியோயித்திளைப்பாறுவதாகப் பாரியானின்றோம். “ஹவனோ தேநேநிஷாஸு” என்றிதற்கு நீங்களு மிசையவேனுமென்றுசொல்ல, அவர்களுமிது கேட்ட பூயத்தாலே, “விநாநகூவயநிவ” என்று-மானிகைகொப்புக்குலையும்படி பெரிய ஸாஸ்திரத்தைபண்ணி ஹவனத்துக்குப் போக்குவிட்டு, “சுதேநகவஷ்டஸாஹஸுர வுபிஸுவிவாஸிஷ்டவ | ஸராஸ்யாவராஜாந ஷ்விஷிணுஸுவாஸிஷ்டஸு” என்று-நீவுபிணுமானாய், நன்றாகவெங்களை ருக்ஷிப்பதுஞ்செய்தாய், இனிபெருமானைத் திருவாழிஷேகம் பண்ணவென்றிசைந்து, அவன்கேட்டவார்த்தைக்கு உத்தரஞ்சொன்னார்க ளாகையன்றிக்கே, தந்தள்நினைவுகளையும் வெளியிட்டு, பெருமானுடைய ராஜ்யஹரணயோமுடுவெதையயுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்கள்.

*க. (ஐ.வா.ஜோ) இட்டமாலையுங்கவித்தவாழிஷேகமுமா யெங்கள் கண்முகப்பேதோற்றவேனுமென்று போராஸுடுவெ பண்ணுகின்றோம்.

*உ. (ஐ.வா.ஜோ) எங்களுக்குள்ளது உடுவெயிதே. முடிவைக்கும்போது நீயேவேனுமிதே. உடுவெயிக்கு எங்களாகையிதே. “ஸூயாஸிஷ்ஹாஸி” என்று-இப்போதெங்களுக்கு கிட்டப்புகுகிறதோ?

*ஈ. (ஐ.வா.ஜோ) கிடைப்பது, கிடையாதொழிவது; நல்லதுகண்டாலாசைப்படக்கடவதே. *ச. (ஐ.வா.ஜோ)-கிரவாயமாகவெங்களை ருக்ஷித்த உனக்குக் குறையாகிறதோவென்று வாயிட்டுச் சொல்லிற்றிலோம். ஆனாவிப்போதுதான் சொல்லலாமோவென்னில்; “ஹவா

யிருந்தானிறே. இவர், “சுபுஷுஹீவிதம் ஜஹுஹீவாவாவீதே
லுதகூணாடி” என்றுபுராணஞெருதலையாகவும், “புராணேஷு
விமரிசய” என்றுபிராட்டி யொருதலையாகவு மழியமாதிரி கூறித்
குமவரிதே.

இப்படி இவர் ருக்மிக்குமிடத்தில், “வயுதாஹுதாடி” எ
ன் னு-விலக்குவாருண்டானல், அவர்கள் வழியேபோய் இளநெஞ்சாய்
மீளு வரோவென்னில்; (ஹாவயு) “நதபு-திஜாஹுஸு-த
பு-ஹுணேஷு விசேஷத:” என்றும் - “வனதூதம் 23”
என்றும் - “நதஜேயஹுதா” என்றும்-அவர்கள் தங்களைக் கை
விட்டுமாஸிதரை ருக்மிக்கும்படியான வுலவையமுடையவர்.
வெவென்கிற திவ்விடத்தில் ஹாவயுத்தே. - நாயபா-தாவஹீ
நேத யஹு” என்கிறபடியே, துடங்கினகாயு-த்தில் சுலஹுர
யிருக்கு மிருப்புக்கு; “வெயேயு-ஹுவிவா.ரிவ” என்னக்கடவ
திதே.

உங்களுக்கேற ராஜுஹுணத்துக்கு ஸகூராவில் நீங்கள்சொ
ன்னபடியே செய்கிறோம்; இப்போது நானிருந்தவிடத்திலேயிருக்க,
நாட்டுக்கு வேண்டுவதெல்லாமாராய்ந்து நடத்தாநின்றாராகிலமையா
தோ வென்ன; உன்பு-யோஜநத்தலைக் கட்டித்தே அவ்வளவிலே
விடலாமோ? எங்களுடைய பு-யோஜமும் பெறவேண்டாவோ
வென்கிறார்கள்மேல். ஆகில், நீங்கள் சொல்லுகிற தென்னென்ன;
(மஜேநஹுதாயாஹு) நீயிசைந்தமையும், முடிசூட்டினமையும்
தோற்ற, ஸு-ஹுயு கழுத்திலேயிட்ட மாலையும், கவித்தமுடியுமா
யெங்கள் கண்முகப்பே தோற்றவேணும். அது செய்யுமிடத்தில் தே
ரையலங்கரித்து, அதிலே வரவமையாதோவென்ன; (மஜேந) அங்க
னென்னுது. “ஹுதா-ஹுமா-ரிநா” என்று-அவருடைய நடைக்
குச்சேர்ந்த வாஹுமாக வேணும். அது செய்யுமிடத்தில், ஏதேனு
மொரு யானையாக வொன்னுதோவென்ன; (மஜேநஹுதா)
வவ-ஹுஹுணா வேதமாய், பட்டத்துக்குரிய யானையாகவே
ணும். (ஹுதா) வவ-ஹுஹுண வஹிக்க வற்றாகவேணுமிதே.
உங்களுக்கிப்படி யஹு-மாகில், முடியையும் வைத்து மஜாயி
- ரு-யா-ஹுப-ஹுண விடுகிறோமென்ன; (யாஹு) அவ்வளவும்

போராது. யானைக்கழுத்திலே ஏறி கெடுந்தெருவே நடக்கவேணும். அதுவே வேண்டும்போதடைய விங்கேதிரண்டுகோளாகில், முடிசூட்டி யானைக்கழுத்திலே ஏற்றினவளவேயமையாதோவென்ன; புதியதுண்பார் தனியுண்பார்களோவென்கிறார்கள். (யானு) “நநடி-ஸ்பு-ஜாஸ்பு-ஜா” என்று-இந்த லேஹா-வதத்தை எங்கள் வ-சூ-ரீ-தூ-ரிகளோடே கூட அங்கேயெழுந்தருளக்காணவேணும். (யானு) (சுபானு) முகமும் முதுவலும் கலுரரிதிருநாமமும் கரூணாகடாகுத்தோடே எழுந்தருள ஸேவிக்கவேணும்.

இப்படி ஸேவிக்கிறதூதான் யாரையென்னில்; (நாடி) நாய தீதிரா-என்கிறவ-சூத்தியாலே வலிஸுஜநங்களையும் கலுரண மணங்களாலே நன்குப்பித்திறவரை. (நாடி) “நா-சூ-வாயா” என்கிற யானை-சூத்தியபடியே, எல்லாரோடுங்கூட விஹரிக்குமவராகையாலே யென்றுமாம்.

வெறும்யானைக்கழுத்திலே யெழுந்தருளுகிற சூ-மமையுமோவென்ன; (வசூ-வசூ-நநடி) வெண்கொற்றக் குடைநிழலிலே எழுந்தருள ஸேவிக்கவேணும். (வசூ-வசூ-நநடி) “வாணரஸூ-த வசூ-வசூ-வாயா-ஜரி-தாயா” என்று-சூ-நாயக-வசூ-முதலான ராஜாக்களாலே ஐ-ஐக்கப் படுமதாயிருக்கிற வாணராத வசூ-வசூ-தமாயிருக்கிற திருமுக மண்டலத்தை ஸேவிக்க வேணுமென்றுமாம். ௫.

தா த் ப ர் ய ம்.

மகாபுருஷலக்ஷணமான நீண்டகைகளையுடைய ஸ்ரீராமன், பாமதார்பிகர். அப்ரதிஹதஸங்கல்பத்தையுடையவர். ஆகையாலே, ப்ரஜாபாலனத்தில் மிகவும் ஸமர்த்தர். இவருக்கு இப்போதே பட்டாபிஷேகம் பண்ணிப்பட்ட யானையின் மேலேயேற்றி ராஜமாரகத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணும் போது ஆயிராஜ்யஸ-வகமான ஏகஹந்தரத்தால் கொஞ்சம் மறைந்திருமுகமண்டலத்தை நாங்கள், புத்ரமித்ராதிகளோடு கண்ணாறஸேவிக்க குதூஹலிகளாயிருக்கிறோம் என்று ஜனங்கள் தசரத சக்ரவர்த்தியோடு சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

சுயோய்யா காணம் - ௨ - ம்-வம-ம், க.ந. - ம் - ஸ்லோகம்.

உ-விய வாழீ உலுதாநா வத்யு வாழீ உராவவஃ |

வஹுஸூதாநாவுஜாநாஸூஜணாநாஃவாலிதா||

அர்த்தம்.—ராவவஃ - ரகுலதிலகரான ஸ்ரீராமன், லுதாநா - ஸத்தையுடைய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கு, வியவாழீய - இஷ்டத்தையே சொல்லுமவர், வத்யு வாழீய - யதார்த்தத்தையே சொல்லுமவர், வஹுஸூதாநா - விசேஷார்த்தங்களைக் காசித்த, வுஜாநா - பெரியோர்களான, ஸூஜணாநா - ப்ரம்மணர்களுக்கு, உவாலிதா - ஸேவை (ஸூஸூ-உஷை காலநீக்ஷணம் - ப்ரணிபாதம் - முதலானவை) செய்கிறவராயிருக்கிறார்.

வ்யா.—சுவதாரிஸெ. ஒருவனொருவனுக்குக் கூறுசெய்யப் புகால், புவெஜைகள் பக்கவிலும் குளிரவிழியாநின்றனாயிற்று. அவ்வாஸனையும், புறம்புகுடி மகனேனே; நீபண்ணவேண்டி யிருக்கிறதோ வென்றும் ஐயத்தாலே. அவ்வளவேயன்றிக்கே, லுதிப்பரப்புக் காக்கடவனான பெருமான், புவெஜைகள் விஷயத்திலே மெலிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

(வியவாழீய) வயேகாலத்திலே ஒடுக்கமாகப்பிளந்த நிலத்திலே ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாப்போலேயாயிற்று ஒருவனைக்குறித்து வார்த்தை யருளிச்செய்வதாயிருக்கும்படி.

இப்படி செய்வதான லவஸூதா வுஸூத்துக்காதல், திருத்தாய்மார்க்காதல், வலிஷாடிகளுக்காதலோ வென்னில்; (லுதாநா) லுதாயோமி லகலவாடா துடங்களுக்கு மிப்படியே யிருப்பர்.

இருந்ததே குடியாகவெல்லார்க்கு மொக்க வொருவார்த்தை சொல்லி விடுமத்தனையோ வென்றால்; (வத்யு வாழீய) அதுதான் லுதவ்விதமுமாய் சுஷுஷா-து-ஸூயசுமுமாயிருக்கும். கீழ்ச் சொன்ன விரண்டாலும் வியவ்விதங்களைச் சொன்னபடியே.

இவைதான் புறம்பேயொரு வுத்தியிலும் சேராது. அவையிரண்டும்தன்பக்கத்திலே சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறது, சுவாபிதவாடா லாதித்யு-தத்தை யுடையன லீஸூரனாவென்னில்; (ராவவஃ) குடிப்பிறப்பாலேயாயிற்று.

இப்படியிருக்கும்போது, இப்படிப்பட்ட மூணங்கனையும் குடிப்
பிறப்பையும் கூடவுகூறித்து, இவை நமக்குண்டாவதே! என்று-மதி
த்திருப்போவென்னில்; நம்மைக்கண்டது பூவெஜைகளுடையாருக்
ணாரூபமாக. ஆனபின்பு, இன்னமும் நமக்கிதுக் கீடானவளவுபோரா
தென்று உள்ளவளவுப்பார்த்து துவாராகாதே, இன்னமுமிதுக்கீ
டான நன்மைகளுண்டாக வேணுமென்றறிவுடையார் வாசலிலே
போய் கால்கட்டியிருப்பார். (வஹுஸூ-தாநாடி) நாவிரண்டுங்கத்
தவளவிலே பூபூபுவலிக்கையன்றிக்கே, ஒரொன்று தன்னேப்பல
காலங் கேட்டிருப்பாராயிற்று. வஹுஸூ: ஸூதூ - வஹு
யாஸூ-தூ. “ஜோநவூபாஸூபாராஜது வஹவ: பயூபூ-
வலிதா” என்றப்போலே, “வவ-தவூபாராஜாடி” என்று-
பலர் பக்கலிலும் ஸாராஸூஹணம் பண்ணினதாயிற்று.

(வழிநாடல்) சிவபெருமானார் - சீவபெருமான்-வழிநாடல்
பெருமான் - சீவபெருமான்-என்று-சீவபெருமான் வழிநாடல்
பெருமான், சிவபெருமானார் சீவபெருமான்.

அதுதான் சுதேசாஸ்திரம் கற்றுப்போலேயோ வென்னில்; (பிரா
ஹணாநாடி) கூடியார் பிராஹணரைப்பற்றி, அவ்வழியாலே
தகவங்களை யேவகசிதமாகப் பெறக்கடவதாயிதே இருப்பது.

ஹாஜ்ஜுணாநாஜு-என்று அவர்கள் பலருமாய்த் தாயிருந்தவிடத்
தேவந்து கேழ்க்கும்படியானயோமுகையுண்டானால், அவர்களைத்
தாமதழத்துவிட்டோ யஜிஸாஸாய மறுத்துக்கொள்வ தென்றால்;
(உவாவியி கா) அவர்களிருந்த விடத்தே தாமே சென்று, அவர்கள்
சொல்லும்படிக்கு அவர்கள் காலும் தம்முடைய தலையுமாயிற்றுத்
தான் கூகுவனிடப்பட்டது.

தாத்பர்யம்—ரகுவம்சதிலகரான ஸ்ரீராமன், ஸத்தையுடைய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஐஹிகா முஷ்மிக ஸாதகமாய் ப்ரியமாயும் ஹிதமாயு மிருப்பதையே உபதேசிப்பர். அன்றியிலே - தன்னுடைய குணங்களைப்பார்த்து மதித்திராதே, பலபேர்களால் அனேகம் தடவை பலவாறாக விசேஷார்த்தங்களை லபித்தும், வயஸ்ஸாலும் ஞானத்தாலும் அனுஷ்டானத்தாலும் பெரியோர்களுமானப்ரம்மணர்களிருக்குமிடம்சென்று அவர்களுக்குப் பணிசெய்தும், அவர்களுடையகாலத்தைப்பார்த்து அவர்களிடத்தில் நின்றுத் தானறியாதவிசேஷார்த்தங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுமவர். ஆகையால், ராஜ்யப்ரபணத்துக்குச் சக்தர்கானும் என்று ஜனங்கள் தசரதரைக் குறித்து சொல்லுகிறார்கள்.

பெரிய வாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசானம்.

சுயோயுரா காணம் - ௩௦ - ம்-வாழும், ௩ - ம்-ஸ்லோகம்.

உலகிண்காரிநடுதவெவ்வேஹைவிதாஜேதியிராயிவஃ |

ராஜாராதாஸுபாஷு வியபவாஸுஷவிமுஹ்ய || எ.

அர்த்தம்—ராஜா ! ஸ்ரீராமனே ! (ரூபத்தால் பிறரை மோஹிப்பிக்கிறவனே) வியிராயிவஃ - மிதினைக்கு அரசனான, வெவ்வேஹைவிதேஹகுலத்தில் பிறந்த, ஜே - என்னுடைய, விதா - தகப்பனாரான ஜனகமஹாராஜா, வாஸுஷவிமுஹ்ய - ஆண்சீர்த்தையுடைய, வியயு - பெண்ணான, (பெண்போலதைய ஸுபாவத்தையுடைய) க்வா - உம்மை, ஜாராதாஸு - மணவாளனாக, ஸுபாஷு - அடைந்து, கிரிநடுத - என்னநினைத்திருப்பர்.

வ்யா.—சுவதாரிவெஹு வித்யவநவாரிவாவநாதுடமாக, “வநவாவோ ஜேஹாடிய” என்று - ஸுஸுபுத்தோடே, வநவாஸுஸுஸுவரென்று, நாட்டார் சுவாதிருநாமம் சாற்றும்படி வநவாஸுஸுஸுவராய், அப்போது உலகுடைய நாச்சியாரான ஸ்ரீஜநகராஜனு திருமகளுடைய ஸுகுராமான திருமேனியில்

25

(பியிதாயிவ:) - ஐயர் திருவுள்ளத்திலே நோவ, அத்தேச மெல்லாம் நோமே. (பியிதாயிவ:) ஒருதேசத்தைத்தோள் நிழல் கீழிட்டுக்கொண்டிருக்கிறவர்க்கு, ஒருவ னொருத்தியைத் தோள்நிழல் கீழொதுக்கமாட்டிற்றிலனென்றால், புண்ணியிருக்குமே.

*க.(நாசி) அய்யோ!வடிவில்பசைபோலேயிருந்ததாகிலுன்னகவாயும்.*உ.(நாசி)அகவாய்கண்டு ஸத்ருவனென்று பேரிட்டதன்றே. அதுகடைக்குட்டியானதம்பியார்க்காயிற்றே. “நாசிஉத்யுவிநாசேண வபுஷா தஸ்யுதோஷித்யு | நாசியேயம்ஸாஸுதே ஜமத்யுசிஷிஷுஷி” என்று-உம்முடையவழகுநீதூத்துக்கன்றோவவிலு நுபேரிட்டது. அஜ்ஜகத்தோடு மெனக்குறவற்றதிறே. *௩. (நாசி) “ஸஹஸு நாசிதஸ்யுஷி” என்று - ஆயிரம் பேருடைய ஸக்திக்குவிராநமாய், தனித்தனியே யெழுந்திராநின்றதாயிற்று.

௩| நாம் இங்கனையாகவேனுமோ; (ஜாநிதாஸு) உங்கனையருக்கு முத்த பிள்ளையானுப்போலே, எங்கனையருக்கும் மணவாளபிள்ளையானீரே. (ஜாநிதாஸு) “ஜாநிதாஸுஸுதோஹி” என்று- பெண்பிள்ளை பெற்றுக்கொடுத்தார்க்கு ஹிஹம்பத்தாயிறே யிருப்பது.

(புராவு) தாமே யுகந்துசெய்ததாகையாலேஒருவர் முகம்பார்த்து வெறுக்கவிரகில்லையே.

*க.(வியிவஸுஸுஷவிஹி) உம்முடைய முடியுமுடையும் ஹேஷித்தபெண்டாட்டியானீரே.*உ. (வஸுஸுஷவிஹி)அதுதனக்குநிலையுண்டாமாகில் காட்டிலும் துணையாயிறே.*௩.(வஸுஸுஷவிஹி) புறம்பூச்சான ஆண்டோலிறேபடைவடித்தது.*௪.(வஸுஸுஷவிஹி) உடம்பேறிக்குத்தாதே நாட்புஷ்யனுக்கு மறங்கட்டி னுப்போலே, பேர்சுமந்தீரித்தனையிறே.*௫.(வஸுஸுஷவிஹி)அகவாய் ஸீயும்புறவாய் வஸுஸுஷனுமான ஸீ வஸுஸுஷக்கலப்பை துதீயபுகுதியென்பார்கள் நாட்டார்.-துதீய புகுதியைநாடு சொல்லும்பேரை நான்சொல்லவஞ்சினேன். நாடுதானும் சொல்லா திறே! ஆண்பிள்ளைச் சொற்றாழ்வி என்று மித்தனையிறே. எ

தாத்தர்யம் —என்னுடைய தகப்பனார் மிதிலையென்னு மொரு தேசமெல்லாமடக்கி ஆளவல்லவர். நீர் உமது பெண்டாட்டியான என்னை ஒருத்தியையும்கூட ரக்ஷிக்கமாட்டாதே இங்கே விட்டுப்போனீரென்று கேட்டால் உம்மை மிகவும் அஸமர்த்தரென்று நினைப்பர். விவாஹகாலத்தில் ஸுந்தரமான உம்முடைய ஆணுருவத்தைப் பார்த்துப்ரமித்து, உம்முடைய பயப்படுகிற ஸ்வபாவத்தையறியாமலே உம்மைமணவாளனாக வரித்தார். அவர்தானே செய்தகார்ய மாகையாலே இப்போது ஒருவன்மேல்பழிசொல்ல ந்யாயமில்லை. என்று ஸீதா பிராட்டி ஸ்ரீராமனோடு வாதம் செய்கிறாள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

சுயோய்யுர காணம் - நக - ம் ஸஹ-ம், உ - ம் ஸ்லோகம்.

சே—ஸஹராதம்—ஸ்ரணமாயம் நிவீயுரவம் நடிநஃ |

ஸீதாஃவாபாதிபஸா ராவவஹிஹாவுத்ய || அ.

அர்த்தம்—ரவம் நடிநஃ - ரகுசுலத்தார்க்கு ஸந்தோஷ ஜநகரான, சுதியஸாஃ - விசேஷ கிர்த்தியையுடையரான, ஸ - அந்த இனையபெருமார் (லக்ஷ்மணன்), ஹராதம் - தமயனருடைய, வரண - திருவடிகளை, மாயு - நன்றாக, நிவீயு - பிடித்துக்கொண்டு, ஸீதா - ஸீதாபிராட்டியையும், ஹிஹாவுத்ய - அப்ரதிஹத ஸங்கல்பத்தையுடைய, ராவவம் - ரகுசுலத்திலவதரித்த ஸ்ரீராமனையும் (பார்த்து), உவா - சொன்னார்.

ஸ்

வா. சுவதாரிசெக. உகுவதித்திருமகன் வகவாலோ. நுவனா டிசெயுமே, திருவயோயெயி லுள்ளார்க்கு ரக்ஷகராகவும், ஸ்ரீஹரதாழ்வானுக்குத்துணியாகவும்நிலென்றுஇனைய பெருமானை யருளிச்செய்ய, காட்டிலுங்கூடப்போய் அடிமைசெய்கையிலுண்டான ருவியாலே, அருளிச்செய்தவார்த்தை சுலஹிமாய், கூடப்போக வேணுமென்று பிராட்டிமுன்னிலாகப்பெருமார் திருவடிகளிலே ஸரணம்புகுகிறார்.

(ஸஃ) சுவதரித்த விடத்திலும் அடிமைசெய்யவேனுமென்று
 பராக்ஷரத்தில் நின்று துடர்ந்துபோந்து கூட-த்திருவவதரித்தபின்
 பு, “வாஸுராக்ஷஹுதி ஸுஸூயி” என்கிறபடியே, எல்லாவ
 வடுவென்களிலும்பிறியாதேபோந்து, “ஜலாந்ஹுதி விவோஹுதன்”
 என்று-சுநூயத்தில்யலித்து, வுதிருகத்தில்முடியும்படியானவினைய
 பெருமாள்.

(ஆர்துஃ) இவருடைய கூடவுத்தியைக்கொண்டு அவ்வழியி
லேயவரை ஹரித்துக்கொண்டு போந்தவர். (ஆர்துஃ) ஆரதானு
டைய. நாராயணனுடைய வென்றபடி. “ஐராதாவிதாஐராதாநிவா
ஸஸுரணம் வஸஹுஸ்திநநாராயணஃ” என்னக்கடவதிதே. வலி
வடவாகுத்தில் ப்ரஃபவடி ஷஷ்ஷுத்ஷுமென்று மிடந்தோற்ற
நாராயணவ்யு) -என்றிதே யிருப்பது.

(உரணள்) நாராயணவ்யு உரணள்-என்றபடி. உரணள்-என்றவிவநத்துக்கு வ்யோஜநம், “உராமதிவக்ஷணடியாஃ” என்கிறபாதுவிலே ப்ராப்யமுமாய் ப்ராவக்ஷமுமாயிருக்கு மென்கைக்காக. (உரணள்) கையைப்பிடித்தபேக்ஷித்தால் மறுக்கலாம்; மறுக்கவொண்ணாதபடி திருவடிகளைப்பிடித்தடிமைசெய்ய இழியுந்துறையிறே சூழ் யிக்குந்துறை.

(மாஃ.நிவீயு)வுதிருகத்தல்யரிக்கமாட்டாததம்முடைய வனிதிருவஸமெல்லாம் தோற்றும்படி பிடித்து. (மாஃபு) மாஃமெ ன்கிறவிவை யயாபுமென்றது. ஸ்ரீகார்த்தைச் சொன்னபடி.

(ரவம-நடி-நஃ) ஜேஷ்டாஷ்டமியுக்குப் போரும் ரவம-
கூலத்தாரெல்லாரையும் தம்முடையவகவுத்தியாலே உகப்பி
த்தவர்.

(வீதாஃவாவு) பிராட்டியையும் பார்த்து வார்த்தைசொன்னார். திருவடிகளை பிடித்துச்செவியிலே வார்த்தை சொல்லுவாளைப் போலே; திருமுகத்தாலேயிறையாஸ்யனோந்நூவரானவேதநருடைய வார்த்தைக்கேட்டருளுவது.

(சுதியஸா) மிக்கயஸஸெஸ்யுடையவர். தானும் ராஜகுமாரனாயிருக்க, இழிதொழிலென்று பாராதே, “சுஹஸவட்குரிஷாபி” என்று - ஒருவன் ஜேஷாநவதக்டம் பண்ணபடியே! என்று - லோகமடங்க வாஸ்யட்ப்படும்படியான வார்த்தைப்பாடுடையவர்.

(ராவவனஹோவ்யதஸ) ஹோவ்யதரான பெருமானையும் பார்த்து வார்த்தைசொன்னார். (ராவவன) - ஸரணாதவிஷயத்தில் வஸுஷகாரம் வேண்டாதபடியானபிறப்புடையவரை. (ஹோவ்யதஸ) குடிப்பிறப்புதான் மிகுதி யென்னும்படி, “சுஹஸவட்குரிஷாதேஹோ டிஹோ தயுதம் டி” என்று - ஸவட்குரிஷாதேஹோமான ஸஜுத்தையுடையவரன்றோ டேவர். ஸவட்குரிஷாதங்களுமென்றால், உம்மால்வரும் ஹயம் வரிஹரிக்கவேண்டாவோ வென்று கருத்து. சுதியஸா - ரவாநதநம் - ஸஹாசஸுரண மாஸ்யுநிவீயு வீதாஸுவாஸ. அ.

தாற்ப்யம் — ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் பகவத்கைங்கர்யத்தையே பரமோத்தேச்யமாக உடையராய், ராமவியோகத்தைக் கண்ணம் கூட ஸஹியாதவரான இளையபெருமான், தன்னுடைய குணங்களால் ரகுக்களை ஸந்தோஷிப்பிக்கு மவர். தான் ராஜகுமாரனென்கிற அபிமானத்தை விட்டு தமயனுருக்கு அடிமைசெய்வதால் வந்த பெருந்த கீர்த்தியையுடையவர். இவர் ஸ்ரீராமன்காட்டுக்குப்போகும்போது தன்னையும்ழைத்துக்கொண்டு போம்படி திருவுளம் பற்றவேனுமென்று தன்னினைவெல்லாம் தோற்றும்படி தமயனான ஸ்ரீராமனுடைய ப்ராப்யமுமாய் ப்ராபகமுமரன இரண்டு திருவடிகளையும் கெட்டியாய் பிடித்துக்கொண்டு, புருஷகார பூதையான சீதாபிராட்டியையும், சரணாகதரக்ஷணத்தில் அப்ரதிஹதமான ஸங்கல்பத்தையுடைய ஸ்ரீராமனையும் பார்த்து, மேல்சொல்லுகிற படிவிக்யாபனம் செய்து கொண்டார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

சுயோயுரா காணம் - ௩௧ - ம்-ஸுயுடும், ௨௫ - ம் ஸ்லோகம்.

௨௦—ஹவாஸு ஸஹவெவே ஹேஹூ மிரிஸாநஷுரஸ்யுதே |
 சு ஹ ஸ வடூ சு ரி ஷூர லீ ஜாஹுதஸுபதஸுதே | சு.

அர்த்தம்.—(ஸ்ரீராமனே!) ஹவாஸு - நீரோ, வெவேஹூ ஸஹ - ஸீதாபிராட்டியோடுகூட, மிரிஸாநஷு - மலைத்தாழ்வரைகளில், ரஸ்யுதே - கரீடிப்பீர், சுஹு - நான், ஜாஹுத - விழித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஸுபத - நித்திசெய்துகொண்டிருக்கிறாதே - உமக்கு, ஸவடூ - எல்லாவடிமையும், சுரிஷூர-செய்வேன்.

ஷூ - அவதாரிவெக, ஸஹுத - என்கிற ஸோகத்தாலே ஸரணம் புக்கால், அந்த ஸரணாதிக்கு வலும்கெஜ்யுடமென்று ஸபுக்ாரமாக வலுத்தைச் சொல்லுகிறதில்லேகத்தாலே. திருவயோவெய்யில் வதிக்கிறகாலத்தில் அடிமைபூண் டெண்டாழைபாதி, அங்குள்ளாரு மடிமை செய்ய, நானும்விழுக்காட்டிலே யடிமைசெய்யப் போந்தவென்னை, வகவாஸத்துக்குக் கூடப் போவேனாக விசைந்த உபகாரஸ்யுதியாலே, காட்டிலும் ஸவடூவவெவ்யிலும் ஸவடூஸஷவ்யுத்திகளும் பண்ணக்கடவன்; என்னைக்கொண் டெழுந்தருளினோன்கிறோன்னுமாம்.

(ஹவாஸு) அடிமைசெய்யப் பெறுதொழிந்தவென்னைப்போலன்றியிலே, வலிணடிகையாலே உமக்கடிமைகொள்ளாவிடிலுஞ் செல்லும். ஆகிலும், விசேஷ முண்டிறே. ஆனாலு மென்னுடைய ஸுரூப விகிஷ்டமாக அடிமைகொண்டருளவேணும்.

(ஸஹவெவேஹூ) அடிமைசெய்யுமிடத்தில் ஐயவயாடும் மாகப்போருமிடத்திலே ஸஹகரிக்கும் தொழிய, பிராட்டியும் ஹேவருங்கூடவெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பிலே அடிமைசெய்யக்கடவேன்.

(மிரிஸாநஷுரஸ்யுதே) அவளோடேகூட அடிமை செய்யுமிடத்திலும் உணர்ச்சாலையிலே எழுந்தருளியிருக்க வடிமைசெய்யுமளவன்றிக்கே, ஜலக்ரெவ பண்ணைபலத்தாழ்வரைகளிளே, ஒரு

வருக்கொருவர் வெற்றிகொண்டாடி ருவிக்குமளவிலும் அடிமை செய்யக்கடவேன்.

(சுமார்) ஐராயிரங்களில் யானைருவருயடிமைசெய்யவேண்டும். அவ்வவெலுக்கில் அதுவே வுரூபமாக உடையது என்கான்.

(வவ-ஃக்ஸர்ஷாஜி) ஜெயபாபு-ஜெயபாபு போமிடத்தில் கையும் வில்லுமாயடிமைசெய்தும், காயுங்கிழங்கும்கல்லுமிடத்தில் வ.நி.சூ. விடையாறு யடிமைசெய்தும், “ஊ-ஃஜெயஜி-ஃ ஸாடி-” என்று மிடத்தில், ஜாஸவபுதம் பண்ணியும், வண-ஜாஸாறு நிஜாணத்தில், “சூ-ய-தாஜிஜா-வடி” என்று-எல்லாவடிமைசெய்தும், மலைத்தாழ் வகைகளிலே ஜெயசூ-வெலு பண்ணுமிடத்தில் வலுப்பிழிந்து உலர்த்தியும், ராகசுவர் வேட்டையாடுமிடத்தில் காவலாயிருந்தும், வவ-ஜெயவடி வுத்திகளும் பண்ணக்கடவேன்.

(ஜாமுத்ஸுவதஸுதே) ழேவரும் பிராட்டியுங் கண்வளர்ந்
தருளும்போது, காட்டில் ழுஷ்ட ஸுக்ஷங்கூம் ழுஷ்ட கபூதியான ரா
க்ஷஸஜாதிபுங் கிட்டாதபடி கையும் வில்லுமாய் நோக்கியும், உணர்
ந்தருளினபோதெல்லா மடிமைசெய்தும் போரக்கடவே நென்றபடி.

தாத்பர்யம்.— ஸ்ரீராமனே ! தேவர் ஸகல குண பூர்ணர்- நான்
டிமை செய்யாவிடினும்க்கொன்றும் குறைவில்லை. ஆகிலும் என்னு
டைய ஸ்வரூபஸித்தயர்த்தமாக என்னை அடியொரு அங்கீகரிக்க வேணு
ம். தேவாரீர் ஸீதையுடன் மலைத்தாழ்வரைகளில் ஜலக்ரீடை செய்யும்
காலத்திலும், பாணசாலையில் கண்வளர்ந்தருளும் போதும், வேட்டை
யாடும்போதும், இப்படி ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை
களிலும் கைங்கர்ய ரஸமறிந்த நான் தாஸ்யம் செய்யக்கடவேன்.
அடியேனைத்திருவுள்ளம் பற்றுவேணும். என்று கீழ்ப்பண்ணின ப்ர
பத்தியின் பலத்தை இந்தஸ்ஸோகத்தால் ஸ்ரீராமனைக்குறித்து இஹை
யபெருமாள் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடி-களை சரணம்.

சுயோய்யா காரணம் - ச0 - ம் ஸமயம், அ - ம் ஸ்லோகம்.

உத.—நாசிம் டிஸாஸ்யு விஜிஜாம் விஜி ஜநகாதுஜாஸு ।

சுயோய்யாபிடிவீம் விஜிமதுதாதயயாஸுஸு || க0.

அர்த்தம்.—காத-ஐயா ! நாஸி-ஸ்ரீராமனை, டிஸாஸ்யு-பத்துதிக் கிலும் ஸஞ்சரிக்கிற தேனாயுடைய தசரத சக்ரவர்த்தியாக, விஜி - நினையும், ஜநகாதுஜாஸு - ஸீதாபிராட்டியை, பாஸு - நானாக, விஜி - பாவியும், சுபவீஸு - காட்டை, சுயோய்யாஸு - அயோத்யாபட்டணமாக, விஜி - அறியும், யயாஸுஸு - சுகமாக, மது - போம்.

வ்யா—சுவதாரிவெக. ஸ்ரீஸுவிவெசுயார், பெருமாள் பக் கலுண்டான வாதுஷுத்தாலும், இளையபெருமாள் பக்கல் ஹிதவ ருவெதயாலும், “சுஹுக்வாநு மலிஷ்யாவிவநஜேமயநுபிடி ரு” என்றும் - “சுஜாதுஸுஹவகாவலவடேவயதோஸுஹஸு | கிபிடிநீஸுநரிடிம் சூயதேஜேகிவாஸுஸு” என்றும் - மன்றா டிக் கூடப்போக டி வொருப்பட்ட, இளையபெருமானை சுசிஸுவிஜு பண்ணி, இங்கு ‡ படைவீட்டிலுண்டான வஸுஹோமங்களை || க்கு வாலாக நினைத்துக் கால்தாழாதே, எல்லாவுறவுமுறையும் பெரு மாளும்பிராட்டியுமாகநினைத்து கூடப்போமென்கிறான்.

* க. (நாசிம் டிஸாஸ்யுவிஜி) “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்” என் னு - ஷ்வாபாயிகவஸுக்களான வெங்களைக்குவாலாக நினைத்திரா தே, “டேவஜேவோஹரிவிதா” என்றும்—“ஒளியுளார்தாமே மன் றேதந்தையுந்தாயுமாவார்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, நிருவா யிகவிதாவானபெருமானை ஶுத்தஞ்சமாகநினைத்துப்போம்.(பாவிஜி

§ ஒருப்பட்ட - ஸம்மதித்த.

‡ படைவீடு - தேவாலயம், அதாவது ராஜக்கம்.

|| குவால் - கூட்டம், துணைக்கு ஸாதகம்.

¶ தஞ்சம் - துணை, அதாவது ரக்ஷகர்.

நகராத்திராஜா) அப்படி ஒளவாயிகுரோதாவான வெண்ணையும் குவா
லாககினைத்திராதே, “கூலோதாவவுரோகாநாடி” என்றும் -
“சுவிஜமநாநாடி” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பிராட்டி-
யையே தஞ்சமாககினைத்துப்போம். (சுயோடியாதிடீலீலீ) “யத்
நாஸி ஹரிஸத் நவஸுஸுதாநா | வஸுஸு தத்
தெவ யத்ராஸுஸுஸுஸுஸு” என்றுசொல்லுகிறபடியே,
பெருமாள்வந்தியில்தபடைவிட்டைவிடும்பாதே, அவருகந்தகா
ட்டைத்தஞ்சமாககினைத்துப்போம்.

* உ. அன்றியிலே, (ராஜிதிசூரி) லோகபியபூவெடியாலே உங்கனையரைப்பிரித்திராகரினேத்திராதே, “ஜேஷோஹா தாவித்ய ஷஃ” என்கிற பியபூவெடியாலே உங்கள் தமயனா ஐயரென்று நினைத்துப்போம். (பிராவிஜிசூரி) அந்த பியபூவெடியாலே மதிரியா ரை என்னோபாதி தாயாராகரினேத்துப்போம். (சுயோயூரிசூரி) காடென்று நினைத்திராதே பெருமாள்விரும்புற்றுகையாலே, அத்தை யும்சுயோவெய்யோபாதிஸுரித்தும்போம்.

* உ. அன்றியிலே (ராஜிதிதூஜி) கஷாயவாநம் போலேயா ஸ்வஸ்யாராய்விடக்கையன்றிக்கே, பாலேமருந்தாமாப் போலே, ருபியதாவரரான பெருமாளாகையாலே, அதற்கடியானமூணவ டெனியில்வந்தால், “மூவெணடிபுராடயோவழி” என்று உங்களை யோடொப்பபென்று நினைத்திரும். (ரோவிலீதிதூஜி) எனுங்களை யருக்கு கூடமூவெணயாயிருக்கு மாப்போலே, இவனும், “உனக்கே ர்க்குங்கோலமலர்ப்பாவை” என்றும்-“தூய்யஸீவயோவ்யதூய்ய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பெருமாளுக் கூடமூவெணயான வா காரத்தாலே உம்மையுத்பிக்கு மென்று நினைத்திரும். (சுயோ யூஜிதிதூஜி) “ராஜாஹ்ஷவஸ்யமூகூ” என்று - படைவீடாக கூடகலிமாயிருக்குமாப்போலே, “ஜிஜ்ஞாநிப்யயோநாநா” எ ன்று - அக்காடுதானும் கூடகலிமாயிருக்கு மென்று நினைத்திரு மென்றாகவுமாம்.

* ச. அன்றியிலே, (ராஜிதூஷி) உங்களைப்பிடித்த ஐயரின் உளராகமாட்டார். இனிமேலெல்லா வறவுமுறையும் பெருமானென்று நினைத்திரும். (பாவிதூஷி) “சுலதூஷி” என்கிற பிஷாபெயராலே நானு மென்றெருந்தியுண்டாக நினைத்திருக்க வேண்டா; அந்தவறவும் பிராட்டியென்று நினைத்திரும். (சுயோயூஷிதூஷி) இனிபடைவீடு என்றுமொன்றுண்டாக நினைத்திருக்கவேண்டா; “புல்லென்றெழுந்தனகொல்” என்று-படைவீடுமின்றேகாடெழுந்ததென்று நினைத்திரும்.

* டி. அன்றியிலே (ராஜிதூஷி) உங்கள் தமயனரை உங்களுையரோபாதி லீவரதனூரென்று நினைத்திரும். அதாவது - கெடுகையிவார்த்தையைக்கேட்டு அவருங்களைக் காடேறப்போகவிடுமாப்போலே, பிராட்டிவார்த்தையைக்கேட்டு சாயாஜிமத்தின்பின்னே போகத் துடங்குவார்களீர். (பாவிதூஷி) நானும்மையிப்போது போகவிடுகிறாப்போலே, அவளும்அப்போது § தியங்கின உம்மையுங்கூட நிவட்டித்துப்போகவிடக்கூடுங்கிடீர். (சுயோயூஷிதூஷி) இப்படைவீட்டில் நிற்கப்பெறாதே காடேறப் போகிறாப்போலே, அக்காடுதன்னிலும் நிற்கப்பெறாதே கடற்கரையிலே போகக்கூடுங்கிடீர் என்று சுவயாநம்பண்ணிக்கொள்ளுமென்றாகவுமாம்.

* சு. அங்கனன்றியிலே, (ராஜிதூஷி) வெறும்வடிவழகையென்றிராதே, ராக்ஷஸரோடே வினையொத்தகாலத்தில் உங்களுையரைப் போலே தனிவீஞ்செய்யவல்ல ஆண்பிள்ளைகிடரென்று நினைத்திரும். (பாவிதூஷி) அப்பூசல் நிமித்தமாக ஹயப்படுகையன்றியிலே, தேவாலாஸர ஸஜாதித்தில் உங்களுையருடைய வீரப்பாடுகண்டால் நாங்களுக்குமாப்போலே, அவ்வாண்பிள்ளைத் தனங்கண்டால், “ஸூ-ஹனாரம் வரிஷஸுஜே” என்று- மதித்துப் வாஸ்தோஷம் கொடுப்பாளொரு விரவதியென்று நினைத்திரும்.

(சுயோயுராஜிதூடி) அப்போதிவனைப் + பேணுகைக்குமதிருஞ்சிறையுமாயிருப்பதொரு படைவீட்டில்லைவென்று நினைத்திராதே, காட்டோடு காட்டோடு வாசியில்லை, புலிநின்றது என்றுமாய்ப்போலே, நிற்கிறவன் பக்கல் மதிப்பாலே அக்காடுதானே யொருவராலும் மேலிடவொண்ணாதென்று நினைத்திருமென்றாகவுமாம்.

* எ. அங்ஙனன்றியிலே, (ரூரேஜிதூடி) உங்களையர் உங்கள் விஸ்வோஷத்திற் பாடாற்றமாட்டாதாப் போலேகிடர் உங்கள் தமயனாகும், “நஜீவேயக்ஷணவி விநாதாஜலிதேகக்ஷணாழ்” என்றும்—“சுவெடிவாஹம்விஷ்ணுவி வக்ஷணேநமதாம்மதி” என்றும்—உங்கள் விஸ்வோஷத்தில் பாடாற்ற மாட்டாதபடியும். (ரூரேஜிதூடி) நானிப்போது உங்களைப்போகவிட்டு, “எற்றுக்கென் பிள்ளையைப் போக்கினெனெல்லே பாவமே” என்று - சுகதவிக்கப்போகிறுப் போலேகிடர் இவனும் உங்களைப்பிரிந்தால் தோஷிக்கும்படியும். (சுயோயுராஜிதூடி) உங்களைப்பிரிந்து, “சுவலாஷ்டேஷாஷ்டீநாம துஷ்டோ | சூதபூரவரிஜாநா” என்று—இத்திருவயோயெய்யிப்போது படப்போகிறுப்போலே கிடர், உங்களோடு பிரிவுண்டானால், “வரிசு—ஹவராசாநி” என்றும் - “சுவிவக்ஷா வரிஜாநா” என்றும்—அக்காடுதானும் படுப்படி யென்றாகவுமாம்.

* அ. அங்ஙனன்றியிலே, (ரூரேஜிதூடி) பெருமானென்று மிப்படி சுவஹுதராஜிராய்த் திரியுமத்தனையோவென்று நினைத்திராதே, உங்களையரோ பாதிமுடியுஞ் சூட்டிபத்துதிக்கிலு/மாணையுஞ் செங்கோலும் நடத்துவரென்று நினைத்திரும், (ரூரேஜிதூடி) பிராட்டியு மப்படி யுடன்கேடாகத் திரிகையன்றியிலே, நான் உலிஷீவரத்திலே சுலிஷேகம்பண்ணி யிருந்தாப்போலே, கூதாவிஷேகெயாய் உலிஷீவரத்திலேயிருந்து கிவ்ஷிக்குமென்று நினைத்திரும்.

† பேணுகைக்கு - ரக்ஷிக்கைக்கு.

/ ஆணை - அரசாட்சி.

௨. செங்கோல் - நயாயம்.

(சுயோய்யா சித்ராஜி) இப்படித் திருவலிஷேகம் வண்ணின வந
ஊரமே, “சுஜீஜநல்லாந் சிவோஜவிவம் ஹ்வாலாரஸ்யநவோடி
ஜாமி | சுயோவஸேவீரஹ்யதோயயாஸம் விநோஜநிதாந்யாஸ்ய
ஜீணவாமி” என்று - இக்கரடுதானம் படைவீடோபாதி கிறைகுடி
பென்றுகினைத்திரும்.

* சு. அன்றியிலே, (ராஜம் ஷாராய்ய விஜி) “வடாதிவஜிதத
ஹத்ரு” என்றும் - “தேரொழிந்துமா வொழிந்துவனமேமேவி”
என்றும் - “கலையுங்கரியும் பரிமாவுந் திரியுங்கானங்கடந்து” என்றும் -
சுடவநித்தவர்கள் வயிறுபிடிக்கும்படி, என்றுமிக்கால்நடையோ
வென் திராதே, பத்துவிக்கிலும் பூஷகந் துடக்கமான தேர்களிலே
எறித்திரிவரென்று கினைத்திரும். (ஜாவிஜி ஜநகாதுஜாஸ்ய) “துன்
னுவெயில் வறுத்த வெம்பறல்மேற் பஞ்சடியான் மன்னனிராமன்
பின் வைதேவியென்றுரைக்கு மன்னகடைய வணங்குநடந்திலனே”
என்று - பிராட்டியும் ஷாஸ்திராமான காட்டிலே என்று மிப்படி
நடந்துதிரியு மத்தனையோவென்று கினைத்திராதே, நானுங்கனையர
ருகே தேர்த்தட்டிலே யிருக்குமாப்போலே, பூஷகாடிகளிலே
பிராட்டியுங் கூடவருவரென்று கினைத்திரும். (சுயோய்யாசித்ராஜி)
இக்காட்டிலேயோ உருவற்றிருந்து விடப்புகிறதென்றிராதே, இதி
லே மிப்போது சித்ருவனாராம் பண்ணப்புகுகிறப் போலேகிடர்,
மீண்டு புகுந்து இப்படை வீட்டிலேயும் சித்ருவனாராம் பண்ணப்
புகுகிறதென்று கினைத்திரும்.

ஆகவிப்படி போகிறவிடத்தில் சுலாஸ்யத்தை யடவநித்துப்
பிற்காலித்த இனையபெருமாடோடேற்றி வார்த்தை சொல்லித்தராக
விநே சுவாதத்தில் தோற்றுகிறது. இது, “புராமேவதாஹ்வாஹா
மஸுளவிதிபிபுத, நநம்: | வலவட ஜஸ்யாந யாத்ராடேத்யு
சுஜீவீரொ ராஜ்யதஸ்யாஸ்யபயாசுஹ்வோஸோகஸ்வோஸு
ஸோகஸ்வா” என்றும் - “சுராவூரோஜிவ்வாஸ் வெவயஜிபுநேஹ

விஷயத்தே” என்றும்- விஷயத்திலே ஸத்தையேபிடித்தல்லையாம் படியாய் போகுகைக்கு முற்கோவித்திறி இனையபெருமாள் நிலைக்குச் சேராது.

இதுசேரும்போது இங்குள்ள பொருளாகவேணும். * க0. (ராசிபித்யாடி) “சுஹஜாவந்நுஹாராஜே வித்யுக்ஷம் ஓநாவகக்ஷயே” என்று - உங்களை யரளவில் நீர் நெகிழ்த்துகிறதென்று நினைத்து; அத்தையிட்டு பெருமானைப் பெற்றாரென்று மாகாரத்தாலே யாகிலும், அவரோபாதி யிவருமொருத்தருண்டென்று நினைத்திருக்கவேணும். (ராசிபித்யாடி) என்னையும் அவர் கைப்பிடித்தாரென்கிற வாகாரத்தாலே நெகிழ்த்தாராதே, பெருமானோட்டை ஸம்ஸாரத்தாலே பிராட்டியைப் புகிவிட்டபண்ணி யிருக்கிறமாத் திரம் அவரோட்டை * குடற்றுவக்காலே நானு மொருத்தியுண்டென்று நினைத்திரும். (கயோப்யாசித்யாடி) “வநம் நமரஸேவாஹம் யே நமஹுதி ராவயவ:” என்று - பெருமாள் விரும்பினகாட்டையே படைவிடாகநினைத்து இவ்வுரை நெகிழ்த்திருக்கிற தென்றுண்டு; அத்தையிட்டு அவர் தங்களை யர்சொல் மாறமைக்காகக் காட்டை விருப்பி னாப்போலே, தம்பிசொல் மாறமைக்காக இப்படைவிட்டையும விரும்புவர்; ஆகையாலே இத்தையும் அவரோபாதி உடேயுமென்று நினைத்திருக்கவேணும். இப்படி இனையபெருமாள் நினைவிதுவையாலும், ராசிவாத்தியுத்தாலே கலங்கிச்சொல்லுகிறார்களையாலே முன்பு சொன்னவையும் சுட்டி-மாகக்குறையில்லை.

ஆகையாலவ்ருள்ள குறைகளை நினைத்து நெஞ்சாறப்பட்டிராதே, அவ்வோவிடங்களுக்குத்தக்கபடியே § பேணிக்கொண்டுபோகப்பாரும். (மஹாதாய்யாஸுவம்) “யே ந யே நயாதாமஹுதி தே ந தே நஸஹமஹுதி” என்றும்-“காரிஸுப்யுதவஹாந” என்றும் “மா

* குடற்றுவக்கம் - சரீரஸம்பந்தம்.

§ நெஞ்சாறல் - உபநயம்.

§ பேணிக்கொண்டு - ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு, ஸந்தோஷப் பட்டுக்கொண்டு.

யாவாவகைநமஜேசு” என்றும்—“திழ்வுமடிதாருமாஸேம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, துடர்ந்துருற்றேவல்செய்யப்பாரும். (உஹ) “வனக்ஷலாபிமாயநூஸே” என்றும்—“அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந்தமை” என்றும் - இருந்தவிடத்தேயிருந்து கெஜ்ஜரூம் பண்ணவேணுமென்று மிவ்-பூமில்லே; பின்சென்ற வில்லியென்று பேர்படைக்கப்பாரீர். (கா.த) ஹவலிஷயத்திலே போராடி ஓராடி புருரநின்றவர்களை மளரவித்து வார்த்தை சொல்லக்கடவதென்கிற பிவ்-பூமிவெயாலே ஐயமென்று சொல்லுகிறான். அன்றியிலே, (கா.த) உம்மைப்பெற்ற நானும் கெகேயிப்படைத்தபேர் படையா தபடி பண்ணப்பாரீரென்று உவவரித்து வார்த்தை சொன்னளாகவு மாம்.

*க.(யபாஸு-வபு) யபாஸு-ஹவஸு-வபு-என்றும், நன்மைகளும் வந்தது வரக்கண்டுபோகப்பாரும். இவ்வஸு-வத்துக்கு வெகலுமாவது, “ஹவாஸு-ஸஹ்வெவெஜேஹூ மிரிஸாநஷ-பாஸு தே | ஸஹ்வவ-பூகரிஷூரி” என்று - அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யப்பாரித்து, அவருக்கு அதுகிடையாதே, கஜிமூநபு அக்கரையு மிக்கரையுமாய்ப்பிரிந்து வனகஜேஸ கெஜ்ஜய-பூமாகையிறே. அங்ஙனன்றியிலே, *உ.(யபாஸு-வபு) என்றது-ராஜிஸுயபாஸு-வஹவதிதயாமஹ-என்றும். “ஹவஜே நகூ-தஜே ந பி-புஜே நவகூஷண | க்யபாஸு-தேண யபி-பூதா நஸவ்ய-தீ விதாபி” அவரும்மையுடையவராகையாலே, யாதொருபடியானாலே கெஞ்சிற்குறையற்றுக்கப்பேயாயிருப்பர்; அப்படியே பேணிக் கொண்டுபோகப்பாருமென்றாகவுமாம். அங்ஙனன்றியிலே, *ந.(யபாஸு-வபு) என்று-யபாஸுயபாஸுயபாஸு வஸு-வஹவதிதயாமஹ-என்றாயிற்று, உமக்குப் படையீட்டிலும் ஸு-வஜேஹு-வாயிருப்பது, “ஹேஸுய-பூவாவி-லோகா நான்காபியே நக்யாவிநா” என்று-

பெருமாளோட்டை சுவீடேஷியமிறே, அதெங்குமுண்டாகையாலே உம்முடைய ஸுவத்துக்கு வெகலு மில்லையென மென்றாகவு மாம். இப்படி ஸ்ரீஸ்தீரெதெயார் பெருமாள் பக்கலுண்டான வாதுலுத்தாலே இனையபெருமானை வஹுமஹிமமாகத் தாம் ஸிக்ஷி த்து வார்த்தைசொன்னாராயிற்று.

க0.

தா த் ப ர் ய ம்.

(க) ஐயா! ஸ்ரீராமனை பிதாவைப்போல் ஹிதகரராகவும் லீதையை என்னைப்போலேப்ரியபரையாகவும் காட்டை வாஸயோக்யமாகவும் நினைத்து ஸுகமாய் புறப்படும்.

(உ) லீதையையும் ஸ்ரீராமனையும் தாய்தந்தைபோல் பூஜ்யர்களாகவும் காட்டை அயோத்யையாகவும் நினைத்து நேரிட்ட ஸுகத்தில் த்ருப்தியை யடைந்து புறப்படும்.

(ஈ) ஸ்ரீராமனைபகிவாஹுனஸர்வேஸ்வரனாகவும் லீதையை உக்யியாகவும் காட்டை பரமபதமாகவுமறிந்து ஸுகமாய் புறப்படும்.

(ஐ) உங்கள் பிறிவினால் தசரதரை உபசாந்தராகவும் என்னை பிறந்தகம் சேர்ந்தவளாகவும் அயோத்யையைக் காடாகவும் அறியும். நீர் ஸுகமாய் புறப்படும்.

(ஐ) ஸ்ரீராமனை தசரதரைப் போலே பெண்டாட்டி பரதந்தரராகவும் லீதையை என்னைப்போலே உம்மை இருப்பிடம் விட்டு அனுப்புகிறவளாகவும் அயோத்யையைவிட்டு காட்டுக்குப் போவது போல் அக்காட்டையும் விட்டு கடற்கரை போவிரென்றும் அத்யவஸியும்.

(ஐ) உங்கள் தகப்பனருக்கும் எனக்கும் இந்த அயோத்யாபுரிக்கும் ராமஸம்பந்த முண்டென்று நினைத்து எங்களை மறவாமல் ஸுவமாய்போய் வாரும். என்று காட்டுக்குப்போக நியமனம் கேட்ட இனையபெருமானுக்கு தாயாரான ஸுமித்ராதேவி பகுவிதமாய் ஹிதம் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

சுயோயுகாணம்- சஉ - ம் ஸமடும், ஈச - ம் ஸோகம்.

உஉ.— ராஜம் லேகமதா ஐயுவி ரஜாவிந நிவதடதே |

நகவாவஸூரிகளஸலேஜ ஸாயு-ராவாணிநாஸுஸ || கக.

அர்த்தம்.—ஜே- என்னுடைய, ஐயுவி - பார்வை, (நயநேந்திரியம்), ராஜ - ஸ்ரீராமனை, சுநமதா - பின்சென்றது. சுஜாவி - இப்போதும், நநிவதடதே - திரும்பவில்லை. களஸலேஜ! கௌசல்யையே! கூா - உன்னை, நவஸூரிக் - பார்க்கிறேனில்லை. ரா - என்னை, வாவாணிநா - கையினால், ஸாயு- கன்றாக, ஸுஸ-தெரு.

வ்யா. சுவதாரிகெ. முடியானையில் கரணங்கள் போலே, வசு வதிடயினுடைய கரணங்களும் பெருமாள் பக்கஸிலே தனித்தனியே சுநநஜாஹுஸேஷமானபடியைச் சொல்லுகிறது.

*க.(ராஜம் லேகமதா ஐயுவி ரஜாவிந நிவதடதே) கடல்கொண்ட வஸு மீளப் புகுகிறதோ வென்கிறான். “ஸு-ஐயவமாய்” என்றும். “ஸுஸுசுஜாணமணாஜுகோடியி” என்றும். “மணாநாஸுகராவாணி” என்றும் - அவர்தம்மைக் கடலாகச் சொல்லக் கடவதிறே. உஉ.(ராஜம் லேகமதா ஐயுவி) “ராஜோஸயதாம் வர” என்கிறபடியே, ஜேதநாஜேதந விஜாமமறத் + துவக்குகிற வவர் \$ மினுக்கைக் கொடுபோக்கியது குற்றமோ? *க. (ராஜம் லேகமதா ஐயுவி) வசு-ரிக், யந்தான் ராவவான்களை ஸுவிக்குமதொழிய, ராவவாநுகள் வசு-லெஸு-ஸுவித்துக் கொண்டு போம்படியாவதே! ராவராவி ராவெவகாது-ஸுலேவத-ஸு-ஸுயாயிறே வசு-ஸுரிருப்பது *ச. (சுநமதா) * வசு-து-ஸு-நத்துக்கே கண்டகரணம் வசு-ஸு-ஸுமானஸு-நத்தை யநுஸிப்பதே. *ரு. (ராஜம் லே சுநமதா ஐயுவி) “ஸுஸு-ஸுயதாமவதி” என்றும்.

† துவக்குகிற - கட்டுகிற, ஸ்வாதினப்படுத்துகிற.

\$ மினுக்கு - ஒளி, தைஜஸமான நயநேந்திரியம்.

மடமான்” என்று—வஸ்வஸுஞ் சொல்லுகிறது. *கௌ.(ஓடிவந்தா ரூபம் ஓடிவந்தா) என்னுடைய விநியோகமானவென்றெஞ்சப்பின் செல்லுமத்தனைபோக்கி, ரூபத்தைப்பின் செல்லுவதே!

அதற்குறுவதென், தனக்கு விஷயமானவளவும் பின்செல்லுகிறது, சுந்தரமம்மீளாதோவென்னில்; *க.(சுடி)ராவிநநிவத-டுதே) “குகிசுராதேவிராவயே” என்று—அவர்ஷுவிஷயத்தைக்கழித்தஇப்போதும்மீளக்காண்கிறிலோம். *உ. (டிவந்திராவிநநிவத-டுதே) இங்கேவிரின்னமும் கைகேயி ஓவத்திலே விழிக்க வேண்டில் செய்வதென்னென்கிறஹயத்தாலேஇன்னமும்வருகிறதில்லை.*க (ஓடிவந்திராவிநநிவத-டுதே) ஒருவனுக்கொரு ஓசுரம் பிறந்தால், பரிசுரஹதிரானவர்களடைய வந்துதவக்கடவதாயிறே யிருப்பது. ஆகவித்தனைநான் ரூபவிரஹத்தாலேகேயரிதனை விவ்வளவினும்வந்துதவுகிறதில்லை.*ச.(ஓடிவந்திராவிநநிவத-டுதே) கெடுங்காலம்பண்ணினவாஸனை யெல்லாங்கிடக்க, †“நாவஜநம்ஸுரநி ஐஸ்ரீ” என்கிறபடியே, நம்மை நேராகமறந்து வாராதொழிவதே. *ரு. (டிவந்திராவிநநிவத-டுதே) போனபெருமானைமீட்க மாட்டாதாகிலும் தான்மீளத்தட்டென்ன. *கூ.(ரூபம் ஓடிவந்தாடிவந்தா நநிவத-டுதே) ஏதேனுமாகஅவ்வஸு-வெவப் பின் சென்றார்க்கு, “நவப-நரா வத-டுதே” என்கிறபடியே மீட்சி யில்லையாயிருந்ததிறே.

மீட்சியில்லையாவதென்! அது உம்மைவிட்டுப்போயிற்றோ மீருகைக்கென்ன; *க.(நகாவஸுரூபி) கெடுவாய்! தோற்றுக்கிற மோஷமன்றுகாண் வகசு-நிநியமாவது. சுந்திரியமாகையாலே காய-கஸுபுமானபின்பு, வஸ்ரோவந்தியின் வுன்னைக்காணுமையாலே போயிற்றென்கிறான். *உ.(நகாவஸுரூபி) உன்னைக்காணாதபோது கண்தோற்றதேயும், உன்னைக் கண்டபோது கண்ணிழித்தும் பொரக்

† உபஜம் - ஜகங்கள் ஸமீபத்திலிருக்கிற, ஐடி-இந்த, ஸரீரஸு-தேகத்தை, நஸுரநு-நினையாததாய்.

கடவனான் நான் நீமுன்னேநிற்கச் செய்தே காணு தொழுகிறேன்.
கூடா என்று-என்னை ஸுநூஹிஹிதெயாகச்சொல்லாநிற்கச்செய்தே,ந
கூடாவஸ்யாதி-என்கிறபடி யென்னென்னில்;*௩௩.(நகூடாவஸ்யாதி) சு
விதாஸ்யணோதி. யவஸாஜா தஃ.ஸுஸோணோக்தஃ-என்று-வார்த்தை
சொல்லுகையாலேஸுநூஹிஹிதெ என்று கூடாதித்தேனத்தனை. உகூ
ரிநூயங்குடிபோகையாலே ப்ரத்யுகதிக்கப்பெற்றிலேனென்கிறான்.
*௪.(நகூடாவஸ்யாதி)அவர்முகத்திலே விழிக்கப்பெறுதொழிந்தால்,
அவரைப்பெற்றவுள் முகத்திலேயாகிலும்விழிக்கலாமென்றிருந்தேன்.
அதுவுங்கிடையாதொழிவதே.*௫. (நூரீஓஜேஹதாடிஷி-நகூடாவ
ஸ்யாதி) ப்ரபாநவரிகாஸமாஸ கண்டானே அவர் பின்னே போகை
யாலே சுஸுநூஹிதமாயிற்று, ஸுநூஹிதையான வுன்னையோ காணப்
பெறுகிறிலேன், நானென்னசெய்வேனென்கிறான். *௬.(நூரீஓஜேஹ
தாடிஷி-நகூடாவஸ்யாதி)“ அண்டர்கோ னணியரங்கனென்னமு
தனைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றனைக்காணுவே” என்றுமாப்போலே,
அவ்விஷயத்திலே ஆழங்கால்பட்டது இனிவேறொன்றைக் காணவற்
றே என்கிறான்.

இப்படி உக்ஷாஸித்தியந்தனக்குதவாமையாலே வாகித்தியத்
தைக் கொண்டாகிலும் சூழ்வுலிப்போமென்று பார்த்து, அவன்பே
ரைச்சொல்லி ஆறுகிறான். (களவுடேறு) “வளவுடேஜீவிதவ்யூரோ
ராஜோயடிவிஷிவ்யுதே” என்று - தென்றல்பகையாய் பெருமாளு
டைய சுவயத்திஸ்முடியத்தேடுகிற கைகேயியி மொருத்தி. “கிஃவ
நஃ ஸ்ரோவிதே தாதே யுபவம் ஸுணடேவதே” என்று- அவர் வுதி
ரோசத்தில் முடியத்தேடுகிற ஸீயுமொருத்தி. (களவுடேறு) “களவு
டேறு டேவாசுவத-டோரம் ஸுஷு-வேயம்-ஹ்விநீ” என்று-நீராவொழி
நீநோராயித்துப் பின்னைபெற்றபடியும். அதெல்லாங்கிடக்க, நாடோ
டுள்ளோடு வாகியறக் கெடும்படியாவதே. (களவுடேறு)-கூர்நவ
ஸூராயி) சுநதூ-கரையான கைகேயியை இத்தனைபோது கண்டகண்
கள், சூழ்வுலகரையான வுண்ணைக்காண தொழிவதே !

இவ்விப்படி தன் தளர்த்திதோற்ற, களவையே-என்றழைத்த
வாறே தியங்கின விவணையு மிழக்கலாகாதே, புருகிறோமென்று துணு
க்கோடேகிட்டவந்துசெய்யவேண்டுமென்னென்றுகேட்க; *க. (வா
யு-பாவாணிநாஸுஸ) என்னுடைய கீழாமெல்லாம் பேரம்படி.
உன்னுடைய ஈர்க்கையாலேதடவி சூழுவியிப்பியா யென்கிறான். *உ.
(வாணிநாஸுஸ) வாரோவாதி-கியான வுண்ணைக்காணுமையாலே
வகா-நிந்நியம் குடிபோயிற்றென்றறிந்தோம். உன்னுடைய
வாக்யவணம் பண்ணினபடியாலே ஸ்வணே ந்தியங்கிடந்த தென்
றறிந்தோம். களவையே-என்று -உன்னுடைய நாடி ஹணம் பண்
ணின படியாலே வாயி ந்தியங்கிடந்த தென்றறிந்தோம். மஹாஹ
ணம் பண்ணுமையாலே அவரை யுச்சிமோர்ந்த வுரணே ந்தியம்
போயிற்றென்றறிந்தோம். ஸுஸு-ந்நியஞ் செய்தபடி யென்னென்
னில் ; அஃதறியலாம்படி என்னை யனைத்துக்காணாய், கள்ளர் புருந்
துபோன வகத்திலே கிடந்ததும்கிடவாததும் ஆராய்வாரைப்போலே,
வந்துபோனவர் தாம் வஞ்சக்கள்வனிதே. என்னைம்புலனு மெழி லுங்
கொண்டிங்கேநெருளலெழுந்தருளிப்போனபுனிதரென்றாரிதே. *க.
(வா-யு-ஸுஸ) இத்தனைபோதுங்கைகையியோடே ஈயொருமிடராய்
அவனைக்காடேறப் போகவிட்டு, இப்போதாக நின்னு \$ ஆரோதமடி
யாநின்றானென்று நினைத்திராதே, \$ சுவிஷ்டாஸுஸ-த்தாலே இக்கலக்
கமிவனுக்கு வந்தேறி, இப்பாவி யென்செய்வானென்று நெஞ்சிறக்க
த்தோடேதொடவேணும்.*ச. (வாணிநாஸுஸ) அன்றுசுநிலாக்ஷி
கமாக ஶ்ரீஹை-ஹை-த-த்திலே லகா-க-கமாகப்பிடித்தவக்கையா
லே அந்நினைவோடேதொடவேணும்.*ரு. (வாணிநாஸுஸ) லவ-பா
ஶ்ரீங்களாலும் என்னையனைத்து வெள்ளக்கேட்காமே லா-திக்கும்
படி வண்காவயவத்தாலே ஸுஸி-க்கவேணும்.*சு. (வா-யு-பாவாணி
நாஸுஸ) பெருமானையெடுப்பதொப்பிப்பதாய், அவருடையவங்க

ஈ ஒருமிடர்-வண்கணம்-ஒன்றாய்கலந்து.

\$ ஆரோதம்-அனுவர்த்தனச்சொல்.

\$ சுவிஷ்டா-அஞ்ஞானம்.

ஸுஸூத் தாலே வபரிஹிதமானவக்கையாலே தொடவேணும். *எ.
(ரோஹுஸு) ராஹிஸுஸூத்ம் பெறினுஜீவித்தம் பெருதபோது முடியும்
படியாயிருக்கிறவென்னை அவரைப்பெற்றவன்னுடைய வக்கையாலே
யணைக்கவேணும். ஹவசுஸுஸூத்ம் நேர்கொடு நேர்கிடையா தொழி
ந்தால், அவருடைய ஸஹாபி ஸஹாபிஹுடைய ஸுஸூத்ங்கொ
ண்டு உஜீவிக்கக் கடவதாயிதே யிருப்பது. “தாஹுஸுஹு ராஹி
ஸுஸு” என்றவந்தாமும் இத்தலையைப்பெருதபோது இப்படி பட்டா
ரிதே.*அ. (வாணிநாஸுஸு) “அனிமிகுதாமரைக் கையையந்தோ
வறுசசியோந்தலைமிசைநீயணியாய்” என்று-அவ்விஷயத்திலே சொல்
லக்கடவ பாசுரத்தை அது கிடையாமையாலே தஹிவிஷயத்திலே
சொல்லுகுறனிதே.

*க. அண்டர்கோன்-உதரவிஷயங்களிற் போகாதபடி கால்தாழ்ப்பண்ணுகிற விஷயத்தில் வெவ்வுகூண்டு மிருக்கிறபடி *உ.—அண்டர்கோன் - “யதவகுவேடலா யுராலுனிகேவா:” என்றும்- “விண்ணோர் பரவுத்தலைமகள்” என்றும் - “அயர்வறு மமரர்களதிபதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸஹ்ரஷ்டலுலாராமதூரான மிதிலுலரிகளுக்கு நிரூபாயிக நிரூபாஹகளுன மேன்மையை யுடையவன். *உ.—அண்டர்கோன்-தனித்தனியே முடியுடை வானவராய் நிரூபேக்ஷமானபெருந்திருளுக்கு நிரூபேக்ஷனவன். *ச.—அண்டர்கோன் - “மனிசர்க்குத் தேவர்போல தேவர்க்குத் தேவாவோ” என்றும் - “வரலி வராரணாழ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, கைஷ்ராகிகளில் சுதூத விவக்ஷணரான மிதிலுலரிகளுக்கு மேலானவன். இப்படி நெட்டேணி யிட்டேறவேண்டுமபடி ழி மிசைகொம்பா யெட்டாநிலத்தையா யிருக்குமோ வென்னில் ; *க.— அணியரங்கன் - அக்குறைதீரத் தன்னைக்கொண்டு வெந்து ஸுலுஹனாக்கினவன். *உ.— அணியரங்கன் - “அரங்கத்தரவணை ப்பள்ளியான்” என்றுமாப்போலே, போக்குவரத்தறலூரவரபுதிநெஷ்யாகவந்துசாய்ந்தவன். “ஸோஷேஷுலாரலூரலூராயா யாவநேநுநபுலீஷிதி” என்று அவர்பக்கல் காமபண்ணுமத்தைத் தாமின்கேவந்து வளைப்புக்கிடக்

✠ மீசை-உயரத்திலிருக்கிற.

கிறவன். பயிர்ந்தலியிலே இருடிநக்கடிச் கிடப்பாரைப்போலே, ஜீவ ஸாரக்ஷணாதுட்டமாகவந்து பகொடு கிடக்கிறவன். *௩.—அணியாங்கன்-அண்டர்கோ நென்கிறவிடத்தில் அவர்களுக்கு மணுகவொண்ணாதபடி பெரியமதிப்போடே, “ஐஹ வஹி” என்றுநியாமகனாய், அது நிரூபகமாய்ப்படி யிருந்தான். இவ்விடத்தில் டேஸிகிரிஸ் தானு மொருவனாய்க்கலந்து பரிமாறி, “புனலாங்கமூர்” என்றடையாளஞ் சொல்லிப்போயிற்று.*௪.—அணியாங்கன்-ஊபாகூதமானதேசத்தை விட்டு, பற்றவேண்டும்படி ஸுஸாரத்துக்கு சூலாணமானகோயிலே யுகந்தவன். அண்டர்கோமருஞ்சோலையிறே *௫.—அணியாங்கன்-காஸ்தோதும் ஸேஷவஸுவைப்பெறுகையாலே திகேதூதவமாய், “விக்ரஹஜயமோக்யஸ ஹாஹ்ரீண-கரீதோதூதாஸ” என்றும் - “வதாஹ்யஜரவிநீய” என்றும் - “திட்கொடிமதின்குழ்திருவ ரங்கத்தாய்” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, நிகேதூதமானகோ யிலிலே வாழுகிறவன். *௬.—அணியாங்கன்-“ஹேஸோயஸவ-கா ரியாஸ” என்கிறபடியே, வரஹபிராபுமான வவனை யகப்பட விங் கேயழைத்து தன்பக்கல் ஊகராசுவாலத்தாலே இஸுஸாரிகளு டைய பூதிவஸுகங்கலையும் போக்கி, சேர்த்து ரக்ஷிக்கக் கடவோ மென்று அதிலே யொருப்பட்டிருக்கிற கோயிலிலே யிருக்கிறவன். *௭.—அணியாங்கன்-“ஸஜ்ஜாநத-நஸாநஸ” என்றுசொல்லுகிறபடியே, அவர் ஹேஸோயஸவத்தாலே யுகந்துவர்த்திக்கிறஹேஸம் நிகேதூதவமாயிலே யிருக்கும்போது அங்கு குறைவாளில்லாதபடியினாலே, தான் குறைவாளையாயிற்றிருப்பது. இங்கேவந்த பின்பா யிற்று ரக்ஷிவமாய் பெற்று வரவிவண-கராய் திருவாங்கச் செல்வராயிற்று. நமக்கு வரஹேஷ ஹேஸோய மாயப்போலே யாயிற்று, அவருக்குக் கோயிலுஹேஸோயிருக்கும்படி.—ஸுமனன வித்தா லுமக்குப் பேமென்னென்னில் ; *௮.—என்னமுதனை-எனக்கு யார கனன என்னமுதனை, ஹேவர்கள் ஊதத்தில் ஹேவாதி. அதாவது - தான்உப்புநீராய் ஊதநமாயுடம்பு நோவக்கடையவேண்டி ஸரீ ரத்தைப் *பூண்கட்டக்கடவதாய், இத்தனைபட்டாலுமமானும்படியா

௮ குடி-சிற்பில்.

* பூண்கட்ட-பலம்செய்ய.

யிருக்கும். இது ஸவ-புரஸமுமாய், வரஜேந்திரமூர்த்தி: சுய-த
 லிசிமூமாய், சூதூவெவப்பூண்கட்டக்கடவதாய், நிதிமூமாயிருப்
 பது.*உ.—அமுதனை—“சுலளவாசூடிதேதூரேஷ்யம்” என்றும்—“சூ
 தூவெவபுரஸமுமாய்” என்றும்—“ரஜேந்திரமூர்த்தி” “ஸவ-பு
 ரஸம்” என்றும் - “விஷ்ணுவேஷ்ய வரஜேந்திரமூர்த்தி” என்றும் -
 “தூயமமுதே” என்றும்—“ஆரவமுதே” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடி
 யே, ஒருக்காலுந்தேக்கிடாதவமுதமாயிற்று.*க.அண்டர்கோனணி
 யரங்க னென்னமுதனை-உலயவிவூதி யொருதட்டும் நானொருதட்
 மொயன்றோ விஷயீகரித்தது. அண்டர்கோ னென்கையாலே நிதி
 விவூதி யோமஞ்சொல்லிற்று. அணியரங்க னென்கையாலே மீனா
 விவூதியோமஞ்சொல்லிற்று. அவ்வோபாதி தம்மையுமொருவிவூதி
 யாககினைத்து, என்னமுதனை என்கிறார். “திருமால் வைகுந்தமே”
 “திருபாற்கடலே எந்தலையே” என்றுமாப்போலே. அண்டர்கோ
 னென்கையாலே ஸ்ரீராமர் சொல்லிற்று. அணியரங்க னென்கை
 யாலே ஸ்ரீராமர் சொல்லிற்று. என்னமுதனை யென்கையாலே
 ஸ்ரீராமர் வாழ்ந்து சொல்லிற்று. அண்டர்கோ னணியரங்க
 னென்கையாலே, சுவிசுவரூப ஸ்ரீராமர்! என்கிறார். என்னமுதனை
 என்கையாலே, சுவிசுவரூப ஸ்ரீராமர்! என்கிறார்.*ச.என்னமுதனை—“தஜே
 வம்விஷ்வா சுஜேதகவஜேதி” என்று-அவனைப்பெற்று இவன் சுஜேத
 னானப்போலேயாயிற்று, இவரைப்பெற்று அவர் சுஜேத-கரணபடி. இப்
 படி நிபுணியைவாழ்ந்தான விவரைப்பெற்று செய்ததென்னென்
 னில்;*க.—கண்டகங்கள்-என்றும்பாழ்போகாதபடிசுடலவிக்கப்பெ
 ற்றனவாயிற்று.*உ.—கண்டகங்கள்—“கூணவாராய்” என்றும்—“கூரா
 நலாகூராகூரவாரணிக்ஷுஷா” என்றும்—காணவாசைப்பட்டுபோ
 கையன்றிக்கே, யயாஜ்நோராயணங்காணப்பெற்றனவாயிற்று.*க.அமு
 தனைக்கண்டகங்கள்-ராமுடைய விஷயமான வஜேதத்தை வக்ஷு
 ஸ்-விஷயீகரிப்பதே!*ச.அமுதனைக்கண்டகங்கள்—“வைஷ்ணவமே

தேநயமே நராரணாவிடுஷா நடுவிஜாதி நிர்ஈக்ஷதாராய” என்கிற படியே, பீலிக்கண்ணான கண்கள் நிற்கே பெற்றகண்கள். “நடா வலகக்ஷாரவிஈக்ஷதேதழ” என்றும் - “நலகக்ஷாபஸ்யுதி கஸுநெநநழ” என்றும் - “கட்கிள்” என்றும் - வுஜாணங்கள் நி ஷேயிக்கச் செய்தேயும், முற்பட வின்னுகாணப்பெற்ற கண்கள். *௫. அமுதனைக்கண்டகண்கள்-நாட்டாரைப்போலே மாணும்படியாக வாநம்பண்ணி கூடலவிக்கையன்றிக்கே, “நாஸுனி உவிஸகி” “வனதஜேவாஜிதஜிஷாதுஷுனி” என்கிறபடியே, முதலிற்ப்பதை யாதபடி காட்சியாலே பருகிக்களித்தனவாயிற்றிலை- *௬. கண்கள்-கூடுநூநுலகஸு மென்னுமாப்போலே ஒன்றுக்கொன்றொப்பா மித்தனைபோக்கி, வேறுஉவலாநமில்லாதவை. *௭. மற்றொன்றினைக் காணவே-வாதிவருத்யபித்தில் ஈகித்தாயிற்றிருப்பது, மற்றொ ன்னை எடுத்துக் கழிக்கைக்கு ஈப்பாத்தம்போராதே இருக்கிறபடி. *௮. காணாவே-பஸ்யுனிஸுராய” என்றும் - “ஸுலாபஸ்யுனி” என்றும் - திவாஜிவலுதியாக இமைக்கொட்டிவதும் செய்யாதே, கூடலவிக்கிற வடிவழகு இதொன்றுமே கூடலவிக்கப்படுக்கால், வே ரொன்றில்புராலாயோ இருப்பது. *௯. அணியரங்கனைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே-“ஸாஸாதிஜி ஜநாஜிநழ” என்றும்- “ஸாஸா ஜிஷேநவதஜிநா” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, ஒலைப் புறத்தேகண்டு போகையன்றிக்கே, இக்கண்ணாலே யிங்கேகாணப் பெற்றதுவேரொன்றுகாணவற்றோ? *௧௦. என்னமுதனைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணவே-கண்டபோதே முகத்தைமாத வைக்கவே ண்டுமபடி செந்தியாயெரிந்திருக்கையன்றிக்கே, கண்கள் குளிர்த்தி ருக்கும்படி திரிதிரயலோடியுமாய், அதைவிட்டுப் புறமபுகால் வாங்கப்போயோவிரும்பது. *௧௧. கண்டகண்கள்மற்றொன்றினைக்காண வே-காணதபடி அடியிலே விலக்கினோமாகிப் மீட்கலா மத்தனை போக்கி, கண்டபின்புமீட்கலாமோ? *௧௨. அண்டர்கோணணியரங்கனை ன்னமுதனைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணவே- உலவலிவலி தி விசரிஷுனாய் ஸவடாதுகநான விவனைக்கண்டால், “சூதுநிவலு ரு ஜிஷேஜிஷு ஸவடா ஜிஷு ஹவதி” “நாநுஸபஸ்யுதி நாநுஜிஷுணாதி” என்னுமாபோலே, ஸவடமும் தஜாதுக

மாய்த் தோற்று மத்தனையொழிய, துயி கீரிகுமாக வொன்றுந்
தோற்றதென்றாகவுமாம். மற்ருன்றினைக காணவே-என்று - அவ
னையே ஸ் யுருவக் காணுமென்றும்படியாயிற்று. அதாவது-உகந்தரு
ளின திருமேனியில் ஸாக்ஷாதாரம், “தஷ்டிநுஷ்டிஸேஷ்வராவரோ”
என்றும்-“சூதூரவாடேரே ஸ்ஷிஷ்ய” என்றும் சொல்லுகிற உவா
யபெஸையில் ஸாக்ஷாஸகாரத்தைக்கொண்டு போய்முட்ட, அது,
‘ஸஷாவஸ்யுதி’ என்கிற வஸுபெஸையில் ஸாக்ஷாஸகாரத்தோ
டேமுட்ட, அது யாவஷாது ஹவியாகையாலே, உருவவிப்படிநடக்
குமென்று கருத்து. அதையேறி, ராஜே நேகமதாஷ்டிஷ் நகா
வஸ்யாமி - என்று ஸ்ஷி சொல்லுகிறது. க்க.

தா த் ப ர் ய ம்.

புத்ரவாத்ஸய்த்தாலே நான் ஸ்ரீராமனை இடைவிடாமல் பார்
த்து அப்யாஸம் பண்ணிவந்தபடியால் ஸாராஸாங்களை யறியத்
தக்க என்னுடைய நயநேந்திரியம் ஸாரதமமான ஸ்ரீராமனைப் பின்
துடர்ந்தது. அவர் கண்களுக்குக்கெட்டினதேசம் தாண்டிப்போனாலும்
என்னுடைய நயநேந்திரியம் மீளவில்லை. ஆகையாலே, நீ என்முன்
னாக நிற்கிலும் எனக்குத்தெரியவில்லை. உன்னுடைய குரல்கேட்டு
உன்னை ஸமீபத்தி விருப்பதாக நினைக்கிறேன். இப்போது எனக்கு
த்வகிந்திரியங்கூட பெருமாள் பின்சென்றதோ வென்று ஸம்சயமாயி
ருக்கிறது. அதையுமாராய்வோம். நீ என்னைநன்றாக தொட்டுப்பார்.
என்று பெருமாள் வனத்துக் கெழுந்தருளின்பிறகு கௌசல்யாதே
வியோடு தசரதர் தன்னுடைய துர்க்கதியைச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

சுயோய்யா காணம் - ருக் - ம ஸம-ம், ச - ம். ஸ்லோகம்.

உத-விஷயேதே உஹாராஜ ராஜிஷு ஸநகஸி-தா: ।

க்ஷிவுக்ஷாஃவரிதோநா ஸபு-ஷாஜு-ரகோரகா: || ௧௨.

அர்த்தம்—உஹாராஜ - மகாராஜனே! தே - உம்முடைய,
விஷயே - தேசத்தில், ராஜிஷு ஸநகஸி-தா: - ஸ்ரீராமனுடைய
துக்கத்தாலே இளைத்திருக்கிற, ஸபு-ஷாஜு-ரகோரகா: - பூவேர
டும் குருத்தோடும் மொக்கோடும் கூடின, வுக்ஷாஸவி - இடைவி
டாமல் தண்ணீர்கட்டப்பட்டிருக்கிற மரங்களும், வரிதோநா-உஹ
பக்கங்களிலும் வாடிப்போயின.

ஸ் உருவ - முடிய.

வரா, சுவதாரிகெ, மஜாவரிஸரத்திலேபெருமானைவிட்டுத்
தேருங்கொண்டு மீண்ட ஸுஜீனன் ஹக்ருவதிடையெக்கிட்டி, பெரு
மாளுடைய விமோஷத்தில் பிறந்த விமோஷங்கள் பலவுஞ்சொல்லி
உன்னெல்லைக்குள்ளுண்டான ஸாவரங்களைகப்பட பட்டபாடு இதுகா
ணென்கிறான்.

*க.(விஷயேதே)நாட்டாருடைய ராஜ்யத்துக்கு முன்னுடைய
ராஜ்யத்துக்கும்உள்ளவாசிகளைய,*உ.(விஷயேதே)ரூக்ஷணகோஸ
மமும் உத்தர கோஸமமும் யுன்னுடைய ரூக்ஷணத்திலே பொ
துங்கியெல்லத்தோரணத்துக்குட்பட்டநாட்டங்க.*ங.(விஷயேதே)
“ஹக்ஷாகுணாபியம் ஹபி ஸுஸெவநகாநநா” என்று -
வினாநிலத்தோடும் மலைநிலத்தோடும் மரநிலத்தோடும் வாசியற
எனதென் தனியாநித்து இருக்கும்படி, உன்னலினை விஷயமான
விப்பாப்பில்,*ச.(விஷயே)“நாடுநகரமும்”என்கிறபடியே,சுவிசேஷ
ஜராயும் சுஷுக்ரராயும் ஹவோக்ஷாக்களாயுமாயுள்ளநாடு இருந்த
தே குடியாக.

யாருடையநாடுன்னில்,*க.(தே)“ஹஜாநாவிநயாயநாசு
ரூக்ஷணாஹுரணாடிவி | ஸவிதா” என்றும் - “ஸவிதாயஸு
போஷகம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பெற்றபிதா ஹுரெஜ
களை ரூக்ஷிக்கு மாப்போலே, உன்வயிற்றிலேவைத்து ரூக்ஷிக்கிற உன்
னுடைய,*உ.(தே) ஸாவரங்களைகப்படகூறுஜராய், வக்ஷவாதம்
பண்ணும்படிபுணுவானயிருக்கிறஉன்னுடைய,*ங.(தே) “ஹரி
வாஹுராஸு வாஹிகா” என்று - ஹவலிபுவமாம்படியான
வாவலேஸு மன்றியிலே, ஹவலிபுவமாம்படியான இலேஸுத்
தையுடைய யுன்னுடைய.

என்னுடைய விஷயமாங்காட்டி விப்படியாகைக்கடியென்
னென்னில் ; (ஹாராஜ) “ரோஜாவா ராஜாதேதாவா” என்று -
கூறுவநீயுமாதல்,ஸாஜைராதல், கூதியஜநமாய்வைத்துப்பெட்
டைக்குடியாதலாகையன்றியிலே,“தஸேயம்புயிலீஸவா” என்

மும்-“வனகா தவத்ருஜமதஃ ப்ரஹ்-க்யு” என்றும்-“வோயு”-பிமலக
 வயு-கோஜிவ-ஜேஹ தீபிஹீ” என்றும்-ஒருமுள் குத்துநிலமா ஞுமா
 ப்போலே, இப்பாப்படங்கவீரக்காயாலே தடவியடக்கியா ஞுகிற வுன்
 மதிப்பான பெருமையாலே என்கிறது. (பிஹாராஜ) ரஞ்நா ஞாஜா-
 என் றும்-“காநா கர்வாஜா ஹிஸுபுஜாஸாவ்யு ரஞ்நே” என்றும்-
 ஹிஇருந்ததே குடியாக வுமக்கு கல்பமெப்படி நீர்தான் கல்லீராய்,
 இப்படி உஹயாநராமமுமுண்டாம்படி நடத்துகிறவரல்லோ? ஆகை
 யாலே யென்கிறது.

அதென்பக்கல் கூடது தையாலேயாய் பெருமாள் பக்கலொரு
 குகாரமில்லையோவென்னில் ; * க. (ராஜ்ய) ஸநகஸரி-தா)
 ‘மூணா ஹிராஜேராஜே’ என்றும்- வல்வினை யேனையிர்கின் மமூணங்
 கையுடையாய்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பெருமாளுடைய
 மூணங்களில் ஓபாட்டாலேயென்கிறது. *உ. (ராஜ்ய) ஸநகஸரி-
 தா) எல்லாரோடும் † வரையாதே பொருந்தும்படியான பெருமா
 றுக்கு இவ்வாஸம் வருவதேயென்று கேள்வித்தார்கள்.*ங. (ராஜ்ய)
 ஸநகஸரி-தா) எல்லாரையும் வாழ்விக்கிறபெருமாளுக்கு இதொரு
 வுஸநம் வருவதே என்று கேள்வித்தால் கூறாங்களாயின.

இப்படி கேள்வித்தவர்கள் தான்யாரென்னில்; (கவிவ்யக்ஷா)
 அறிவுடைய யேதநரல்ல ; அறிவில்லாத மாங்கனகப்பட. (கவிவ்ய
 க்ஷா) வ்யக்ஷாசுவி - வ்யக்ஷங்களுமென்கிற உம்காரத்தாலே டேவ
 சியு ஐகஷ்ஞர்களேயல்ல, ஸாவரா மகப்பட கேள்வித்தன வென்கி
 ரது. அவர்கள் தான் கேள்வித்த படியுண்டோ வென்னில்; “யுக்ரு
 ஸாவநுடேவதா” என்று-வகடேவதைகள் கூப்பிட்டன. “கத்யு
 ஜநு கஸ்டாநு நாமா” என்றும்- “புமபுஜஹி-பாஜா ரதிவ-பு
 பேகா” என்றும்- யானைகளும் புமங்களுங்கவ்வின புல்லுக்கட
 வாய் சோரகின்றனவென்று சொல்லிற்றிறே. “ஹெஹவநியநம்
 யாரோஜிஹாபு ஸாநுடேவவா | ராஜேணாஹிதாநாம் துகிப்யு-
 ஜீவிதம்ஹிந” என்று - ஐகஷ்ஞர்கள் கேள்வித்தார்கள். அவ்வளவே
 யல்ல, மாங்களும் கேள்வித்தன வென்கிறது

ஓ பாட்டாலே - ஆஸையாலே, † வரையாதே - பிரியாதே.

குகோலதட்டியுலருதல் டபாரிலேதட்டியுலருதல் செய்தமாங்க
என்றியிலே தனிரும் கமுறியுமானபசுமங்களப்பட்டஉலர்ந்தனலோ
வென்னில்; (வருகாசவிவரிஜாநா) “வருஷவேலு” இறே.
ஆகையாலே, லிகுங்களாய் பரத்தியிலே நிறம்ப நீர் நிற்கச்செய்
தேயுலர்ந்தன.

(வரிஜாநா) ட தறிகையிட்டுவெட்டுண்ட மரங்களடியற்றால்
வாடுமாப்போலே, வாடின. (வரிஜாநா) இப்போ திவ்விஸூஷ
கூஸத்தாலே செருக்குவாடித்தத்தனேபோக்கி, “வனதிஜீவனஜோந
ஜோநாநா வஷபுஸதாடிவி” என்று - உயிர்கிடந்தால் என்று கூடி
யும் நன்மைவருமென்கிற பூலிஜியாலே, பெருமாள் பதினாண்டி
கழிந்தால், வருவரென்றும் நசையாலே கருகித்தனவிலை. (வரி
ஜாநா) ஸாவெகளில் சுமபு, டேஸுமாய் இளசாங்கொழுந்துகள்
வாடுகை யன்றியிலே,வரிஜோஜாநா-மரங்களிலடி. ப்பணையோடு
தலைப்பணையோடு, கொம்புகளிலடியோடுதலையோடு,முத்தலையோடு
இளசிலையோடு வாசியற வெங்குமுலர்ந்தன.

வெறுமிலைகளையோ வாடித்தனவென்னில்; (ஸவ-ஷாஜாநா
கோரகா) பூக்களோடு குருத்துக்களோடு அரும்புகளோடுவாசியற
வெல்லாஞ்சோர்த்தன.(ஸவ-ஷாஜாநாகோரகா)புஷுமாகிறது
மலர்ந்தபூ, சுஷுரமாகிறதுமுகிழ. கோரகமாகிறது (கடுமொட்டு.
இவைபடைய உலர்ந்தன, (ஸவ-ஷாஜாநாகோரகா வருகாசவி
ராஜிஷுநகஸி-டதா:வரிஜாநா) ஸவ-சூவனசூரானமனிதரு
டம்பு மெலிந்து முகம் வாடினாப்போலே, மரங்களும் பூக்களோ
டுசெருந்துகளோடு ஸாவெகளோடு ஸாவிகளோடு வாசியற,
கொழுவிய வாய்ப்பெருத்துச் - செய்விசமான மரங்களடையகோகி
யுலருவதுஞ்செய்தன. (விஷயேவருகா: வரிஜாநா)உன்னெல்லை
க்குள் பூஜிவநோடிநா ராஜிவமாய் இதைத்து வளர்த்தப
டைவீடு சூழ்ந்தமரங்களோடு ✓ பறட்டைகளாய் காட்டிலே தானே
முனைத்து வளர்ந்த எல்லைநிலத்தில் மரங்களோடு வாசியற எங்குமு
லர்ந்தன வென்றாகவுமாம். கஉ.

(*) கோடை - க்ரீஷ்மம், வெயில். ட பாரிலே - பரையிலே.
க முறி - இலை. ட தறிகை-உளி. செருக்கு-செழிப்பு. பணை-
கிளை. (கடுமொட்டு - கெட்டியானமொக்கு. கு செருந்து - தளிர்.
செய்விசமான - பரவாநின்றுள்ள. ✓ பறட்டை- செழிப்பற்றது.

தா த் ப ர் ய ம்.

மகராஜனே ! உம்முடைய பரிபாலனத்திலடங்கிய தேசத்தில் முடிய ஸ்தாவரஜங்கமபேதமின்றி எல்லாவஸ்துக்களும், நம்முடைய ஸ்ரீராமனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தினால் அல்லாடிப் பரதிக்ஷணமும் கர்சித்துப் போகின்றன. பூஅரும்புகளிருளால் மிகவும் சோபித்து கொண்டிருக்கிற மரங்கள், ராமவியோகாகந்தரம் முன்னேக்காட்டிலும் இரண்டுமடங்கு அதிகமாய் தண்ணீர் கட்டியிருந்தபோதிலும், எல்லா அவயவங்களிலும் நன்றாய்வாடி, பெருமாள் மீண்டு வருவ ரென்னு மாயையால் ப்ராணனைமாத் திரித்திருக்கின்றன. பின்பு சேதனங்களுடைய ஸ்திதியை நிரே யோசித்துப்பாரும். என்று பெருமானே விட்டு வந்த ஸுமந்தர் தசாதரோடு தேசஸ்திதியைச் சொல்லுகிறார்,

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

சுயோய்யாகாணம்-கூக - ம் வம-ம், கஉ - ம் ஸூராகம்.

உல- ஸுஹமஸித்ருகூதோ வளமிரிராஜோவ லோமிரி: ।

|| வலிநுவஸா காகுஸ்ய: கூவேர ஐவநநுதே || கஉ.

அர்த்தம்.—நுதே - நந்தனமென்கிற இந்திரனுடைய உத்பான வஸத்தில், கூவேரஐவ-குபேரன்போலே, யவ்விநு - எந்தபர்வதத் தில், காகுஸ்ய: - கருந்ஸதகுலத்திலவதரித்த ஸ்ரீராமன், வஸதி-வாஸம்பண்ணுகிறாரோ. சுஸள - இந்த, வித்ருகூத: - ஆச்சர்யகரமான கொழுமுடிகளையுடைய சிதாகடமென்கிற, மிரி: - பர்வதமானது, மிரிராஜோவ: - பர்வதஸ்ரேஷ்டமான திருமாவிரும்சொலை மலையை உபமானமாக வுடையதாய், ஸுஹ: - அழகாயிருக்கிறது.

ஸூ. சுவதாரிபெக.—“ஐக்ஷாகுலனாரியிஹவெஸுவ நகாநநா” என்று - நடுகரமும் காடும் மலையுமான ஐக்ஷாகுக்க ளுடைய ராஜித்துக்குள் பெருமாள் எழுந்தருளி யிருக்கையாலே விறுபெற்றது திருச்சித்திரகூட மென்கிறது.

(ஸுஹ:) அல்லாதவிடங்களைப்பற்ற வினுடைத்தாயிருக்கை. வினுடமையாவது-எல்லாரும் விரும்பும்படியாய் யிருக்கையிறே - அப் படிக்குப் பெருமானெழுந்தருளி யிருக்கையாலே, படைவீடு இருந்ததே குடியாகவந்து படுகாடுகிடந்ததிறே.

எழுந்தருளி யிருக்கையாலுள்ள வெறுக்கண்ணி மொன்றுமே யோவுள்ளதென்ன ; (வி.து.கூடும்) டேசுஸுலாவந்தன்னுலும் விது க்கண்ண மென்கிறது. (வி.து.கூடும்) ‘ரணீயோஹ்யுயோடேசுஸு’ என்று - திருவடோவெய்யில் நின்றும அங்கையேற வெழுந்தருளு கிற பெரியபெருமாள் ஸ்ரீரஹ்மேசுத்தினுடைய ஹோமுகையாலே அங்கேய்ப்பதி கொண்டாப்போலே, திருவடோவெய்யில் நின்றும அங்கையேற வெழுந்தருளுவதாக, “ஜமாஜமாஸுரோ டேஸுஷாண்ட யடாடேயண சுவஸிநாடி” என்று - வனையவனைய வாஸுதீங்கள் தோறுத்தட்டித்திரிகிற பெருமானும், இவ்விடத்திலே பிராட்டியுந்தா முமினிதமரும்படியிறே இந்த டேசுஸுத்தின் ஹோமுகை. (வி.து.கூ டும்) நாநாவியமான யாதுக்களாலும் நாநாவியமான ரதூங்க ளாலும் நாநாவியமான கொடிமுடிகளாலும் திருவுள்ளம்பிணிப் புண்ணும்படி சூசுராமா யிருக்கை.

இப்படி விவித்ருமான வண்டுகூட்டினாவெகளை யுடைத்தா யன்றே திருவயோவெய்யுமிருப்பது. அத்தையோ சொல்லுகிற தென்ன; (சுவாஸாமிரி) “கல்லுங்களை கடலும் வைகுந்தவானும் புல்லென் றெழுந்தன கொல்” என்று-கைவிட்டுப் போந்தவைபோ லேயோ? “உகந்தினிதுறைகோயில்” என்கிறபடியே, அவனுக்கு வதிடக்கிற விம்மலை.

என்போலவென்னில், (திரிபிராஜாபாபி) பெருமானும் பிராட்டியும் சேரவெழுந்தருளி யிருக்கையாலே, திருமாணிநஞ்சோ லைமலை யென்று, அழகரும் ஈப்ச்சியாரு மெழுந்தருளியிருக்கிற திரும லையோ டொப்புச்சொல்லலாயிருந்தது.

இப்படிக்கிம்மலைக்கேற்ற மென்னென்ன; (யலுநிலவலதிகாசு
சுலு) பிறந்துபடைத்துப்பொகட்டுப்போனதிருவயோவெயுபோலு
மன்றியிலே, பிறந்தபோதே பொகட்டுப்போன மதுரைபோலுமன்
றியிலே, யாதொருமலையிலே, “நங்கள் குன்றம் கைவிடான்” என்கி
றபடியே, விடாதே எழுந்தருளியிருக்கிறார். இப்படியிருக்கிறவர்

தாம்யாரென்னில்; (காகுசுஸ்ய) இக்குலமாக உயிரிக்கும்படியான பெருமையையுடைய பெருமாளென்கிறது. (காகுசுஸ்யோயவ்விநுவஸதி) காகுசுஸ்யகூலத்திலேபிறந்து, திருவயோயெய்யிலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமான் யாதொருமலையிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறார். (காகுசுஸ்யோயவ்விநுவஸதி) இம்மலையின்மேலே எழுந்தருளியிருக்கிறபோதே, இக்குலத்துக்கு கூடாஸூதா யிருப்பதொரு ராஜாவானவன், ஐந்தாண்டு ஐஷஹமாயிருக்க வதன்கழுத்திலே நின்றாப்போலே யிருந்தது. (காகுசுஸ்யோயவ்விநுவஸதி) “பான்சென் றுசேர் திருவேங்கடம்” என்கிறபடியே, ஸவடாயிகவஸு இனிதம ர்த்தருளுகிற டேஸமிதே.

இப்படி இம்மலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற விது வகவாஸ யே-ஹாஹெயாலே டேஸூதா துக்மாயிருக்குமோவென்னில்; (கூவே ரா ஐவநதே) ஐநவதியான வெஸூவணநு, தன் செருங்காலே ஸுமடேகுகத்திலே ஐதேராஹாநமான நதநவகத்திலே யிருந்தாப்போலே யிருந்தது. கூவேரணுடையதோப்பு வெஸூரய மன்னே? நதநவனத்தைச் சொல்லுவா னென்னென்னில்; கூயோ யூராவரிஸரமான தோப்புகளைவிட்டு விதுகூடவரிஸரமான தேனமரும் பொழிந்தாறிலே எழுந்தருளியிருந்தபோது, வெஸூ வணன் ஸூரஸாயாரணமான வெஸூரயத்தைவிட்டு ஐதேரா ஹாநமான நதநவகத்திலே யிருந்தாப்போலேயிருந்தது. இத்தால் பஞாஸகூ டேகாழிவிவ்வினெடான ஹலிப்பாபுக்குள் அவன் உகந்தருளின ஐவடுடேஸமே ஐதேஸடு மென்கிறது. கந.

தா த ப ர ய ம்.

தனபதியானருபோன், அலகாபட்டணத்தைவிட்டு ஸ்வர்கலோ கத்திலிருக்கும் இந்த்ரோத்யானமான நந்தனவனத்தில் விஹரிக்கு மாப்போலே, ஸ்ரீராமன் அயோத்யையைவிட்டுசுகமாய்வாஸம்பண்ணுகிற ஆச்சர்யகரமான கொடிமுடிகளாலும் கைரிகாதிதாதுக்களாலும் ப்ரகாசிக்கிற இந்தபர்வதம், பெருமானும்பிராட்டியும் உகந்து எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாஸிரும்சோலைமேலேபால் மிகவும் ரமணியமாயும் எல்லாருக்கும் ப்ராபாஸூமாயுமிருக்கிறதென்று பாதர்சுத்ருக்களரோ டேசொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

சூரண)காணம் - கக - ம் ஸு - ம் கச - ம் ஸோகம்.

சி.உ. துருணாநிபவஸம்பநா வஸுகுமாராஸிஹாஸயா

பண்ணிக் விசாலமாகுந் தீரகுவாஜிநாழி நள || கசு:

அர்த்தம். திருணன் - யுராக்ளாய், ரூவஸ்பெருள் - அழகாலே பூர்ணர்களாய், ஸுகூரூள் - கோமளவஹாவத்தையுடைய ராய், ஜஹாவதுள-பெருத்த பலத்தையுடையராய், பூணரீக்விசா லாகுள்-தாமரைபோலகன்ற கண்களையுடையராய், வீரகூஷாஜி நாரீரூள்-மரவுறையாயும் மான்தேரலையும் வஸ்த்ரமாக வுடையராய், ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்கிறார்கள்.

[illegible]

(*) உணர்வு - மதுக்க. * கப்பலம் - கழுத்தில்போடும்
சந்திரம், * தெரிந்த - சோவந்த.

னையும் கூட்டிக்கொண்டுபோ வென்ன, விஸ்வாதித்தும், இவர்ப்ருவத்
 திற் சிறுமைகண்டோ நீர் வார்த்தைசொல்லுகிறது, “சிறுமையின்
 வார்த்தையைமாவலியிடைச்சென்றுகேள்” என்று ஸாக்ஷிவாவித்து,
 போய்சேட்கு. முறித்தாயாகில், “வலிடுஷாவிஜிஹாதேஜாயேயே
 லேதவவிஷிதா:” என்று அறியுமவர்களாய் ஸந்நிஹிதருமாய்ப்பல
 ருமான இவர்களைக் கேட்கமாட்டாயோ? என்றீடேற்றி யிசைவிக்க,
 இவனுமிச்சந்து, “ஐடினகூ ஸிகவா-தூய” என்று-இவனுக்கு ஐடி
 விறியோமாஹ-மகப் பிள்ளைகளிருவரையுங்கொடுக்க, அவனும் ரா
 லக்ஷணர்களைக் கொண்டுபோய் கஜிஜாநங்களாலே சுவிஷெடியை
 நிரவிக்குமாபோலே, அவர்களை ஸிடுகித்து தாட்கெயை நிர
 விப்பித்து, சுநனாரம் சுவிடியாலுணிதமாய் வாவரூபமான உஹ
 யவிய கஜிங்களையும் போலே தாட்காஜிநிதரான ஸுவாஹு
 ராஸீவர்களை யு மழித்து, அதுதன்னில், “உதரவவடூவயயோ
 ருஷேஷவிநாஸன” என்னுமாபோலே, ஒருத்தனைக்கொன்று ஒ
 ருத்தனை யகலவடித்து, விஸ்வாதித்தூ ஐரதூணம் பண்ணி, “ஸியி
 ஹேஷு-தாஸநாஸ” என்றும் - “ஜாதவேஷோஜீரவஹக்ஷீட”
 என்றும்-உக்ஷிபயப் பெறும்போது சுநிவாஸஸுரமாகப்பெறவேண்
 மகையாலே, “விஸ்வாதிதே-ணஸஹிதோயஜ்ஞ-ஷி-ஷ-ஸோமத:”
 என்று - ஜகநுடைய யஜ்ஞஸையத்திலேசென்று சுநிதூயங்களை யு
 முவாவித்து, “விலீழ்த்து மெல்லியல்தோள் தோய்த்தாய்” என்
 று சொல்லுகிறபடியே, ராஜீ-மானவிலீயழைப்பித்து ஜேவதா
 னாஸஸு-த்தாலேவந்தவதினுடையஜோஷம்போம்படி திருக்கையி
 லேவாங்கி-ம-ணரோபணம்பண்ணி, சூஹஸ-வெடியானபிராட்டி
 மையுங் ஸகப்பிடித்து மீண்டுலருகிறவளவிலே, ராஜீக் மிராகபட்ட
 தோலென்று சுநிகூவிதனிய்வந்த வரஸு-ராஜினைக்கண்டு வு
 த், வ-தனான வசுவதி-வகிதனாய், “சுஹயாஸவ-ஹிதேஷோ
 டி-ஷி” என்னங்கடல பெருமாள் தமக்கதிலுஷெபண்ணி, “வா

∴ முறித்தாயாகில் - பின்வாங்கினால். ∴ குணம்-நல்லகுணம்.
நான். ⊕ ஹர-வெவ்வாயா - யக-ஹ-ஹத்துக்குப் பந்தயமான்.

[illegible]

† புவரூப - யஜுர்வேதம். * அறுகு - அறுகு என்கிற புல்லு. * தாளி - ஓர்கொடி. ‡ சுடகாக - ரக்ஷகமாக.

கூதாழ்வாரு தகிலாதுபுரேவரான ஐஷிகளாஸு தேத்திலே வய-டா
 பேண எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமான், ஸமதேஸூவடேசுத்தா
 லே மோடிவரீதீரமான வனுவடிவரிஸுரத்திலே வண-புஸா
 வெயுஞ்சமைத்து, “ ஸராஜேவண-புஸாஅயா ஜாவீ நஸுஹவீ
 தயாவிஸராஜிஹாவாஹு ஸ்ரீத்யாஅந்ரீ ஜாவ | வகூணேந
 ஸஹஸூராதா ” என்று - நாச்சியாரோடு மிளையபெருமாளோடுங்
 கூட இனிதமர்ந் தெழுந்தருளி யிருக்கிறவனவிலே, “ தடேஸு
 ராகூவீகாவி டாஜமாஜ யடிஹயா | ஸாத-ஸுலவ-புணவாநாஜீ ”
 என்று - ஸுலவ-புணகையா யிருக்கிற ராகூவிலி யானவன், யாடிஹி
 கூ ஸுகூதமடியாக வந்துகிட்டி, பூராவ விஷயமாயிருக்கச் செய்
 தேயும் வடகனா ஓராஅய-புனடியாக விஸுஷஜாநம் பிறவா
 மையாலும், வு-ஸுஷகாரம் முன்னாகப் பற்றுவளன்றிக்கே,
 அவ்விஷயத்திலே ஸஹஸூராவயாரத்தைப்பண்ணி நகூரோலிக்கிலக்
 காக, “ உதூ-கூரவகூணஸஸூரூ: கூ-டேஸாராஜஸூ வஸூத |
 உபூதூ வுஹிஜேஹகண டுநாவள ஜஹாவஹ: ” என்றும்-“கூரா
 ர்த்தவாளாந் கொடிமுக்குங் காதிரண்டு மீராவிடுத்து” என்றுஞ் சொ
 ல்லுகிறபடியே, டிகூணவாஹுவான இளையபெருமானாலே தாங்
 கைத்தொடராய் வெருவபுத்தை விளைப்பிக்க, “விருலவணனூ
 தூதிஸோணிதோகூதா ஸஸஸவ-புஹமிநீவரஸூஸா” என்
 னு - * வார்த்தமுக்கும் வடிவிற வுதிரமுமாய்த் தன் லூதாவான
 வரணுக்கறிவிக்க, அவனும் கூவிதனும், “ வுகூரோஷாஹி கேந
 கூடேவாஸவாவிருலவிதா ” உன்னையிப்படி செய்தவர்கள்யார்,
 அவர்களைத் தெளியச் சொல்லென்று கேட்க, அவர்களை இன்னாரெ
 ன்று அடையாளத் தெளியச்சொல்லுகிறான் தருணன் என்று
 கொடங்கி.

“ வு-தூள டுஸாஸஸூராவாஹுதருள ராஜிகூணன் ”
 என்று-இன்னார் மகனென்றும் இன்னபேரை யுடையவனென்றும்
 சொல்ல பூராவமாயிருக்க, தருணன் ருலவஸவநுள் - என்று -

டால் நீயோ அவர்முன்னே நிற்கிறபென்று அவர்களுடையவாண்மை சொல்லுவதொரு சூகாரமும், ஆக சூகாரத் துமும் விவக்ஷிதம்.

அதில் முற்பட சூகஷ்டகா காரத்தில் யோஜனை யிருக்கிற படி. (தருணன் ருபவஸவநுள ஸுகுரோரன் ஸீமாவையுள | உணர்வீகவிஸாஸாக்கள ஸீரகூஷ்ணஜிநா ரோரன்) அவர்களுடைய பருவமிருக்கிறபடியும், வடிவழகு இருக்கிறபடியும், செயலிருக்கிறபடியும், ஓமிடுக்கிருக்கிறபடியும், கண்ணழகிருக்கிறபடியும், † ஒப்பனை யழகு இருக்கிறபடியும், அவர்களிருவருக்கு முண்டித்தனைபோக்கி, வேறொருவர்க்கு மில்லைகாணென்கிறாள். “என்னை யிதுவினைத்த வீரிரண்டு மால்வரைத்தோள் மன்னன்” என்று - என்னை யகப் பட இப்படி யாக்கிற்று அந்த மூணவஸுஜாய மன்றோ. * க. (தருணன்) “யுவாகுரோர” என்றும் - “ய: வலுஷ்டாய வேயலே நவீயலே ஸுகுரோநயே விஷுவே ஷுஷாஸதீயலீயலே” என்றும் - “அரும்பினையலரை” என்றும் - வேஷாஹவரிசிமான அக்ஷுத்தை யிவளொரு ராக்ஷஸி கைபாட்சியாகச் சொல்லுகிறா ளிறே. இதுதான் ராக்ஷஸிகளுக்குப் பணியாயிருந்ததிதே. “வூத் தேஷுஷோயோயீ வரோதாஸநாதந: | தலே: வரோயோதா ஸஜயகூ மஜாயா:” என்றாளுறே தேஷோஷஸியும். * உ. (தருணன்) சுகுரானவர்களோடு வலிரானவர்களோடு ஷுஸாயவாஸேஷவாஷிகளோடு வாசியற, “கரியானொருகானே” என்றும் - “கானேபுகுதக்க னாக்கண்டேன்” என்றும் - ஷுணயிநிகளை யகப்படுத்திக்கொள்ளுவது பருவத்தையிட்டிறே. அப்பருவத்திலேயாயிற்று இவளும் முற்பட ஈடுபட்டது. * ஈ. (தருணன்) இவள் வலிஹாவெயாயிற்று பெரு மாள்பக்கலிலேயாகில், வெவரவெயும் ஸினைத்தார் இளைய பெருமாள் பக்கலிலேயாகில், இரண்டுபக்கத்திலும் ஒருத்தனோ யமைந்திருக்க, அி வவநாஹமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; “கூதேஷாநுஸஷு ஸளவீரன்” என்று - அழகுக்கு மாண்பிள்ளைத்தனத்துக்கும் ஒருவர்க்

எசு தனிசோகம்--தருணன் ரு உவலவநுள்.

கொருவர்குறையாமையாலும், “கூதகாரோராவிலவதினாரேயுயிர்
 உயிதாரே” என்றும்--“ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபிரபாகரேணா நாரிவீயு-
 வாநுசுபலவபுஜாபுராசுதீவதருணபிபுபுசுநிவந-
 ஹஜிவிராமாகுபிததாரா” என்றும்--நான் கூதவிவாஹனுமாய், ஹி-
 ம்மவாய்-னுமாகையாலே, உனக்கு யோமுனல்லன். இவன்சுக்ருதவி-
 வாஹனுமாய், விவாஹம் பண்ணவேணுமென்கிற ஆசையையுடை-
 யவனுமாயிருக்கிறான். ஆனபின்பு, இவனை ஹதாராவாகவரியென்று
 பெருமாள் திருவுள்ளமாக, அவ்வழியாலே இளையபெருமாள் பக்கவிலே
 இவன் வலிவாடுவெயாக, “கூய-உவலவநுஜேகாவீவாயு-அவித-
 உவலவநுஜேகாவீவாயு-அவித-” என்று-
 அவாடிமையான எனக்கு ஸ்ரீயானால், நீயு மடிமையாவாயித்தனை.
 அதுவனங்கிலிரக்கரான வங்களுக்குச்சேராதது; நாச்சியாராக வாழ-
 லாமபடி அவர்தமக்கு இளையநங்கையாகப் பாராயென்று இளைய
 பெருமாள் சொல்ல, பெருமாள் பக்கவிலே துவக்குண்டும், ஆக இருவர்
 பக்கவிலுத் துவக்குண்டு, இப்படி வலிவாடுவெயாகையாலும், வெ-
 ரு உவலவநுஜேகாவீவாயு-அவித-” என்று-அபுயோஜ-
 ககதாராவாயும், “உவலவநுஜேகாவீவாயு-அவித-நாலா உவலவநுஜேகாவீவாயு-
 அவித-இளையபெருமாள் தியாககதாராவாயுமாக, இப்படி யிருக்கை-
 யாலே, “தாஹி-உவலவநுஜேகாவீவாயு-அவித-” என்று-இருவரையுங்கட்டாகச் சொல்லுகிறவ-
 ளாகையாலும், இங்கிருவரையு மொக்கச் சொல்லுகிறான். * ச.
 (தருணன்) “ இருவராய் வந்தாரென்முன்னே நின்றார் ” என்று
 மாபோலே, ஒருவருவராய் வந்தன்றோ என்னை யீடழித்தது.
 * இ. (தருணன்) தம்பிதமைபுனாநால் பருவத்திலேயுஞ்சிறிது வேறு
 பாடுகொணலாமிறே. அப்படியன்றியிலே, ஒருபடியாய்காணிநுக்கி-
 மது. புனாபூசம் பூசமாய், பின்னாலும் முன்னாலுமானால், அத்தனை
 வாசிதெரியாதிறே.

இப்படி பருவத்தை யிட்டு மயக்குமித்தனையாய், வடிவுதன்னைப்பார்
த்தால், கீபோலியாயிருக்குமோவென்னில்; *க. (ருவஸுபந்)
ருவத்தைப்பார்த்தால், அழகுவேண்டியிருப்பார்க்கு அவர்கள் பக்க
லிலே இரந்துகொண்டுபோக வேண்டும்படியாய்காண்ஃ கூடுபூரித்து
க்கிடந்தபடி. *உ. (ருவஸுபந்) “காமனூர்தாதை” என்று-அந்த
காமனகப்பட, “சுஜாடிஜாதுவதி” என்று-இவர் திருமேனியி லேக
டேஸத்திலே உதூநுனுகையாலன்றோ அவ்வழகுசாணுண்டாயிற்று.
*ங. (ருவஸுபந்) “உதூநுஞ்ஞக்ஷணந்திமுகுணந்திஷதி”
என்கிறபடியே, முற்பட ஆஸ்யமுண்டாய் அதிலே மூணங்களுண்
டாகையன்றிக்கே, “ருவபுராக்ஷிணஸுபந் ஸுஸுதஃ” என்கிற
படியே, ருவபுராக்ஷியங்கள் ஸுஹாதுநங்களாய்காணவர்கள் பக்
கலிருக்கிறது. *ச. (ருவஸுபந்) “வடிவுடைவானோர் தலைவனே”
என்றும்-“ அச்சோ வொருவரழகியவா” என்றும் - “என்முலையாள
வொருநாளான்னகலத்தா லாளாய்” என்றும்-காரார்திருமேனி கண்ட
துவேகாரணமாப்பேராப் பிதற்றுத்திரிதருவன்” என்றும் “ராஜேதி
ராஜேதிலுனெவவாஜாவிவினுவாவாஸுவதி” என்றும்-பெண்
பிந்தாணாப்பிச்சேற்றி ஸாய்வெருவப்பண்ணும்வடிவுகாணவரது.
அவர் தம்பியாரன்றோ மற்றையவர். இவர்களிருவருடையவும் வடி
வழகிலேகாண் னானுழுகிறது.

இவ்வழகேயாய்ணத்துப்பார்த்தால் ஈஃ உறைத்திருக்குமோவென்
னில்; *க. (ஸுகூரான) முறட்டு ராக்ஷரான வுக்களைட்
போலேயன்னுகாணவர்கள் ராஜிவமிருக்கிறபடி. பூவிலே அணை
த்தாற்போலேகாணிநுப்பது. டிஷ்டானுஞ் சொல்லுமவர்களும்,
“சுதலீ வுஷ்டஸாஸு” என்றும்-“ராஜிநீவரஸாஸு” என்
றும் - “பூவைப்பூவண்ண” என்றும் - “காயம்பூவண்ண” என்

கீ போலி - அஸாரம்.

ஃ கூடு - தான்யம் வைக்குமிடம்.

ஹ வாய்வெருவ - பிதற்ற.

ஈ உறைத்து - கடினமாய்.

என தனிஸோகம்—தருணன் ருபவஸவநுள.

றும்-வஹுத்தையிடிறே சொல்லிற்று. *உ. (ஸுகாராஸ) “வடி
வினையிலா மலர்மகள் மற்ற நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி”
என்றும் - பூவில்பரிமளத்வையும் மண்ணில் பரிமளத்தையும் உவா
டிநமகவுடைய பிராட்டிமாரு மகப்பட அணைக்கையன்றிக்கே,
அடுத்தடுத்துப்பார்க்கவும் போராதபடியாய்காணவர்கள் போடிவயிறு
க்கும்படி. *க. (ஸுகாராஸ) “நடந்தகால்கள்கொந்தவோ” என்
றும் - “அடியாரல்லத்தவிர்த்த வசைவோவன்றே விப்படிதான்
நீண்டு தாவிவசைவோ” என்றும் - “தாளா லுலகமளந்த வசைவே
கொல்” என்றும் - லாஹாலிகமான வூவாஸமகப்படத் திருமேனி
க்குப்பொறுதென்று கூககூலர் வயிறுபிடிக்கும்படியாய்காணவர்
கள் போடிவயிருக்கும்படி. *ச. (ஸுகாராஸ) ஐவனுனகாநெரு
வனிறே. இவர்கள் இளமையைப்பாரீர், இரண்டுகாமராய் காண்தோற்
றுகிறது.

(ருபவஸவநுள ஸுகாராஸ) அவன் சுநஜனயிறே யிரு
ப்பது. “கடிவடி உவ சிவகிபோது” என்கிறபடியே, ருபவவான்க
ளாய்காணிந்த காமர்களிருப்பது. “ராஜிந்நயஸரேண தாவிதா
டிஹுஹேநஹுடிபே திஸாஹீ” என்றுகாமனாகவே வரிமு
வரித்துச் சொன்னுளிறே.

இப்படி || எழிலுமழகுமாய் ஐரத்திலேயகப்படுத்துமள
வேயாய், கிட்டி யதுவவிக்கப்பார்த்தா லுடல்கொடுக்கமாட்டாத
டிஸுராயோ இருப்பதென்னில்; *க. (ஹேமவன) ஐ வெ
யாகுத்தில் வந்தால், “தோற்றேம் மடநெஞ்ச மெம்பெருமான்
நாரணற்கு” என்றும் - வரையெடுத்த பெருமானுக்கிழந்தேனென்
வரிவளை” என்றும் - பெண்பிறந்தார்தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும்
படியாய்காணிருப்பது. *உ. (ஹேமவன) “ராஜிஸுவீதயாலா
துவிஜஹாஸவஹுநிதநு” என்றும் - “மைந்தனைமலராளமண
வாளனை” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஸுஜாஸத்தில் வந்தால்,
கடேகஜதுக்களை ஒருபடிப்படி நடத்தாவின்றாலும், எதிர்த்தலை சுபு

|| எழில் - காந்தி.

ஐ வையாத்யம் - யாஷ்டி.

யா நமாம் படி. காணவர்கள் பூவையுமிருக்கும் படி. அன்றிக்கே, *௩. (பிஹாவது) “காதல்கடல்புரைய வினைவித்தகாரமர்மேனிநங்கண் ணன்” என்கிறபடி, பருவத்தையும் வடிவழகையும் சிவப்பையுமிட்டுப் பிறரைப் படுகுலைப்படுத்தித் துடிக்கும்படி பண்ணி, பின்னை யவர்கள் நினைவிலோரடியும் புகுரா தபடியாய்காண் அவர்கள் சுஷ்வலா யபூவையு மிருக்கும்படி யென்னவுமாம்.

ஆகஇப்படி ஸுஹோடாயஸோஹெயிலும் சுவயவஸோஹெமட்ட மாயிருக்குமோவென்னில்; *௧. (புணரீகவிஸாராகுள்) அதுகண் ணழகைத்தப்பிலுன்றோ வேறொரு அவயவத்திவிழியவொட்டுவது. *௨. (புணரீகவிஸாராகுள்) அவையெல்லாங் கிட்டினால் அழிக்கு மவை. இனியிது அங்ஙனன்றிக்கே, “தூதுசெய்கண் கள்கொண்டொன் றுபேசி” என்றும்—“தாமரைக்கண்கள்கொண்டிரியாலோ” என்றும்— தூதிலே தோற்றினபோதேயழிக்கும்படியாய்காண் கண்களிருப்பது. *௩. (புணரீகவிஸாராகுள்) புணரீகபவிதாஜோஜமிறே. “ஸுஹுதநயநா யோரா” என்று—உங்களைப்போலே ஐரவிழியா யிருக்கை யன்றிக்கே, ஸுபுஸுதநயவஹமான அக்கண்களிருந்த படி. காண். *௪. (புணரீகவிஸாராகுள்) ரகுகுணாவயோயியான கருவிழியுஞ் செவ்விழியங் கண்பரப்பும், தஜோமணோடே சூகத் தாலே மிசூகஷாயிதமாதல், ரஜோமணோடே சூகத்தாலே கோவஸுதநயவதலன்றிக்கே, ஸுஹுபுஸுதநயராகையாலே, அவர்க ளுடைய சூஷிபுஸுதநயமிருந்தபடி. காண். * ௫. (புணரீகவிஸா ராகுள்) அவர்தாம், “சூதூநஜோகஷுஷிதே” என்று—தம்மை மறந்தாராகிலும், “யயாகஷுஷுஸுஷுணரீகஜேவிக்ஷிணீ” என்கிற படி, அகவாயிற்கிடந்த வரகைத்தைக் கோட்சொல்லித் தாராநின்ற தாயிற்றுக் கண்கள்தான். * ௬. (புணரீக விஸாராகுள்) பாத் கடல்போலே அக்கண்களுக்குள்ள அகலம் ஒருவரால்கரைகாண

எ.அ தனிமோகம்—தருணன் ருலவலவந்நா.

வொண்ணுதபடியாய்காண் கண்களிருப்பது. * எ.(வண்ணீசுவிசா
 ராக்கள்) கண்ணிலுண்டான தெளிவுக்கு வண்ணீசுத்தை யொரு
 ிபோலி சொன்னோ மித்தனைபோக்கி, அகலத்தைப் பார்த்தால் கட
 லிற்புக்கார் கரை காணமாட்டாதே மயங்குமாபோலே, “புடை
 பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப்பெரியவாய் கண்கள்”
 என்னு மித்தனைபோக்கி, வேறொருபாசுரமிட வொண்ணுதுகாண்.
 *சு.(வண்ணீசுவிசாராக்கள்) “உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயின்கின்
 ற தண்டாமரைக்கண்ணன்” என்றும்—“தடங்கொள் தாமரைக்கண்
 விழித்து இடங்கொள் முவுலகுத்தொழ விருந்தருளாய்” என்றுஞ்
 சொல்லுகிறபடியே, வலிபூதநித்யாத்ருமாய் சிவியகோடியான
 உலயவிலைதழும் வனகோடேராமத்திலே சுடாக்கிக்கவற்றாய்காண்
 கண்களிருப்பது.

(ஹோவையுள் வண்ணீசு விசாராக்கள்) வையத்தைக்காட்டி
 அவர்களைத் தோற்றித்து அவர்களை, “ஜிதநேவண்ணீசுக்காக்க”
 என்றும், “தாமரைக்கண்ணனைவிண்ணோர் பாவும் தலைமகனை”
 என்றும்—எழுதிக்கொள்வது கண்ணழகை யிட்டிதே. (ஹோவையுள்
 வண்ணீசு விசாராக்கள்) அவர்களாவிலே யீடுபட்டவர்கள் நேரா
 கக் கைவாங்கமாட்டாதே, “சுவடுமாகநடாநேநலையோரோ வா
 யு” என்றும்—“வண்ணீசுக்காக்காக்கா” என்றும்—“தாமரைக்
 கண்களாலே நோக்காய்” என்றும்—திரிய நகைபண்ணிக் கால்கட்டும்
 படி பண்ணுவது இக்கண்களின் தண்ணளிகாண். வண்ணீசு
 விசாராக்கள்—வாகுரோரள—என்கிற வடிவியத்தாலே காமர்களே
 ன்று சொல்லிற்றிதே. ஆனால் வண்ணீசுவாணராகவேணுமே, அப்ப
 டிக்குக் கண்டதென்னென்னில்; “கடைக்கண்ணென்றுச் சிறைக்
 கோலால் நெஞ்சுருவ வேவுண்டு நிலையுந் தளர்த்துவேணே”
 என்னும்படி, என்னை நிலைகுலைத்த வண்ணீசுவாணங்களிருக்கிறபடி
 காண்.

சுவயவஸோஹாரி சூத்தாலேயோ அகப்படுத்துவதென்னில்;

* க. (வீரகூஷாஜிநா ருள) ஒப்பனை யழகாலுமழிப்பார்கள் காண
 வர்களென்கிறாள். * உ. (வீரகூஷாஜிநா ருள) “செவ்வரத்த

முதாஸி வஸூரி” என்றபடியே, பூசலுக்கு ஆளாகாதார் சில வாகராய்காணிருப்பது. நானேயோவிது சொன்னேன் ; “வா லோஹுகுதவிஷுநயவேதி வலாஸவஸு । நயாஸவஸவஸு^{சூ} நோ நயயாஸி விஸாஸடி” என்று-பெற்றதகப்பனகப்பட கெஞ் சாமல் பட்டிலனே? (தராணன) “யளவநேவிஷயெயெவிணாஸு” என்கிறபடியே, விஷயவ்ரவணராய் சுநுபரராய்த் திரிகிறவர்க ளுக்கும் ஒரு பூசலுண்டோ போருவது.

வாலுரான இவ்வளவுமன் துகான்; (ருவிவஸுவநூள்) “கந்ரா
காபியேதோ-ஓயது” என்றும், “ருவிவேணவ நிகாஜநட” என்
றும்-லீக்களகப்படுகைக்கு மேனி மினுக்கித்திரியுமத்தனைபோக்கி,
வாருஷர்களகப்படும் படியான ஆண்மை யுடையவர்க ளல்ல
கான். (ருவிவஸுவநூள்)முங்கிற்பொந்துபோலே தோலில் பச்சை
யித்தனைபோக்கி, அகவாயி லுள்ளீழில்லைகான்.

அதக்கடி யென்னென்னில்; (ஸு-கூ-பாரா) ஸ்ரீஜெயா-தூர்
களாகையாலே செல்வப்பிள்ளைகளாய் காணிநுப்பது. (ஸு-கூ-பா
ரா) “வரஸூயஹகஸூராடி” தீந்நுபாணஸு ஹதிகே” என்கிற
படியே, கடைக்கண்சிவந்து நீ பார்த்தும் பார்வையிலே மாயும்படியி
ருக்குமவர்களோ உன்னுடைய சூக்து-மான் ஆயு-யங்களைப்
பொறுக்கப்புகிறார்கள்.

வடிவைப் பார்த்தால் திறவியரல்லராகிலும், காய்த்தில்வந்தால் திறவியராயிரார்களோ வென்னில் ; (ஊராவது) வடவழி நராவளவேபந்துகான்; சூராமதமான ராஜித்தைக் கொடுக்கச் செய்தேயு மகப்பட ஆளமாட்டாதே யொதுங்கி பெண்டாட்டிக்கஞ்சிப்பொகட்டுப்போரும்படி கூட்டுவாவாராய்காணிருப்பது. அன்றியிலே, (ஊராவது) வடவான்கள் தானானு மிவர்களிருவரு மித்தனைபோக்கி, இவர்களுக்கும்மேல்வடமாய்வாப்புகுகிறார்களுண்டோ? “உய்யாதசூரியா நான்செயோதியேயு ஸையேயோ” என்கிறபடியே, காற்கட்டாம்படி குழைச்சரக்கா யிருப்பாளொரு பெண்டாட்டியையும் முதுகிலே கொண்டு திரிகிறவர்களோ பூசலாடப்புகுகிறார்கள்.

பூசலாடமாட்டார்க ளென்று அறிந்தபடி யென்னென்னில்;
(வுணரீகவிஸாராகுக்ஷ) விளைவதறியாமையாலே, இவளுக்கு
வெவரூபும் விளைத்தோம், மேலென்னாகப் புகுகிறதோவென்று,
அவர்கள் வெளுக்க வெளுக்க விழிக்கிறவிழியிலே கண்டேன்காண்.
வுணரீகூலிதாஜோஜயிதே. (வுணரீக விஸாராகுக்ஷ) கீறிந்
றாமரையவறியிலே யிழுப்பாரைப்போலே தன்னிலமான காட்டுக்
கவர்க ளாளித்தனைபோக்கி, வெற்று நிலமான காட்டுக் காளல்ல
ரென்னுமிடம் அவர்கள் கண்கள்தானே சொல்லித்தருகிறன்காண்.

அவர் தாங்கள் சுஸூரானுஷ்,வேஸ்யாயுத்தாலே படையாண்டு
போர்த்தட்டென்னென்றிருக்கவேண்டா; (வீரகூஷாஜி நாரீரூள)
உடுக்கைக் கொருபுடவை யகப்படலன்றியிலே காட்டில் மரத்தோ
லையும் மான்தோலையு முடுத்துத்திரிகிறவர்களோ காசுகேர்ந்து படை
யாளப்புகுகிறார்கள். (வீரகூஷாஜி நாரீரூள) உடுக்கிறபுடவையி
ராண்டு மேகஜாநியமாகப் பெற்றதோ? உள்ளுடையொன்றும் மேலு
டையொன்றுமாயன்றே இருக்கிறது. (வீரகூஷாஜி நாரீரூள) ஸூ
வர மொன்று கொடுக்க, ஜஜீமொன்று கொடுக்க, இப்படிபலர்பக்க
லாக் விராந்தன்றே இதுதானு முடுக்கிறது.

வளரூஷோபவாடிநயோஜிநெயில், (தரூணன) “ஊ
நஷோபலவஷுட” என்னும்படியான பிள்ளைப் பருவமுமன்றி
யிலே, “சுநேகவஷுடலாஹஸூரூபுஷுஷுலிவாதிடவ ” என்
னும்படி, முதிர்ந்தபருவமு மன்றியிலே, பூசலென்றால் காட்டுக்காட்
டென்று வரும்படியான நல்லபருவங்காண். (தரூணன) “யளவ
நேவிஷுபெஷிணாட” என்றும்- “ராஜுகாவிலிஷயாவிஹேஜீரே
ஹவிஷயவாலிந” என்றும் - விஷயஸுவம் ராஜிவாலியாகை
யாலே, இன்னம் ராஜிதும் கொள்ளவேணுமென்று மேலே விஜிதீ
ஷுக்களாம்பருவங்காண். (தரூணன) இப்பருவ முடையாரொரு
வாமைந்திருக்க, இருவர்கூடினால் இயலாததுண்டோ?

இப்பருவமும் யோஜிதைபு மறிய வடிவுபார்த்தால் இவர்களே
ன்ன பூசல்பொருவதென்னும்படி சூலாஸமா யிருக்குமோ வென்
னில்; (ரூவலுபந்நு) “லிஹோரூலா ஹோவாஹுட” என்கி
றபடியே, வேறொரு சூயாயம் வேண்டாதபடி யவர்கள் தேரூளையும்

மாப்பயங்கண்டபோதே எதிரிகள் கால்வாங்கும்படியாய்கா ணிருட் பது. (ராவலஸபநுள்) ராவலமென்னும் மதிப்பா ரிப்பருவங் கொ ண்டதுமிக் கையன் றிக்கே, “மகா லாளி திருவஹிதோ நாவிலி து திவ துடே” என்றும், “யஸஸஸெக லாஜநடி” என்றும் சொல் லுகிறபடியே, சுயோய்யாவரிஸரந்தாங்கி லுஸவாஹுரோயாடி விருராயியம்பண்ணினத்தாலே பெருமதிப்பாயிருக்கிறவர்களல்ல வோ வென்றாகவுமாம்.

இப்படி விருராயியம் பண்ணுமிடத்தில் வருத்தத்தோடே கேஸித்தோ பண்ணுவதென்னில்; (ஸாகுரோஸ) அவர்கள் ஆண் மைத்தனத்தில் வந்தால் ஒருவகைக்குச் சிறிது சொல்லலாமித்தனோ போக்கி, வடிவழகைப்பார்த்தால் வஹுரோஸமாய்ப் பொல்லாதாயி ருக்கையன் றிக்கே, சுத்யுனலிஸுலமாய்கா ணிருப்பது. (ஸாகு ரோஸ) அவர்களுமாய்ச் சிறிப்பார்த்தார்களாகில் முன்னேவந்த நாலி ரண்டு பேரைக் கொன்றுவிடுமளவேயோ? “ஸேடிவஹுயடி லெ ஷுபநும ஜமஸ ஸஸெஸும வரிவ துயாதி” என்றும் - “ஸோம ருஸேஸும லெஹ் லஹ திடுகாபேந” என்றும் - ஸூரியை யிருந்த தேகுடியாக கசிப்பியார்களோ?

இப்படி நசிப்பிப்பது எது கைமுதலாக வென்னில்; *க. (ஹோ வஹு) தோள்வலியே கைமுதலாய்காணிருப்பது. *உ. (ஹோவஹு) லெஹுவத்தாலே கேவலம் வஹுஸுஸுமேயன்று, லெஹுஸுமு முடையவர்கள்; கேவலம் லெஹுஸுமுமேயன்று, வஹுஸுமு முடையவர்களென்று இரண்டையும் நினைத்துச்சொல்லுகிறான். *க. (ஹோவஹு) உன்னுடைய உதாரணஸுமும், கஸஸகஸுமாம் படி காண் அவர்கள் வஹுத்தின் மிகுதியிருக்கும்படி. *ச. (ஹோ வஹு) நெடும்போது யுட்ப்பண்ணினாலும் ஸுரேத்தட்டாதபடி வஹுதிவெனெகனென்கிற விடுபெடி கருடையாய்கா ணிருப்பது.

இப்படிக்கு ஸூகி தட்டாதென்று அறித்தபடி யென்னென் னில்; (ஹுஸுரீகவிஸராகுஷ) வெற்றிநிலமான இக்காட்டிலே திரியச்செய்தேயும், தன்னிலத்திலேநின்ற தாமரைபோலே, அக்க ண்ணிற்செவ்விதானே சொல்லாதின்றதுகான். (ஹுஸுரீகவிஸராகுஷ) எதிரிகளென்று லவர்கள் பக்கலிலே ஒரு மஸுவத்தைப்

யவர்களாரும், தாமுடுத்த மாவுரிமாதேதால்களினால்மிசவும்சோபையுடையவர்களாரும்புருக்கிறார்களென்று சூர்ப்பணைசு, ராமலக்ஷ்மணசௌந்தர்யத்தில் மோஹித்துத்தன் னுடைய ஸோதரர்களானகரதூஷணர்களைடு சொல்லுகிறான்.

உ. ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு இப்போது யுத்தம்செய்யத்தக்கவயஸ்ஸுக்கடவரவில்லை. அவர்கள் தங்களழகினால் பெண்களைவசப்படுத்தி அவர்களோடு விஹரித்துக்கொண்டு ஸுகுமாரராய்த்திரிவர்களையன்றி உங்களைப்போன்ற வீரர்களுக்கு எதிரில் வரவும்கூடதையமில்லாத பயங்கரானிகள். தங்கள் ராஜ்யத்தைநேராக பரிபாலனம்பண்ண சக்தியில்லையாகிலும், ராஜனென்கிறபேர்வஹித்து ணரிவிருக்கவும்கூடசக்தியில்லாமல் ராஜ்யத்தைவிட்டு காட்டுக்குவந்து, அங்கும ஸுகுமாய்வாஸம் செய்வதற்குப் பரதிபத்தகமான பெண்டாட்டியைக்கூடக்கொண்டு திரிகிறார்கள். எனக்கு மூக்கலகயறுத்துப்பின்பு உங்களாலென்னதீங்கு வருகிறதேதாவென்றுபயந்து வெண்தாமரைபோலே வெளுத்த விழிகளைத்திறந்து காலு திக்கிலும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உடுக்கவஸ்தாரம்கூட ஓரிடத்தில் ஸம்பாதிக்கச்சக்தியில்லாமல், மரத்தைக்கேட்டு ஒருகட்டுவஸ்தாரமும், மாணைக்கேட்டு ஒரு மேல்வஸ்தாரமும், கஷ்டப்பட்டுஸம்பாதித்து போரும் போராதாமாய்க் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்களென்று, யுத்தம்செய்வதற்கு கரதூஷணர்களுக்கு தையம் வரும்படி, ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு அணைகவிதமான தெளாப்பல்யத்தைச் சொல்லுகிறான்.

க. ராமலக்ஷ்மணர்கள், யுத்தத்துக்கு ஆசைப்படும்படியான பருவத்தையுடையவர்களாரும், தர்சனமாத்ரத்தால் சத்துருகளைப்பின்வாங்கும்படி பண்ணும்படியான அழகையுடையவர்களாரும், அனையாஸமாய் தங்கள் புஜபலத்தினாலும், மனோபலத்தினாலும், வையாகிஷையெக ளென்கிற வித்யாபலத்தினாலும் சத்துருக்களை அழிக்கிறவர்களாரும், சத்துருக்களைப்பார்த்து கொஞ்சம்கூட விகாரமில்லாமல் நிரப்பயமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வஸ்தாங்கையிறுக்கிக்கட்டிக் கொண்டு யுத்தத்துக்குஸித்தமாயிருக்கிறார்கள். அவர்களோடுயுத்தம்செய்யப்போனால், நான் மூக்கலுப்புண்டாற்போல் நீங்களும் தலையறுப்புண்பிர்களைன்று கரதூஷணர்களை அவமானப்படுத்திசூர்ப்பணைகை சொல்லுகிறான்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை நிருவாககளைசுரணம்.

சூரணிகாணம் - ௩.௦ - ம் ஸம கம் - ௩.௯ - ம் ஸ்வேலாகம்.

உ. - தடிபுஷ்டாஸத்ருஹஞாரஸு உஹஷ்டிணாம் ஸாவாவஹஸு |
வஹவஹஸுஷ்டாவெஷேஹீ ஹதாரஸுபரிஷவஸுஜேகரு.

அர்த்தம். - வெஷேஹீ-ஸீ தாதேவி, ஸத்ருஹஞாரஸு-சத்ருக்களே ஹிம்ஸிக்கித, உஹஷ்டிணாஸு-பெரியசொழிகளுக்கு, ஸாவாவஹஸு - லௌக்யத்தைப் பண்ணுகித, தடி-அர்த்த, ஹதாரஸு-பதியான ஸ்ரீராமனை, தடிபுஷ்டா - பார்த்து, ஹஸுஷ்டா - ஸந்தோஷத்தை யுடையவாக, வஹவ - ஆளுள். பரிஷவஸுஜே - நன்றாக ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டாள்.

புரா. சுவதாரிசெக. “ஹத-உ-ஸஸஹஸுராணி” உதிவ, கியையாலே, ஸாக்ஷஸவேட்டையாடின பெருமானுடைய யூபாயாவ பரிஷிதமான திருமேனியில் ஸாக்ஷஸ ஸர வுராதவுணாரோபண லிவருளடியமான மாலாலிஜநத்தைப்பண்ணி, பிராட்டிஸத்தைபெற்றாளென்கித.

* ௧. (தடி) “ஸியம்வாஸுஷவித்யஹஸு” என்று-விண்ணப்பஞ்செய்ய வேண்டும்படி, ஸாக்ஷஸஹஸிஷமான ஷேஸத்தி லுன்னைக்கொண்டு போக அஞ்சலே நென்றவரை. * ௨. (தடி) “ஸியம்வாஸுஷவித்யஹஸு” என்று-பிராட்டிவாயாலே சுநநு-உதமாக, அன்றுதடங்கித் திருவுள்ளத்திலே சுறுவியிருந்து பதினாலாயிரம் ஸாக்ஷஸரையும் முடியும் உடலுமாகத் தறித்து உதிரவெள்ளத்திலே மிதக்கவிட்டுப் பிராட்டியைக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு காட்டினவரை. * ௩. (தடி) “சூஷித்யுஹவேஜேஹீ” உதிராஷிப்படியே ஷீரப்பாட்டுக்குச் சிறுவிரல் முடக்கும்படி சுவதீண-ஓரானவரை. * ௪. (தடி) படுக்கைத்தலையில் விடுபூவிழுந்து திருமேனிசிவக்கும் ஸளக-உரைய-பாதிசயத்தையுடையவரை. * ௫. (தடி) உகப்பாலே அடித்துப்பார்க்கில் நயமான தேஜஸுக்கும் ஸ்ரீராமான திருமேனியுடையவரை. * ௬. (தடி) ஸ்வித்கருக்குப்பண்ணின பூதிஜெயைக் கடலோசை யாகாதபடி தலைக்கட்டுகையாலே வலிண-ஓரானவரை. * ௭. (தடி) ஸதவலிதமான பொன்னரிமாலைபோலே ஸத்ருஸர வுராதவுணாஷிதமான லிவருஜேஹீ வித்யஹத்தை யுடையவராயுள்ளவரை.

(தருஷ்டா) கருமகைமாலையப் பன்னீரிலே தோய்த்தெடுப்பா
ரைப்போலே, யுஜியாவலவரிவிநுமான திருமேனியைத் தன்பார்
வையான பன்னீராலே வழிபவார்த்து. (தருஷ்டா) சூதவாலிலைத்
ருடைய சீதகடாகுபுவேசம்போலே, ராகுஷாஸநிகராலி
லுதமான திருமேனியைத் தன் பார்வையாகி வலிண்குடாகுத்
திலே தோய்த்தெடுத்து,

(ஸூத்ருஹநாரஸு) பூதிவகூ நிரஸகத்தாலே வந்தழிபுகரு
டைமை. “ஸுதோஹம் ஸவதுலிதேஷு” என்கிற பெருமானுக்கு
ஸூத்ருக்களுண்டோ வென்னிங்; “ஜாநீகாவதேவ” “பிஷா
ணாஹி” உதாரணிகளாலே சூத்ருதவிநோயிகள் தனக்கு விநோ
யிகளாமித்தனையிதே.

(பிஹஷீகணாம் ஸுபாவஹஸு) யுஜிவாரஸுமீம் துடங்கி,
“கிஹவிஷுதி” என்றுவரிதுதிருத்த ஐகிவிதராயிருந்த பிஹ
ஷிக்குடைய ஹந்தீர. ஸூத்ருக்களடங்கக்கொன்று அவர்களுக்கு
ஸுபாவஹராயுள்ளவரை. (பிஹஷீகணாம் ஸுபாவஹஸு) தம்மு
டைய வோஷுகுடாஸுத்துக்கு ஸுபத்தைப்பண்ணி தம்முடைய
ஸத்தைக்கு சூவாசுநானவரை.

(ஸஹலவ) மாலையும் மணமும்போலே சுதூதும் ஸுகாரா
மான விசுஹத்தையும் ஸஹாவத்தையுமுடைய பெருமான், கிடிக்
மாசுஸஹாவரான முறட்டு ராகுஷரோடே யுஜிவாரஸுமீத்த
போது துடங்கி வெஜாதிஸயத்தாலே ஸத்தைமாண்டுவிடந்த பிரா
ட்டி, திருமேனியிலொரு திங்கின்தியிலேநின்ற பெருமானைக்கண்டு
ஸத்தைபெற்றருளென்கிறது.

(ஹுஷ்டா) யஜிபுண்டானால் யஜிம்பிறக்கக்கடவதிதே. ராபி
வளையுத்தை முழுக்கக்கண்டு திருவுள்ள மீடுபட்டபடி.

* க. (வெவடேஹீ) ஐயர்வயிற்றிலே பிறந்திலேனாகில், எனக்
ரு இப்பேறில்லையே. * உ. (வெவடேஹீ) இக்குடியிற் பிறந்திலேனா
கில் பெருமானென்னைக் கைப்பிடியாரே. * க. (வெவடேஹீ) ஓர்நி
லத்திற் பிறந்திலேனாகில் இவ்விலலாட்டை வளவாரூதுங்கிடை

யாதே. அவ்வில்லோட்டை ஸௌஜாத்ரில்லையாகில் வீய-ஸு
வெய்யாக இவ்வாகாரங்கடாதே. * ச. (வெவடேஹீ) யகஹ-ஹீ
தூத்திலே என்னையும் தம்முடைய வாஸத்தையும் பெருமாளுக்கு
அடிமையாகவெழுதிக்கொடுத்த ஐயரிந்த வாதாரங்கண்டாலென்ன
படுவரோ. * ரு. (வெவடேஹீ) “ வாஹ-ஹீ விதாவஹா
ரிண்பு ” என்றபடியே, ஸவ-ஹீகாரகஷ-ஹீகமான இந்நிலைய
ஐயஸ்யொழிய நான் காண்பதென்று விதாவஹி பண்ணுகிறார்.

(ஹத்யாஸ்ய) வாணிமுஹணவேளை துடங்கி வதிக்ஷப்தி வதிக்பண்ணிப்போந்தாள், இப்போதிறே யாக்ஷத்யும் ஜீவித்தது.

[illegible]

தமிழ் - என்கிறவழி, பெருமானுடைய ஸவர்காரங்களையும் காட்டுகிறது. ஐயுஷா-என்கிற வடித்தாலே, பெருமானுடைய ஸவர்காரங்களையும் நோக்கிக்காணக் கண்ணுடையார் பிராட்டியென்கிறது. மருத-ஹதாரது - உலகத்தினாம் ஸாவாவழி - என்கிற வடிங்களாலே, தன்னோடு குடற்றுவங்குண்டான வேதநர்க்கு குதிஷிநிவ்ருதியையும் ஐயுஷாவதியையும்பண்ணிப் போத

* வேறுகொண்டார் - உலகமாக்கினார். :: எந்த - அடைந்த

ல்லது இவளைக்காணக் கண்ணில்லை யென்கிறது. வஹுவ - அத்தலைக்கு கூதிஸ்யாவஹயாய் ஸத்தை பெற்றபடி. ஹுஷ்டா. “ஸ்தி யபிஷ்ணி யபிஷ்ணுஷ்டே.” வெவஷ்டிஷ் - உபகாரஸ்யுதி பண்ணுகிறார். உதகாரஸ்டி - தன்காரஸ்டி சுமந்து நடத்தினாரென்றார். தன் காரஸ்டி சுமந்து நடத்துகையாவது, “விதாஷ்டிஸமணம் ராகா” என்கையாலே, தன் வுத்ரகக்ஷணம் பண்ணுகையிறே. பரிஷஷ்டேஜ - சூஸித்ரகக்ஷணத்தால் வந்தகனிப்புக்குப் போக்கு வீடு ஆவிங்ககம்போலே யிருந்தது. அவருக்கும் ப்ரயோஜனம் அது போலேகாணும். கரு.

தா த் ப ர் ய ம்.

பதினாலாயிரம் தேரேறிவந்த காதாஷணர்கள் முதலானசத்ருக்களெல்லாவரையும் கொன்று மஹர்ஷிகளுக்கு ளெளக்யத்தைப் பண்ணி சத்ருக்களுடைய பாணங்களினாலடிபட்டிருக்கிற திருமேனியையுடைய தன்னுடைய பர்த்தாவான ஸ்ரீராமனை, வீரர்களான விதேஹர் குலத்திலவதரித்த வீரபத்தியான ஸீதாதேவி, கண்ணாரப் பார்த்து, ஆநந்தபரிபூர்ணையாய்நன்றாக ஆவிங்ககம் பண்ணிக்கொண்டு, காயங்களுக்குத் தனிதிருமுலைத்தடத்தால் ஒத்தடம்கொடுத்து காயம் போமளவும் பராமர்சித்தாள்.

பெரியவாச்சரன்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

கிஷ்டிஸாகாணம் - க - ம் ஸமடம் - எக - ம் ஸ்லோகம்.

2௨.— வஜ்ஜேகஸூர ஸம்ஸுஷ்டா வுக்ஷாணா விநிஸ்யுதஃ |
நிஸூரஸ ஐவ லீகாயா வாதி வாயுஷ்டே நோஹரஃ || கசு.

அர்த்தம்.—வாயுஃ - காற்று, வஜ்ஜேகஸூரஸம்ஸுஷ்டஃ - தாமரைப்பூவின் தாதுக்களோடு கலந்ததாய், வுக்ஷாணாவிநிஸ்யுதஃ - செடிகளுடைய மத்யதேசத்தில் நின்றும் வெளிப்புறப்பட்டதாய், லீகாயாஃ - ஸீதாதேவியினது, நிஸூரஸ ஐவ - மூச்சுக்காற்றுப் போலே, 23. நோஹரஃ - மகஸ்யஸ இழுக்கிறதாய், வாதி - வீசுகிறது.

ஸூர. * க. (வஜ்ஜேகஸூரஸம்ஸுஷ்டஃ) ஸவபுப்ராணிகளுக்கும் ப்ராணநிலேகுவான காற்றுத்தானே நம்மை ஸவபுஸாவ ஹாரம் பண்ணுகின்றதி யென்கிறார். * உ. (வஜ்ஜேகஸூரஸம்ஸுஷ்டஃ)

ஷ்ட) இக்காற்றின் காயும் யலஹியெழுந்து செல்லாநின்றது.
 * ஈ. (வஜ்ஜேகஸுரஸம்ஸுஷ்ட) தாமரையாள் கைவிட்டபடியாலே
 தாமரைத்தாதும் ஸுதிகுலித்தது. * ச. (வஜ்ஜேகஸுரஸம்ஸு
 ஷ்ட) “வாடிபாருஹுஷ்டேவ வஜ்ஜஜஜ” என்று - அவள் தனக்
 குமகப்பட வாயகமானது நமக்கு வாயகமாகச் சொல்லவேண்
 டாவினே. * ஈ. (வஜ்ஜேகஸுரஸம்ஸுஷ்ட) இதினுடைய ராஜஸ
 மிருக்கும்படியென். நம்மையும் மதிக்கிறதில்லையே. * ஈ. (வஜ்
 ஜேகஸுரஸம்ஸுஷ்ட) இதுக்கடி கண்களோட்டைவஸம்ஸுமினே.
 * எ. (வஜ்ஜேகஸுரஸம்ஸுஷ்ட) இத்தைக் காற்றென்றிருந்தோம்.
 இது கேவரியாயிருந்ததீ. * அ. (வஜ்ஜேகஸுரஸம்ஸுஷ்ட) தனக்கு
 மேலே கூட்டுப்படையும் தேடிவாராநின்றது. ருவவான்களினே
 கவஹாயஸுரராயிருப்பார். இதுரூபவஹீ நமாகையாலே துணை
 தேடுமினே.

இப்படி வாயகமாய்வந்ததாகில், அறிந்தருகவே வரிஹரிக்கத்
 தட்டென்னென்ன. * க. (வ்ருக்ஷாஹாவிநிஸுபுத) உரத்திலே
 கண்டு வரிஹரிக்க வொண்ணாதபடி, “குன்னடு பொழிந்து
 னைந்து” என்கிறபடியே, மரங்களிலே வந்துபதிகிட்டு நடுவே
 புறப்படக் கண்டதித்தனை. * உ. (வ்ருக்ஷாஹாவிநிஸுபுத) செல்
 வப்பிள்ளைகள்வெயில்பொருமல் நிழலிலேவருமாப்போலே, இதுவும்
 மரத்தினிழலிலேவாராநின்றது. * ஈ. (வ்ருக்ஷாஹாவிநிஸுபுத) கீழே
 வஜ்ஜேகஸுரஸம்ஸுஷ்ட-என்று - ஸுளரஹுஞ்சொல்லிற்று. மரத்தி
 லேதேங்கியிடைவெளியாலேயொழுக்கப்படுகையாலே ரோடிஞ்ஞ்
 சொல்லிற்று. மரத்தினிழலிலே வருகையாலும் தாமரையிலுள்ளதே
 னையுளாவிவருகையாலும், செலுஞ்சொல்லிற்று. ஆக ஸுளரஹு
 மும் ரோடிஞ்ஞம் செலுஞ்ஞம் சொல்லிற்று. * ச. (வ்ருக்ஷாஹாவி
 நிஸுபுத) விடாய்த்த நம்மை மரத்தடியிலே யொதுங்கவொட்டுகிற
 தில்லை.

இப்படி வாயகமாய் வந்தால் நம்மைக்கொண்டகலு மித்தனை யன்றோவென்ன ; * க (நிபூரஸஜவலீதாயா) முகம் பழகிநற் போலே யிருக்கையாலே அதுவும் செய்யப்போகிறதில்லை. * உ. (நிபூரஸஜவலீதாயா) செலியிலிருந்து மூச்சுக்காற்றுப்போலே யிருக்கையாலே, அவன் தான் மரத்தடியிலே யொளித்துநின்று வருகிறோவென்கிற நகையாலே போகப்போகிறதில்லை. * ஈ. (நிபூரஸஜவலீதாயா) “சூரோடி-வஜிவ்ருண வநிபூரஸாந காஸிண” நிபூரஸத்துக்கு வரிசைமுண்டாகச் சொல்லக்கடவதிறே. * ச. (நிபூரஸஜவலீதாயா) ஸுபூநமாய் † நலிகிறதற்குமேல் ஸாராகமாயும் நலியாநின்றது.

இப்படிக்கொத்த காற்றுத் தோன்றின வனவோவென்னில் ; (வாதி) காடு தன்பரப்புந்தானம்படியுலவாநின்றது. அன்றியிலே, (வாதி) என்று வாயகமென்று கொண்டு போகவொண்ணாதபடி தான் ஸ்வாடித்த மஸத்தாலே துவக்காநின்றது. இதுதான் மஸவாஹிதே.

இப்படி வாயகமாகவந்து தோற்றியுலவுகிறதுதா னேதென்னில் ; (வாயா) ஸவேடாஜீவநஹேதாவான காற்றுக்கிரிப்படி வாயகமாகிறது. (வாயா) “ஹீஷா-ஸாநாந வவதே” என்று - இவருக்கஞ்சித் திரிகிற காற்றிறே இவர் தம்மையஞ்சப் பண்ணித்திரிகிறது.

இப்படி யஞ்சப்பண்ணுகிறபடியென்னென்னில் ; (நேநாஹா) மேலெழுந்ததன்றியிலே உள்ளுள்ள வடிகாட்டும்மகப்பட சுவஹரி யாநின்றது. (நேநாஹா) இன்னியாரைப்போலே : யின்னாப்புச்செய்ய யாநின்றது. இது லோகத்திலே யொருவழிப்பறிக்காரர் ஸராயி யாய் நடக்கிறது.

வட்டிகளையுஸஸுஷ்டி - என்கையாலே, தங்களை யின்னா ரென்று அறியாமைக்கும், கண்டால் ஹப்படுகைக்காகவுமவர்களும் யுஷ்டம் பண்ணிவருகிறுப்போலே யிருக்கிறது. வுக்ஷாணாவி

† நலிகிறதற்கு - பாதிக்கிறதற்கு. இன்னியாரைப்போலே - ஸ்வேஷிதர்போலே. ∴ இன்னாப்பு = பாதை.

நிஸுபுது - என்கையாலே, அவர்கள் வழிப்போகிறவர்களை வருந் தனையும் மரத்தடிகளிலே பதிகிட்டு அவர்கள் அணுகவந்தவாறே புறப்படுமாப்போலே யிருக்கிறது, நிஸூஸவலீதாயா-என்கையாலே, அவர்கள் கைகழியப்போகாமே துவக்கும்படி பண்டுண் டறியுமாப்போலேயிருந்து, உம்முடைய ஊர்சொல்லீர் பேர்சொல் லீர் என்றற்போலே, முகமறிவுசொல்லியுத்பிக்குமாப்போலே யிருக்கிறது. வாகி-என்கையாலே, காயடும் கைபுருந்தனையு மவர்கள் சின்றவிடத்திலே நில்லாதேபாருபாகென்று ஸனூரிக்குமாப்போலே யிருக்கிறது. வாயு-என்கையாலே, யாரே னுந்தொடர்ந்து பிடிக்கப் பக்கால் உடம்போடுதம்பு தாக்காநிற்கச்செய்தேயும், கைக்குப்பிடி கொடாதே யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. ரீநோஹு-என் கையாலே, மேலெழுந்த கீழ்ச்சீரையன்றியிலே உள்ளுள்ளதடைய சுவஹரிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

கக.

தாத்தர்யம்.

காற்று, தாமரைத் தாதுகளோடே கலந்து மரத்தினிழவில் மெ ள்ள மெள்ள வெளிப்புறப்பட்டு வீசுகிறபடியால், குளிர்ச்சியையும், வாஸநையையும், மாந்தயத்தைபு முடையதாய், ஸீதையினுடைய மூச்சுக்காற்றை ஸ்மரிப்பித்துக்கொண்டு, திருடர்போலே என்னு டைய ஸமஸ்தகரணங்களையும் அபஹரிக்கிறது. என்று பம்பாதிரத் தில் ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணரோடு சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

கிஷ்நாகாணம் - உச - ம் ஸமடும் - நக - ம் ஸ்லோகம்.

உ-உ கூபேயுயேயுஸூ-ஈராஸூஜிதே நியஸூதயோஜிஸூ ।
கூபுயுகீதிஸூவிவகூணஸூகிதிக்கூராவாநகூதஜோவராகூ ॥
அர்த்தம். கூதஜோவராகூ - ரக்தம்போல் சிவந்தகண்களையு டைய ஸ்ரீராமனே ! கூபு - நீர், கூபேயுயேயு - அளவிடத்தகாதவ ராயும், ஈராஸூஜி - கிட்டவொண்ணாதவராயும், ஜிதேநியஸூ - வசிகரிக்கப்பட்ட இந்நியங்களைபுடையவராயும், உதயோஜிஸூ - ச்ரேஷ்டமான தர்மத்தையுடையவராயும், கூபுயுகீதிஸூ-நாசமில் லாதயசஸ்ஸையுடையவராயும், விவகூணஸூ-ஸமர்த்தராயும், கிதி கி கூராவாநு - பூமியைப்போல பொதுவையுடையவராயும் இருக்கிறீர்.

பண்டு - முன்னே.

யூர, சுவதாரிசெகெ, “தத ஸ்ரோணா லிஹதோ ராஜே
ண ரண ககூஸு; வவாத ஸஹஸா வாஸீ நிக்ருத ஹவபாடிவ:”
என்கிறபடியே, பெருமாள் திருக்கையி லம்பாலே நினைவன்றியிலே
ஶ்ரீமதுபாடுருவ வேவுண்டிதரைப்பட்ட வாலியானவன், கூவிதனும்,
“ஜாநேவாவஸரீவாரா துநெண: கலவரீவாவூத ஸதா
வேஷயராவாவ வுஹநிவவாவக்ய” என்று-கிட்டினுரை விழ
ப்பண்ணுகைக்குப் புல்லுமுகிணறியிருந்தீர். அணுகினுரை முடிக்
கைக்குப் பொடி மூடுதனலாயிருந்தீர். இப்படி வுஹநாவாரான
நீர், வருபாவநமாய் ஜடாவலுராலவமான இதாவஸவேஷத்
தையென்செய்யக்கட்டியுடுத்திரென்றுதொடங்கி, “விஷயேவாவா
ரேவாதே யஜாநாவகரோஜேஹ” என்று-உம்மோடெங்களுக்
குக் கானித்தாயம், பூமித்தாயமில்லை; ஓ எல்லைமயக்கமில்லை; டு மந்தி
ரவழக்காட்டமில்லை; ஃ வான்பகை, வழிப்பகையிலை; ஜாதிப்பகை, கு
டிப்பகையிலை; † பசுமறித்தல், நிரை சாய்த்தல்செய்ததில்லை; ஊர்
ப் ‡ பிணக்கு, நீர்ப்பிணக்கில்லை; பெண்பிணக்கு மண்பிணக்கு மில்லை;
“நவகூராவூதிஜாநேஹகஸூரநூஹாவூகிவிஷ” என்று-நான்தா
னும்மையின்னாரென்றறியேன்; இப்படியிருக்க, நிரவராயரானநாங்க
ளிருக்கிறவிடத்திலேநீர்தாமே* யிடறிக்கொண்டுவந்து என்செய்யக்
கொன்றீர். “ஜாநேவாவூதிபூஜுதே ஜேநுநவஸரீமக்யுயஜி
விஜ வுதிஹந் கூராம ககூஸரீவாரே” என்று-உம்மோடே
பொரவந்தவனல்ல, வேறொருவனோடே பொருகிறவன். இப்படி
யிருக்கிற வெண்ணைச் சடுதியிலேபுகுந்து கொன்று கொடுத்தொழில்
செய்தீர். “வயம் வநவரா ராஜே ஶ்ரீமர ஜேஹவாராநா; ஷஷா
வ, கூநிரஸாகவாஸாவஷஸநரோஸார” என்று-நாங்கள் காடர்,

ஶ்ரீமதுபாடுருவ - பின்னே பொத்துக்கொண்டு போம்படி.
தாயம் - பங்கு. ஓ எல்லைமயக்கம்-ஹத்துநியித்தமானகலக்கம்.
டு மந்திரவழக்காட்டம் - வீட்டுச்சண்டை. ஃ வான்பகை - நெடு
கானையத்தவேஷம். † பசுமறித்தல் - பசுக்களைக்காவலில் வைத்தல்.
‡ நிரைசாய்த்தல் - பசுக்கூட்டங்களை திருப்பிக்கொண்டு போதல்.
‡ பிணக்கு - விவாதம். * இடறிக்கொண்டு - கால்பொறுண்டிக்
கொண்டு.

[illegible]

⊕ உறுப்பு-யோக்யம். || உகிர்-நகம். ு வழக்கு-ந்யாயம்.

[illegible]

கள் மலசிலுமுகள், நீங்கள் ராஜாநகரோக்கர்கள், நாங்கள் குடிமக்கள், நீங்கள் ராஜாக்கள் என்றும்போலே, சுபயோஜனமாகச் சொன்னும்; “ஹஸ்தி காரிவ்யூதாநாந் நிபுஷேவயபுவஸ்தி:” என்றும் - “பீமவக்ஷிநஹ்ரணாந் நிபுஷுபுநுஹாவவி” என்றும் - எங்கேனும் திரியிலுமாம், ஏதேனும் சாதியாகிலுமாம், ஏதேனும் தின்னிலுமாம், இப்படி ஹவ்யூராகிலுமாம், ஐஷு நிபுஷம் ராஜாக்களுக்கு அடுத்ததுகாண். எங்களுடைய ரோரோஸிரோம் வங்கள் நிஷிபங்கள்; இப்படியிருக்க, நிஷயோஜநவ்யூவாநம் பண்ணினீரென்றும்; “வாமாநாஸிஸுவாஸெஸு கஸெபெஸுவி விபெயநஸா: | ப்ரதிஸுநாஸுஷுஸா நிவக்ஷிஸுஸஹுநிபுமாத்” என்று - ராஜாக்களானவர்கள் ரோரோஸிரோம்ஸாஸிகளாகிற ப்ரயோஜனங்களை யொழியவும், பீமங்களாலே நாடழியப்புகால் ஜநவடிவரிதாநுமகவும் வேட்டை யாடுவதாயும், வலைகட்டிவளைத்தும், * கண்ணிகட்டிப்பிடித்தும், ஊட்டிச்ச்சுதித்தும், † பார்வைமாளவைத்தும், ஒளித்துகின்னுங்கொல்லக்கடவர்களாய்காணிருப்பது. ராஜவயம் பண்ணினார்க்கு ரகமே காணுங்கதியென்றும், “ஒளரஸீஹிநீ வாவிலாயபாஹூரவூநஜஸ்ய: | ப்ரபுரேயநஸ: காரிவ்யூஷுணோவயஸ்தி:” என்று - ராஜவயம் பண்ணினாலன்றோ குற்றமுள்ளது, நீயொருசுரங்கு கூடஜஹாயபாஹூரம் பண்ணினாயாகையாலே, ஐஸூன், “ராஜாஸுரஸுநாநாவம் தடிவாபோதிஸிவிஷு” உன்னை ஐணியாதபோதுதான் நமக்கு வாவம் வருமித்தனை. என்றிப்புடகளிலே திருத்தமாகச் சிலவார்த்தைகளை யருளிச்செய்ய, வாலியும், “ப்ரத்யூவாவததோவாக்ஷு ப்ராஜீவிவபாநஸேஸு: | யக்ஷிநாநஸேஷுததேதநாநஸு:” என்று உடன்பட்டுஸாஸுனாக, இப்படி ஹயபுஷித்தாலும் வாஸுஷித்தாலும் வாலிமைச்சென்றுகொண்டு வெற்றிகொண்டு பெருமாள் நிற்கிறவளவிலே, ஹத்யூவயஜநிகமான ஸோகடுகூயங்களாலே விக்ருதையாய், என்னுண்மகளைக்

* கண்ணி-தாம்பு. ச்சுதித்தும்-கொன்றும். † பார்வை-பட்டிகளைப்பிடித்தும் ஸாதகம்.

ணுவாக்ஷுங்களுக்கும், சுதையூரிவயுதோடலயூநத்தாலே என்றும் அவ்வோடிேவதைகளைச் சொல்லுகிற பூடிேசங்கள் தானும், “கூடியுபமௌவபூஹுகூராவாஜீவ” என்று விலைப்பசவைப்போரப்பொலியச் சொல்லுமாப்போலே, தகுவரமன்று பூசுலாவரமென்றும், சூகாஸபூணவாஜிேவேநவ, ஹாடிாழிகளுக்கு வரகூம் வரிலாயிற்று ரூடிாழிகளுக்கு வரகூம் வருவதென்கிற தூயூநூரயத்தாலும், உவவாழிக்கவேண்டி. தூசுவஹுஹையிராதபடி, சூவீவாலும் பூவில வெவஹவ் பெருமாளைன்றறிவிக்கைக்காக, தாராஹாடிாழிகளையிட்டு தகுவரிணடியம் பண்ணுகிறன்.

[illegible]

*க.(கூழ்)இவளுடையஊது-ஊதியிருக்கிறபடி ராஜாக்களையும்க
ப்பட.கூழரிக்கிறாள்.*உ.(கூழ்)மேலேகூழ்மேயுள்ள-என்றதொடங்கி

* ஏற்பபுகுதி மண்ணா ரத்துக்கு சுயிஷா நமுண்டாம்படி சூசுயந்த
 ன்னைப் பூபரிக்கிறுள். *க. (கூபு) “மண்ணா நாரோகரோஜஹா” என்
 கிறபடியே, சுநவயிகா திசயாவஸுஜ்யகலுண மண்ண மண்னங்கள
 டைய ஒரு ஃ சிறங்கையாம்படியான வுரூபத்தின் கனமிருந்தபடி
 யென்? *ச. (கூபு) ராவணடி-நா-விபு-ஜி-தி-களை யகப்படத்தலை
 யழித்த வாலியைக்கொன்று வென்றிகொண்டு ஒன்றுஞ் செய்யாதா
 ரைப்போலே நின்றநிலையென்றாள். *ரு. (கூபு) வாலிக்கஞ்சி ி கி
 டங்கடைந்து கிடந்த லீலாநாஜருக்ககப்பட வெற்றிகொடுத்து ஸர
 ணாம தவதுரான நீர். *சு. (கூபு) ஸ்ரீஸூரர்களான நாங்களுமக
 ப்பட மதியாதேவந்து கிடும்படியானநீர். *எ. (கூபு) வஸு-வை
 வஸுநாமாக்குமாப்போலே, § வாயாரவையவந்தவென்னை வாழ்த்
 துமபடி பண்ணிவைத்தநீர்.

நீவாழ்த்துகைக்கொருப்பட்டாயாகில், அதுதன்னைத்தொடங்கலா
 காதோவென்ன; *க. (சுபுலேய) உம்மையுமறியாதே என்னையுமறி
 யாதே முகங்கொள்ளலாமோவென்றுபார்த்தேன்; அதுமுகங்கொள்
 ளவொண்ணதாயிருந்தது. *உ. (சுபுலேய) நானே யன்று, “வே
 டாஹி” என்றுதொடங்கினவேடிமுமகப்படி, “லீலாஹி” என்றும்-
 “கஜதூவேடி” என்றும்-மீளும்படியன்றோ உம்முடைய சுவரி
 லேபுகூம். *க. (சுபுலேய) பூரீவிஷய: பூலேயமிதே.
 பூரெயாகிறதாதான் ஸூரமகவமிதே. அதாவது-பூ-தி-கூ-
 னாரோ-நாமஜி-நூஜா-நமிதே. அவைமுன்றுக்கும் விஷயமல்லீராயி
 ருந்தீர். “நஸஜிஸேதிஷ-தி-ரூப-விஷ-நவகூ-ஷா-வஸூ-தி
 கூஸ-நெ-நடி” என்றும்-“கட்கிலி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே,
 பூ-தி-கூ-ஜா-நவிஷ-யமல்லீராயிருந்தீர். ஐ-ஷா-நா-நத்தல்-வூ-
 டி-மு-ஹண-த்துக்கு-பூ-தி-கூ-யோ-மு-மல்லாமையாலும், “நகூ

* ஏற்பபுகுதி - அதிகமாய் ப்ரவேசிக்கிற, வர்ணிக்கிற.
 டு பாரிக்கிறுள்-விஸ்தரிக்கிறுள். ஃ சிறங்கை-ஒருகையளவு. ி கிடங்கு-
 சிறை. § வாயார - வாய்நின்றய. § ஒருப்பட்டாயாகில்-ஸம்மதித்தா
 யாகில்.

“நயகூஷா” மூலுதே நமஸாதுவிஸுதே” என்கிற பு
 ராணம் பொய்யாயிருந்தது. *ச. (கூபுரேயஸு) “கவஷுஷு
 திஷுஷு” டிஷுஷுயகரஜிஷு” என்று - கையும் வில்லுமா
 யெளியாயிருக்கிற நீர், “தலிஷுஷுயகரஜிஷு” மடிய
 ரு” என்று - கையும் ஸஷுஷுங்களுமான வரவஸு-வாயிருந்தீர்.
 *ரு. (கூபுரேயஸு) வரகும் எட்ட ஒண்ணுதென்றிருந்தோம்;
 ஸஷுஷுத்தானு மெட்டப்போகிறதில்லை. *ஸ. (கூபுரேயஸு)
 ஒருபரிசுமயின் திக்கே தனிமைப்பட்டாற்போலே யிருக்கிற நீர்,
 “கூஷாவலிஷுஷுஷு” ஸநா வரிஷு-காவிய” என்கிறபடி
 யே, கூவரிஷு வரிசுரைப்போலே உட்கொள்ள வொண்ணுத
 படியாயிருந்தீர். *எ. (கூபுரேயஸு) விஷுஷுயகரஜிஷு
 தாவஸுராய் வநவாலும் பண்ணப்போந்தீர்; விராய வர கவஸு
 வரிஷுஷுஷுஷுக் கொன்று திரியாநின்றீர். உம்முடைய நினை
 வும் செயலும் மறுதியிடப்போகிறதில்லை.

சுஷுஷுருணத்துக்கு எட்டவொண்ணுதென்றொழிந்தால், வொறு
 சுருணந்தனக்கு எட்டலாமோவென்றிருந்தோம்.*க. (ஊராவஸு)
 அதுவும் செய்ய வொண்ணுதபடியாயிருந்தது. நமஸூல்கிட்டவொ
 ண்ணுத்தையோ ஸரீரத்தால் கிட்டலாகிறது? *உ. (ஊராவஸு)
 “விஷுஷுராயுதேவஸூ” என்றும்-“ஊரஜுதேவஸு” மத
 ஸுஷுஷு” என்றும்-சொல்லுகிற நல்வழியே போவார்க்குக்கிட்ட
 லா மத்தனைபோக்கி, “வஸுஷுஷு” என்றும்-“வழிதிகைத்தல
 மருகின்றேன்” என்றும்-வழிகெட்டு நின்றவர்களுக்கொருகாலும்
 கிட்டவொண்ணுதாயிராகின்றது. (ஊராவஸு) “ஷுஷு விஸுர
 ணமகிஷுஷுஷு” இறே. அப்படிக்கு, *க. விஸுரணாஷு
 மாய், பொடியாக்கவென்று பார்த்தால், “ஸு-ஸுஷுஷு” என்று-
 ஸுஷுஷுஷுஷுமாயலே, ஸுஷுஷுஷுஷுமபோலே பொடியாக்க
 வொண்ணுது. *ச. மதியாய், நின்றவிடத்திலும்சுடக்கவடிக்க
 வென்று பார்த்தால், “விஷு” என்று-எங்கும்பாந்துளனாகையா
 லே சுடக்க வடிக்கப்போகிறது. *ரு. கூவலாடி நமாய், முடிக்கவெ

படைத்திரத்தனைபோக்கி, நாட்டார்ப்போலே ஐநியாயீநவ்யு
தியன்றியிலே யிருந்திரென்றுமாம். * ௫. (ஜிதேதியை) “ஐ-மு-
ஹம் உநவாவுநெநு ரிதி பெயரவிடி-ஜ-பு” என்றும்—“மன
னுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன்” என்றுஞ் சொல்லுகிற
படியே, நாட்டாருடைய வாஹுராஜாருணங்களுக்கு எட்டவொ
ண்ணுதபடியா யிருந்திரென்னவுமாம்.

(கூ-ஜிதேதியை) “கூஹுராயெஜாரஸுராவதிரஹிஜாத்
தநயாம் வுஜாநாயோயாவீ ஐஹதமாரோரிநுராவதா”
ஐகூர்ப்படியே, எங்கள் மாமனாரான இந்நன் கூஹுராஜாருணா
ன். அவனுக்கு மேலான பூஷா ஸு-காஹிவாஷம் பண்ணினான்.
பூகாஸகனு உநன் மாரூஜாரஜே-வாஹியானான். சூழிதூபு-
தூரான ஐஹாராஜரும் ஐநவ-தூரான வாலியும் என்னளவிலே
பட்டபாடிது. விஸாபிதூன்ஜேநகாஹவனானான். இப்படியேகாடி
ருந்ததே குடியாக அகப்படாநிற்க, நீரோருவருமேகாஹும் விரக
ராயிருந்தீர். “ஐநி-யெஃ காவியுதஹு க்ரஹிவெகேஜேபுர”
என்கிறபடியே, ராஜிஜாரங்களை விட்டிருக்கிறீர், அந்தகைசபா
லே வந்தீரோவென்றிருந்தோம்; (ஜிதேதியை) அவற்றில் நேராக
நிஸு-ஹராயிருந்தீர்.

இப்படி விரகராயிருக்கிறவர் நம்மைநிவானேன் ! சுயாபி-
கரோவென்றிருந்தோம்; * ௬. (உதூயாபி-புகு) இந்த ஶ்ராவார
மெல்லாம் வாரா-தூமக வுபகரிக்கையாயிருந்தது. * ௭. (உதூ
யாபி-புகு) தனக்கென்று செய்யுமவன் சுயபியாபி-புகுன். தனக்கும்
பிறர்க்குமென்று செய்யுமவன் யூபியாபி-புகுன். பிறர்க்கென்று
செய்யுமவன் உதூயாபி-புகுன். அன்றிக்கே, யாபி-புகு-உபாபி-புகு-
உதூயாபி-புகு. உதூயாபி-புகு-யாபி-புகு-காராகிரர்-யூ-பி-ஸ-வாபி
கள். அதாவது—“வண-பூரூபாவாரவதா சூராவூதே” என்று-
வண-பூரூபி யூபி-வாராவாராவக. உபாபி-புகு-காரகையாவது—“த
வேவ்விவாநபூ-த ஐஹவதிநாநு-வநூ” என்கிறபடி, ஹி
காம-புத்தாலே ஹிபராயிருக்கை. உதூயாபி-புகு-காரகையாவது

“ஸாணஜிஹம்புவஜே” என்கிறபடியே, ஸவஜுதோகஸாணு
ராகை. உத்தியாபிடுகராகையாவது-“தேநாகுஜுஹீதோ ஸு-ஹு-
தோகம் மவதி” என்றும்-“உவாயோமாமு-ரு-ருவஸுராக” என்று
ம்-வாமு-ஷகாரவஸீகாயபுமராகை. யாபிடுககூமாவது-ஸாரீரநு-
யபிடுகிஷகும். உத்தியாபிடுககூமாவது- சுலாயாரணயபிடுகிஷ-
கும். ஸாரீரநுயபிடுகமாவது-“சூநுஸம்ஸு-வரோயபிடு” என்று-
நெந்தாராகக்கண்டா ஸயோவென்றிருக்கை. சுலாயாரண யபிடு-
மாவது- “கூதோலிததிதிக்காது- யபிடு- ஸ்வம்ஸு-பிநுதே ।
வயஸு யபிடுய-லேந ஸுராஜிவரிவஸிநாடி, கூத்ரியாணாயம்-
யபிடு-ராயசு ஸுஜாவரிவாநடி” என்று- தன்னையடைந்தவர்க
ளுக்கோரபத்துண்டானல், மார்பிலேயம்பேற்றிப்பரிஹரித்துக்கோ-
டுக்கை. ஆகையாலே, வாலியோடேபொருதுஹாராஜிராககிக்கை
யாலே யாபிடுகரானவான்றிக்கே, உத்தியாபிடுகராயிருந்திரென்று
மாம். * ந. (உத்தியாபிடுக) சூதாராண ஜிஹாராஜிராககி-
த்து, “ஸாஜலியபு-தடினாஸு-கூகாவாவாநிரோநவா: । நிபி-
தாஸுமபிராயானி ஸநஸு-கூதிநோயயா” என்கிறபடியே, கூகூ-
துகூரணத்தாலே நாரகியானவாலியை, “தஸுஜிணோவயஸு-
கூ” என்று-வயடினத்தாலே வசிதனாக்கினபடியாலே, உத்தியா-
பிடுகராயிருந்திரென்றுமாம்.

ஒரு சூரியவாஃய நமான யஜுர்மேயாய் வலுவாய்வின மன்றோ
வென்றிருந்தோம்; (சுக்ஷயுகீதிபுஸ்து) “தஸுநாபி லிஹ்யஸு”
என்றும்-“நிகரில் புகழாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மன்னும்
பெரும்புகழாயிருந்தீர். (சுக்ஷயுகீதிபுஸ்து) ஒருவராலும் மதிக்கவொண்
ணாத புகழையுடையிராயிருந்தீர். அதாவது- பூ, வலுநான வாலியைக்
கொண்டு தேடிப்படடைத்த புகழுக்கு, மறைந்து நின்றனுகொன்றிரென்
றும், நிரவராயகிய புகழையும் பண்ணினீரென்றும், நிஜயோஜந
வராவாடிநம் பண்ணினீரென்றும், இப்புடைகளிலே அனேகம்
கண்ணழிவுச்சொல்லி யழிக்கலாமோவென்றுபார்த்தோம்; நானாக

களுக்கு வேட்டையும் மறைத்து நின்று கொல்லுகையும் நீதியென்றும், ஸுஹுத்துமாய் ஸுரணாமதனாவன் பக்கலிலே குற்றஞ் செய்கையாலே ஸாவராயவயம் பண்ணினோமென்றும், ஜநவடி ஹிதாதுமாத டுஷ்டியவயம்பண்ணுகையாலே ஸுபுரோஜந வ்யாவாடிதம் பண்ணினோமென்றும், இஃக்குக்களிலே நிரூபணமாக உத்தரஞ்சொல்லி வரிஹரித்தபடியாலே, எங்களாலு மழிக் கவாண்ணுபுகழை யுடையிராயிருந்தீர்.

இப்படியுமறாத புகழ்படைக்கைக்கடி யென்னென்றிருந்தோம்.
* க. (விவக்ஷணஸு) அதுக்கடியான காயுட்களில் முன்னடி பார்த்துச் செய்யும்படியான நிரூபகருமாயிருந்தீர். * உ. (விவக்ஷணஸு) “யஸவதுஜஸவதுவிஸ ஸாவாவிஸீஜாந ஸவகியாய” என்று - ஸஹஜ ஸவதுஜான வுமக்கிது ஒருஏற்றமோ? * ந. (விவக்ஷணஸு) நீர் சொன்னவற்றுக்கு நாங்கள் குற்றஞ்சொன்னால், “உத்தரோதரயுகளவ வகாவாவஸுதியுடா” என்கிறபடியே, அவையழிய மேலேமேலே வார்த்தை சொல்லும்படியான டுபொறிவாளாயிருந்தீர். * ச. (விவக்ஷணஸு) ஸஹஜஸாடிஸுபுத்தாலே ∴ இலக்குமாறாடிஸுபுத்தவயம் பிறவாதபடி கழுத்திலேமலை கட்டி விடுவதே? இதென்னகூர்மைதான். * ரு. (விவக்ஷணஸு) நீர்தாம் கவியுடையாய் அறிய வொண்ணாதபடியாயிருந்திராகிலும், நீர்தாமெல்லாமறிவிராயிருந்தீர். * சு. (விவக்ஷணஸு) ஸ்வகாரிவெதித்யாகையாலே ஜஹாராஜர் நமக்குத்துணையாவரென்றும், ராவணவெதித்யாலே வாலி துணையாகானென்றும் நிரூபித்து, இவரைக்கூட்டி அவனை அழித்தபடியினாலே, நல்லாரறிவீர்; தீயாரறிவீர்; இவ்வுலகத் தெல்லாம் அறிவிராயிருந்தீர்.

இப்படி விவக்ஷணரானால், “ஸுதோஸுஷுநஸேஷயேஸ” என்றும்—“ஸவாதுபவஸு ஸாஜாதஸுஸிதஜாதி ஸாஸவதுஹகா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வயநாகரோயம்பண்ணி,

(*) பொறிவாளன் - புத்திமான்.

∴ இலக்கு - குறி. ஸ்வகாரி - தன்ச்சத்துருவான ராவணனை, சத்ருவாகவுடையவன்.

ஒட்டின கூலிபாடிகளையும் திருநீபமாக முடிப்பிக்கிறீரோ வென்றி
ருந்தோம்; * க. (கூலிதிகூலிவாநு) பொறுமையிலும் ஹலியாயி
ருந்தீர். வாய்வைக்கொன்ற சிற்றம்மாருதேதிற்கிற நிலையிலே நானும்
கூலிநும் நெற்றியிற்பேன்போலே முன்னேவந்து நின்றால், குடிக்
கொலையாக வறுக்கவாவுமாயிருக்க, எங்களைப்பொறுப்பதே? * உ.
(கூலிதிகூலிவாநு) “கூலியாவியிலீஸி” என்கிறபடியே, வனா
ஸகி கோடிலிலீஸெனையான ஹலிப்பாப்பிலுள்ள பொறையத்த
னையும் உம்மொருவர் பங்கிலுமாயிருந்தது.* க. (கூலிதிகூலிவாநு)
முற்படநெஞ்சிலே குற்றங்கிடந்தபின்பு பொறுத்தாகையன்றிக்கே,
இருந்தபடி முதலிலே குற்றத்திலறிவின்றிக்கேபொறுமையே திரு
வகெகையான ஹலியின் பொறையாயிருந்தது. * ச. (கூலிதிகூலி
வாநு) ஹலிப்பாப்புக்காகப்பண்ணக்கடவபொறுமையை என்னொரு
த்தியளவிலும் பண்ணுவதே யென்றுமாம். * ரு. (கூலிதிகூலிவாநு).
ஹலிபாட்டிலே மதுப்பாய், என்னொருத்தியளவிலே பண்ணின
பொறுமை ஹலிக்காகப்பொருமாயிருந்த தென்றாகவுமாம்.

என்னளவிலிப்படி பொறுமைபண்ணுகக்கடி. என்னென்றி
ருந்தோம்; * க. (கூ-தஜோவபிரகூ) “உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்
கின்றதண்டாமரைக்கண்ணன்” என்று, வலவாரகூககூவலுலகமான
இக்கண்ணின் வெவவுகூணுமிருந்தபடி யென்றான்? * உ. (கூ-த
ஜோவபிரகூ) வாய்வைக்கொன்றபோது சிற்றத்தால்பிறந்தசிவப்பு
இன்னமும்மாருதேதிற்குக்க, என்னை முனியாதேபொறுப்பதே என்
கிறான். “பாரேவென்கே” என்று-வாய்வை போரம்பாலேகொன்
நீரென்று கேட்டோம்; அங்ஙனன்றியிலே, “பாரேவகூககூவலுலகோ
யு” என்று- கடைக்கண்சிவந்ததித்தனையாயிருந்தீர். * க. (கூ-த
ஜோவபிரகூ) “பாரேவகூககூவலுலகோ” என்றும்-“கூ-த
ஜோ” என்றும் - கண்ணில் சிவப்பும் வாரேவகூககூவலுலகோ யிருந்தபடியா

வின்னமும் மேல் ஸாவ-ஹாரோ யாருவீரென்று தோற்றியிரா
நின்றது. * ச. (கூதஜோவபாகு) கூதத்தாலே பிறந்ததிதே
கூதஜமாகிறது. அப்படியே, “யுகாவ்யாஸம் வண்ணிக்வே
சேஷிணி” என்று-ஸுபுஸ்துபவன்மான உம்முடைய கண்ணுக்குச்
சிவப்பு ஸூலாவிசுமல்ல; கோபத்தாலே வந்தேறியென்று தோற்றி
யிருந்ததென்றுமாம். * இ. (கூதஜோவபாகு) இக்கண் பிராட்டி
பிரிவாலேவந்த ஸோகாஸு-வகுத்தாலே சிவந்ததோ? வாஸிக்
கல் சிந்தத்தாலே சிவந்ததோ? லோகாஸுஜ்பங்கல் வாசுஸுத்தாலே
சிவந்ததோ? இத்தனையானும் சிவந்ததோ? தெரிகிறதில்லை.

இதிலே, ஸ்வயேயஸு-ஶாராஸஶு-ஜிதே ஶ்ரீயஸு-என்றுதொடங்கி வடிவ் தோறும் வகாரமிட்டாள். அதென்னென்னில்; இவற்றிலோரொரு மூணங்களை இவருடைய பெருமைக்குப் போக்திருக்க, இத்தனை மூணங்களும் சேர்த்திருந்தால் சொல்லவேணுமோ வென்றைக்காக. அன்றிக்கே, இவ்வகாரங்களால் புறம்போரொரு மூணமோராயுந்தனக்குக் கிடையாதேயிருக்க, இத்தனை மூணங்களுமில்வாயுய்த்திலே சேரக்கிடப்பதே என்கிறுளாகவுமாம்.

ஆனால் நேகவடிங்கனிலேயுள்ளவர்கள், கதிநீக்காராவாது-ஊது ஜோவாரைக் கூ-என்றிருவடிங்கனிலும் உகாரமிடவேண்டாவோ? இடாதபோது ரீதிஹெமென்று குற்றமாகாதோவென்னில்; ஆகாது. கீழ்வடிங்கனில், சுபுரேயகாடி மூணத்தாரமுடலாவது ராசுவிவெக்கையாலேசொன்னான். கதிநீக்காராவாது-என்றிருவடித்தில் பனாசககோடிவிவீரெண்டையானவெரிப்பாப்பிலுள்ளகாராமுணமடைய இவ்வாறு சூசுயத்தில் அடங்கிற்றென்றும், சே-ப்பினால்வெரிவாது-த்தாலும் சூசுயத்திலடங்காதபடியான மூணவாரமுயுத்தை சுடவந்தித்தபடியாலே, இனி யிவ்வாசூயத்தில் மூணாவாங்களுக்கு மிடமில்லை யென்றதத்தியிட்டு வவீவோ-தாரமூணங்களை மறந்தபடியாலே வவீவாசூயத்தில் என்னுகவுமாம். ஆன்றியிலே, காராவாது-என்று பெருமாளுடைய பொறையுடைமையை யகலாதித்தவாரே, ஏதேனும் பிழையுண்டாகிலும் பெருமான் பொறுத்தருளுவர்; பெருமான் பொறுத்தவாரே நாட்டார் பொறுப்பார்கள் என்று நினைப்பியாதேயோனாகவுமாம்.

இப்படிப்பட்ட உத்தமகுணங்களை அறிவிக்கத்தக்க மஹா புருஷ லக்ஷணமான சிவந்த கடைக்கண்களை யுடையவராயும் இருக்கிறீர் என்று வாஸ்தவத்தோன்ற ஸ்ரீராமனைப்பார்த்து வாயாரவைவரந்த தாரை, தர்சனமாத்ரத்தால் மஹாபுருஷனைநிறிந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணினான்.

பரவ்யோஜனை: ஸகல கல்யாணகுண பரிபூர்ணராயும், ப்ரத்யக்ஷாநுமாதாகமங்களென்கிற மூன்று விதமான ப்ரமாணங்களுக்கும் ஒருவரானு. மெவ்விதத்தாலும் இவ்வளவென்றதிறத்தகாத மஹா ப்ரபாவத்தையுடையவராயும்,வழிதப்பித்திரிசிறுவர்களுக்கும் பக்தியில்லாதவர்களுக்கும் அணுகவொண்ணாதவராயும், பாஹ்ய குதர்ஷ்டிகளுடைய குதர்க்கங்களால் சலிப்பிக்கந்தகாதவராயும், லோகத்தாரைப்போல் இந்தியாதனை ப்ரவர்த்தியில்லாதவராயும், லோகத்தாருடைய பாஹ்யாத்ர கணங்களுக்கு எட்டாதவராயும், அந்ந்யகரணத்தால் கேரிட்டவாலினுடைய பாபமெல்லாம் போம்படி சிக்ஷாருபமான ஸம்ஹாரத்தைப்பண்ணி அவனைப்பரிசுத்தமாய்ப்பண்ணின உத்தமதார்மிகராயும், எங்களாலழிக்கத்தகாத கீர்த்தியையுடையவராயும், ஸர்வஜ்ஞராயும், பரவஸுசகமானரத்தார்தலோசகராயு மிருக்கிறீரென்று பெருமானை பரவஸ்துவென்று பஸவிதமாய் ஸ்தோத்ரம்பண்ணினான்.

பெரிய வாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸஹரகாணம், கரு - ம் ஸஹகம், உக - ம் ஸோகம்.

உ. ஐஹரம் க்ருதவாநுராரோ ஸ்ரீநாயகநயாபுஹஃ |

யாரயத்ரா தநோடேஹம் நஸோகேநாவலீததி || கஅ.

அர்த்தம். ராஜ: - ஸ்ரீராமன், ஐஹரஸு - செய்யவரிதான கார்யத்தை, க்ருதவாநு - செய்தார், யஸி-எந்தகாரணத்தினால், ஸநயா - இந்த ஸ்தோதேவியோடே, ஸ்ரீந: - பிரிந்தவராய், புஹ: - தன்கார்யங்களை செய்யத்தக்கவராயிருந்தாலும், ஸ்ரீந: - தன்னுடைய, டேஹஸு - ஸாரிதத்தை, யாரயதி - தரிக்கிறாரோ, ஸோகேந - வ்யஸந்ததால், நாவலீததி - நசிக்கவில்லையோ.

பு. ஸவதாரிபெகெ. “ ஸநுக்ருதீஷ்டாஜாஜேபாஹுக்ருதவநுநித: | ஹரிஸீவஸுரோதேண வடிணாரோஹிதம் ஜமக” என்று - ஸ்ரீஷ்டோதொக்கமான குளப்படியோடொத்த ஸ்ரீயின் அவயவஸேஷத்திலகப்படாதே ஸதூன விரகூனா திருவடிகப்பட்டு பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது, பிராட்டி வெவ்வுகூணுந்தை”

மியனெழுந்தருளி யிருக்கிற வெந்நுத்தைபுக்கண்டு, இவளை யிப் படி யிருத்துவதே யென்று பெருமானை ஸிஷ்ட மெனெடுபண்ணு கிறான்.

(ஐஹாரம் சுருதவாநு ஸாஸி) நாம் பெரியகடலைக்கடந்து அரு க்தொழில் செய்தோமாக நினைத்திருந்தோம் ; பெருமாள் நம்மினும் அருந்தொழில் செய்தாரா யிருந்தது. (ஸாஸி) வன்குடாரு வுதராய் பிராட்டியையொழிய வதிடயாத பெருமாருக்கு ஐஹாரம், ப்ரண யிகளாய்ப் பிறந்தாராகச் செய்யவரிதொன்றைச் செய்தார். (ஐஹாரம்) காட்டுக்குப் போகிறபோத்கப்பபடக் கூடக் கொண்டு போன பெருமாள் தமக்கு மிதுக்குமுன்பு செய்யவரிது.

இஹ்ஸாரத்தைச் செய்யக்கோவி தவிர்த்தாரோவென்னில் ; (சுருதவாநு) பத்தும் பத்தாக அனுஷ்டித்திலரோ ?

இப்படி இவர் செய்ததுதான் எனென்னில் ; * க. (ஸாஸி) பிரா ட்டியைப்பிரிந்து குறியசங்கரம் விருந்தார். * உ. (ஸாஸி) பிராட் டியைப்பிரிந்தால் புகழிந்தெழில்குலைந்து முகம்வெளுத்து உடம்பி னைத்து இட்டகாலிட்டகைகளா யிருக்கவேண்டாலோ ? இத்தைப் பற்றவிறே பிராட்டியும், “கூறுநுதகேஸிலோ நவணட்தவஸ்யோ நநம் வஜலோநமஸி” என்று-முகத்திலொளியும் மணமும் மாறுதேசெ ல்லாநின்றதே என்று கேட்டது. * ஈ. (ஸாஸி) பொடிமுடுதணலா யிருந்தார், வடிவில் பச்சையைக்காட்டித் துவக்கிக் கொண்டுபோ ந்து நடுக்காட்டிலே தள்ளுவதே.

கூடித்தாலே ஸவஹுதெயானுளல்லது இவர் தள்ளினாரோ வென்ன ; இவனைக் கண்டுவைத்தாலவந்தாம்கலப் பெறுவாரோ ? * க. (ஹீநோயடிநயா) இவரிவளைவிட்டு மான்பின்னே போகப் பட்டன்றோ இவ்வவஹாரந்தான் பிறத்தது. * உ. (சுநயாஹீ நடி) “இறைபுகலகிலேன்” என்கிற விவளையோபிரிவது ? * ஈ. (சுநயாஹீ நடி) துப்பினுடைய நித்யோமத்தைபுக் குலைத்தில

ரோ? *ச. (சுநயாஹி ந:) “சுந நு ஹாவாநிநு துதீவத நாக்யா
விஹி நாக்யாணாய நிபிதா” என்று சொன்ன இவனையன்றோபிரி
வது, *நி. (சுநயாஹி ந:) “ஸூரியா டேவோடேவக்யாஸுதே” என்
றும்-“சுபூதேயம்ஹி ததேஜாயஸு ஸாஜநகாசுஜா” என்றும்-
“சுந நுராவாவேணாஹம் ஹாவோணபு ஹாயா” என்றும்-
எல்லாப்படியாலும் தமக்கு மினுக்கமுண்டாபிருக்கிற விவனையோ
விவெது.

*க. (புலுஃ) ஒன்றும் அறியாராயிருந்தார். புலுஃகுவாவது
அறியாததனமிதே. *உ. (புலுஃ) மேன்மையுண்டித்தனைபோக்கி,
நீர்மை யில்லையாயிருந்தது. *க. (புலுஃ) ஆனை குதிரை கட்ட
வும் படையாளவும் கணக்குக்கேட்கவுங் சுற்றறித்தனைபோக்கி,
புணயினைத்திவ் புறியதுண்டிலராயிருந்தது. *ச. (புலுஃ) பெண்
னின்வருத்த மறியாதான். “வஹுயாவிஜாயதே” என்றும்-“வ
ஹுகிதேவ்யுதீதாநி ஜநாநி” என்றும்-“பல்பிறவிப்பெருமான்”
என்றும்-பிறக்கிற பிறவிலெள்ளத்திலே யொருபெண்பிறவி பிறந்தா
னாகிலே இவ்வினையாளனாய்ப் பெண்பிறந்தாரெய்தும் பெருந்துய
ரறிவது.

இப்படி புலுஃகளா யிவர் செய்ததென்னென்னில் ; (யாந
யதூரதூநோ டேஹ்ய) பிராட்டியைப்பிரிந்த பெருமான் கடலிலே
புக்காராய் முடிந்தாரென்று பேர்படைக்க வேண்டாவோ? (யாந
யதி) யறித்திருப்பதே. இத்தனைபோது ஸத்தை யழியவேண்டா
வோ? நிகுமான ஸூராவத்தை யழிக்கப்போமோவென்ன; (சூதூ
நோடேஹ்ய) நிகுமான ஸூராவமிருக்க, “ஐயாமுஹீதாவிதோ
நுடேஹம்” என்று-பந்தேறியானவுடம்பை விடலாகாதோ? “நிகு
கிதூ குகியா” என்று-ஸூராவத்தோபாதூராவமும் நிகு
மன்றோவென்ன; (நாஜேசூதூநோடேஹ்ய) சுபூராகுதமான ஸரீரத்
தைச்சொன்னேனோ? ஆகியஞ்சோதியுருவையங்குவைத்திங்குப்பிறந்

பு புறியதுண்டிலராய் - பாவேசமில்லாதவராய், ஒன்று மற்ற
யாதவராய்.

தபடியை விட்டாலாகாதோ? (சூதூதோடிஹி) தாமொருபிரா
ட்டியாய், “வராய் நா ஸியஸவடா” என்றும் - “மாயு மவதை

யறியேன் வல்வினையேன் பெண்பிறந்தே” என்றும் - வரடி வு
மாய் நோக்கி யிருக்கிறாரோ? தம்மதான வுடம்பைப் போகவிட்டா
லாகாதோ? (சூதூதோடிஹி) தம்முடம்பு தம்மதோ? “ஊதூ
நாடி” என்று - பிறரதன்றோ? பிறருடம்பை யென்செய்யச் சம
க்கிறார்.

கஅ.

அவர்செய்வதென்? முடிக்கைக்குக் † சுருவியில்லையாகிலென்ன;
(நடுசாகேநாவலீதி) ஸோகமிருக்க வேறுகருவி வேணுமோ?
(நடுசாகேநாவலீதி) “ஸோகாழி: ஸ்யக்யுதி” என்று -
ஸோகமாகிற பெருநெருப்பிருக்க, வேறு கேட்கவேணுமோ?

தா த் ப ர் ய ம்.

ஸ்ரீராமன், ராஜ்யத்தில் அதிகாரம் நடத்தவும் ராக்ஷஸர்கள்மேல்
பாணங்களைப்பொகட்டு அவர்களைக் கொல்லவும் ஸமர்த்தராய்த் தோ
ற்றுக்கொண்டிருக்கிறபொழுதியப்ரணயரஸத்தில் கொஞ்சங்கூட ரஸமறிந்தவராய்
த்தோற்றவில்லை. ஏனென்றால், ஒருகூணமும் தன்னைவிட்டுப்பிரிந்தி
ருக்க அபிப்ராயமில்லாதவளாயும், பத்ரீஸம்பந்தத்தினால் தனக்கும்
கூட தேவதவத்தைஸம்பாதித்தவளாயுமிருக்கிற இந்தஸ்தாதேவியை
இத்தனை நாளாய்விட்டு அந்த வியோக வ்யஸந்தாலே தன்சரீரத்தை
உடனேவிடாமல் பிழைத்திருப்பதைப்பார்த்தால்நான் நூறுகாதம்தூ
ரமுள்ள ஸமுத்ரத்தைத்தாண்டினதைக்காட்டிலும் கடினமானகார்
யம்பண்ணினவராய்த்தோற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். என்று ஸ்ரீஆஞ்ஜநேயர் அசோக
வரிகையில் ஸ்தாதேவியினுடைய கஷ்டத்தைப்பார்த்து நானுக்கத்
துடன் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸுநூரகாணம் - உக - ம ஸம-ஹம், ஈ - ம் ஸோகம்.

பே: - துணைஊர்துக்ஷுக்ஷாவூதூவாவஸுவிவிதா |

நிவதூய தோதே ஸஜதே ஸ்யதாநே || ககக

அர்த்தம். துணை - புல்லை, ஊர்து - (தனக்கும் ராவணனுக்
கும்)நடுவில், க்ஷுக்ஷா - (இருக்கும்படி) பண்ணி, ஸுவிவிதா - பரி
சுத்தமான புன்சிரிப்பையுடையவளாய், வூதூவாவபதில்சொன்
னாள். உதூ - என்னிடத்தில் நின்றும், தே - மனஸ்ஸை, நிவதூய -
திருப்பிக்கொள். ஸஜதே - ஸ்வியமான அந்தபுராஜங்களிடத்தில்,
தே - மனஸ்ஸானது, ஸ்யதாநே - பரிதிபண்ணட்டும்.

† சுருவி - ஸாதனம்.

கேஸிக்கிற பிராட்டியை யேற்றி வார்த்தைசொல்லி, ஸ்விநாஸ
 ஹேதுவாக, அதுதருகிறே னிதுதருகிறேனென்று நிலைபோக்கலா
 மோ வென்றேற்றினான். இப்பிதற்றை யெல்லாம்பார்த்து, “பொது
 நின்ற பொன்னங்கழல்” என்று-கூடகூலுரோடு புதிசூலுரோடு
 வாசியற ஸவ-பூஸூரிகளாய், “வயாஹ-பூலிகாசுஸூரி க்ருவயா
 வய-பூலாயசு” என்று - வரகேபுவாளுவான பெருமாளுக்கு,
 “நாஸூலு வுலலாயஜா” என்று-கருத்தறிந்த லிஷிபாகையா
 லும், “கூலாதா ஸவ-பூலிகாநாட” என்றும் - “கூலிஜமநூ
 தாட” என்றும் - “உவாயவந்தாஸாவலுலாபூலுபூலியமி”
 என்றும் - “கூலி வ-பூலிகாநாடே நிபூலா வரகேபூலி”
 என்றும்-விசேஷித்து வ-பூலிகாநாமகிற ஸ்வஸ்தாதாலும்,
 தன் வரிவவங்கள் கிடக்க இலுநதூ-பூலிகாநாமகிற பிராட்டியும்
 இவன் சொன்னவற்றுக்கு புதிவவநமும் ஹிதமுஞ்சொல்லுகி
 ருள் ஹிதமுத்தாலே.

“காஸேயகாவிராவாகி” என்றும்-“யபூஸவஸூரிதே
 மாதுஸூல்தா ஸவ-பூலிகாநாடே | தலூலுதலூலு. வபூலு
 ஸூலானி வகூலி-பூலிகாநாடே” என்றும் ஸ்வாவதம் சொன்ன
 வற்றுக்கு, “நிவத-பூலிகாநாடே” என்றும் - “ஸாய-பூலிகாநாடே
 கூலு ஸாய-ஸாய-பூலிகாநாடே” என்றும்-“யபூலுதலூலுதலூலு
 ஷூலு ஷூலாஸகூலு நிராவா” என்றும்-பொல்லங்குகளைத்தவீர்
 த்த நன்மைகளை சூலாரியென்று உதூரம் சொல்லியும், “ஹூலு
 ஹோமாநு யபூலுஸூலு” என்றும் - “ஹகூலேணீ யபூலுஸூலு
 யபூலுநூலிந பூலு | கூலாநேவபூலுஸூலுஸூலுநேதாநூலு
 வயிகாநிதே” என்றும் சொன்னதற்கு, “கூலாய-பூலிகாநாடே
 பூலிகாநாடே விவ-பூலிகாநாடே | கூலுஸூலுபூலுயபூலுஸூலு
 பூலிகாநாடே” என்றும் - “நாஹிள வயிகூலாஸூலு வரகா
 ஸூலுஸூலுதவ” என்றும் உதூரம் சொல்லியும், “கூலுஸூலு
 யபூலுஸூலு யபூலுபூலிகாநாடே | கூலுஸூலு பூலுஸூலு
 தூலு பூலுஸூலுஸூலு” என்று-தன்னுண்பிள்ளைத்தனஞ் சொன்
 னதற்கு, “ஹநூலாநே ஹதலூலாநே நிஹதேரகூலுஸூலு
 கூலுஸூலுஸூலுஸூலு கூலுஸூலுஸூலுஸூலுஸூலு | கூலுஸூலு
 யபூலுஸூலு பூலுஸூலுஸூலுஸூலுஸூலு | மோலா மதயோ

ஹோதே ராவநீதாக்காயாபி | நஹிமஸிவாவாய ராபி
 உக்ஷணபோஸயா | ஸக்யஸ்துஸக்யே ஸூதா, ஸாநாஸாஹி
 உயோஸிவ ” என்றும்-பெருமாள் கண்வட்டத்திலே நின்று ‘நீதப்பு
 வையோ புலிமுன்னேநிற்கும் காம்போலே? பதினாலாயிரம்பேரைத்
 தனியேநின்னுகொன்றுக் கூறையாடின தனிவிரத்துக்கு வுத்திகியை
 யாக ரோஸினைக்கொண்டு நீபண்ணின கூத்திரத்திலேகண்டிலா
 மோ? அவ்வாண் புலிகள் காற்றங்கேட்டு நின்றால் பின்பன்றோ உன்
 வெற்றியு மாண்பிள்ளைத் தனமுங்காணலாம் என்று பெருமாளு
 டைய ஆண்பிள்ளைத் தனமும்பேசி உத்தரஞ்சொல்லியும், “ஹோ
 கேஹோயாநி ருதாநி ஸஹயே ஸாஹுதாநிதே | தாநிதேஹீ
 ருஸவபாணி ராஜ்யெனெசுசஹனதே ” என்றும்-“ஹோஹு
 யிவீ, ஸயபா, நாநாநமரோலிநீ | ஜநகாய பூராஸுரோ ”
 என்றும் - “யாநிவெஸுரவணே ஸுஹுரூதாநி வயநாநிவ ”
 என்றும்-ராஜ்யுரூத யநயாநி நமரவதூநாநிகளைத் தருகிறே
 னென்று வுறோஹீத்ததற்கு, “ஸக்யாஹோஹிதம்நாஹெநி
 ஸுயேபுண யதேநவா | சுநதூ ராவவேணாஹம் ஹாஸுரேண
 ப்ரஹாயயா ” என்றும்- “யக்ஷம் ஹேலிநிஸிக்ஷவே | ஸுஸாஸு
 ஸமஹாயநி ஸக்யேந ஸுஸாஸிநா ” என்றும் - ஹோயநத்
 தைப் பிரியாதேயிருக்கிற வென்னையோ நாஹுகாசிட்டு வஸீகரிக்கத்
 தேதேநியென்று உத்தரஞ்சொல்லியும், “வஹுஹிந்ஸுரோ ” என்
 றும்-“ஹோஹுஹீ க்ஷயயாஸாஸு ” என்றும்-என்னையு மாடிரித்
 துக்கொண்டு அணையவேணுங்காணென்றதற்கு, “உவயாயஹம்ஜ
 தஹுஹோகநாயஸு வஹுதூத்யுநாஹோவயாஸுரோஹி
 ஜிந்ஸுஸுஸுஸி ” என்றும்-“அணிமிகுதாமரைக்கையையந்தோ
 வடிச் சியோந்தலையிசை நீயணியாய் ” என்றும்-எல்லாருந்தலையாலே
 சுமக்கும்படியான உலகுடைய பெருமாள் தோளிலே தலைவைத்த
 நான்வெறொரு கூடா ஸ்ரீனத்திண்டுவிதோவென்று உத்தரஞ்சொல்லி
 யும், “வஹுஹிந்ஸுரோ ” என்றும்- “நஹிவெஹேஹிராஸுரோ

ஒஷ்டுவாபுஸ்துத” என்றும் - “நவாவிஜிஹஸாஸ்க்
 க்வாப்ராபுஜிஹதிராஸவஃ” என்றும், என்னையிலே அகப்
 பட்டவுண்ணப்பெருமாள் காணவுங்கிட்டவும் வல்லவனோ? என்ற
 தற்கு, “சுவேநஷுதிர்மஹத்யாஸுதஸ்ரீவ்ஸிரிஜஃ | கஸு
 ரோஸுஸ்ரியாபீஷா வ்ஷுஸிஸிரிவ்ஸுஸெ” என்று-கஸுரா
 வஹுதஸ்ரீயை மீட்டாதபோலே யுன்னெதிரே என்னையும் மீட்கப்
 புகுகிறபடி பாரென்று உத்தரம் சொல்லியும், “ஜலிஜிஹஸு
 க்வாஸ்ரியாஸுத்யஸுஸுதே” என்று - என் வெஸ்யுயுடலுடவத்
 கீர்த்திகளைப் பாராயென்றதற்கு “வஸிஜாநிவிநஸுநிராஷ்டா
 னிநமரராணிவ | தத்யெஸ்க்வாஸுஸாஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸு
 க்வராயாஸுதவெகஸு நஸிராநிநஸிராஷ்டி” என்று- நஸிரா
 தடுவவசுதய நஸிக்கப்புகுகிறபடி பாரென்று உத்தரஞ்சொல்லி
 யும், “நிஷிஷுவிஜிஹஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸு
 யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸு
 தததன்னிலே யகப்படலுதே ஹிக்கும்படி யிருக்கிறாரென்று சொன்
 னதற்கு, “கூஷிஷுதவஸநாஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸு
 தோயஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸு
 அவர் தம்பியுந் தாமுமாக உந்தலையை யறுத்து ஸுஸுமாயிருக்கப்
 புகுகிறபடி பாரென்று உத்தரம் சொல்லியும், “நஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸு
 நஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸு
 ஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸு
 கொடுத்தரும் பேராத்தென்று சொன்னதற்கு, “வஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸு
 த்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸு
 நாய ஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸு
 த்யு | ஹுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸுஸுத்யஸு
 மாளாண்மைக்கு நீயென் கொண்டாய், அவர்கள் சண்வட்டத்திலே
 நீதோற்றினுன்னு யுமிரோடேனிடவனோ? அவர்தாம்வெணுமோ?
 அநருடையவிலில்லி | அநருடையவிலில்லி | அநருடையவிலில்லி
 ரு? திருமாமஞ் சாத்தினவம்புகளன்றோ காட்டுகாட்டென்று சொல்

லுகின்றன வென்று உத்தரம் சொல்லியும், இப்படி யிவனை மீட்க லாமோ வென்று பார்க்குள்ளிஹு மடித்தாலே.

முதல் ஸோகத்திலே, கொடியனுபாயல் வார்த்தையைக் கேட்டுத் தான் சிலவார்த்தை சொன்னுள்ளென்கிறது. இரண்டாம் ஸோ கத்தாலே, அவன் சொன்ன வார்த்தையாகிறது, “வதிரோகோ மதி ஸூடா” என்றும்- “கதியென்றுந்தானாவான்” என்றும் - எல்லாவவ லெவ்வுயிலும் ரகசுகர் பெருமாளாகையாலே, நீ இப்படி படாதபடி ரகசித்துக்கொள்ளீ” என்றான். இந்தஸோகத்தாலே அவர் டிரஸ்டர் வந்து ரகசிக்குந் தனையு மிவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கலாமோ வென்கிறகினைவாலே, கிடந்ததும்பைமுன்னேபொகட்டு, என்பக் கல்நின்றும் உன்னெஞ்சைமீட்டு, :: வகுத்தஉன் பெண்களோடே பொருந்தி வதிக்கப்பாரென்கிறான்.

*க. (தூண்கூரத:கூகூவாபுதூவாபு) வார்த்தை சொல் லுகிறவீடத்தில் துரும்பை முன்னேபொகட்டுச்சொன்னான். வார்த் தை சொல்லுவார்க்கெல்லாம் சுஜமன்றே துரும்புபோடுகை, இது க்கு வாஸனை யென்னென்னில்; “சூஸநநீந ஸூகூநேயு” என்று-ராஜாக்களுக்கு சூஸநமிடுகை விஹிதமாகையாலும், உவ யரித்தால், தான்வூஸூநாய் மீளுமோவென்கிற ஸூஸூயாலும், “சுஹாவேஹதிராசூகூதூணாதி” என்கிற ஸூஸூயோலே சூஸநமிட்டாளாகவுமாம். * உ. (தூண்கூரத:கூகூவா) “ஐஜு வுணாசிகி யபெயவ தநீவூதூபூபூ” என்று-கெஞ்சிலிருக்கி ததற்கு சுதூவூபூவயரித்தால், இவன் விரகெயென்று நிராஸ னமோ வென்கிற கினைவாலே யாகிலுமாம். அன்றியிலே. *க. (தூ ண்கூரத:கூகூவா” என்று - “வூஸூவூவ ஸூகூநேயு” என்று- அணுகவிடாதே ராசூணஸூநூகூபு புகுத்தபடியாலே, வூவயா நம்வேண்டி, “ஹூஸூவூவ வூஸூவூவ வூவூஸூவூவூவூவூவூவூ” என்கிற நூராயத்தாலே, துரும்பை கடுவே பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே. * ச. (தூண்கூரத:கூகூவா) என்று- “நவரூபூவூ நிரூகூணூநாவி ஸூஹூஷூணூ” என்று - ஸூகூகூகூ வூரூவூ

ஸுஷ்நிர்ஶ்ணம்பண்ணுதல் வார்த்தைசொல்லுதல்செய்யலாகாது. ஆகையாலே, துணத்தை முன்னேபொகட்டு அத்தை வுஜீகரித்து, அவன்உவஸோதாவாகைக் காகிலுமாம். அன்றியிலே, *நு. (துணைஹரகக்ஷுக்ஷா) என்று - “வயஸோகம் விவக்ஷணெண: | ராக்ஷஸாநாஜிவாவாயஸ்வாநபுதிவடிவே” என்று-பண்டும் விரிதவரானு ககஸ்வநரோர்விரோவசு வுஜிவார்சொன்னவார்த்தையுங்கேட்டில்லை. இப்போதுதித்தரும்பு ப்ரதிவதிபண்ணிவிதே நீபுதிவதிபண்ணுவதென்று, “நிடிஸ-நவிஸாராணாமவஸ-வடிஹ-துணம்நர” என்று-புடிபுஜிதீகரித்துப்பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றிக்கே, *சு. (துணைஹரகக்ஷுக்ஷா) என்று- அருமந்த வதுத்திக்கு ப்ரதிவதிவாக வேணுமென்று, “வஸகூமீநஸுவாபிராது” என்று-தான்பார்த்தவைவாபியாதுக்களாகையாலே, ப்ரதிவதியாத துணத்தை யேதந மாக்குவோமென்கிற நினைவாலேயாகிலுமாம். அன்றியிலே, * எ. (துணைஹரகக்ஷுக்ஷா) என்று- துணத்தை யேதநமாக்கி வுஸகூதியையிட்டு இந்த வெவவத்தாலே லீதனய் மீளுமோவென்கிற நினைவாலே யாகிலுமாம். அன்றியிலே, * அ. (துணைஹரகக்ஷுக்ஷா) என்று-கஜ்ஞயிருக்கிறவுன்னை, “துண விவவஸுஜேநே” என்று - இதுதுணத்தோபாதிதாக நினைத்திருப்ப தென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, * கூ. (துணைஹரகக்ஷுக்ஷா) என்று-“ஹுடிபேக்ஷுக்ஷா” என்றயிறுவது ப்ரதிவதிவா வுஜிவரணம் பண்ணுதே இவ்வளவாலே துணத்தைக் குவாலாகநெஞ்சிற்கொண்டு, “நக்ஷாதுணக்ஷேநே” “நக்ஷாதுணாயநே” என்னுமாபோலே உன்னையித்தரும்போபாதிதாகவும் நினைத்திரேன் காரணென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, * கௌ. (துணைஹரகக்ஷுக்ஷா) என்று- கஜ்ஞயிருக்கிறீ, “ஜாநேநவீந: வஸ-விவஸாந:” என்று- இப்புல்லத்தின்கிற பசுவன்றோவென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, * கக. (துணைஹரகக்ஷுக்ஷா) என்று-“ஸுநீவஸஸவசு ஸுது” என்றும் - “யடினாஸுவிஹஸுமாவயோ வுடிநே” என்றும் - திரிபுஜிதீயனுவனக்கு ஹோமம் புல்லன்

றே? “நாஹிவேவயிகீலாரூ வரஹாரூஸதீத்வ” என்கிற
காலமோவென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, *கஉ. (துணை
ரைதக்ருகூ) என்று-“விவித்ராணிவிராதூரி வஜ்நாமு
மரணிய|விவியாநிவவாஸாஸ்வி லிபூநாஹாரணாநிவ” என்
தும்-யாநிவெஸுவணேஸுஹுநாநிவயநாநிவ” என்றும்-
நீயடுக்கினவற்றை இத்துணத்தோபாதியாகக்கான் நினைத்திருப்ப
தென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, *கங. (துணை
ரைதக்ருகூ) என்று-“யாரயதூதூநோ தேஹம் தூதூமசி
காழிணீ” என்று-அவர் வருவாராவென்கிற நசையாலே யிருந்தே
னத்தனை; “உஷ்டிபிவேணுநீ ம்யதேந சீவ்யேஹம்மிஷ்டாநி
யபிஷ்டிபிஷ்டி” என்றும்-“துணம்ஸாரஸு ஜீவித்யு” என்றும்-
துணத்தோபாதியாயில் முசர்க்கில்லைகான் முடியக்கானப் புகு
தினென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, *கச. (துண
ரைதக்ருகூ) என்று-“உஷ்டாநுள வஹுஹுஹு| க்வராயாத்
வெகஸுந விராதிநசிஷ்டி” என்று-உன்குற்றத்தாலே
வெஷ்டிநசிச்சப்புகுதினு; அப்போதைக்கு இத்திராந்திராட்டி
யொருகுடிப பண்ணிக்கொள்ள வல்லியென்று பொகட்டாளாக
வுமாம். அன்றியிலே, *கரு. (துணைரைதக்ருகூ) என்று-
துணைவையநாயத்தாலே ஸாராத்ருவீஸேஷுநிவமான கா
யடிகளை யுபேஷித்திறன்காணென்னுகிறுமாம். அன்றியிலே,
*கசு. (துணைரைதக்ருகூ) என்று-நீ உபேஷிப்பது அவ
ரென்குற்றங்களைப் பொறுக்கிலன்றே வென்று நினைக்கிறானுக்கீ
ருதி, கடலிலே இத்தரும்பைப் பொகட்டா விது நடுக்கிடவாதாப்
போலே அவர் திருவுள்ளத்திலே கிடவானுகான்; “நஸூநாநிவகா
ராணாம்ஸதேவ்யூதூவதூபா” என்று-பிழையறியாத பெருமாள்
காணென்கிற நினைவாலே யாகிறுமாம். அன்றியிலே, *கௌ. (துண
ரைதக்ருகூ) என்று-நடுக்கிடந்ததும்பை எடுத்துப்பொகட்டு
இப்படியே, “ஸம்ஷேஷ்டாராஷளவஹிஷ்டிதூ” என்று-நெஞ்
சில் ரோஷாடிகளைப்பொகட்டு அவரைப் பற்றென்னுளாகவுமாம்.

ஸ்ரீ சரக்கு - வஸ்து, ஸரீரம். || துராலே - துரும்பை.

§ கருதி - எண்ணி.

அன்றியிலே, * கஅ. (துணைநெருதேகூகா) என்று-“விதூர
வயிக். கூட-ஊராவோநவரீபதா|வயதா நிவதாவோரூ”
என்று-உன்குடியிருப்பும் உன்னுயிரும் வேண்டியிருப்பதாகில், இப்பு
ல்லைக்கவ்வி யவ்வாண் பிள்ளை காவிலேவிழாயென்று பொகட்டாளாக
வுமாம். அன்றியிலே, * கக. (துணைநெருதேகூகா) என்று
தூரும்பைத்தூண்கி அத் தூணிலே ராவவலிஹத்தைப்பிறப்பிட
விட்டுப்பொல்லாங்கு நினைத்த நெஞ்சைப் பின்பிக்கும் நினைவாலே
யாகிலுமாம். அன்றியிலே, * உ௦. (துணைநெருதேகூகா) என்று-
துணைவோடாடிகளை முன்னேமுடியெறிந்து புதிவெஜை பண்ணக்
கடவதிறே. அந்த நெருதெயாலே தூரும்பைமுன்னே யெறிந்து,
“கூறிவு. தவவநாயோதேராவ லுளவிதிருணாஸஹ | தோயஜெ
வாடிதே: பூரணாநாடிஸுதேசுநெரு” என்று-உன்னுயிரைத்
திண்டார்; கோலிட்டுக்குத்தியெடுத்தப் போகப்புகுதிபடியைப் பா
ரென்று புதிவெஜை பண்ணுகிறார்களாம். அன்றியிலே, * உ௧.
(துணைநெருதேகூகா) என்று-“நவாவிஜெஹலாசுக்காம்பூரூ
ஜெஹதிநாவல” என்ற உன்முன்னே, “கவநெருதிநா ஹதூ
கூதஸீவபூரீநிதி” என்று-உன்னைத் தலையறுத்துக்கொண்டு போ
கப்புகுகிறபடி பாராயென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, * உ௨. (துணை
நெருதேகூகா) என்று-“விபுலீயாகாஸம் ஹேஜெஜெ பூரஹண
ஸுதே” என்று-ஸாஸம் சொல்லுகையாலே, ஹேஜெயாராரோ
ஸுஸாஸகூவூராக்வி வடகூகிண்பு | பவிசூவூ ஸிரோமேண
கூகாஹயா ராஸவாஜெ” என்றும் - “சுக்கிரன் கண்ணைத் தூரும்
பால் கிளறிய” என்றும்-தூரும்பாலே சுக்கிரன் கண்ணைக் கலக்கின
ப்போலே, “யஜெகூபஸூரிதேமாதேம் ஸீதாஸாஸஜெஸாந
மே | தவ்விநு தவ்விநு ப்யுயுஸூரணி வகூஜெஜெவிவஜெதே”
என்று-பவரூரூஜெஸ-நம் பண்ணின வுள்கண்ணைத்தூரும்பையிட்டு
கலக்குகிறே நென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, * உ௩. (துணைநெ
ருதேகூகா) என்று-“ஸஜெஹம் ஸாஸாரூஜெஹ ஹிநவிலுஸ

உகிணு” என்று உலுத்தையிட்டுக் கண்ணறையனு காகத்தைக்
 †கண்ணரையனுக்கிற்போலே, இத்தரும்பையிட்டு உன்கண்ணைக்
 கலக்குவிக்கிறேனென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, *உரு.
 (தூண்கோதுகூகா) என்று நரநாராயணர்களில் நாராய
 ணன் உலுக்கத்தைக்கொண்டு வஜோடி வனைக் கொன்றற்போலே,
 இத்தரும்பையிட்டு நனைக் கொல்லுகிறேனென்று பொகட்டாளாக
 வுமாம். அன்றியிலே, *உசு. (தூண்கோதுகூகா) என்று “வீ
 தாயாவே ஜலாடிபா” என்றும்—“நகாசு—பிடிபா நீவ ஹஸு
 ஹஸா ஹட்டேஜலா” என்றும்—என்பாதிவருதே ஜலிலே இத்
 தராலையிட்டு மூட்டியுனைச் சுடுகிறேனென்று பொகட்டாளாகவு
 மாம். அன்றியிலே, * உசு. (தூண்கோதுகூகா) “கூகிமே
 டுரு” என்கிற யாதுவிலையாய், கிடந்ததும்பை நடுவேகள்ளிப்
 பொகட்டுஇப்படியே, “கூகாடுகுணகாநு ஹநா” என்றும்—
 “பொல்லா வாக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானே” என்றுஞ்சொல்லுகி
 ர்படியே, உந்தலையைக் கிள்ளிப் போக்குவிக்கிறேனென்று பொகட்
 டாளாகவுமாம்.

ஆக இப்படி தரும்பைப் பொகட்டு மேல்செய்ததென்னென்
 னில்; * க. (புதுவாயு) பூதிவலநம்பண்ணினாள். *உ. (புது
 வாயு) கேட்டவார்த்தைக்கு உதாரம் சொன்னாள். அவன் சொன்ன
 வற்றுக்கிசைந்து ஒமென்றனுமுத்தரமாமிறே? அப்படியோவென்
 னில்; * க. (புதுவாயு) பூதுவாயுநம்பண்ணினாள். மறு
 வார்த்தை. அதாவது—“நாஹளையிசீ ஹாயு” என்றும்—“நரோ
 பூதாயிதும் யுதுஸு—லிபிலிவபாபகூசு| சுகாரும் நயாகா
 ரு” என்றும் - பூதிஷையித்துச்சொன்னாள். * ச. (புது
 வாயு) கிஷையித்தவளவன்றிக்கே பூகிகலமமாகவே சொன்னாள்.
 அதாவது - “பூணாநா டாலுதேபுரெ” என்றும்—“ராகு
 லேநு, லேஹாவபாநு லாராபுராவோ லேஹா| உபிரிஷுதிவே
 மேந” என்றும் - அவனுக்கு வரூஷமாகவேசொன்னாள். * ரு.
 உவாயு) “வயபரிஹாஷணே” யிறே. ஒருவார்த்தை சொன்னாளா

* கண்ணறையன் - தயையில்லாதவன்.

† கண்ணரையன் - பாநுகண்ணையுடையவன்.

இப்படிக்கன்றி, சொல்லுகிறபோது ேவலிகாஸ்திரந்தபடி யென்னென்னில்; * க. (ஸ-விஷ்ணுதா) எதிரி † கனவியனாகிவிடே ஸாஸ்திரம் பண்ணவேண்டுவது; ஈந்தியாலே தன்னடையே கசிக்கப் புகுகிறவிவனிதே 'இப்படி சொல்லுகிறனென்றுசிரித்தாள். * உ. (ஸ-விஷ்ணுதா) “ஹஸ்திவநுபோஹனி” என்று - ராஜாக்கள் குற்றவாளரை வெட்டிவைக்கச் சொல்லும்போது சிரித்திடே சொல் லுவது. இவ்வாறும், “ஈவிஜாராஜயதிபாணாஸ்தி” என்று-ராஜபிரா டெஷ்யநியமவளாய் ராஜபாஸ்தியமாய் ராஜவிஷிஷியமாய்மேதிரிபுப் பது. அவன் தருகிறேனென்ற யநயாநுரூபாதிக்கைக்கேட்டு ஸ்ரீ லாவஸுத்தாலேயுக்கு சிரித்தாளோவென்னில்; * ஈ. (ஸ-வி ஷ்ணுதா) ஈதூபலாவஸு நிவஸநமல்ல, வெஸாஸுநிவஸநமென் னித லாவஸாஸி சிரிப்பின்படியிலே கானலாயிருந்தது. * ச (ஸ- விஷ்ணுதா) “ஈஸாஸிஈ-கஸாஸுஸிநுஸ-விஸுநாஸாஸிஈயோஸி மோஸாஸிஈயோஸி ஈஸாஸிஈயோஸி” என்று-அவ் வாண்பிள்ளைகள் முன்னேறித்தோழித்தென்னை ி கிதைகோலமா ட்டாத ஈவஸுத்தாஸ்கிதர், “நாஸாஸிஈஸாஸிஈயோஸிநவஸேநநவி ஈஸாஸிஈயோஸி” என்று- பெருமானைத்தாமல்

❑ சிறைகோலமாட்டாத - காவலில்லவக்க அஸமர்த்தன.

நிவததுய) கல்லகுதிரையாட்கள் குதிரையை ட கசைதாங்குமா
போலே, உத்புவாஹத்தை மீட்கப்பார். * ச. (உதோநிவததுய)
“உதோஹிதேஹதுஸூவேஷா விந்நியாணாஃ புவததுநே” என்
கிறபடியே, கொத்துமுதலியான உதெஹு மீட்கவே வோஹேநி
யங்களும் மீளுங்காண். * டி. (நிவததுயஉதே) உன்னெஞ்சைமீட்டு
பூணன்களை மீட்டுக்கொள்ளாய். * சு. (நிவததுயஉதே) “சூதெதூ
வஹுதூதோவாஸுராதெவரிவாஸுராதூதூ” என்று - நிகு
ஸதூஸவ ஜயிக்கப்பாராய். * எ. (உதோநிவததுய) நாட்டில்
வேமவக வஹுதூதூங்களுக்கு உதோஜவமென்று ஷுஷாஹம் சொல்
லலாம்படிக்குக்கடுவியையா யாயிற்றிருப்பது * கைகழிந்தால் மீட்க
வொண்ணாது; கரணாயிவனான மீட்கப்பார். “உதேகவஸூநிவததுவா
நவாஸவததுவ வததுதி” என்று - ஸூஹுதூயமறியும் ஸூதேன்
தப்பைச்சொன்னுளிறே.

கிடக்கிற ராஜகாயடும் மேடும் பள்ளமும் உத்புவுத்தியைத்
தவிரப்போமோவென்ன; * க. (உதோநிவததுய) புறம்புள்ளவற்றைத்
தவிரச்சொன்னேனோ? என்பக்கல்நின்றும்மீள். * உ. (உதோநிவ
ததுய) “வணாஸுராவிவததுதி” என்று - விஷவக வஹுதூதூ
கள் போலே உனக்கு விநாஸுதேஹதுவான என்பக்கல்நின்றும்மீள்.
* டி. (உதோநிவததுய) “நயனநிகுதி பூஜ்வரஹாராஃவரா
ஹவ” என்று-எப்படியும் வரிஹவரீதென்களாயாயிற்று வரஹார
மிருப்பது. ஆனபின்பு, என்பக்கல் நின்றும் மடைமாராய்.

உன்பக்கல் நின்றும் மாறினால் உதஸூநிவிஷயமா யிருக்கு
மோவென்னில்; * க. (ஸூஜதேவ்யதாஸு) வகுத்த விஷயத்திலே
யுக்கும்படிபாராய். * உ. (ஸூஜதேவ்யதாஸு) “ஸூஷுஷாரோஷு
ஸூதோவஹாரிஷு” என்கிற நினைவைமாரி, “ஸூஷுஷார
ரோஷு ரிஷுதாஸு” என்கிறபடியே, ஸூஸூஷுஷுமாதக்கையைப்பி
டித்த யதேஷாரங்களை ரிஷிக்கப்பார். * டி. (ஸூஜதேவ்யதாஸு; விஜா
தீயாரணமனிதரைவிட்டு ஸூஜாதீயர்களான ராக்ஷஸஸூதேவர்களோடே

ட கசைதாங்குமாபோலே-கொறடாவினாடித்தத்திருப்புவதுபோல்.

கொத்துமுதலியான - கூட்டத்துக்கு ஸ்வாமியான.

* கைகழிந்தால் - கையைவிட்டுப்போனால்.

தாத்தார்யம். ராவணன், ஸீதையை நினைத்துக்கொண்டு மன்மத பாணத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனாய் ஸீதையிருக்கிற இடத்துக்குவந்து உனக்கு எல்லாஸம்பத்துக்களையும் கொடுக்கிறேன், என்னுடைய மனோரதத்தைநிறைவேற்றவேணுமென்று நிர்ப்பந்திக்க; ஸீதாதேவி ராவணன் முன்னே துரும்பைப்பொகட்டாள். அப்படிபோடுகைக்கு அபிப்ராயமென்னவென்றால்;

(க) ராவணனை ப்ரஸந்நனாக்ருகைக்ருராஜாக்களுக்கிடவேண்டிய ஆஸநத்துக்கு பதிலாகவும்,

(உ) தனக்குச் சரியான உத்திரவு சொல்லாமல் வேறுகாரியம் செய்கிறாளென்று ராவணனுக்கு நிராசையுண்டாகுமென்றும்,

(ஈ) ராவணனுக்கும் தனக்கும் மறைவுவேணு மென்றும்,

(ச) பரபுருஷன்முகம் பார்க்கக்கூடாதென்று பதில் சொல்ல வ்யாஜம் செய்து கொண்டாளென்றும்,

(ரு) இத்துரும்பைப்போ லெண்ணினாலன்றோ நான்சொன்ன வார்த்தையை நீகேட்பாயென்று துரும்போடவனுக்குத் தர்ஷ்டாந்தத்துக்காகவும்,

(சு) இத்துரும்பையும் கடாக்கித்து சேதனமாக்குவேனென்றும்

(எ) துரும்பைச் சேதனமாக்கி தன் சக்தியைத்தெரிவித்தால் ராவணன் பயப்பட்டுமீளுவனாவென்றும்,

(அ) உன்னைத் துரும்பைப்போலன்றோ நான் நினைத்திருப்பதென்றும்,

(ஊ) துரும்புபோலவும் உன்னை நினைக்கமாட்டேனென்றும்,

(கஃ) நீஇப்புல்லைத்திண்கிற பசுவன்றோ வென்றும்,

(கக) பசுபோன்ற உனக்கு போக்யம் புல்லேதவிர நான்போக்யமாகமாட்டேனென்றும்,

(கஉ) நீ கொடுக்கிறஸம்பத்துஇத்துரும்புக்குஸமானமென்றும்,

(கஃ) என்ப்ரணனைத் தர்ணமாகவெண்ணி ழிருப்பேனென்றும்,

(கசு) இந்தலங்கை எரிந்தபிறகு இந்தப்புல்லினால்குடிசைகட்டிக்கொள் என்றும்,

(கரு) தர்ணைபலவ்யாயத்தை அறிவிக்கைக்காகவும்,

(கசு) இத்துரும்பை ஸமுத்ரத்தில் பொகட்டால் நடுநில்லாதாப் போல் நீபண்ணினபிழை ஸ்ரீராமன் திருவுள்ளத்தில் நில்லாது என்றும்,

(கஎ) இத்தரும்பைப்போல் அஸூயாதிகளை விட்டு ஸ்ரீராமனை யாச்ரயி என்றும்,

(கஅ) இதைக்கவ்வி பெருமானை சரணம்புகாய் என்றும்,

(கக) இத்தரும்பைத்தூண்க்கி அதில்ராகவஸம்ஹத்தை வெளி ப்படுத்தி உன்னைக்கொல்லுவிப்பேனென்றும்,

(உம) மேல் நடக்கும் கார்யங்களுக்குப் பாதிகளை பண்ணுகிறே னென்றும்,

(உக) உன்தலை யறுந்து போகிறபடியைப் பாராயென்றும்,

(உஉ) இத்தரும்பால் சுக்கிரன் கண்ணைக்கிளறினாற்போல் உன் கண்ணைக்கிளறுகிறேனென்றும்.

(உஈ) இத்தால் காகாஸூரன்கண்ணைப்போல் உன்கண்ணைக்க லக்குகிறேனென்றும்,

(உச) இத்தரும்பாலுன்னைக் கொல்லுகிறேனென்றும்,

(உரு) இத்தரும்புதீப்பட்டு நசிப்பது போல் என்பாதிவ்ரத்யதே ஜஸ்ஸிஞல் நீ நசிப்பாயென்றும்,

(உசு) இத்தரும்பைப் போல் உன்தலையைக் கிள்ளுகிறேனெ ன்றும்,

இப்படி அவனுக்கறிவிக்கக்கூகதும்பைக்கிள்ளிப்பொகட்டுத், த ன்அநீதியால் நசிக்கப்போகிற இவன் இப்படி சொல்லுகிறானே என் று புன்சிரிப்பு சிரித்து, உன்மனஸ்சை என்னிடத்தில் நின்றும் திருப்பி அக்னிஸாக்ஷிகமாய்க்கைப்பிடித்த உன் தர்ம தாரங்களோ டு ரமிக்கப்பாராயென்று லீதாதேவிராவணனுக்கு ஹிதோப தேசம் பண்ணுகிறான்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸூரகாணம் - உக - ம் ஸுமட்டம், கக - ம் ஸோகம்.

உஉ. — விது உளவயிகம் கூடூம் ராஜ ஸூரநம் வரீவதா |

வயம்வாநிவதாவோரூக்யாஉஸளவாஸூஷஷ்டஃ || உஉ.

அர்த்தம். சுஸள - இந்த, வாஸூஷஷ்டஃ - புருஷஸ்ரேஷ்ட ரான, ராஜ - ஸ்ரீராமன், ஸூரந் - ராஜ்யத்தை, வரீவதா - இச்சி க்கிறவனாயும், ஷோரூ - பயங்கரமான, வயம்வ - கொலையையும், சுமி லதா - இச்சியாதவனாயுமிருக்கிற, க்யா - உன்னாலே, விதுஸ்ஸகே ஹிதரர்க, கூடூ - பண்ணுகிறதற்கு, ளவயிக்ய - தகுந்தவர்.

வரா. சுவதாரிபெகெ. சுடூராகவநிபெகெயிலே எழுத்தருளி யிருக்கிற பிராட்டி ஸுத்தியிலே ராவணன் சென்று தன்னுடைய *சுலிஜநவிடிா விடேநாடிங்களில் நாட்டாரிற் காட்டில் தனக்குள்ள மினுக்கத்தைச் சொல்லியும், வஹுவியமான கேசுத்யநயா நரூத வஸுஹுஷண பரிகர ஓ வரிவஹு- டாஸாடிவரி களைத் தருகிறேனென்றும், பிராட்டியை (௧) நிலைபேர்க்கலாமோ வென்று ஏற்றிவார்த்தைசொல்ல, பிராட்டியு மிவன்சொல்லு கிறவை யொன்றையும்பாராதே, இவனுடைய சுதூதூத்தையே பார்த்து இவனுக்கொரு நல்வார்த்தை சொல்லுவாரில்லாமையிறே இவனிப்படி பிதறுகிறதென்று, சூலாஸ்யவரூபராவயியாய் வ ராஜாயாபுஹுபெத யாகையாலே, இவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகி ருள். சொல்லுகிறவிடத்தில், சூணதேராதே:கூகூ - என்று - வ ரவாருஷஹுவம் பார்த்து வார்த்தைசொல்லக்கடவதல்ல வென் னும் ரோராபெடியாலே யாதல், சூணத்தோபாதிபும் அவனை மதியாமையாலே யாதல், சுஜேதநமான இத்தரும்பு பூகிவத்தி பண்ணிலன்றோ நான்சொன்ன வார்த்தையை யிவன் பூகிவத்தி பண்ணுவதென்னும் நினைவாலேயாதல், “யங்குடேவி நிர்ஹுலே- ஸகூவீ நஸுஸாபிரோது” என்று-தான் பார்த்தவர்கள் ஸுஜியா தூர்களாவார்களென்னும் நினைவாலேயாதல், பெருமாள் துரும்பைக் கொண்டு காகத்தை யோட்டினாற்போலே இவளுமித்தரும்பைக் கொண்டுவனை யோட்டவேனுமென்னும் நினைவாலேயாதல், ஸுஸு மாலு ஃஸஸம்போலே வஸுபூயனு வுனக்கு ஹோமியிதவ ன்றோவென்னும் நினைவாலேயாதல், “ஸீதோஹவஹநுதே:” என்று - டாஹகமான சுதியை ஸீதஹமாகப் பண்ணப்புகிறுப் போலே சுஜேதநமான துரும்பை வேதநமாகப்பண்ணுவோமென் கிற ஸுஜூத்தாலே யாதல், ஸுஹுத மாயிருக்கிற இவனுக்கும் நமக் குமொருவியபாநம் வேனுமென்னும் நினைவாலேயாதல், துரும் பைத்துணுக்கியத்துணில் நின்றும் ராவவவரிஹத்தைப்புறப்படு விக்க வேனுமென்னும் நினைவாலேயாதல், “இ.து. ஜேவயிகு

* சுலிஜந - உத்தமகுலம். ஓ வரிவஹு - ஹுதூவாரோடிகள்.

(௧) நிலைபேர்க்கலாமோ - மர்யாதையைக்குலைக்கலாமோ.

ஃ ஸுமாலம் - நரி. ஃ ஸஸம் - முசல்.

ஆமாகில் கூடவுத்கிறேன்; அந்த ஹிதந்தன்னைச் சொல்லலா காதோவென்ன; *க. (இது) ஐவயிகொகத-௦௦௦௦௦) பெருமானோ டே உனக்கு விரோயம்பண்ணினால் மலியாது; அவிரோடே உறவு பண்ணக்காண வடுப்பதென்கிறான். *உ. (இது) கொகத-௦௦௦௦௦ ஐவயிகு)

§ தீரக்கழிய அவராயம் பண்ணினவுனக்கு அவர் திருவழிக
 னிலே ஸாரணம் புகவேணுங்காண். சித்ரமென்னுநிற்கச்செய்தே
 ஸாரணமென்பா நென்னென்னில்; மேல்ஸோகத்திலே, “விஷிக்ஷு
 ஸுஹிபிஜ்ஜஸாரணாதவதூஷகேநநெஜீதீ வவதூஷகே” என்
 று-அவர் ஸாரணாதவதூஷகாண்; ஆனபின்பு, நீயும் ஸாரணம்புகா
 யென்ற கதூஷத்திலே நெஜீதீஸாஸப்யோயம் பண்ணுகையாலே,
 ஸாரணஸாஸம் வாராயமாக்கக்கடவது. “கூறுநம் வாடிநம் ஞாஸூ
 ஸவ்யூபாதிநிஷேநம்” என்று-ஸவ்யூபாதி மகிபூகாரமாதவஞ்
 சொல்லிற்றே. ஆகையாலே, அவரை ஸாரணம்புகாயென்கிறாள்.
 “தஜேவ ஸாரணமஸு ஸவ்யூபாவேந ஞாஸூ” என்று - பிராட்டி
 யைப்போலே யாஜிஃகராயிருப்பார் வேறேசிலருமிப்பாகரஞ்சொன்
 னார்களிறே. ஆனால், நோக்காடு நேரே ஸாரணமென்னாதே, சித்ர-
 என்பா நென்னென்னில்; கூடாநாப்போலே தந்தாமை உயா
 வைத்துப் பிறரைத் . தண்ணியராகச் சொல்லும்படியான
 ஃ புன்மையில்லாத பிராட்டி நீர்மையாலே சொல்லுகிறாள்.
 இவளேயன்றே இப்படிசொன்னாள்; பெருமாள் தாமும் ராக்ஷஸனை,
 “சித்ரவாவேந” என்றும்-ஒருகுரங்கை, “ஸவாயஜே” என்றும்-
 ஓரோட்டையோடக்காரனை, “சூதூஸிஸவா” என்றும் - “உகந்த
 தோழன்” என்றும் அருளிச்செய்தாரிறே. இன்னமொரு சூகாரத்
 தாலே சித்ரஸாஸம் சொல்லுகிறாள். அதென்னென்னில்; “நநஜே
 யி” என்று-வணங்கலிலரக்கனாய் ஞாஸூபாயான இவளை ஸாரணம்
 புகாயென்று விசையானென்னுமத்தாலே தோழமை கொள்ளாயெ
 ன்கிறாள். *க. (சித்ரம்கதூஷிளவயிக்ஷு) “சிகாசுத்ராயத மகிபி
 தூ” என்று “சிவீஜாஸூஹமே” என்கிற யாதுவிலேயாய், பெ
 ருமாளுக்கு ஜேஷவிஷயமாகாதே ஜேஷவிஷயமாகை யழகியது
 காண். நேராகஇவருக்கு ஸாதுவாய் ஸுஸூனுமாயிருக்கிற
 நான், ஸாவேகூனாய் பெருமாளுக்கு ஜேஷவிஷயமாகாதே இவர்
 பக்கலுந்துகொண்டாடப் புகுகிறேனேவென்ன, * ச. (சித்ரம்க

§ தீரக்கழிய - ஸம்பூர்ணமாய். தண்ணியதாக - தாழ்வாக.
 ஃ புன்மை - சிறுமை. ஸு இதுக்குப்பிற்பாடு - (அத்வேஷாதிகளாலே
 ஆபத்தில் நின்று மரகதிக்வித் ஸ்வஹவதீதையுடைய இவரைப்பற்றி
 நீ ஆபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளாய்) என்றுபூரித்துக்கொள்ளவேணும்.

(ஸ்ராமம்பரீட்சா) ஸ்ராமபூ-சுவாஸா - “சுவிஷிவ்யவஹ்யாயா
 ராக்ஷஸாந்யூவிலீஷண” என்று-உன்தம்பிக்கு இப்படைவிடு
 கொடுக்கவாயிற்றுப் போகிறார். அது செய்யாதபடி நீயேஇப்படை
 விடாளவேண்டியிருந்தாயாகி லென்றுமாம். * ௩. (ஸ்ராமம்பரீட்சா)
 ஸ்ராமபூதி: “சூருவோகாநுஸம்பரிக்ஷி” என்று-காக்
 கைபோலே கண்டவிடமெங்கும் பறந்துதிரியாதே நிகைகொள்ளவே
 ண்டியிருந்தாயாகிலென்றுமாம். * ௪. ஸ்ராமபூ-ஸம்ஸாரபூ-அதாவது
 உதாரணமானவரிக்ஷமும் நீயும் * கோப்புக்குலையாமலிருக்கவேண்
 டியிருந்தாயாகிலென்றுமாம். * ௫. (ஸ்ராமம்பரீட்சா) ஸ்ராமபூ-
 சுயிஷாநமாய், ஸ்ராமபூதிஸுஹஸ்கோஸாபியாகி ப்ரஹ்மஸா
 லிபிநிவமபும், கூஹகணேபநிபிச ப்ரஹ்வான ஸ்ராமபூ
 த்ராமபூமபும், நீ தேடிப்படைத்த அகூபும், இதுகெடுங்காலம்
 குடியாக்கினை படைவிடுமாகி உபயிஷாநம் குலையாமையிருக்கவே
 ண்டியிருந்தாயாகி லென்றுமாம். படைவிடும் சுயிஷாநமும் பார்
 த்திருக்கிறேனே, வேறையோரிடத்திலே போயிருக்கிறேனெவென்
 ன; * ௬. (ஸ்ராமம்பரீட்சா) வரிக்ஷு ஸ்ராமபூதி - “ரஸா
 தம் வாபூவிஸேச வாதாஃவாவிஸாவண: | விதாஃஹஸகா
 ஸம்பாநநேஜீவநுஹிஸேஷுதே” என்று-ஹிபி தன்னிலும் மலை
 ஃமுழைஞ்சுகளிலேபோகிலுமாம், உனக்குஹிபியானவாதாஃ
 த்திலேபோகிலுமாம், உன்னையிப்படி வர்த்தத்து வாழ்வித்த ஸ்ரஹ்
 ஹோகத்திலே போகிலுமாம், அவ்வோவிடங்களிலுனக் குயிர்கொ
 ண்டி நிற்கவொண்ணது; ஃசுற்றிலேபோயிருக்கப்பார்த்தாயாகிலு மவ
 ருறவாகவேணுங்காண்.

பூவிபூஷணங்களிலேபோயிருக்கிறபோதன்றோ, அவர்வேண்டு
 வது; சுஜாதவாஸமாக ஒருவிடத்திலே மறையவிருக்கிறேனென்ன;
 * ௭. (வயிநிபூதி) உன்னை உயிரோடேவிடிலன்றோ நீ யொனித்திருப்
 பது; அப்படி சாகாமலிருக்கைக்கு வேண்டியிருந்தாயாகிலு மவரைப்
 பற்றவேணும். * ௮. (வயிநிபூதி) ஒரு வ்யூதாபிகளாற்பிறக்கிறமர
 ணமொழியுருபுசூ-வயுத்தினாலேபுகுந்து தலையறுப்புண்டாயெ
 ன்கிற வரிவம் வாராதேயொழிய வேண்டியிருந்தாயாகிலென்று

○ நிகைகொள்ள - ஸ்திரப்பட. * கோப்பு - பெருமை.

ஃ சுற்றிலே - ஸமீபத்தில். ஃ முழைஞ்சு - மலைக்குகை.

மாம். வீரனுக்கு ஸத்ருவின் கையிலே படுகையன்றோ தரமென்கிற யாகில்; * ௩. (ஹோராவயபிநிஹதா) நாட்டாரைப்போலே சாமாறு சாம்போதுமவரைப் பற்றவேணுங்காண். * ௪. (ஹோராவயபி) உன்னைக் கொல்லும்போது மெளிதாகவிடுவோரா? ஆலேவரவிட்டு † நிலைநாட்டி அந்தை உன்னைக் கொண்டு தறைக்கீடாகத்தோப்பை முறித்து, உன் பசலையைத்திருதி, உன் ‡ ஓலக்கத்திலேமதியாதே புருந்துதன்னையன்பெருமையையுமுன் தாழ்மையையும்சொல்லி உன்படைவீடு, பொறியும் புலையுமெழும்பும்படி சுட்டுக்கரிக்கூடாக்கி, மீண்டுந் துவிசேஷம் சொல்லும்படிடண்ணி, சுநஹபரிகரத்தையுமடைத்து, காண்பாரைக் காண்பித்துக்கொண்டு, உன் § ஆழியநெஞ்சிலே கல்லிட்டாற் போலேயுனக்கு டீ நீர்ச்சிறையானகடவிலேகல்லிட்டடைத்துப்பெருவழியாக்கி, குரங்குகளைக் கால்கடையேயக்கரைப்படுத்தி, உன்படைவீட்டை யடையுமதிப்படுத்தி, நீயாண்டபரிகரமடைய வெறுந்தறையாக்கி, உன்னுறவுமுறையாரை மூக்கையரிவது தோளைத்துணிப்பது காலேத்தறிப்பது தலையைறுப்பதாய், பனங்கனியுதிர்ந்தாற்போலேயுன் தலைகளை யுதிர்ப்பது தோள்களைக்கழிப்பது உடலைத்துளைப்பது இவ் † யுதிர்க்குறையை உன்பெண்டுகளுக்குக் காட்டுவதாக, “மஹ” என்றுவிட்டடிப்பதாய், இப்படி வித்ருவயம்பண்ணிகா னுன்னையவர் கொல்லுவது. இப்படிக்குக் கொடுக்கொலேவெண்டிற்றில்லையா கிலவரைப் பற்றென்றாகவுமாம்.

இவ்வெறுத்த மனிதர் இதற்கு முன்னிப்படிப்பட்டாருண்டோ வென்ன; (ஸயா) இப்படி வேறொருவரித்தனை யபராயம்பண்ணி னொருமில்லை; இப்படி பட்டவர்களுமில்லை. † சூததாயியாய் சுல ஹோவபராயம்பண்ணி வித்ரு வயபுராவ்ஹனன்க்கித்தனையும்வே னும். (ஸாநாவரீஷதாவயநா நிஹதாஸயா) நீயிருக்குமாறி ருக்கும்போது மவர்வேணும்-நீசாமாறு சாம்போதுமவர்வேணும்.

அவர்தாமிங்கே ஸநிஹிதராக வேண்டாவோவென்ன; இத்தாலிங்கே நிற்கிறாரென்கிறான். * ௧. (ஸஸன) “நாடுநீவாகவஸூதி” என்றும் “நாடுநீநாடுதி ஸநெஷவஸூதிவிஷ்ய”

† தரம்-தகுத்தது. ‡ நிலைநாட்டி - ஸ்திரப்படுத்தி. § பசலையை - மஹிமையை. † ஓலக்கத்திலே - கோஷ்டியில். § ஆழிய - ஆழமான டீ நீர்ச்சிறை-அகழி. † உதிர்க்குறையை - ரத்தசேஷத்தை. † ஆததாயியாய் - துர்மார்க்கனாய்.

என்றும்-எப்போதும் பெருமானையே ஊவிக்கையாலே, உருவெளி
ப்பாடாய், தனக்கெப்பொழுதும் ஸுநிஹிதராயிருக்கையாலே, இவ
ரென்றுகாட்டுகிறான். இவனுக்கிதாக்குமுன் அவரோடுவாஸனையில்
லாமையாலும், ஸேஹ வலிவாடையுந் மில்லாமையாலும், சுநி
வராகையாலும் தோற்றுகிறே. பூதிகலிமனான சாரீரனுக்குட்
பட வாஸனையுண்டாகையாலே, “வ்யுக்ஷேவ்யுக்ஷேஹிபஸ்யாரி” எ
ன்றுபார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும் பெருமாளாய்த் தோற்றிற்றிறே.
நாவணந்தானும் ஓ பூசனிலே வாசனைபண்ணிப்பின்பு திருச்சரங்
கள் நெஞ்சிலேபட்டு, “ஸுரநுராவவவாணாநாடி” என்றுநினை
த்துக்கொண்டு பட்டானிறே. * உ. (சுவன) ஸுநிஹிததேஸுவ
நுநாந காவலுஸ்வநியையிறே, சுயஸு-என்பது. இங்கு வு-லியில்
சுடிந ரகூத்தாலும், தேஸகாவலிவ்யுக்ஷுத்தாலும், சுடிநரவி
வ்யுக்ஷுவாலியான சுடிஸுவத்தாலே சொல்லுகிறான். * க. (சு
வன) “சுவநுதேவநுதேவஸுநிநு தஸுநாஸ்யாஸு பூதிஷித்யு”
என்றும்-“உன்னைக்கொண்டென்னுள்வைத்தேன் என்னையுமுன்னி
லிட்டேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இவன் திருவுள்ள மவர்பக்
கலிலே பூதட்டுமாறிக் கிடக்கையாலே, பிராட்டிக் குகொருபோகி
யாகத்தோற்றக் குறையில்லையிறே.

சுவநுநாக்கியவரைப் பெறும்போது நான் பண்ணின விரோ
யங்களை நினைத்து விக்ரகராயிருக்கிறவர் என்னைக்கைக்கொள்ளுவ
ரோவென்ன; * க. (வாஸுஷ்ண) செய்தார்செய்த குற்றங்களை
நினைத்திருக்குமவரல்லர்; பிழையறியாத பெருமாள்காண். * உ. (வா
ஸுஷ்ண) “சுவிஜாதா” என்றும்-“நல்லுநதுவகாராணா
ஸகதிவ்யாதுவதயா” என்றும்-“சுவராபாநவிஜஸநு வுடுஷெ
வகாஸுதேயபாடி” என்றும் கவிபாட்டுக்கொண்டவர்காண். * க.
(வாஸுஷ்ண) பிழையறியாத வளவேயல்ல, “தேரோஷோயடி
விதஸுஸ்யாடி” என்றும்-“குன்றனைய குற்றஞ்செயினும்” என்
றும்-செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளும்படியான உத்தேவாஸு
ஷர்காண். * ச. (வாஸுஷ்ண) யடிவாராவணஸ்யு” என்
றும்-“மஹாகஜாநாரி” என்றும்-பூதிகலிமனெனையிலேயகப்பட

ஓ பூசனிலே - யுத்தத்தில். பூ தட்டுமாறி - நிலைப்பி.
கு ஒருபோகியாக - ஏகபோகமாய்.

உன்னை ருக்மிணைக்கு அழைத்துவிடுவது போகவிடுவதாகப் புகுகிறவர் நீயு மறுக்கலித்தால் விடுவரோ? * ௫. (வாஸுஷாஸு) நீவாஸுஷர்களில் சுயரீனா யிருக்குமாபோலேகான் அவரும் வாஸுஷர்களில் உத்தமராயிருக்கும்படி. * ௬. (வாஸுஷாஸு) “வாஸுஷாஸு” என்கிறபடியே, சுயரீனாகிறான், செய்த குற்றத்தை நினைத்திருக்குமவன். ரீனாகிறான், குற்றத்தைநாளோட்டத்தோடே பொறுக்குமவன். உத்தமனாகிறான், குற்றங்காண்பானேன் மறைப்பானேன் என்று முதலுக்குக்காணாதவன். * ௭. (வாஸுஷாஸு) இப்படி கூடகூலியாத வசூத்தில் அவருடைய ஸாஹ்யவாஸுத்தாலே யுனக்குத்வாஸாநமென்றுநினைத்திரு. * ௮. (வாஸுஷாஸு) அவருடைய கொம்பாலே உனக்குக்கொலையென்று நினைத்திரு.

இத்தாவிவனுக்கிப்படி உவதேஸம்பண்ணும்படியான பிராட்டியினுடைய நீர்மையினேற்றமும், இப்படிப்பட்ட இந்தநீர்மையை யகப்படக் கைதப்புப்படியான ராவணனுடைய வாவஸுஸாஸு முஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. உ௦||

தா த் ப ர் ய ம.

ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தால் துறத்தப்பட்ட காகாஸுரனைப்போலேதிரிந்து அலையாமல் இந்தலங்காபட்டணத்தில் பந்துஜனங்களோடு கூடியிருந்தராஜ்யபரிபாலனம்பண்ணவேணுமென்றும், பரிஜனங்களெல்லாம்போய், துண்டுதுண்டாக வெட்டுண்டு சாகாமலிருக்கவும், எண்ணினியானால், துஷ்டர்களான ப்ரஹஸ்தாதிகளைவிட்டு டேராஷ்போக்யனும்புருஷோத்தமனுமான ஸ்ரீராமனோடு ஸ்நேஹம் பண்ணுவது யுக்தமென்று ராவணனுடைய அநர்த்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத ஸ்தாதேவி அவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறாள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸுாநுரகாணம்-உக - ம் ஸும-க-க - ம் ஸ்லோகம்.

உ. உஹ ஸுனாந வா ஸனி ஸுதோவா நநவத-லே|
தயாவி விவரீதாதே வுலிராவாஸவஜி-கா||உக.

அர்த்தம். உஹ - இந்தலங்கையில், ஸனி - ஸத்புருஷர்கள், நலவிவா - இல்லையா? ஸுதோவா-இருக்கிற ஸத்புருஷர்களை, நா

க் வ்யாபாதனம் - மரணம்.

லூர், சுவதாரிபெக, பிராட்டி, ராவணன் தன்னே நோக்கிப் பி. தற்றின பரப்பைக்கேட்டு கோவக்யுவெவகள் பிறந்து, ஹிதஞ்சொ ன்னால் மீண்டானாகி லங்கிலாகாதென்று விலக்குவாரில்லையோ? அவ ர்களிரங்கும்படி அனுவர்த்தியாமோ? அப்படியிருந்ததுகாண் உன் ஷாபியும் அனுஷாநமும் என்கிறாள்.

இப்பாசிபுக்கு, இப்போது வந்தகுறை என்னென்னில் ; *க.(வ
னோந) - பதங்குணை... போக்கி, ஸாரமல்தரைக் கண்டி
லோமே? *உ.(வனோந) வராத தூய்பிரான வஹஸயலோக
வஜ்ரஃஷுபு ரீபுவரா... வந்துக்களாக்கண்டோமித்தனை. வர
விசுவராய் ஸத்தை... யன்டாக்குகிற ஸத்துக்களாக்கண்டு

‡ புறம்-வெளியில் பட்டங்கு-டேரா. :: சடங்கிகள்-ஆறு
விதமான கர்மங்களை அதுவழிச் செலவர்கள். ‡ பட்டர்கள் - ப்ராமணர்
களிலொருபேதம். ‡ பட்டர்கள்-புஜ்ஞானிகள்.

நேற்று வந்துகின்றாள்; கூடவழிப்பதோ கூடவழியானோவென்று அறிந்தபடியென்னென்ன; *க. (தயாஹி) அப்படியிருந்ததுகாண். *உ. (தயாஹி) ஸ்ரீ ஸாஷ்-திவதீபிலேயாய், இவ்வாழ்த்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணு வதீபுண்டோ? ஸவ-ரோக பூதிவநுமன்றோ? அன்றியிலே, *ந. (தயாஹி) என்று...ஹிடுஹதள...வா-தயா கூடா-என்று...கூடவழியாயென்கிற ஸாஷுத்தக்கு ஹேது சொல்லுகிறார்களாமாம். *ச. “தயாகூடா” அப்படியாகையால்-தயாகூடா என்று - தல

¶ செய்வென்றுநாடி-அழகியதென்றுப்ரீதிபண்ணி. ஃ ஸம்பாதி
பத்தி - நிச்சயம். ¶ விப்ரதிபத்தி - ஸம்ரயம்.

வம் புகூதவராஜிஸி-பாகையாலே கிழ்ச்சொன்ன ஸாபுத்தை
வராஜிஸித்து, கூவவரியாமையா லென்னபடியிறே. அப்போது
கூவவரியாமையாலென்ற ஹேதுஸாபுரா::விஸிஷ்மகாதோலெ
ன்னில்; ஆகாது; புகூதவராஜிஸித்துக்குக்குறையில்லை. புகூ
தந்தான் உகூமென்றும் ஸுஜிஸுமென்றும் இரண்டு. “விவரீதா
தேஸுஜி:” என்று-வகூஜிராணமாயேஸுஜிஸுதையாய் புகூதத்
தைவராஜிஸிக்கையாலொருகுறையில்லை-எங்குனென்னில்; கூவ
ராஜாஸாவஸாபுமாயும், ஸுஜிவெவரீதுஹேதுஸாபு மிருக்
கையாலே ஸாபுராவிஸிஷ்மகாது. தயாஸூசு தனக்குப்பொரு
ளாய் வைத்ததென்னென்னில்; உன்னுடைய கூவராஜிஸித்துக்கு
ஸாபுநமாயிருப்பதொரு ஹேதுவை யுடைத்தாகையாலென்ன
படி.

தயாஸூசு என்று. ஸுஜிஸுத்தை அருளிச்சொன்ன தித்த
னையன்றோ? அந்த ஹேது வேதென்னில்; * க. (விவரீதாதே
ஸுஜி) உன்னுடைய ஸுஜி விவரீதெயாயிராநின்றதே. நஜீ
வரூரத்தைக்கண்டு பவூத வரிஸூரத்தில் வுஷியை அதுமிக்கு
மாப்போலே. தவஸுஜி வெவரீதுசு-என்று-காவுவிஜாகூ
நம் சொல்லுகிறான். * உ. (விவரீதாஸுஜி) ஸாஸுவிஹித
புகூரத்துக்கு விஸுஜிமாயிராநின்றது. * ஈ. (விவரீதா)
வராஜா வராஜிஸுவராஜிஸூசுந் நிஷிஜமாயிருக்க அவை
கூரூங்குளென்று நினைவு நடவாநின்றதே.*ச. (விவரீதாஸுஜி)
“ஸுஜி ஹிஷ்மாயுசு” என்றும்- “ஸுஜிநாயுராஹா
ஷி” என்றும்- ‡ உதாரகஸுஸூசுஷிசுளால் ஸாவநெயுயின்றிக்
கேயிருந்ததே. * டு. (விவரீதா) “ஸுஜிநாஸூசு பூணஸூதி”
என்று-சுநதூஹேதுஸாயேயிருந்தது.*கூ. (விவரீதா) “வரீத
ஸூசிநுஷ்மாசு” என்று-நீளாய், விஹதமான ஷிந்தையுடைத்
தாயிருந்தது. அதாவது- ரூபாஸூநியை உடைத்தாயிருந்ததென்
கை. * எ. (தேஸுஜி) அறிவுடையாரா கூவவரியாதே இருக்

:: அவிசிஷ்டம் - அபிநம், ஒன்று. ‡ உத்தாரக-கடைத்தேற
த்தகுந்த.

கிற உன்னுடைய வுலி. “நீ திரோது வுலிஸுவடுதா யீரோ
 டிக்குஸூலி நபுவம்” என்று ராஜாக்களாகில், வாவமணயாத
 ராய் ப்ராஹ்மயிருக்க, அவையில்லாத வுலி. *அ. (டுகவூலி:
 விவரீதா) ப்ரக்யூராராகுலோ ஹேஷ்ட:” என்றும் - “விவரீ
 தஸ யாடஸூர:” என்றும் - இந்த வுலிவெவரீதூத்தக்குத்
 தகுதியான ஜந்முடைய உன்னுடைய வுலி.

என்னுடைய வுலி விவரீதெயென்று அறிந்தபடியென்!
 நீ கணநூலி யன்றே அறிவதற்கென்ன; *க. (சூவாரவரீதா)
 அதுவுங் காய்க்கூலுமன்றே வென்கிறான். *உ. (சூவாரவரீதா)
 சூவாரமாவது - ஸூ-திஸூதி விவரிதமான வாராஸூதி கிஷா
 டுஷாநம். அது உன்பக்கல் கண்டிலோமே. *ஈ. (சூவாரவரீ
 தா) இது முற்பட இல்லையென்னவொண்ணுது. வரடார வரீதே
 வதா டேராவா டிநாபாரம் ப்ரக்யூலிஸமே. வுலிராவார
 வரீதா-என்றாகின்றும்; வுலியாவது சூஷாரவாராவம். சூவா
 ரமாவது வாவூ காயிகவாராவம். ஆனால் ஸாராநாயிகர
 ணும்கடுமோவென்னில், “யலிநஸூயாதிததரணாகரோதி”
 என்றும் - “ஜாடேதஹீஹாஜேஷ்டஹிபூபூதி:” என்றும் - வுலி
 யையொழிய கரூங்கடாமையாலும், வுலிபிறந்தல்லது, நிலாமை
 யாலும், இவ்விநாவாவஸம்பூதத்தைநினைத்து ஸம்பூதஹாநியை,
 வரீதா-என்கிறது.*ச. (வூலிராவாரவரீதா) வரடாராவஹா
 ரம் காண்கையாலே இதுக்கடியான வுலிகண்டோமித்தனை.
 உன் வுலியில் வரடாவாரமில்லை யென்கிறான். ஆகவித்தால்
 டுராவாரங்கொண்டு டுரூலியைகூடலித்தேன். வுலியைக்
 கொண்டு வுலிஜநகரானஸத்துக்களை கூடவரீதாயென்னுமிடம்
 அதுமித்தேனென்கிறான்.*ஊ. (சூவாரவரீதா) “நெநநஸூரூதி
 ப்ரதவதிவாஸூடவாரிநாரூத:ஜவோஸூரிதா துஷூஷாவஸூ
 டேராவிநகவடே” என்றும் - “சூஸூதிவிவாராநா:” என்
 றும்-பிறந்தவன்றுதொடங்கி ஸகவடேவதென்குலையும்படியிருக்
 கையாலே முதலுக்கிவ்வாஸூயத்தில் சூவாரம் புகுந்தமையுமில்லை,

என்றும் ப்ராமஜாவமேயிருந்தது. * சு. (சூவாராவரிதா) ப்ராம
ஜாவமென்றால் மீமலொருகாலாகிலும் வரக்கூடுமிறே. அங்ஙனம்
றியிலே, சூவாராகுஜோநாவமேயா யிருந்தது. சுத்யூநாவ
மாம்படியென்; ஸ்ரஹாவைநோக்கி தவலெஸ்ப்பண்ணுவதாஸுஃ
நேநோக்கி தவலெஸ்ப்பண்ணுவதாய் ஸஹாராம் பண்ணுற்றி
லன்றோவென்னில்; * எ. (ஸூபிராவாராவரிதா) “ஸெக்தும்
ஹியதூபக்யதிரவஸு” என்று - ஐதகக்வத்தக்கு ஸெக்தும்
ஸவாவமாயிருக்கச்செய்தே உஷஜமென்று சுமிஸுரத்தாலே
ஒன்னு னேவாயிக மாமாப்போலே இவனுக்கும் வெஸுரூர
வயுகூயாயாஹிவேக்ஷபா ஒளவாயிகமாக ஸஹாராம் வந்தே
றியித்தனே; இவன் ஸூபிக்கு ஸஹாராவஹாதி ஸதஃப்ராஹ்மே
என்கிறது. “ஸந்ருஷே கிஸுணாஃ ஸாராஹிபிரிவள கணுலு
ஜோரணு க்ரீவாக்யத ஸாந்: ப்ராஸுபிரிவஸா வீரஸுலி
ஸோஸுரூ | யாஜாஹிவஸு கலஹாயநே தியஸு
வ்ருணு க்ருவ்ருணிக்ருவீதோ ஸாவாதி ஸஹஸுத்ரீவ: சுயம்
கயுதே ” என்று - தவஸுபண்ணி ஸாநுனாயிருக்கிற போதகப்
பட வாராவேக்ஷாஹிஸெயில் ஒருஸுவத்துக்கொருஸுவம்ஜோஷ
கலாஷிதமாய்ஸுவிபுதிவதி பண்ணிற்றிறே. உக.

தா த ப ர ய ம்.

இந்த பாபிஷ்டலங்கையில் ப்ரஹஸ்தன் முதலான பாபிகள்
தவிர பிறருக்கு ஹிதோபதே சம்பண்ணும்படியானஸைப்புருஷர்கள்
இல்லையா? இப்படிப்பட்ட ஸம்பத்தையும், அக்னிஹோத்ர வேதா
த்யயனங்கள் முதலானது களையும் பார்த்தால் ஸைப்புருஷர்கள் இருக்
கலாமென்றே தோற்றுகிறது, ஆனாலும், அவர்களைப்பணிசெய்து
அனுவர்த்தித்திருக்கமாட்டாய் என்று, சாஸ்த்ரோக்தமான மார்க்க
த்தை விட்டு நிவித்தாசாரங்களைப் பண்ணி உன்னையுண்ணைப்போக்க
டிக்கிற உன்புத்தியைப்பார்த்தால் தெரிகிறது. புத்தி எங்கள் கண்
னுக்குத் தெரியாவிடிலும் வர்ணஸ்ரமவிருத்தமான உன்னுடைய
துராசாரத்தால் தோற்றுகிறது என்று ராவணனோடு ஸீதாதேவி
சொன்னாள்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஜோஷகலாஷிதமாய்-இரக்கவேண்டியதோஷம் வந்ததேஎன்று
கலங்கி. ஸு விப்ரதிபத்தி - விவாதம்.

ஸாதிருகாணம், கச - ம், ஸம-ம், கச - ம், ஸோகம்.

உஉ.—ஸா திய- மலுபு னு தயா வு யஸா திரீக்ஷா
ணா க சிவிஞ்ஞவ-பிழ | டிடிஸ விஜாயிவதே
ரபாத்யம் வாதா-தஜம் ஸாதிரு பிடுவா டியஸு || உஉ.

அர்த்தம். ஸா - அந்தஸ்தாதேவி, திரூக - குறுக்காயும்,
உளபு-னு - மேலும், தயா - அப்படியே, சுயஸாடிவி-கீழும்,
திரீக்ஷாணா - பார்த்தவளாய்க்கொண்டு, து - அந்த, சுவிஞ்ஞ
வ-பிழ-மனஸ்ஸுக்கு எண்ணத்தகாதபுத்தியுடையவனாயும், விஜா
யிவதே - வானராஜாவினுடைய, சுபாத்ய-மந்திரியாயும், வாதா
தஜ - வாயுவினுடைய பிள்ளையுமான ஆஞ்சனேயரை, உடியஸு-
உதயபர்வத்திலிருக்கிற, ஸாதிருபிவ - ஆதித்யனைப்போலே, டிடிஸு -
பார்த்தான்.

வ்யா. சுவதாரிசெக. சுஸோகயதிகாஜிமவெதயான பிரா
ட்டி, ராவணபூரிசெககளான ராக்ஷஸிகளுடைய தரநஹ
தூதாடிஸஹவெதயானும், ராஜிவரஹவஸநாதி ஸயத்தானும்,
பூணதூதாடிஸவஸிகநெவெயாய் ஸிஸுவாஸாவி ஸிவா
வஸுஸிதியாய் எழுந்தருளினின்ற ஸுயத்திலே திருவடிகண்டு,
முன்பு பெருமாளருளிச்செய்த வெவெகூணுஜாதங்களை முழுக்கத்
திருமேனியிலே காண்கையாலே, பிராட்டியென்றதுதிரிட்டு, சுதூ
மதிஸஹாஷிக்குல் ஹீதூஸதாநாஸம் பிறக்கும்; ஸஹாஷியா
தேமீண்டில் சுவிதிகவூதாஜெயாகையாலே ஸரீரவிஸூஷம்
பண்ணக்கூடுமென்று, வெந்நூவூகாருணவஸிதிகையாலே தன்
னெஞ்சாலே || தகிபுத்து, கூஸிஸ: † பொறுப்பிப் போமென்று திரூ
யித்து, வாஜேகாபஹதனைக் கீழேவைத்து தான் உநத வுடேஸத்
திலே யிருந்து யாரெபொழியுமாப்போலே, ஸிஸுவாஸாவுக்கத்
தினமேலேயிருந்து “ராக்ஷாஸாஸயோநாஜி” என்றுதொடங்கி: சுயா
ஸரீரத்தை சுஜீதயாரெயாக வலிபுக்க, திரூகாஜிவநதியாலே

|| தர்கித்து - விசாரித்து. † பொறுப்பிப்போம் - ஒப்பும்படி
பண்ணுவோம். ∴ கதாஸரீரத்தை - கதையின் ஸ்வரூபத்தை.

லலமன திருக்கழுத்தை லைதாபுயாலே நஉத்தித்து பிராட்டி
திருவடியைத்திருக்கண்சாத்தினபடியைச்சொல்லுகிறதுஇசூராகம்.

சூராகத்துக்குவாக்யாடும். அவள்திருக்கழுத்தைதிருமருங்
கும்புறட்டி மேலுங்கீழும் பார்த்து மீண்டு மேலேநோக்கிப் பாரா
நின்றுகொண்டு உடியமிரி ஸிவரஸ்யுன லுரூபினைப்போலே
லு-பூவலவிவனான சோரூதாஜனைக் கண்டாளென்கிறது.

*க. (லா) வலுரகூணத்திலே ஸரீரவிபாமாயுவலாயம்
பண்ணினவள். *உ. (லா) சோரீயவரிஹுதித்தொடங்கி உபரிதன
வுதூரநலிவெளையாகையாலே சுதூதம் விஷவெனையாயுள்ள
வள். *ஈ. (லா) அருகே யொருசருசிலே யோசைப்படினும் ஹுதி
யங் (குலைந்து * பறையறையாநிறகுமவள். *ச. (லா) ராவணகர
ஹுதிவெனையான வன்று தொடங்கி செம்பளித்தகண் விழிக்கவறி
யாதவள்.

(திருக்) திருக்கழுத்தை யிருமருங்கும்புறட்டிப்பார்த்தாள்.
விரகாலும் லேஷியாத கழுத்தாகையாலே இப்போது இருமருங்
கும் விபேயமாக்கினாள். நம்முடைய ஸ்ரீவலாயத்தைக்கண்டுமுலை
யெழுந்தார் லுலநம் முலையெழுந்தார்க்குப் பொறுக்க வொண்ண
மையாலே லிமலென்கள் சொன்ன வார்த்தையோவென்று இரும
ருங்கும் புரிந்துபார்த்தாள்.

(உளபூட்டி) ஸவீபு ஹதிகளும் நம்மைப்போலே யகப்பட்டு
பூணதூமா யுவலாயம்பண்ணி மீண்டும் லுலஹுதாக்களை
பூவித்தவர்களாகையாலே, இப்போது நம்முடைய ஸ்ரீவலாயத்
தவிர்க்கக்காக அவர்கள் சொன்ன வார்த்தையோவென்று மேலே
பார்த்தாள். (உளபூட்டி) எழுந்த ஸஜத்தினுடைய முழக்கத்தாலே,
“சூகாஸமாணஸஸு” என்கிறபடியே, ஸஜமாணகமான வாகா
ஸம் செவிக்கினிதாகப் பழுத்துக்கொடுத்த பழமோவென்று பார்த்
தாள்.

ஃ மருங்கு - பக்கம். (குலைந்து - நடுங்கி. * பறையறையாநிறகுமவள் -
யாநிற்கும்-ரக்கையடித்துக்கொள்வதுபோல் சஞ்சலையாய் இருக்கும்.

வகாராடும் ஸஃஸுபாசுமாம்போது வக்ஷுஜாணமான டிமுனா
ரங்கள் சேரச்சொல்லவேண்டா வாகையாலே வறியும் நிர்விக்ஷித
மாமங்களை வுநநிர்விக்ஷணம் பண்ணினான் ஸஃஸுபித்தாலே.

(தயாஸுபஸாசு) அப்படியே கீழும்பார்த்தான். தன் காலடி
யிலே யிருந்து சிலர் ஒருவார்த்தைசொல்ல ஸஃஸாவனை யின்றிக்கே
யிருக்க கீழேபார்க்கைக்கு உவவதி சொல்லுகிறது தயாஸுபம்.
முடியும் ஹோஸுதங்களுக்கும் சொல்லக்கடவதாக முற்படவே கம்
பித்தார்கள். அந்த வாஸனையாலே பார்த்தான். (சுயஸாசு) தன்னு
டைய கேஸாதிஸயத்தைக் கண்டுஆச்சி தன் வயிறெரிச்சலாலே
சொன்னாளாவென்று பார்த்தான்.

(சுவி) மீண்டுமேலேபார்த்தான். கீழேசொன்னவற்றுக்கு ஸ
ஃஸுபமானாலாவென்னில்; நிர்விக்ஷாணா-என்கிற மேலோடு வடி
யாது கண்டதுகீழேயில்லாமையாலே;

(நிர்விக்ஷாணா) என்கிற வறுநாத்தாலே ஸாடிஸாதிஸய
மாக வைத்தகண்வாங்கிற்றிலனென்கிறது. நிர்விக்ஷாணாடிடிஸு
சுபம்.

(சுடி) என்கிற வடிம் திருவடியினுடைய ஸுராந ஊவத்தை
யுஞ்சொல்லுகிறது.

(சுவிஷ்ணுஸுபிடி) திருவுள்ளத்தி லிடமுடைமை திருமேனி
யிலே நிழலெழுகை.

(டிடிஸு) ஸஃஸு டுடிஸு நாடிஸுயாஸு மெல்லம்போம்படி ஸ்ரீ
சுடாசுத்தாலே வறியமாகப்பார்த்தான்.

(விஜாயிவகேசுராசுடி) டுடிஸுநாடிஸுயாஸு மெல்லம்போம்படி ஸ்ரீ
கீழேயிருந்தானொருகேணி யென்னுமிடத்தை அவன்தானாயிருந்த
விரும்புக்கோட்சொல்லிக்கொடுத்தது யாவனொருவனாலே ஹோஸு
ஜாவினுடைய விஜாயிவசுடிமும் தன்னுடையவிராசுடிமும் பெரு
மானுடைய ஸுடிசுடாசுத்தினாலே யுண்டாக்கப்பட்டது அவனை.

(வாசுதாசுடிஸு) கணமகஸுரனெயானபிராட்டிக்குத்திருவடி.
திருமேனிபொறுப்பித்தபடியாலே, ஸுடிதென்றற்கன்றென்கிறான்.

(ஸவித்ராவ) பூதிவக்ஷங்கண்டு வெருவும்படி வீரமும் புறப் பட்டுப்பரம்புகையாலே, சுதூகரத்திலாடித்துணைப்போலென்கிறான். மகனென்று சட்டையிட்டுவாராதே காற்றுத்தானேவந்ததாகில் கண் வைக்கவொண்ணாதே.

(உடியபலு) சுமலதோவவெ. பழைய வாடித்துணைப்போல ன்றியிலே உடியயிரியிலே உடித்து ராவணனு க்கஞ்சிச்செல் லாகில்லாதே உடியயிரியிலே காலுன்ற வல்லானொரு சூடித்துணைப் போலே டிபுடிபுடிஞ்சொல்லலாம். உஉ.

தா த் ப ர் ய ம் .

ராவணனால் நியமிக்கப்பட்ட ராகுஸஸ்தீரகனினால் செய்யப் பட்டபாசையை ஸஹிக்கமாட்டாமல் ப்ராணனை விட்டுவிடுவதில்நிச் சயித்திருக்கிற ஸீதாதேவி, சிம்சபா என்கிற மரத்தின் மேலிருந்து காதுக்கினிமையாய்சொல்லப்பட்ட ராமகதைகளைக்கேட்டு, தனக்கு ஆச்வாஸம்பண்ண பெண்கள் வருத்தமறிந்த திகங்களைகள் வந்தார்க ளோவென்று திக்குக்களையும், ஸ்வர்க்கத்தில் நின்றுமிறங்கிவந்து சசி தேவி சொல்லுகிறாளோவென்று மேல்புறத்திலும், தன்தாயாரான பூதேவியோவென்று கீழும் பலதடவைகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, ஐந்தாம் முதலான கூவ்யாகரணம் அதிகரித்து மகாபுத்திமானாயும்; தன் ஊழைறியினால் ஸுக்ரீவனுக்கு ஸ்ரீராமனோ ஸ்நேஹம்பண்ணி வைத்து போன ராஜ்யத்தைக்கொடுப்பித்து ஸமஸ்த கார்யங்களையும் நிர்வஹிக்கிற மந்த்ரியுமான ஸ்ரீ ஆஞ்சனேயரை, இருளைப்போக்கடிக்கிற இளம்கதிரவனைப்போல் பார்த்தான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவழகளேசரணம்.

ஸுஹ்ரகாணம்- ௩௮ - ம் ஸௌக்யம்- ௩௩ - ம் ஸ்லோகம்.

2௮.- ஸ வித்ரா உ வரித்து ஸு-ரொ ஸ ஸ ஹேஷி-ஹி: |

சீ-ந ஹோகாந ஸ-வரித்து த ஹேவ ஸரணம் மக: ௨௩.

அந்தம். ஸு - அந்தகாகாஸுரன், வித்ரா- தகப்பனாலும், ஸஹேஷி-ஹி: - மஹர்ஷிகளோடு கூடியிருக்கிற, ஸு-ரொ ஸ - தேவர்களாலும், வரித்து: - விடப்பட்டவனும், சீ-ந - மூன்றுக ளான, ஹோகாந - லோகங்களை, ஸ-வரித்து - நன்றும் திரிந்து, தஹேவ - அந்தஸ்ரீராமனையே, ஸரணம் - உபாயமாக, மக: - அடைந்தான்.

பூ. சுவதாரிவெ. “சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலைநீண்டவத்திரமேகொண்டெறியவனைத் துவகுத்திரிந்தோடி வித்

தகனேயிராமாவோ நின்னபயமென்றழைப்ப” என்கிறபடியே, பிராட்டி திறத்திலே திரக்கழிய வவராயத்தைப்பண்ணி வாவராயனான காகத்தைக்குறித்துப் பெருமாள் ஸ்ரீஹாஸத்தை ஸ்ரீயோயித்தருள, அவனு மதுக்கஞ்சித்தனக்குப்புகலாமிடமெல்லாம் போய்த் தட்டித்திரிந்து போக்கற்று, எங்கும் போய் கரைகாண தெறிக டல்வாய் மீண்டேயும் வங்கத்தின் கூம்பேறு மாப் பறவையாய், விஷு வோதமான பெருமாள் திருவடிகளிலே வந்துவிழுந்த படியைச்சொல்லுகிறது.

* க. (ஸு) ஸாவராயர் பிழைகளைப் பொறுப்பிக்கைக்கு வுரூஷகார ஹுதெயான பிராட்டித்திறத்திலே சுவராயம் பண்ணி நேராக வயு னுயிருக்கிறவன். * உ. (ஸு) ஹாமவதாவ வாரம்பண்ணி, நகூரோச்சி லக்காயிருக்கிறவன். * ஈ. (ஸு) வரூ வுரூஷாரூத்தைவிட்டு, “ ஹகூராயீவலிஹோஜந ” என்று - ஹூஷு-வுரூஷாயு-த்தைப்பற்றி அருநாகத்தழுந்தும் பயன்ப டைத்திருக்கிறவன். * ச. (ஸு) சுவராயம் பண்ண ஸகூலித்த போதே டேவகூம்போய் காகமாய் ஸுரூவஹாநி பிறந்திருக்கிறவன். * ரு. (ஸு) “ நவெஸுரூயிரெ ” என்கிறபடியே, ஸூஷு-வாவராயன யுதிரக்கையனுயிருக்கிறவன். * கூ. (ஸு) ‘ யரூ னூரவரூ ’ என்று-இதுக்குமுன்பெல்லாம் † பொதும்புகளிலே அடங்கி வாழ்ந்து இப்போது சுவராயம் பண்ணினபடியாலே, “ வவநஸூ மதளஸு ” என்று - ஸூகாஸத்திலே காற்றுப்போலே திரிகிறவன். * எ. (ஸு) “ வஸு-ஸுவிதாஹிஸராவவ ” என்று- * நிர்-வாயி கவஸுவாயிருக்கிற பெருமாள் கைவிட்டபடியாலே ஸோவாயிக வஸு-க்களும் கைவிடும்படி யிருக்கிறவன்.

ஸோவாயிகவஸு-க்கள் கைவிட்டபடிபெய்ந்துவென்னில்; (வித்ராஅவரரிதுகூ ஸு-ரெஸு ஸூஹவி-ஹி) க்கொண்டான் ஃ வினிலைக்கண்டார்வினித்து அடையக்கைவிட்டார்கள். உன்மனிதர் புறமனிதரென்றும் வாசியுண்டோவென்னில்; * க. (வித்ராஅவ

† பொதும்பு-பொந்து. * திருபாதிக-ஹேதுவில்லாத. க் கொண்டான்-ஸ்வரமியான ஸ்ரீரமன். ஃ வினிலை-கோபத்தை.

ரிதூகூ) முற்படஉன்மனிதர் கைவிட்டார்களென்றது. * உ. (வித்ராவவரிதூகூ) ப்ரஹ்மஸூத்ரதார்த்தமுடுக்கிபடியாலே பெற்றதகப்பன் ருக்ஷிக்குமோவென்று அங்கேறப்போனான்; அவனுங்கைவிட்டான். தெத்ரோகூராயிவதிபா யிருக்கிற வவன் கைவிடுகைக்கடி யென்னென்னில்; * ஈ. (வித்ரா) “ஐத்ரோ தேஹேத்ரஸாநாபகோவா” த்ராதாநஸகூர யுயிராபைய்யு” என்று - பெருமான் முனிந்தவர்களை ருக்ஷிக்கைக்குத்தனக்கு ஸத்தியில்லாமையாலே கைவிட்டான். அன்றிக்கே, * ச. (வித்ராவரிதூகூ) ஹிதவரானபடியாலே இவன்செய்தவவிநயத்துக்கு அத்தனையும்வேணுமென்று கைவிட்டானென்றுமாம். * டு. (வித்ரா) அன்றிக்கே, ஐத்ரேஸ்யுரான தன்னை மெஸ்ஸுரானுக்கினை நாச்சியாராகையாலே, அந்த க்ருதஜெதெயாலே அவ்விஷயத்திலே சுவராயம் பண்ணினபடியாலே கைவிட்டா னென்றுமாம். * சு. (வித்ரா) அன்றிக்கே, “ஸத்ரோஷாநேவதோகாநாவிதா” என்றும்- “தேவதேவாஹரிவிதா” என்றும்-ஸகம ஜமஸவிதாவான பெருமான் கைவிட்டபடியாலே, இவன் விதாவுங் கைவிட்டானென்றுமாம். * எ. (வித்ரா) அன்றிக்கே, “விஷ்ணவாதுக்ஷராமஹ” என்று. சதேவக்ஷித்தவன் சுவதாராஹவ்யுத்தையறியுமவனாகையாலே. வுத்ருஸேஹத்திலும் ஐத்ருஸேஹங்கன விபதாகையாலே கைவிட்டானென்றுமாம். * அ. (வித்ரா) அன்றிக்கே, பெருமானாலேதன்குடியிருப்பும்பெற்று வரிவவமும் தீரத்தேடுகிறவனாகையாலே அவ்விஷயத்திலே சுவராயம் பண்ணின படியாலே கைவிட்டா னென்றுமாம். * கூ. (வித்ரா) அன்றிக்கே, “ரோஜிபாஸ” என்று - தன்னை மமவசுவரூஜமாசு சுநலநிக்கும் ஜாநவானாகையாலே மமவசுதேவாஹி யென்று கைவிட்டானாகவுமாம்.

கைவிட்டபடி தான்மேலெழுவோவென்னில்; (வரிதூகூ) தோகயாரெத்ருக்காக வின்றிக்கே வுஜிவரூக மாகக்கைவிட்

டான். (வரிஞ்சு) இவன் தன்னளவனறிக் கே யிவனைச் சூழ்ந்த ஹாரூ வா-தூடிகளையுமகப்படக் கைவிட்டான்.

ஹிதவரஞ்சையாலே இவன் கைவிடுகிறான்; ப்ரியவரெ யான தாயார்செய்தபடி யென்னென்னில்; ஹாரூத்தாலே யவனும் கைவிட்டாளென்கிறது. ஹாரூநக்சுஸூ-ஹாயகம். இவன் கைவிடு கைக்கடி என்னென்னில்; “வீதாநாரீஜ நஸூரஸூ யோமடுகூபி விபாஸூதி” என்று-பெண்டிறத்தார்க்கு ரகூபெசையான பிராட்டி டுதித்திலே சுவராயம் வண்ணினபடியாலே கைவிட்டான். (ஹி) ஹாரூஹவரிஞ்சு. “கூபிதாஸூரூகாநாடூ” என்று - ஹாரூ ஹாரூதாவான பிராட்டி கைவிட்டபடியாலே இவன் ஹாரூ வுங்கைவிட்டான்.

இவனிப்படிக்கைவிட்டவள வில்புறம்புகலாநுருண்டோ வென் னில்; * க. (ஸூரெ) ஹாரூதீயரான ஹேவர்கள் பக்கவிலே சென் றான்; அவர்களும் தள்ளினார்கள். இவர்கள் தள்ளுகைக்கடி யென் னென்னில்; “கூபிஸூதி ஹேவாரூஜாதாரூஷஸூஸூய-மே” என்று - பெருமாள் கண்ணிவந்தால் ஹயப்படுமவர்க ளாகையாலே கைவிட்டார்கள். * உ. (ஸூரெ) கல்விட்டுக் கொட்டினுஞ் சாவாமைக்கு ஹேதவாநம் பண்ணினவர்களாகையாலே, பெரு மாள் திருச்சரத்தாலே முடிந்து போகிறோமோவென்று ஹயத்தாலே கைவிட்டார்களாகவுமாம். * கூ. (ஸூரெ) ஹேவெ. “விஷ- ஹிவாரூஹேவா” என்று-கூகூவிவூகூதினாகையாலே பூகூ கூவிவூன விவனைக்கைவிட்டார்களாகவுமாம்.

வலவ-ஹவெஸூக்கு ஹாரூதீயரான ஹேவர்கள் கைவிட்டா ர்கள்; இப்போதைக்கு ஹாரூதீயங்களான வகூதிஞ்செய்தபடி யென் னென்ன; ஹாரூத்தாலே வகூதிஞ்சுங் கைவிட்டனவென்கிறது. அவை கைவிடுகைக்கடி யென்னென்னில்; “வகூதிணாவியா ஹே ஹூஹிதாநகூவிநூ” என்றும்-“பறவையின்கணங்கள் கூடுதிறப்ப” என்றும் - வகூதிகளும் பெருமாள் பக்கவிலே வகூ

வாசிகளாகையாலே கைவிட்டன. அன்றியிலே, “பறவையரையா” என்றும்- “புள்ளரையா” என்றும்-தங்களுக்குநியாமகனான பெரிய திருவடிநாயனார்க்கு வெறுப்பாமென்று கைவிட்டன வென்றுமாம். அன்றிக்கே, “அன்னமாயன்றங்கருமறையத்தான்” என்றும்-“அன்னமாய்தூல்பயத்தார்க்கு” என்றும் - தங்களுக்குக் கெல்லாம் கதிடிலு ராயிருப்பதொரு வகிவிசேஷத்துக்குக் குற்றஞ்செய்தபடியாலே வஜாதியங்களெல்லாம் கைவிட்டன வென்றுமாம். அன்றிக்கே, ழுவிஷு^ணபவடித்தைப்பற்றித்திரிகிறவையாகையாலே பெருமாள் திருவடிகளிலே சுவராயம் பண்ணினானென்று கைவிட்டனவாகவு மாம்.

இவையிப்படிச்செய்தால் சூந்யஸம்ஸுப்யாய நரான ஜிவிகள் செய்தபடியென்னென்ன; *க. (ஸஹிவாஷி-ஹி) டேவர்கள் கைவிடு கிறவிடத்திலே ஜிவிகளோடொக்கக்கைவிட்டார்க ளென்னும்படி விட்டார்கள். யாதிடகரனவிவர்கள் கைவிடுகைக்கடி யெனென் னில்; ஜிவிகளாகிறார்காவல்லர்கள். ஹிவாஷி-ஹிகளாகிறார் டி-லாக்கா ணவல்லர்கள். அதாவது-இத்தால் நாமிவனைக்கைக்கொண்டால் இவ ன்தானு மிவனோடு ஸம்ஸயித்தநாமும் நசிப்போமென்றும், நாமக்கைவிட்டால் இதொரு சநந்யதையே யென்று பெருமாள் தானே யிரங்குவரென்றும் அவ்வளவுஞ் சொல்லக்காண வல்லவர்க ளாகையாலே கைவிட்டார்கள். (ஸஹிவாஷி-ஹி) “யோ விஷு^ண ஸதகம் டேஷி^ண தம் விஷு^ணர டிஷு^ணரே தஸு” என்று- ஹவ^ணவ^ண ஹி^ண விகள் ஹ்ணா^ணஉரென்றறியுமவர்க ளாகையாலே, “ஹ்ணா^ணஉ^ணவகி ணா^ணகாகு” என்கிற ஹ்ணா^ணஉன் இங்குப்புருரலாகாதென்று கைவிட் டார்களாகவுமாம். (ஸஹிவாஷி-ஹி) ஜிவிகளாகிறார் கேவலம் ஹ வ^ணவ^ண ஹி^ண ஹி^ண மறியுமவர்கள்; ஹிவாஷி-ஹிகளாகிறார், “ஹ்ணா^ணஉ^ணமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்கிற இந்த வைவல முணர்ந்திருக்குவர்கள். ஹகையாலே, ஹ^ணஹ^ணஷ^ணகா^ண விஷயத்திலே சுவராயம் பண்ணினபடியாலே கைவிட்டார்களாகவுமாம்.

இவர்களிப்படி கைவிட்டது அவன் தங்கள் பக்கல் வாராமையோ வென்னில்; (தீநுதோகாநு ஸ்வபரிசு) இருந்தவிடந்தோலுஞ் செல்லச் செல்லத்தள்ளினார்களென்கிறது. (தீநுதோகாநு) “அனைத்துலகுந்திரிந்தோடி” என்கிறபடியே, கண்ணுக்கெட்டின விடமெல்லாம் போனான். (தீநுதோகாநு) ஹிஜ்ரிக்கிஷ்ஷுமடங்குகளாகிற டேஸுமடையத்திரிந்தான்; ஹிஜ்ரியெங்குந் தட்டித்திரிந்தவளவில், லிஷ்ஷி-ஹிஜ்ரி வரிசுக்- என்று - லிஷ்ஷி-ஹிஜ்ரி கைவிட்டார்கள். சுஹரிக்கிஷ்ஷுமடையத் தட்டித்திரிந்தவளவில் லிஷ்ஷி விஷ்ஷுக்களும் டேவர்களும் கைவிட்டார்கள். (ஸ்வபரிசு) ஒருகாலத்தித்திரிந்தவிடத்திலே ஒன்பதுகால் தட்டித்திரிந்தான். அகமுடையவர்களியாதபடி கைப்புடைகளிலே ஒதுங்கிக்கிடப்பதுஞ்செய்தான்.

இப்படித் திரிந்தவிடத்திலே மேல்செய்த தென்னென்னில்;
* க. (தலேவ ஸுரணம் மகி) இவன் தஞ்சமென்று ஹிஜ்ரித்துப்போனவர்களிலுங்காட்டில் கொல்லநின்றபெருமாள் முகந்தானே குளிர்ந்திருந்தது; அவர் தம்மையே பற்றினான். * உ. (தலேவ) “யஹிவா ராவணஸ்யு” என்று-ஸுரணாமதனான விஷ்ஷணனுக்கு ஸ்ராவணமும் பண்ணினவனே விரும்பக்கண்டவரானவர் தம்மையே பற்றினான். * ஈ. (தலேவ) “ஸுரணாமதவது” என்று - ஸுரணாமகிக்கெல்லையானவர்தம்மையே பற்றினான். சுஸுரணாரானவர்களைப் பற்றித்திரிந்த நெஞ்சாறல்தீர ஸுரணாகுஸுரணாரானவர் தம்மையே பற்றினான். * ச. (தலேவ) “தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்று-பிராட்டியேகுற்றஞ் சொல்லிலும் மன்றாடி யேறிட்டுக்கொண்டு, ரக்ஷிக்குமவர்தம்மையே பற்றினான். * டி. (தலேவ ஸுரணம் மகி) ஸுரணாமதனான ஹிஜ்ரியும் ஸுரணையுங்காட்டிக்கொடுத்தவர்களைப் போலன்றிக்கே, “ஹிஜ்ரியுவி” “நது

ஜெயஸ்” என்று-ஹோஷமே பிபற்றசாகக்கைக் கொள்ளுமவர்தம்மையேபற்றினான். * சு. (ஸராணம்மக) உவாயவாயுபற்றினான் லன்; கண்டவிடமெங்குந்தட்டித்திரிந்தவனாகையாலே, கால்முறிந்து ஒதுங்கநிழல்தேடிவந்தான்; அவ்விடம் நிவாஸவ்யக்ஷமாயிருந்தது. அல்லது, “ஹஜேநிவதித்ய” என்று - தறையிலே தலையும் மடியிலே காலுமாய் விழுந்தவன் ஸராணாமதி பண்ணி னான்நிறே.

இத்தால் ஸராணன் ரக்ஷிக்கைக்கு முதல் ஸவராயஹியி ஷ்டெத்யும் ஸநநுமதிசுமம்சொல்லிற்றயிற்று, உங்.

தா த் ப ர் ய ம்.

இந்த்ரனுடைய பிள்ளையான ஜயந்தன் காகாஸரனாய் சித்திர கூட பரவதத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிற லீதாபிராட்டி திறத்தில் மஹாபராதத்தைப்பண்ணி, ஸ்ரீராமன் ஒருதர்பத்தை பரம்மாஸ்த்ர மாயபிமந்த்ரித்து விட்டவாறே அது அவனைத்துறத்த, பூமி, ஆகாசம், ஸ்வர்க்கம், இந்த மூன்று லோகமெல்லாம் திரிந்தும், ஹிதபர னை தகப்பனாலும், ப்ரியபரையான தாயாலும், ஸஜாதியான தேவதைகளாலும், பக்ஷிகளாலும், தார்மிகரான ருஷிகளாலும், அனேகமதடவை உபேக்ஷிக்கப்பட்டவனாய் வேறுகதியில்லாதவனாய் சரணாகதவதல்ஸரான அந்த ஸ்ரீராமனையே சரணமாக அடைந்தான்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—:—

ஸாஹரகாணம், ஸு - ம் ஸம - ம், ஸ - ம் ஸோகம்.

2௨.—ஸக்யோராக்ஷஸராஜேஜே. சுருஷ வநம் 22 |

ராஜிஹஸ்ய டிததஸ்ய வாநரஸ்ய விஸேஷக: || உச.

அர்த்தம். ராக்ஷஸராஜேஜே - ராக்ஷஸராஜாக்களுக்கு ஸ்வா மியே! விஸேஷக: - அதிகமாய், ராஜிஹஸ்ய - ஸ்ரீராமனுக்கு கிங்கரணை, டிததஸ்ய - தூதனை, வாநரஸ்ய - குரங்கான, 22 - என்னுடைய, வநம்-சொல்லு, ஸக்யோ-யதார்த்தமாய், சுருஷ-செய்,

வ்யா. ஸவதாரிபெகெ. “ஸாஜாத லேஸ்யகி ஹிஸாய-ஸா ஜே” கொந்தாரைக்கண்டா லய்யோவென்றும் ஸஸ்ப்ரக்யகியாகையாலும், “யஜீஹஸ்யகி-ஹிஸாயக்யகி:” என்று-வரலேகாருணிக

ரான பெருமாளடிமை யாகையாலும், ராவணனுடையவந்தூக் கண்டு அவனுக்கு ஹிதோவபேசும் பண்ணுகிறான்.

*க. (ஸூத்ர) ஸூத்ரவக்ஷத்தில் நின்று வந்தவிவன் சொல் லுகிறவார்த்தை ஸ் விபுலுக்ருகாமென்று நினைத்திராதே. உண் மையென்று நினைத்திரு. * உ. (ஸூத்ர) ஸுபெஷுக்ருகாமபு. சிறிது நாளொருபடியாய்பின்னை வேறொருபடியின்றியிலே ஒருபடிப்பட நடக்குமென்று நினைத்திரு. * க. (ஸூத்ர) வெறுமுனக்கே யன் றியே எங்களுக்கும்காஸுமாகையாலே பொய்யாயிராதுகான். * ச. (ஸூத்ர) ராஜோஷியில் வாஸுபெஷுயாலே நான் சொல்லுகிறது ஸூத்ரமாயல்லது இராதுகான். வார்த்தையிலேபொய்யில்லையாகிலும் சுநவீதிதமாயிருக்குமோவென்னில்; * ரு. (ஸூத்ர) “ஸூத்ரஹி தஹிக்ஷேபாஹி” என்கிறபடியே, ஸூத்ர ப்ராணிகளுக்கும் ஹிதமாய் காணிருப்பது.

நாட்டார்க்கு ஹிதஹி சொல்லப்போந்தோமோ வென்ன; * க. (ராக்கூலராஜேஜ்ய) இத்தனைபேருக்குக்கடவனுஷனுக்கு அவர் களுடைய ஹிதஹிசெய்யவேண்டாவோ? அன்றியிலே, * உ. (ராக்கூ லராஜேஜ்ய) இப்படிக்கொத்த உண்மையான வார்த்தைகேட்டன் றே இவ்வையுரையு உனக்குண்டாயிற்று. * க. (ராக்கூலராஜேஜ்ய) அளவுபட்ட வெஸுரையுமன்றேஉன்னையுரையு. நாட்டில் ராக்கூல ராய்ப்பிறந்தார்க்கும் ராஜாக்களாய்ப்பிறந்தாடொல்லார்க்கும்மேலா னவனன்றோ? ரீ. * ச. (ராக்கூலராஜேஜ்ய) ராக்கூல ராஜாக்கள் தான் உன்காலிலே விழும்படியாகவன்றே உன் பெருமையென்றாக வுமாம். * ரு. (ராக்கூலராஜேஜ்ய) “ஹிவரஹிஸுரோ” உதே. ராக்கூலராஜாக்கள் வெஸுரையுஹி; ஹிவரஹிஸுரையுஹி.

நம்மையிப்படிஇப்போதுஉவஸூகாசிக்கிறதென்னென்ன; * க. (கூஸூஷு) நான்சொல்லுகிற வார்த்தையை சுநவீதிப்பாயாகவே ணும். * உ. (கூஸூஷு) செய்வேனோ தவிரவேனோ வென்று விவா ரித்தால் தவிர்த்தல் செய்யவொண்ணது;பத்தும்பத்தாக வநவீத்க

ஸ் விப்ரலம்பம்-வஞ்சனை. ௦ உபஸ்ஸோகிக்கிறது-ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறது.

வேணும். * ஈ. (ஸத்ஞாகுருஷ்ட) ப்ரஹ்மவாழி ஸ்வக்ஷம்ல்ல
னிவன்; வரவக்ஷ்ய வவ்ரிஷ்டாழி ஜாதாவல்லனிவன்; ஒருகுரங்கு;
ஆகையால் சுநாவமென்று நினைத்திராதேஎன்றான். உண்மையாகச்
சொல்லுகிறவார்த்தையை நீ இசையவேணும். * ச. (நாக்ஷர ரா
ஜேந்த்ர குருஷ்ட) உன்கீழே யொதுங்கின ப்ராணிகளை ரக்ஷிக்கு
ம்போது இத்தனைபும் செய்யவேணுங்காண்.

இப்படி செய்யச் சொல்லுகிறதானே தென்னில்; * க. (வஹந்) நான் சொல்லுகிறவார்த்தையை. * உ. (வஹந்) “சுரூப
வக்ஷிதிவஹந்” என்று - பாசுரப்பாப்பற்று சுரூபமுமான வார்த்
தையை. வஹந் குருஷ்ட-என்றாகின்றும், நீ சொல்லுகிற பாசுரத்
தை நான் கூடவாழிக்கவோவென்ன; * ஈ. (வஹந்) வாந் வுர
வாரமான வுத்தியல்ல; அந்த வாக்ஷ்யவிவாடி வுத்தை.

யாருடைய வாக்ஷ்யவிவாடிமென்ன; * க. (22). யஜ்ஞா
க்ஷாழி வார்த்தைபோலே ஐவகரமாகையின்றியேவரஐவாவஸ
ஸிஷ்டுவான வென்னுடைய வார்த்தை. * உ. (22) முன்பு சுரோ
கவநிகையிலே வானையுருவி பிராட்டியை நவியப்புகவற்றை யகப்
படக்கண்டு காருப்பாட்டாலே யதைப் பொறுத்துப்போந்தவென்
னுடைய. * ஈ. (22) “சுஹாராவஜேஹாவ்யப்து” என்றும் -
“யஜ்யஜ்ஞாநவவாவாஸ்யாக்ஷ” என்றும் - “வாநஸுலோஉவி
த்யாக்ஷராவ:” என்றும்-உன்னுடைய யோமுதையைக்கண்டு
சூஸுரூப்பட்டும் உன்னுடைய சுநதூட்டத்தைக்கண்டு வெறுத்து
மிருக்கிற வென்னுடைய. * ச. (22) ஸ்ராவாக்ஷாக்களுக்கும் ப்ராண
ஹிதனை வாயுபாசுராயைவைத்து, நீ கூடகவிக்கும் வக்ஷத்தி
லுன்னுடைய ப்ராணஹிதியைச்சொல்லுவேனோ? * ஈ. (22)
வெந்நுவுராகரணத்தை யயிகரித்து சூழிதூபிஷ்டாயம் வுஸி
க்ஷிதனை வென்னுடைய வார்த்தையும் பொய்யாமோ? * க. (22)
“விஜாயிவருதாராக்ஷ” என்று-காட்டாசனான ஹாராஜையு
மகப்பட விடேற்றும்படி யொரு ராஜாவுக்கு ஹேயானவென்னு
டைய வார்த்தையும் பொய்யாமோ?

உன்னைக் கண்டுவைத்தன்றே நான் வுடுந் ஹிக்கிறதாயிருக்க, லீவவநடி-என்று-இதொரு ஹேதுவாய்ச்சொல்லுவா நென்னென் னில்; வாநருமான வாகாபமுனக்கு வாரீரநுமாக விருந்ததாகில் என்வார்த்தை விஸஸநீயமாகைக்கு ஹேதுக்களைச் சொல்லுகி றேன். (ராஜீஷாஸஸு ஐ-உதஸு வாநருஸு விஸேஷ-உ) இவற்றி லோரொன்றே போரும்; இவை மூன்றாகாமுடைய வென்வார்த்தை பொய்யாகாதுகாண். (ராஜீஷாஸஸு ஐ-உதஸு வாநருஸு) என்னு டைய வாஷகம் முப்புரிபூட்டியன்றே றுவீருக்கிறது. (விஸேஷ-உதா ராஜீஷாஸஸு) பொய்சொல்லாமைக்கு நானேபோரும்; விஸேஷி த்துப்பெருமானடியானும் பொய்சொல்லுமோ? *க. (ராஜீஷாஸஸு) “ராஜோலிந-பாஜிஹாஷதே” என்றும்-“வத்யுவாஜீவராவவ” என்றும்-வத்யுவாஜியான பெருமானோடே வாவணைபண்ணினவென் வார்த்தையும் பொய்யாமோ? *உ. (ராஜீஷாஸஸு) “ருயதீ-திரா ள” என்று - எல்லாரோடும் பொருந்துகிற பெருமானடியானாயிருக் கிறநான் வெறும் வார்த்தை சொல்லுவேனோ? *ங. (ராஜீஷாஸஸு) “யஜிவாராவணஸ்யஸு” என்னும்படியான பெருமாள் திருவுள்ள மறியுமென்னுடைய வார்த்தையன்றோ? *ச. (ராஜீஷாஸஸு) நானிங்கே பொய்சொன்னேனென்று பெருமாள் கேட்டருளினால் என்னைத்தலையைச்சிலாத்து விலங்கிடாரோ? *ரு. (ராஜீஷாஸஸு) ஏதேனுமாக வரோவடிசம்பண்ணி சூவாஸுபடிம் திருஹிப் பார்க்குத் திருநாமமபோலே வேண்டியிருந்ததிறே.

இப்படி யுரிய வடியினுயன் னுயன்பக்கல் பரிவாலே புரட்டிச் சொல்லுகிற வார்த்தையை மெய்யென்றிருப்பேனாவென்ன; *க. (ஐ-உதஸு) இப்படிக்குரிய வடியானையாகிலும் ஏறிட்டுக்கொண்ட வயிகாபத்துக்கீடாக நடக்கவேண்டாவோ? *உ. (ஐ-உதஸு) ஐ-உத னாவான், அத்தலைக்குப்பொருந்தவார்த்தைசொல்லி ஸாரீதினைவைத் தலைக்கட்டுமவனிறே. அப்படிக்குன்னேடுகுளிரவார்த்தை சொல்லிப் பிராட்டியைக் கொண்டுபோகவந்த வென்னுடையவார்த்தை. *ங. (ஐ-உதஸு) ஐ-உதனாவா னக்குச்சொன்ன வார்த்தையை ரிங்கே

* உரிய-தருத்த. * நாயன்-ஸ்வாமி. † பரிவாலே-ஸ்நேஹத்தால்.

சொல்லி யிங்குச்சொன்ன வார்த்தையை யங்கேசொல்லி யய்யாநூவா
டியா மத்தனை போக்கி, இட்டுச்சொல்லுவானோ? * ச. (உ-தவ்வு)
அங்குகட்டின ஒலத்தாலியை யிங்கேபொகட்டு யிங்கேகட்டினவோ
லைத்தாலியை யங்கேபொகட்டுத்திரிகிறவெனக்குமொரு களடியுமு
ண்டோ?

[illegible]

ஆகவித்தால், சிபிஐவும் ஸ்தூடீ-என்று, “வாதமா மகன்” என்
கிறபடியே, டீடிவீயோ நிஜமான வென்வார்த்தை பொய்யாகாதென்று

§ நலிந்தார்கள்-கஷ்டப்படுத்தினார்கள், § கோக்குகக்கு-காப்
பாற்றுசுகக்கு, § நாடோடியான-ஸ்திதியில்லாத, § அபதாநங்களை-
பூர்வகதைகளை.

லாபி நயவதும்சொல்லி, விசேஷதேதா ராஜிவாலவது உ.கவது
வாநரவதுவதும்வடகு-என்று. ஐஜுக்களானபெருமாளடியனுவது,
உதாரவாழியான உ.கவது;இட்டுச்சொல்லுகைக்கடியானவிவே
கமில்லாத திருக்காவதாயிருக்கிற வென்னுடைய வார்த்தையன்
றேவென்றுவிசேஷதேதா துக்களையுஞ்சொல்லி, நீதானொருபெரியா
னொருத்தனுமாய் உனக்கு ரகசியமான குழைச்சரக்கு முண்டா
யிருந்தது; ஆனபின்பு, நான்சொன்னபடியே கூடவழிக்கப்பாராயென்
கிறான்.

உச.

த ர த் ப ர் ய ம்.

ராசுஸர்களுக்கும் ராஜாக்களுக்கும் தலைவனாவனே ! சத்ருப
கூத்திரிருந்துவந்தவன துசொல்லிநம்பக்கூடாதென்றி ஸத்தேஹத்
தைவிட்டு, நான்சொல்லும் ஹிதமான சொல்லுக்கேட்டு அப்படியே
செய். ஏனென்றால், நான் எல்லாஜந்துக்களுக்கும்ப் ப்ராணபூதனாவாய்
விற்பிள்ளையன்று? சத்ருக்களுங்கூட சரணாதவத்ஸலர் என்னும்படி
ப்ராஸித்தயாளுவான ராமனுடைய கோஷ்டியில் முதலானவனன்று?
சூர்யனிடத்தில் ஐந்தாம் முதலான ஒன்பது வ்யாகரணங்களை அப்ய
ஸித்துஸூசிக்ஷிதனாவனன்று. மஹான்களான அம்முவர் குணங்க
ளில் கொஞ்சமாவ துஎன்னிடத்தில் ஸங்க்ரமித்திராதா? இதுவுமன்றி,
சொன்னதைச்சொல்லும் தூதன். எனக்குத்தோன்றியபடிசொல்லத்
தக்கஸ்வத்தானல்லன். அப்படிக்கற்பித்துப்பொய் சொல்லத்தருந்த
ஜாதியிலுங்கூடநான் பிறக்கவில்லை என்று ராவணனுக்கு ஆஞ்ஜனே
யர் ஹிதம்சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீராமோஜாய நம:.

சு ஹ ய ப்ர ஹ்ம ஸ ர ம்.

சுவதாரிகெ.

“தளகுடேயாவநளடிஷ்டா வேதேஷு-வரிநிஷிதள |
 டேஷோவபுஷ்டணாராய தாவதாஹயதபுஷம்” என்று -
 வேதோவபுஷ்டணாராய தாவதாஹயதபுஷம், ப்ரஹ்மணஸ்யேவ
 ஜமதாரண ஹிதவரவஸு ப்ரதிவாடிசுமான, “சுஜ்ஜஸுஹி
 தி ப்ரபிநெவ்ரஸாது” உதாரவிவாக்யங்களையும், அந்தவஸுவி
 னுடைய சுவதாரோவபாடிசுமான, “சுஜாயிரோநா வஹுயா
 விஜாயதே” உதாரவிவாக்யங்களையும், சுவதாரப்யோஜநமான
 ஸாயு-வரித்ராண ஐ-ஷ்டி-நாஸங்களைச் சொல்லுகிற, “யோ
 டேஷுஷுக்ரதவதியோடேவாநா-வ-ரோஹித” என்னும்-வஸ
 ரிவிவாக்யங்களையும் உபபுஷ்டிக்கிறதஸ்ரீராமாயணம். அதுதான்
 என்னென்னி; “புத்தேஷுஹாயோதி பரபா-தாஸநாதந”
 “ஹாநாராயணோடேவஸ்ரீராமுக்ராய-யோவிஹ-தி-புத்தோ
 ராமோஷுயோடுக ஜேஜ்ஜி விஷு-ஸநாதந” என்று- பரதக்ஷு
 ராமா-தா அவதரித்ததென்னுமிடங் கண்டோம்- விஸாரித்ராயுர
 த்ராணம், ப்ரீடிணகாரண வாலிகளான பிஷிகளுடைய ஸங்க
 ணம், ராவணாடிகளுடைய வரவஹு-ஜவஹங்களுடைய நோயுப
 ட்ட உதாரிகளுடைய வரிவாஸம். இவைதொடக்கமானவற்ற
 லே ஸாராமா-தாரகணத்தையும், “ராமோராமோராம இதிபுஜா
 நாரிஹநயா: | ராமிஹி-தஜமஹி-தாரோஜி-வ-ஸாஸதி”
 என்றும் - “திருமோகிமதாஸாவி ஸரோராமி-ந-பு-தா”
 என்றும்-தம்முடைய அழகாலும் ஸீவத்தாலும் தம்மை யொழியச்
 செல்லாதபடி திருத்தி டோஷு புடாநம்பண்ணினாரென்று ஸா
 க்ஷாடிவதார ப்யோஜநமான விஸேஷ ரகணத்தையுஞ் சொல்
 லுகையாலும், ஸாயு-வரித்ராணங்கண்டோம். தஸ்ரீராமிக
 ளான தாடகாதாடகையு-பு-வ-ரென்ன, பரபுஷ்டண தி-ஸி
 ரஸுகளென்ன, ராவணகூ-கரபு-ஹி-கிளென்ன, இவர்களு

டைய வயத்தாலே ஐஹிவிநாஸநமுங்கண்டோம். வித்யவந
வரிவாமநம், ஐவிதேவதாடிநுவநம், சிறியத்தைப் பெரியது
நவியாதபடி ரகித்தக்காதுமான யெடும், சுலோய ஸதெநு
ஜநம், உதிராஹிஸாரிநு யுந்நகையும, “ஸுத்ரவஸாணமதி”
“ஸுஹிஹி ராவலோ ராஜா ஸாணமஹி” என்று-வி
ஸேஷ யெடத்தையும், “ஸுஹிஹிநாஸநுவதோகஸுந்நகாரயிதா
வஸ” என்றும்-“ஸுலோயநு நியோகி” என்றும்-பிறரை
யநுஷிப்பிக்கைக்காக சுநுஷித்தபடியாலே யுலோஸாஷநு
பண்ணக்கண்டோம். இப்படி வேலோஷஸுஹணமான ஸ்ரீராரிய
ணத்துக்கு ப்ரயாநபுலேயமான, “நுரஸ உதிராஹிஸாரிநு
ஸுஹிஹிஸுலோஸுநுராவலோகஸுந்நகாரயிதா”
என்று-யுந்நகளில் வரையுமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸாணமதி
யுந்நதை உவஸுஷித்திநுன் ஸ்வாஸுஹிமவான்.

இது ப்ரயாநபுலேயமானபடி என்னென்னில்; இந்தப்ரவ
ஸத்தில் உசுவதித்த திருமகனைக்குறித்துச்சொல்லுகிற வரகஸு
மும் ஸுலோஸாரிஸுஜாநியராய் தன்மேன்மைபாராதே மஹஸவஸீ
ஸுத்ரவ ஸுஹிதிகளோடே ஒருநீராகக்கலந்த ஸீவாநிகளும்,
ஸாபுவரிநுரணம் யெடஸுலாவநம் ஐஹிவிநாஸநம்,
என்று-ஸுலோஷேநசொல்லப்படுகிற ஸுரரகஸுமுக இவை
பிறே ஸாணஸுலாவமாவது. ஆகையாலே, உவஸுஸுஸுமடைய
விலீஷணவதுதாதத்திநுச்சொல்லுகிற ஸாணமதியினுடைய ப்ரதி
ஸுநிஸுலாவபுதிவாநிஸுமகையாலே ஸாணமதியே ப்ரயாந
புலேயம்.

இவ் கரணத்தில் ஸாணஸுநுக்கு ஸாணமதி ரகஸுணத்தி
லுண்டான ஸுஸுந்நதையும், ஸாணமதி ரகஸுணகாவுத்திலும்
ஸுஸுந்நவராய்நன யிருக்கு மென்னுமிடமும், தவிஷயத்தில்
ஸுஸுந்நருடையவரிவையும், இந்தஸாணமதிக்குகஜமானஸுலா
வங்களையும் ப்ரதிவாநியாநிநுகொண்டு, ஸாணமதிடுவஸவ
த்தை ப்ரதிவாநிக்கிநுன்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

(உகுவனது) “நாஸவத்ரவாவரிதே ப்ரஸு-யாக்” என்று. சக்யாபுரம்பண்ணிக்காற்கடையிலே துவளுவார்க்குச் சொல்லும் வார்த்தையை இவன் புரூகிதன் தன் செல்லாஸமயாலே சொன்னவனை,

(விஜீஷணது) புரூஸுன்சொன்னவார்த்தையாகில், ஸ்ரீவமோ சநாஸமோ என்று ஸஜித்துக்கைவிடலாம்; “ஐராதாஸூரஸூரி ராதநு:” என்கிறபடியே, ஹிதஞ்சொன்னவன் ப்ரதூஸநுனென்கை.

(வரூஷம் வாக்யுபேவீக்) ஸ்ரவணஸூநஹரம், “ஹிதோ ல்லிமதஸுதேஹ:” என்று கலக்கந்தீர்த்துஸூரிததைத்; “கூதேதா ஹி யேபாய்யநது” என்று உபகாரஸூதியாலே புகழுதல்; “என்னை தீ மனங்கெடுத்தாய்” என்று - ப்ரதூவகாரங் காணமையாலே :: தெகடாடுதல் செய்யவேண்டுமளவிலே ஸதூக்களைச் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னான். (வாக்யு) அவன் சொல்லவேண்டும் விஜிதங்களைநோக்கச்சொன்னாற்போலே, வரூஷங்களிலும் இனிச் சொல்லலாவதில்லையென்னும்படி சொன்னான். அவன் ஹிதம் சொன்னபோது வு-நிவிஷ்டுமாம்படி சொன்னாற்போலே, இவனும் நெஞ்சிலே புண்படும்படி வுக்மாஹ்ரூஷித்தான்.

இதற்கு ஹேதுசொல்லுகிறது மேல் வடிபியு. (ராவண:) “ராவயதிரோபயதி” என்று - வரஹி-வெஸ்யாலே நாட்டைக் கூப்பிடப்பண்ணுதல், சுஸாரே காலிட்டுக்கொண்டு தானும் கூப்பிடக்கடவறையிருக்கை. இத்தால் தனக்கும் பிறர்க்கும் ஹிதமறியாநென்கை.

(காலவோதித:) ஐராதாசொன்னவார்த்தை செவிப்படாதபடி ப்ரதூஸநுன காவுள் பிடரிதள்ள வவன்பின்போனான். ஐராதா பெருமாள் திருவடிகளிலேசரணம் புகுவென்றான்; காலன் அது கடவதல்ல, என்வழியேபோவென்றான். ஐராதாவின்வார்த்தை “பிடியாஹஜேயயேவோநநஜேயது” என்று - தன் ப்ரகூதிக்குச் சேரமையாலே காலன்வழியே போனென்கை. உரு.

ஹி கலக்கம்-தெரியாமல்போகை. :: தெகடாடுதல்-தடுமாறல். கூடவதல்ல-செய்யத்தக்கதல்ல.

தா த் ப் ர ய ம்.

இப்போது அப்ரியமானாலும் பிற்காலத்தில் நல்லபலத்தைக் கொடுக்கும் நல்லவர்த்தைகளை நெஞ்சில் நன்றாய்ப்படும்படி விபீஷணன் பொதித்தாலும், எல்லாரையும் ஹிம்ஸித்துக்கொண்டும் தானும் செய்யத்தகாதகாரியங்களைச் செய்து தத்பலமாக துக்கித்துக்கொண்டு மிருக்கிற ஸ்வபாவத்தையுடையாவணன் யமனால் ஏவப்பட்டவனும் விபீஷணனைப் பலவிதமாய் நித்தித்தான்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—:0:—

சுவதாரிபெக. ராவணன் சுகிருத்திலே கைவளர்ந்திருக்கச் செய்தேயும், நமக்கு சுருஷ்யமே தென்று தீண்டுத்திலையிழிந்தவிதுவே சுவகாஸமாக விந்தடிருதியை நிஸுரிக்கலாம்படி யான வரபிஷி தத்தைச் சொல்லச்செய்தே இவனுக்கு சுவஹிமாபிருக்கக் கண்டவாறே இவனிருந்த டேஸமும் நமக்கு தூஜிய; வரபிஷிகரான பொருமாவிருந்த டேஸமே நமக்கு பூரவ்யமென்று புறப்பட்டு, வேகிறவகத்தினின்றும் துடித்துக்கொண்டு புறப்படுவாரைப்போலே போந்தானென்றிவனுடைய யுரூரூவியைக்கண்டு கொண்டாடுகிறான் ஐஷி.

பு-பிகாணம், கள - ம், ஸும-ம், க - ம், ஸோகம்.

உத்யோகா வரூஷ்வாக்யம் ராவணம் ராவணாநுஜம் |

சூஜமாபி ஸுஹிதேய யத் ராபிஷிஷ்டுணம் || உசு,

அர்த்தம். ராவணாநுஜம் - ராவணனுக்குத்தம்பியான விபீஷணன், ராவணஸு - ராவணனைக்குறித்து, உதி-இப்படி, வரூஷ்ய - கடோரமான, வாச்ய - சொல்லி, உசு - சொல்லி, யத் - எங்கே, ராபி - ஸ்ரீராமன், ஸுஷ்டுணம் - லக்ஷ்மணனோடுகூடினவராய் இருக்கிறாரே அங்கே, ஸுஹிதேய - சீக்கிரமாய், சூஜமாபி - வந்தார்.

பூ. உதிவரூஷ்வாக்யோகா-(உதி) என்று - “வூஷ்யகாஃ டாஸரயாபபெயிதீ” என்று-சுருஷ்யத்தினுடைய ஸனகருத்தை யும், “யாஷ்டய ஹிஸிராஃஸிஷாணா” என்று - சுருஷணபூஷ்யாயத்தை யுஞ்சொன்ன பூகாரத்தை, ஸுஹிதேயத்தாலே சுநுவதிக்கிறான் ஐஷி.

(வருஷ்ட) ஸுராமூலகரமானதென்றல் ஸுமாதத்துக்கு ஸு
ஹிமாமப்போலே, சூசுயதேஷாதலே இந்த வாரிஹிதம்
ராவணனுக்குவருஷமாயிற்று. (வாக்ய) ஹிதோவதேசம்
வரிவரிமாயிருக்கை. (உத்யுகர்) ஹிதஜநமாய் ஸூதாவாயுமி
ருக்கிறவன் இந்த ஞானதியிலே கைவிட்டுப்போனென்கிற குறை
தீர்ச்சொல்லும் வார்த்தையடையச்சொல்லி, அவன்பக்கல் ஸவகாஸ
மில்லாமையாலே போந்தான். இவ்வந்ஷாஷணத்துக்கு ப்ரயோ
ஜநம் - ராவணனுடைய சூதிகூழ்த்தைக்கண்டபோதே கால்வாங்க
ப்ராபுமாயிருக்க, ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கலாமோ வென்று இவ
னுக்குண்டான வழியடையச்சொல்லுகை. சொன்ன ஹிதம் வரு
ஷமாகைக்கு ஹேதுவைச்சொல்லுகிறது. (ராவண) வருஷ
ஹிதவெங்களுலே ப்ரவதரோடு ஞானரோடு வாசியற எல்லா
ரையும் நன்றி போந்தவனுக்கு எதிரிகளுடைய வதஞ்சொன்னால்
வருஷமென்னுமிடஞ் சொல்லவேணுமோ? (ராவணாஜ) :
அவன் கிடந்தருடலிலே ஸஹவாலம் பண்ணிப்போந்தவன் கிடர்
ஸகோதரன் சொல்லும் ஹிதத்தைச் சொல்லுகிறுனென்று
ஸ்ரீவிஹிஷணாழ்வானுடைய ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறுன் ஐஷி.
ஹிதஞ்சொல்லுமிடத்தில் ஜேஷ்டகநிஷ்ட விஹிதமில்லை; அறியும
வன் அறியாதவனுக்குச் சொல்லுமித்தனை யென்றுமாம். ஜமாதி -
என்ன அமைந்திருக்க, சூஜமாதி - என்றது, ராவணமோஷியில்
தனக்கு ஸாஸ்திரமில்லாமையாலும், ராஜமோஷி தன்னிலமாயிருக்
கிறபடியுந் தோற்றச்சொல்லுகிறுன் ஐஷி. (ஐ-ஹிதேந) “நஸன
ரி ஹிதாவிஹித ஸாவாஸவெஸஸஸு ! வருஷஹிதவஹஜா
ரா வஜ்ஜாநவ்யுபவஸிதி” என்கிறபடியே, நெருப்புப்பட்டவசத்
தில் கால்வாங்குமதல்லது நிற்கமாட்டாதாப்போலே, ராவணமோஷி
யில் யரிக்கமாட்டாதபடியைச் சொல்லுதல். கட்டினின்றகன்றை
விட்டால் தாய்முலையில் வாய்வைத்தல்லது யரிக்கமாட்டாதாப்போ
லே, ராஜமோஷியில்புகுந்தல்லது யரிக்கமாட்டாதவனுய்ப்புகுந்தா
னென்னுதல். “வஜ்ஜாமாயிவிராதஸு” “தாய்நாடுகன்றேபோல்”
என்னக்கடவதிதே. (யத்ரராஜ) ராஜஸு தைக்காட்டில் ராஜ
ஸு நிதேசமே உதேசுமென்கை “யத்ரவதேஸஸாயுஸஸு

தேவா:” “ஸு-ஹமஸித்ருகலிடோ-ஸு” என்னக்கடவநிறே. (ஸுலக்ஷண) இனையபெருமான் பெருமானுக்கு நிரூபகரா யிருக்கிற படியைச்சொல்லுகிறது. இத்தால் சூசிரிதனுக்கு சூசுயணீயனையொழியச்செல்லாதென்கை. சுவலிரேனந்திருக்க வேண்டாதபடி செல்லுகிறவனுக்கு அங்கே பாசுஷகாரமுண்டென்னவுமாம். உமாராஜர், வயுதாழ - என்ன ; “உக்ஷண-புணுக்கண” பெருமானினைக் கைக்கொள்ளுவதுகாணென்று தந்திருவுள்ளத்தில் தண்ணளிதோற்ற இருந்தானிறே. தன்சொல் ஜீவியாத ராவணமோஷியில் வர்த்த நெஞ்சாறல் தீரத் தம்பியிட்ட வழக்கான ராஜமோஷியிலே புகுந்தானென்னவுமாம். இஸோகத்தால் ஹவசு-வியுடையவனுக்கு தலிசுபரிருந்த விடம் துராஜமென்னுமிடமும், ஹவததியி யுண்டானவிடமே பூராவுமென்னுமிடமுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. உசு.

தாத்பர்யம்-விபிஷணன், ராவணனுக்கு ஹிதத்தை இந்தப்ரகாரம் உபதேசிக்க, அது ராவணன் நெஞ்சில் பருஷமாய்ப்பட, இனி இங்கிருக்கலாகாதென்றெண்ணி, லங்கையைவிட்டு சீக்கிரத்தில் ராம லக்ஷ்மணர்களிருக்குமிடத்துக்கு வந்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ய-ஐகரணம் - க௭ - ம் ஸம-ம் - உ-ம் ஸ்லோகம்.

சுவதாரிடுகெ. ராவணமோஷியில் நின்றாக்கிளம்பி சூகாஸுலுனானபோதே இவனைமுதலிகள் கண்டார்களென்கிறுள்.

உ-த- த- ரேரு-ஸிவராகாரம் தீவா சிவ ஸதஹுதாஸு |

மமநஸு உஹீஸா டேஷ டிசுஸு ராநராயிவா: || உசு.

அர்த்தம். ரேரு-ஸிவராகாரஸு-மேருபவதத்தின் கொடுமுடிபோன்ற ஸ்வரூபத்தையுடையவராய், தீவாஸு-ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஸதஹுதாசிவ - மின்னல்போன்ற, மமநஸு - ஆகாசத்தில் நிற்கிற, தஸு - அந்தவிஹீஷணனை, உஹீஸா - பூமியில் நிற்கிற, தே - அப்படிப்பட்ட, ராநராயிவா: - வானரஸ்ரேஷ்டர்கள், டிசுஸு - பார்த்தார்கள்.

வ்யு. (தூ) காட்டுத்தியைத்தப்பினவன் மடுனிலே விழுமாப் போலே தநுவிதிவேசு மெல்லாந்தோற்றவந்தவனை. (தேரோஸிவ ராகாரூ) பூதிவகூத்தனைட்டுப்போப் பெறுகையாலே வ்யு ரையும் ஒளிபெற்றபடியும் வாரதகூ ந்தோற்றவந்த படியுமாகிற இலுலாவங்காளே தேரோஸிவராகாரூ-என்கிறான். இத்தலைக்கு பூபாந சுலயவமான ஸூழும்பெற்றதென்றும், ராவணனுக்கு ஒரு ஸூழஹும் பிறத்தென்றும் நினைக்கிறான். (தீவாலிவசு தஹுடா) முதலிகளுடைய பரிவைக்கண்டு பெருமானைத் திருவடிதொழுவொ ண்ணதொழுகிறதோவென்கிற நடுக்கமும், புருத்தல்லது யரிக்கமா ட்டாத கூவெரெயுந்தோற்றியிருக்கை. இவனுடைய ஒளிக்குமின்ன லானது துடிஷாஹுமாகப் பொறுமையாலே, தீவாடூ-என்கிற விசே ஷணம். சுலுதேதாவவெ. இத்தால்தேரோஸிவராகாரூ-என்கிற வடித்தில் சூரமாகினைத்த தீவியை இங்கே ஸாஹுமாக்கினான். (மமநலு) வடுவெயில் நின்றங்கால்வாங்கினபோதே கண்டார்க ளென்கை. (தீவீலு) வலியிற்சாவலுக்கடைத்தவர்கள் தார்தாம யிகுரியாத மமநரகூணத்திலும் சுலவறிதரானுன்று அவர்களு டையகாவல் குறிக்கோள் சொல்லுகிறது. (தேடிபூ) ஒருத்தர் கண்டு ஒருத்தருக்குச் சொன்னாலும் எல்லாருங்கண்டாரவரிதே; அங்ஙனன்றிக்கே, எல்லாருமொக்கக்கண்ணாலேகண்டார்களுன்கை. (வாநராயிவா) காவலடைப்புண்ட முதலிகளுக்கு முன்பே காவ லடைத்த முதலிகள்விட்டவிடத்தேயிருந்து கண்டார்களுன்கிறது. பெருமாள் பக்கல் இவர்களுக்குண்டான பரிவு, ஆளிட்டந்திதொடும் தன்றிக்கே; காவல்தானிவர்களுக்குக் குஜீவநமாயிருக்கிறபடி. வாநராயிவா - என்று-இவர்கள் பரிவிலே சுலவறிதரானபடி கண்டு ஜீவநி கொண்டாடுகிற லாகவுமாம். இஹூகத்தால் பூதிசுலவர் ஸுலி ஹத்தில் நின்றும் போப்பெற்ற வாகத்துக்குமேலே சுலகலிவர் கூடாகுத்துக்கும் விஷயமானுனென்றாகருத்து. ௨௭.

தாத்பர்யம்.—மேரு சிகரம்போல கம்பிரானும், மின்னல்போல தேஜஸ்வியுமான விபீஷணன் ஆகாசத்தில் கிளம்பினபோதே வான ராதிபர்களுல்லாரும் ஒரேகாலத்தில் தாங்கள் நின்றவிடத்திலிரு ந்தேகண்டார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவீடிகளேசரணம்.

யுபகாணம், கள - ம் ஸும-ம், நட - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெக. பெருமாள் பக்கல் பரிவாலே வந்தவனுடைய
சுட்குதலும் நெஞ்சிற்படாதே இவனோராவென்கிற சுதிசுறென
யிலே இழிந்து ஹோராஜர் முதலிகளோடே ஹேத்திலே யிழிந்தா
ரென்கிறது தோத - ஹோதயாலே.

உ. — த தோதவனூரம் ஹோதயா ஸுமீவோ வாநராயிவஃ |

வாநரென ஸும ஹோதயா ஸுமீவோ || உஅ.

அர்த்தம். வாநராயிவஃ - வானரராஜாவாயும், ஹோதயா - ஒரு
வராலும் மேலிடவொண்ணாதவனாயும், ஸுமீவோ - கூர்மையான
புத்தியுடையவனாயும்ருக்கிற, ஸுமீவஃ - ஸுமீவன், சூதவனூரம் -
தன்னோடேஹந்தாவதான, து - அந்தவிபிஷணனை, ஹோதயா - பார்த்து,
வாநரென ஸும - வானரர்களோடுகூட, ஹோதயா ஸுமீவோ - யோசித்தார்.

வா. (து) பெரியசுவிநிலேஸத்தோடேவந்தல்லது யரிக்க
மாட்டாதபடிவந்த சுட்குதலுன்னவனைக்கிடர் சுதிசுறெனத்தென்கை.
(சூதவனூரம்) விவீஷணப்பெருமாள் ஹோதயாவொருகரான மாத்ர
மே; அவர்களோடு ஸுமீவோ நராயிருக்கை. அதாவது-ஹோதயா
முண்டான ஹோதயைத் *செறிவும். “ஹோதயாவொருதவனூ
ரம்” என்கிறபடியே. அவர்களுடைய ஸத்தை ஹோதயைநயம்படி
யான ஹோதயாநத்தைச்சொல்லிற்றுக்கவாமம். (ஸுமீவஃ ஹோதயா)
இவர் கண்டு துணுக்கென்று தலையெடுத்துப் பார்த்தபோது ஹோ
தயாவொருநதபடி என்னென்று ஹோதயைகொண்டாடுகிறுனென்று
பின்னேதிருநதையுரையர் பணிப்பர். (வாநராயிவஃ) துணுக்
கென்னுக்கைக்கு அடி; வாநராவொருநதயைத் தமக்குக்குழைச்
சரக்காக உடையராகையாலே, ஹோதயாமாரர்கள் பக்கல்பரிவு, “ஹோ
தயா வாராஹோ ந ஹோதயை ஹோதயை உயரம்” என்கிறவர்
களவொரு செல்லக்கடவதிறே. (ஹோதயா) ஹோதயைபுகுந்தவனுக்கு
ப் பிறகாலிக்கவேண்டுமபடி. சுநலிவவநீயரா யிருந்தாரென்கை.
அதாவது-தம்முடைய சுநலிவவநீயரென்கைதோற்றுதே கூச்சமே
மேற்பட்டு விவொருநதிலே இழிந்தாரென்கை. ஹோதயா வாநரென

ஸஹ வினயாரோஸ) தாமேவினிக்ஷாராயிருக்கச்செய்தே, காரூ மளரவத்தாரே முதலிகளையுங்கூட்டிக்கொண்டு வினிக்ஷார்.(வாபி ரோநு வினயாரோஸ) துததனே, ஆர்த்தனே, எதிரியோ, என்று வினிக்ஷார். ப்ரஸஸஸாபிகளாகையாலே வினிக்ஷாரென்றுமாம். வருகிறவனுடைய ஸ்வவிகாராடி லிங்கங்களாலே கண்டபாதே ஸ்ருக் கலிபுபாதிக்கலிங்களைநிரூபிக்கவல்லப்ரஸஸஸாபிகளாயிருக்கச்செய்தே ஸாரீபகத்பரிவாலே கலங்கி விவெணயிலே இழிந்தாரென்றுமாம். ப்ரஸஸஸாபியாகையாலே வினிக்ஷாரென்றுமாம். ஸாரீபுக்கு என்வருகிறதோவென்கையிறே ப்ரஸஸஸாபியாகிறது. “ஸஹஸுநாஸநஸாஸரே ருஹாதிருவாவிஸா” என்னக் கடவதிறே. ௨௮.

தாத்பர்யம்.—ஸுக்ரீவன், ஆகாசத்திற்கிளம்பின விபிஷணனையும், அவருடைய நாலுமந்திரிகளையுங் கண்டு, தான் பலவானாகிலும் தன் ஸைன்யத்துக்கு என்வருகிறதோ வென்று பயந்து, இவன் யாராயிருக்கலாமென்று தன்குசலபுத்தியால் வானரர்களோடு யோசித்தார்.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

யாபிகாணம், கள - ம் ஸமாம், ச - ம் ஸ்ரோகம்.

சுவதாரிபெக. ஸ்ரீவீஷ்ணுழ்வான் ஸவரிகாராய்க்கொண்டு சடக்கெனக்கிட்டிக்கொண்டுபாகையாலே இஹுத்திலே விளம்பிக்கக்கடவோ மல்லோமென்று பார்த்துச் சடக்கென நிரூபித்து முதலிகளைக்குறித்து நிரூபித்த ஸ்ரூத்தைச் சொல்லுகிறான்.

2-௨.—வினயிக்ஷா ஸஹஸுநாஸநஸாஸரே ருஹாதிருவாவிஸா |

ஹநுஜிதஸுவாநு ஸாரூ நிடி. வயந ஸுததிலு || ௨௯.

அர்த்தம். ஸஹஸுநாஸநஸாஸரே-சிக்கித்திலேயே, வினயிக்ஷா-யோசித்து, ஹநுஜிதஸுவாநு-ஆஞ்சகேயர்முதலான, ஸாரூ-ஸமஸ்தமான, தாநு-அந்த, வாநாராநு-வானரர்களைக்குறித்து, ஸுததிலு-இந்த, ஸுததிலு - ஸ்ரேஷ்டமான, வயந - சொல்லை, உவாந - சொன்னார். ஹ - ஆச்சர்யம்.

வா. (வினயிகா) வினென நிரயான மாகையாலே இவ்வி
டத்தில் வினாஸஸம் நிரயத்தைச் சொல்லுகிறது. வாஸஸம்
லன், துதிதனும்லன், வாஸஸனென்று நிரயித்து. (ஹோஸஸம்)
எதிர்த்துறையிலே* அரண்மிக்கலங்கை; அரணில்லாதவெளியிலுத்திற்
பெருமானென்று இவனை நலியவரக்காட்டினான். ஹோஸஸத்தில் விளம்
பிக்கில் பையல் மேலிடுமென்று சடக்கென நிரயித்தாரென்கை.
(கா) எதிரியென்று நிரயித்த பின்பு கூச்சத்தாலே வஹோஸஸம்
வெஸயிற்காட்டில் வந்தவேறுபாடு. (காநு வாநரா நவாய)
ஹோஸஸம் காணவந்த சோழமன்னும்படி பரிவில் வ்யாநரா
னவர்களைக்குறித்துச் சொன்னார். (ஹ) ஒரு வ்யாஸம் பரிசு
மிருக்கும்படி யென்னென்று ஐவி கொண்டாடுகிறான். (ஹநலி
தஹோஸஸம்) பழமைபார்க்கில், ஜாஹோஸஸம் - என்னவேணும்;
பரியட்டமுறைபார்க்கில், ஹோஸஸம் - என்னவேணும்; சூவ
த்துக்களில் திருவடியுடையதிறமையப்பற்ற, ஹநலிதஹோஸஸம் -
என்கிறான். (வாஸஸம்) பெருமாள்பக்கல் பரிவினெவ்யாநரோடு
வ்யாநரோடு வாஸியில்லாமையாலே வாஸஸம் - என்கிறது. (ஹோ
வஸஸம்) சூவியாஸமாக ஐவிவஸநஸநிவேஸத்தைக் கொண்டா
டுகிறான். (ஹோஸஸம்) சூவத்தைப்பார்த்தால் வஹோஸஸமானதை
யுடைத்தாயிருக்குமென்கை. அதாவது - வஹோஸஸமான கலக்
கத்தை சூவமாகவுடைத்தாயிருக்குமென்கை. வந்தவனாகுவினல்
லன் வஹோஸஸம் நென்று கலங்குகை ஹோஸஸம். வந்தவன்நம்மள
வறிந்துபோக வந்தானென்னு மளவன்றிக்கே, நம்மைக்கொல்லவர்
தானென்று தம்மைப்பாராதே கலங்குகை ஹோஸஸம். வரிக
ஸஸத்தான நம்மளவன்றிக்கே, “ஸஸஸெனெனென ஸஸஸ”
என்று-ஓரம்பாலேவாலியை அழியச்செய்த வஸஸத்தையும் விவஸரி
த்து, நமக்கெல்லாம் வேர்ப்பற்றான பெருமானையும் நலியவந்தா
னென்னுமது ஹோஸஸம். ' உக.

தாத்தாயம்.—ஸகரீவன், வருகிற அஸுரர்களைச் சத்துருக்க
ளென்று சீக்கிரத்தில் நிச்சயித்து, ஆஞ்சநேயர் முதலான எல்லாவா
னர்களோடும் இந்த உத்தமமானவார்த்தையைச் சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

சுஹயவ்யூதாநஸாரம்—வனஷஸுராயுயோடுவேதம். கசுள்

யுஜகாணம் கள - ம் ஸமம், நி - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிடுகெ, விஹிஹாஹுஹுஹு என்று - மிரயித்த
புகாஸத்தை *ஸோவப்திகமாக வெளியிடுகிறான்.

30.—வனஷ ஸுராயுயோடுவேத மதுநி ஸஹ ராக்ஷவெஹை |
ராக்ஷஸோஹேதி வஸ்யுஷ ஸோஹை நஸஸயஃ || ௩௦.

அர்த்தம். ஸவ்யுயுயோடுவேதம் - எல்லாவாழ்தங்களோடுகூ
டின, வனஷ - இந்த, ராக்ஷஸ - ராக்ஷஸனான வியிஷணன், மது
விஹ - நாலுபேர்களான, ராக்ஷவெஹை-ராக்ஷஸர்களோடுகூட,
சுலாந - நம்மை, ஸஹை - கொல்ல, ஹேதி - எதிர்முகமாய்
வருகிறான். நஸஸய - ஸந்தேகமில்லை, வஸ்யுஷ - பாருங்கோள்.

வ்யா. (வனஷ) வாதகஸத்துக்கு வனகாஹமான உள்வாயில்
சூளமும் இவன்வடிவிலே தோற்றுகிறதில்லையோ? (ஸுராயுயோ
டுவேதம்) நெஞ்சில் சூளஸூராககலமான ஹிஸாவரிகரங்களா
லும் வஸுரெனென்கை. “உத்வாதமடிவாணி” என்றுஒருதடி
யைக்கொண்டு வந்தானென்னச் செய்தே, ஸுராயுயோடுவேதம் -
என்பானென்னென்னில்; ஸாககலனை பூதிகலனாக ஸஜித்தாற்
போலே, ஓராயுமே பலவாயுமமாகவுந் தோற்றலாமிறே. தோடு
வாங்கினகாதுதோடிட்டகாது என்னுமாப்போலே, கையும் சூயுய
மும்பொருந்திப்படியாலே, ஸுராயுயங்களிலும் ஸூழிமுண்டென்
கிற ரென்னவுமாம். பெருமானைநவிகைக்கு நேரே பூஹாஸமான
ஸுரணாமகியும் இவன் கையிலே உண்டென்கிற நினைவாலே ஸுராயு
யோடுவேதம்-என்கிறரென்னவுமாம். (ராக்ஷஸ) “ஸுர ஜாதிரி
யுகூஸர” என்கிறபடியே, கீழ்ச்சொன்ன சூளமும் ஜாதிரி
யுகூமென்கை, (மதுநிஸஹராக்ஷவெஹை) இவனுடைய யுஜ
களஸுமங்கண்டிகோளோ? பெரும்படையோடே செல்லில் காற்
கட்டுபடுவதோம்; தனியேவரில் மீண்டுபோக வொண்ணாது என்று,
வரிநிதவனனும் வந்தபடிகண்டிகோளோ? (ராக்ஷவெஹை) தன்
சூளமுத்தைப் பின்செல்லும் ஸஜாதீயனாயே கொண்டுவந்தா
னென்கை. (ஹேதி) பிற்காலியாதே தன்னிலத்திலே புகுருமாப்
போலே மதியாதே புகுந்தபடி. இத்தால் சடக்கெனப் பரிஹரிக்க

* ஸோபபத்திகமாக - புத்தியுத்தமாய்.

வேண்டும்படி வந்தானென்கை. (வஸ்யுயு) நானுவடுசரிக்கவே ணுமோ? உங்கள் முகத்திலுங்கண்ணிலையோ? (சுலாநுஹனு) நம்மிலேசிலரை நலியில் அல்லாதார்க்குப்பிழைக்கலாம்; நமக்கெல் லாம் வேர்ப்பற்றான பெருமானைநலியவந்தான். அவர் உள்ளாகில் நா மெல்லாமில்லையாகிலும் உண்டாக்கவல்லவர். (நலஸம்ஸய) ஸாயு யனும் ஸவரிகளும் வருகையாலே வாயகனென்னுமிடத்தில் ஸநேஹமில்லை. உத்தராயிருப்பார் ஸாயுயராய் ஸவரிகளராயி ன்றிக்கேயிறே வருவது.

௩௦.

தாத்பர்யம்.—பிறப்பாலும் கர்மத்தாலும் க்ருரான இத்தவியீ ஷணன், நம்மைக்கொல்ல எல்லாவாயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு, நாலுராஷ்டரங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறுன்பாருங்கோள். இதில் ஒன்றும் ஸம்ஸ்யமில்லை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவழிகளேசரணம்.

யுஜகாணம், சுஎ - ம் ஸமடும், சு - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெ. ஹாராஜர், “சுலாநுஹனு நலஸம்ஸய” என்று-கூசிவார்த்தை சொன்னபடியைக்கேட்டு அவருடைய கூச்சந் தீரமுதலிகள் வரிகளுத்தோடே ஸீவீஷணுந்வானை நலிவார்க ளாக லெஸுவகூடிகளைக் கையிலேகொண்டு இவ்வார்த்தையைச் சொன்னார்கள்.

2௨.—ஸுத்ரவஸ்யு வய ஸுக்மா ஸநேஹேதே வநரோதாரீ |

ஸாலா நுஜுஜி லெஸாலா ஸ ஐஹ வந ஹேவநு||௩௧.

அர்த்தம். ஸவே-ஸமஸ்தமான, தே-அந்த,வநரோதாரீ- வானரஸ்ரேஷ்டர்கள்,ஸுத்ரவஸ்யு-ஸுக்ரீவனுடைய,வய-சொல்லை, ஸுக்மா-கேட்டு, * ஸாலாநு - மரங்களையும், லெஸாலாஸு - மலை களையும், உஜுஜி-எடுத்துக்கொண்டு, ஐஹ - இந்த, வநு - வார்தையை, ஹேவநு-சொன்னார்கள்.

வ்ரா. (ஸுத்ரவஸ்யுவஸுக்மா) தங்கள் துணிவிலே நிரூ ஹகரான ஹாராஜருடைய சுநீதியும் பெற்றார்களென்கை. (ஸநேஹே) இவர்களுடைய வயோதாஹத்தில் வ்யாநரோடு

சுலபா நரோடு வாசியற்றிருந்தபடி. ஸ்ரேவா நரோ தூரோ-என்ன அமைந்திருக்க, தே-என்றது-அவர்களென்னுமித்தனைபோக்கி, அவர்களுடைய உதாஹத்தை வுரிவேழிக்க வொண்ணாதென்கை. (வா நரோ தூரோ) பெருமாள்பக்கல் பரிவில் லஹாராஜரினும் சுதிசூ, பித்திருந்தபடி. உதாராவசூரங்களில் ஸேஷிசுவேசேஷ சங்கங்களல்ல வுயோஜகம்; ஸாக்ஷாடி-உரேஹத-வான ராஜிஹிதே என்கை. (வாநாடிசூ) (ஸேஷாஸூ) மலையோடு மரங்களோடு வாசியற்றைக்கெட்டினவையடங்க எடுத்தார்கள். இவர்களுடைய வயத்தில் தங்களுக்குண்டான ஸுராதரிசயத்தாலே தனித்தனியே உலய வரிகர யுதாராணர்களென்கை. பெருமாளுடைய கங்கசுவபுதி யில் இளையபெருமாள் மதுவாரிவாணியானும்போலே. இவர்களைக்கொல்லுகைராஜகெஜாடுமென்றிதே இவர்களிருக்கிறார்கள். (உலவவநடி) தங்களுடைய ஸேஷசுவலிபிக்காக இவருடைய சுருபிசுலேகிதமாயிருக்க, அத்தை யொழியவே அவர்களுடைய வய மிசுயோவவாடிசுமானவார்த்தையை. (சுலபு-வது) மண்ணபுயா நவாவமும் ஒளவியுமும் பாராதே திரளாகச்சொன்னார்கள். கக.

தாத்ப்யம். வானரர்களெல்லாரும் ஸுகீவன் சொன்னதைக்கேட்டு, தங்களைக்கெட்டின மாங்களையும் மலைகளையும் பிடுங்கிக்கொண்டு இதைச்சொன்னார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

புலகாணம், கள - ம் ஸம-ம், ஏ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிசெ. எதிரியான ராவணனுக்கு வுரிஹவமாகப்பிடித்துக்கட்டியிட்டுவைத்தல், இவனைத்தொடுத்த அம்போடே விடுதல் செய்யக்கடவோமல்லோம்; வயத்திலே சுருபிபண்ணைரென்கிறார்கள்.

உ- ஸ்ரீவ்யூஷாபிஸ நோ ராஜநு வயாபெஷா நு-ரா தூநாடி | நிவதஹு ஹதா யாவ லீரணு ருபுதேஜஸ || ௩௨.

அர்த்தம். ராஜநு-ராஜாவானஸுகீவனே! வனஷாடி-இந்த, உ-ரா தூநாடி-துஷ்டர்களுடைய, வயா-கொலையின்பொருட்டு, நு-எங்களை, ஸ்ரீவ்யூஷ-சுருதியாய், வுரிபிஸ-ஆஜ்ஞபண்ணும். சுருதேஜஸ-ஹீந பலமுடைய இவர்கள், யாவது-எல்லாரும், ஹதா-அடிக்கப்பட்டவர்களாய், யாணுராடி-பூமியில், நிவதஹு-விழுவார்களாக.

கனம் சுலபவடி ஞானமூர்த்தம்—தேவாஹாஷாணாநாடா.

புரா. (ஸ்ரீவ்யோமபுராணம்) இவர்கள் கொலையுண்டார்கள்த்தனை. கூடகிவிளம்பிக்குமாகில்லுதனூராய்க்கொன்றோமென்னும் வ்யாச பஹாமிவரும்; அதுவராதபடி சடக்கென ஏவவேணும். (நட) “வ்யாசாஹாஷாணாநா” என்று - வயத்திலே உஷ்ணமான எங்களை. வயத்திலே உஷ்ணமித்தகோளாகில் நம் கூடகென என்னென்னில்; (ராஜா) ராஜாஹாஷாணாநா கூடகித்தோமகைக்காக. (வயாச) உயிரோடேபிடித்துக் கட்டிவைத்தாலும் இங்கேயிருந்து சில கூடகங்களை விளக்கவொண்ணாது. வயாசுமாக கூடகிப்பண்ண வேணுமென்கை. (வ்யாசாஹாஷாணாநா) இவர்களுடைய உஷ்ணமான வயதிலே தோற்றுகிறதில்லையோ? (நிபதனா ஹதாபா வஸ) எல்லாரும்பட்டு விழுந்தார்களாக வ்யாசப்பண்ணும். “பாவதா வஸஸாகஷே” (யாணா) ஆகாசத்தில் தொடுத்த அம்போடே போகவிட்டாம்; ஹதாபா பட்டுவிழும்படி பண்ணக்கடவோம். யாபத்தில் ஜயாவஜயங்கள் பாசுகிசுமன்றோவென்னில்; (கூடகே ஜயா) கூடகிவ்யாச. நம்முடைய வயத்துக்கு இவர்களானவாய்க் கிரையன்றோவென்கை. நட.

தாத்பர்யம். ஓராஜனே! நம்மைக்கொல்லவந்த இந்த தாபலரான ராசாஸர்களை அடித்து பூமியில் தள்ளும்படி நீர் எங்களுக்கு அனுமதி பண்ணும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாபகாணம், கன - ம் ஸமாம். அ - ம் ஸ்லோகம்.

கவதாரிஹே. தன்னுடைய நிரஸந்திலே வார்த்தைசொல்லுகிற முதலிகளுடைய வார்த்தையை கூடாடித்துத்தாய்முலையைக் கணிசித்துச்செல்லுங்களுபோலே பெருமான் ஸகியியாலே உஷ்ணமான வடகரையை அடைந்து பாரித்தானென்கிறது.

20.—தேவாஹாஷாணாநா 20நாநா ஸ விவீஷண: |

உதாரம் தீரபிரஸாடி வஸ வஸ வ்யகிஷத || நட.

அர்த்தம். ஸ:—அந்த விவீஷண:—விபிஷணன்,கூடகாநாடி ஒரு வர்க்கொருவர், தேவாடி.அவர்கள், ஸாஹாஷாணாநாடி - வார்த்தைசொல்லிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே, உதாரம்—வடக்குத்திக்கிலிருக்கிற,தீரடி—கரைய, சூலாடி—அடைந்து,வஸவஸ—ஆகாசத்தில் நின்றவரையே, வ்யகிஷத—இருந்தான்.

கணிசித்து—உத்தேசித்து.

சுலபபுரா நலாரம்—தேஷா ஸ்லாஷாணா நாடி. களக

யூ. (தேஷாடி) தன்னுடைய நிரஸ நத்திலே விரைந்தவர்
களடைய, சுநா டிரேஷஷீ. (சுநேரா நு) ஸ்லாஷாணா நாடி) தன்
னுடைய வயு க்ஷாடக உயமா க்ஷேந்ரா நு) ம்வர்த்தை சொல்லாநிற்க.
இதக்கு வடிக்கூமாவது- நிராஹக்ரான உஹாராஜிரோடு நிராஹு
ரான முதலிகளோடு வரசியற வனககணராய்ச்சொல்லுகை. தன்னு
டைய வயத்திலே உடிஞ்சூரானவர்களுடைய வார்த்தையை சுநாடி
ரிக்கைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. (வலிலிஷண) என்று - ஹாவ
ஸூபியையும் க்ஷாயையு முடையவனென்கை. ஸூபியாவது- சுல
பநீயமான வடி ஸ்முண்டானாலும் ப்ரதிக்ஷுனா ராவணமோ
ஷிபிற் பொருந்தாமையும், வாயகரானாலும் விடமாட்டாத யாஸிக
ரான ராஜமோஷியில் பொருத்தமும். க்ஷாயாவது- “சூஜமாரிஜீ
ஹதீரூந” என்று-வந்தல்லது, யரிக்கமாட்டாத * பதற்றம். (உத
ரம் திராஜாவாடி) பெருமானைக்காட்டில் அக்கரை உடிஞ்சுமென்
நிருக்கிறான். இவங்கையிலேயிருந்து முடிசூடி யிருப்பதிற்காட்டில்
பெருமாளெல்லையிலே போய் கொலையுண்டுபோகை உறுமென்றிருக்
கிறான். ஓ திருவாழிக்கல்லுக்குள்ளே புகருகையாலே, லயலூர நத்தி
னின் அம் ஒரு டிகணையத் துக்குள்ளே புகுந்தாற்போலேயும், காட்டுத்
தியினின் அம் ஒரு கடலிலே புகுந்தாற்போலேயும் நினைத்திருக்
கிறான். (வலு வளவயுதிஷ்ட) முதலிகள் விஷயீகாரம் பெற்றுத்
தறையிலே கால்பாவுதற்குமுன்னே ஆகாசத்திலே யரித்தமை
தோற்ற நின்றான். இவர்களுடைய விஷயீகாரத்துக்குடலாகத்தன்
† வெறுமையே சூயஸீ நமாக நின்றனென்று பிள்ளாந் நிராஹம்.

தர்த்தம். இப்படி இவர்கள் தன்னைக்கொல்லுவதாக ஒருவர்க்
கொருவர் சொல்வதை அநாதரித்துத் தான் வடகரையில்வந்து
ஆகாசத்திலே நின்றான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

* பதற்றம்-அவசரம். ‡ உறும்-தகுந்தது. ஓ திருவாழிக்கல்லுக்
குள்ளே-பகவத்ச்ஸந்தியில். † வெறுமை-ஆகிஞ்சியம். ‡ கணையத்
துக்குள்ளே-கோட்டைக்குள்ளே.

யா-ஹிகாணம், க௭ - ம் ஸும-ஹம், கூ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெக. தன்னுடைய திருஸநத்திலே உஜேரமித்த
ஹோராஜாரையும் பரிகாரத்தையுங் குறித்துத்தன்னார்த்தி யெல்லாம்
மிடற்றோசையிலே தோற்றும்படியாக ஒருவார்த்தை சொல்லு
வதுஞ்செய்தான்.

சே.- உவாஅவ ஹோபுராஜ் ஸுரேண ஹோதா ஹோநு |

ஸு-ஹீ-வம் தாஸு ஸு-ஹே-பு-க்ஷு வஸு வனவ விவீஷணஃ ||

அர்த்தம். ஹோபுராஜ் - நல்லபுத்திமானான, ஹோநு-கம்பீர
ஸ்வபாவத்தையுடைய, விவீஷணஃ-விபிஷணன், வஸுவனவ-ஆகாசத்
தில் நின்றவராயே, ஹோதா-பெரிய, ஸுரேண - த்வநியோடே, ஸு-
ஹீ-வஸு-ஸு-ஹீ-வனையும், தாஸு - அந்த வானரர்களையும், ஸு-ஹே-
பு-க்ஷு - பார்த்து, உவாஅவ - ஒருவார்த்தையும் சொன்னான்.

புரா. (உவாஅவ) பெருமானுடைய விஷயீகாரத்துக்குத்தன்
வரவு அமைந்திருக்கச்செய்தே ஒருவார்த்தையுஞ்சொன்னா னென்கி
றான் ஐவீ. “வஹோஜிவிமரோவெவ” என்று-வரவுதானும் மிகை
யென்றிருக்குமவர்க்கு அதுக்கு மேலே வார்த்தைசொல்லுகை வு
ணக்காரம்போலேயிதே. (ஹோபுராஜ்) ஜனாகையாவது-ஹோபுரா
வாடேய விவாஹஜனாகை. புராஜனாகையாவது-ஹோபுரா வ
ருகமாக உவாடேய மின்னதென்றற்கை. ஹோபுராஜனாகையா
வது-ஹோபுரா வ-ருகமான உவாடேய வானத்துக்குவாடி
மான உவாபத்தையற்கை. அதாவது - ராவணன் தன்மையையும்
பெருமான் பெருமையையும் அறிகையும், அவனைவிட்டே எம்பெரு
மானைப் பற்றவேணு மென்றிருக்கையும். அவர் வானத்துக்கு அவர்
திருவடிகளே ஸாடிமான உவாப மென்றிருக்கையும், (ஸுரேண
ஹோதா) ஸுரத்துக்கு ஹோத்தையாவது-“மக்களுமிரங்கும்வகை”
என்கிறபடியே - யூதியைக்கேட்டபோதே ஸுரனுனுக் கன்றிக்கே
வழிப்போக்கருமிரங்கவேண்டுமடி மிக்க சூரியை யுடைத்தாயி
ருக்கை. (ஹோநு) ஸுரத்தாலே தோற்றுகிற சூரியளவன்றிக்கே,
சூரியதிவாநி அவரிஜிபெருமாயிருக்கை. சூரியம் சூரிக்கு

ஃ அடைவென்கை. லீமாரிநாடி-என்னவுமாம். அதாவது—“வாவூரேடி வலுரரிதி” என்கிறபடியே, பெருமான் திருவடிகளே வலுரவிய்வ ஸாவாயிருக்கை. (வூரீ-வந்தார்பூ வூரேபூக்ஷ) “சுலாநு ஹனு-நவஸாய” என்கிற லீமாராஜரையும், “லாநாநு-பூரெஸுலாநு” என்று-தன்னுடைய வயோபூ-கூரான முதனிகளையும் வலுரரிநமாகப்பார்த்து. அதற்கடியென்னென்னில்; பெருமான் பக்கம்பரிவர் தமக்குடே-பூராகையாலும் அவர்களேதமக்கு பூரூ-ஷகாரமாக வேண்டுகையாலும், சூரூயிக்கிறவனேதேனும் குற்றவாளனையாகிலும், “ஜாநீகாநெதவரேபூ” என்று - தனக்கு யாராகாகச்சொல்லுவார்களாடைய வார்த்தையை*மறுக்க மாட்டாமையாலேநின்ற இடத்திலே நின்றவார்த்தைச்சொன்னான்.

தாத்தியம்.—இவர்களிப்படிசொல்லச் செய்தேயும் நல்லபுத்தி மாணுகையாலே பெருமான் திருவடிகளே தஞ்சமென்றெண்ணி ஆகாசத்திலேயே நின்றகொண்டு தன்னை நலியவந்தவானரக்கோப் பார்த்துப் பெரிய சபத்ததோடு ஒருவார்த்தைசொன்னான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யூ-பிகாணம், ௧௪ - ம்ஸம-டம், ௧௦ - ம் லோகம்.

சுவதாரிகெ. சுநஹரம் ஸரணாமதிக்கு சுஜமான லுமி கரத்தையும் வரிசு-ஹவரி-கூராமத்தையஞ்சொல்லி சரணம்புகு கிறான் மீமலைந்து லோகத்தாலே. இதில் முதல்லோகத்தால், பூ-திகூலமேஷகூத்தால் வந்த நிகரூமும், பூ-திகூலமேனாடி சுவராஜ நீயலே ஸத்தாலுண்டான நிகரூமும், லுரூபேணவந்த நிகரூமும் உண்டென்கிறான்.

லீ.—ராவணோநாடி டூ-பூரூ-கூராகூலோ ராகூலேஸூரூ: |

தலூரூ-ஹ லீகூஜா லூ-தா விவீஷண ஹி-பூ-தூ: ||

அர்த்தம். டூ-பூ-தூ: - கெட்டிடத்தையுடைய, ராகூலேஸூரூ: -அரக்கர்களுக்கரசனான, ராகூலூ: -அரக்கன், ராவணோநாடி-ஹி-ஸகனாகையாலே ராவணனென்றுப் பரிசுத்தனே, சுஹ-நான், தலூ-அவனுக்கு, சுஹ-பி-பி-பிறந்த, விவீஷண ஹி-பூ-தூ: -பரிசுத்தனான, லூ-தா-தமபி (ஆகிறேன்).

பூ. (ராவணோ நாடி) “ராவயதி” இதி ஸுரோகஸ்கங்குங்
கூப்பிடும்படி ஹிஸ்கனாகையாலே ராவணனென்று மூணநாடீம்.
நாடீ-என்று-புலிபியாய் வரமோஷியிலும் ஹிஸ்கனென்னு
மிடம் புலிபிமன்றோவென்கை, (ஈரூபுத) வுத்தமாவது-சூவா
ரம்; ஈரூபுத்தமாவது-சூஹாரதி ஈரஹயெடுமோ-நாடிகளில்வரை
யாமை. “நிஹீநாவாரோ-ஹமூபுபஸு-” என்றார் ஆளவந்தார்.
“ஹிபிராவாரவரிதா” என்றார் பிராட்டி. (ராக்ஷஸு) உகமான
ஊரஷங்கன் ஜாதிபூயுத்தமாகையாலே ஊரஷமென்று சொல்லி
நிவரிப்பிக்க வொண்ணாதொழிகை. சுலிஜாதனுக்குண்டான வுத்த
ஹாதி ஜநுத்தையுணர்ந்தி நிவரிப்பிக்கலாம்; நிஹீநஜாதிக்கு அது
கூலயரமாய்கையாலே சுவரிஹாரணீயமிதே. (ராக்ஷஸுமாரா) ஸு
தஜு, கையாலே ஒருத்தன் ஹிதஞ் சொன்னால்செவிதாழ்ந்துமவன்
ல்லன்; ஸஜாதியர் பண்ணும்பாபத்துக்கும் புவருகனென்றுமாம்.
வழியடித்து குழலையடி யெடுப்பார்க்கெல்லாம் ஒதுங்க நிழலாயிருக்
கும்வனென்கை. அத்தால் உனக்கென்னென்கிற ஸெஷியிலே சொ
ல்லுகிறது உத்தராயுட. (தஸ்யாஹு) “ஸேஷேஷஷீ” அவனுக்கு
அதிகயத்தை விளக்கையிதே ஸேஷஹதனுக்கு ஸுரூபம்.
“ராக்ஷஸாஹுரூபஸு” என்று - ஸுரூபபூதமான ஸேஷ
கூத்தைராவணன்பக்கல் பண்ணிப்போந்தேன் (சுநஜோஹாநா)
அவனாலே ஈலிவிதமான குடலிலேகிடந்தானொருவன். “ஹிதா
ஸாதிபிரிதாநு” என்னும்படி சாரம்போலே அவனுடைய சுநீ
யிக்கெல்லாம் உபகாரணஹதனென்கை. (விஹீஷண உதிஸு
த) ராவணஸுஸுரூத்தாலேவந்த ஊரஷத்தளவன்றிக்கே, “விவி
யுஹீஷயகீதிவிஹீஷண” என்கிறபடியே, ஸஹுபூகார ஹய
ஹகை ஹோகபூவிபின். அவனுக்குத்தன்னால் வந்த ஊரஷமே
உள்ளது; எனக்கு ஸுஊரஷத்தளவன்றிக்கே அவனோட்டை ஸுஸு
ரூத்தால் வந்தஊரஷமும் உண்டென்கை. “விஹீஷணஸு யுரா
தா” என்று-ஹோகபூவிபினியிருக்கச்செய்தேயுந் தன்னேத்தான்
அனுஸுநித்தபடியிதே. ௩௩.

தாத்பர்யம். கெட்டநடத்தையுடைய குலத்தில்பிறந்து அவர்க
ளுக்கேகாஜாவாய் ஒருவரையும் மதியாமல் எல்லாரையும் தன்னுநய
த்தால் நோவப்பண்ணிக்கொண்டு இப்படிப் பரிஸித்தயிருக்கிற ராவ
ணனுக்கு நான் தம்பி, எனக்கு விபீஷணனென்று பெயர்.

பெரியவாச்சன்பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

சுவயப்பூதாநஸாரம்—தேநவீதாஜநஸாரநாத். ௧௭௫

யுஜிகாணம், ௧௭ - ம் ஸும-ம், ௧௧ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெகெ. கீழ்ச்சொன்ன டோஷங்கள் பூராயுதிதவா யுங்கள்; “நக்ஷத்ரி” என்கிறபடியே, டுஷாநிஹமான ஹம வதாவதாரமும் உண்டென்கிறான். “டுஷுதூ” என்று பிராட் டிபக்கல் பண்ணின சுவதாரம் பூதாநஸாரமாலே அதை விவரிக்கிறதாகவுமாம்.

2௨.—தேந வீதா ஜநஸாரநா டுதா ஹகா டுதாயுஷ்டு |

ருஜா வ விவஸா டீநா ராக்ஷவீலி ஸுராக்ஷிதா || ௩௭.

அர்த்தம். தேந-அந்த ராவணனாலே, டுதாயுஷ்டு-டுதாயுவை, ஹகா-கொண்டு, ஜநஸாரநாஸு-ஜநஸ்தானத்தில் நின்றும், ஹுதா-அபஹரிக்கப்பட்ட, வீதா - ஸீதாதேவி, ராக்ஷவீலி - ராக்ஷவிக ளால், ஸுராக்ஷிதா-நன்றாய் ரக்ஷிக்கப்பட்டவளாய், விவஸா-பராதீ னையாய், டீநா-ஸந்தோஷமில்லாதவளாய், ருஜா-தகையப்பட்டாள்.

பூ. (தேநஹுதா) உதவகூடோஷங்களுக்கும் சூகா னுயிருந்துள்ளவனாலே இவ்வதூஷத்திலிழியும்போதும் அப்படி வாவபூதாநஸாரக வேணுமிதே. (ஹுதா) “சுநநூராவவே ணாஹு” “ஜாநதூராவீவோஹுதா” என்று பிரியப்படாதவன் பிரிக்கப்பட்டாள் (வீதாஹுதா) மரவாலாடிகேசுமயின் றிக்கே வரவேடித்திலிருப்பில் ஸனகூராவுங்குலையாதபிற்றந்த ஸகூ ராரியைப்பிரித்தான். (ஜநஸாரநாஹுதா). திருவயோபெயு இருப்பு சிறையென்னும்படி வுஷாஷயபாடிவோமங்களுக்கு வ ணகாஹமான ஜநஸாரத்தில் நின்றும் ஹரிக்கப்பட்டாள். (ஹுதா) “ஹகேவயீ” என்று வீதாராமர்க்கும் சுலஹுமான வற்றையிதே செய்தது. உபெஷையையும் சுமிருஷாழ்வானையுங்கூட்டிச் சிறை யிலேவைத்தாற்போலே இருவரையுங்கூட்டிவைத்தானுகுலமாமிதே. ராஜகுமாரர்களை ராஜீவராவெயாலே பிரித்திறைவித்தது. (டுதா யுஷ்டுஹகாஹுதா) “ஹுதாணாஹி” “ஹுதாவெதூவதே டிகு” என்னும்படி, சுவிதாரானபெரியஉடையாரை மீட்கலாம் படி சிறைசெய்யுமளவன் றிக்கே சுதூயவிநாஸத்தைப்பண்ணியிதே

சுகள் சமயபுர நலாரம்—தேநவீதாஜநல்லாநாத்

பிரித்தது. உகுவழித்திருமகனிடே ஆழவிரும்புகை கொள்ளு
கையாலே ஸவரிகரனாகத்தான் நசிக்கும்படி சூழ்த்துக்கொண்டா
னென்கை. (ருபாபு) இப்படி பிரித்தாலும் கூடதாவம்பிறந்து
மீளவிடலாமிதே. உஷாபவான சுசோகவமிகெயிலே மூச்சு
விடவொண்ணாதபடி ருபெயானான். (விவசா) “இட்டகாவிட்ட
கைகளாய்” என்னும்படி, பெருமானைப்பிரிந்த இழுவெல்லாந்
தோற்ற வரவெய்யாம்படி யிருந்தான். (நீநா) இவ்வளவில் நம
க்கு சூழாவகரராரோவென்று தன்னுடைய வையுமாநிதோற்ற
இருந்தான். பெருமானோட்டை மோமவாழ்வெய்யாலே ஹு
வெடியாயிருக்குமவளை இவ்விருப்பிருக்கும்படி பண்ணினுனென்
கை. (ராசுலீலிஸுரகூதிதா) விசுதமயபுரவெய்யவையோவதுத்
தைகளான வணகாசீவனககூரீபுலுதிகளான ராசுலீலிகளாலே
சூழாவகரான திருவடிக்குள் செல்லவொண்ணாதபடி நெருக்குண்
டாள். ஆக இரண்டுசூராகத்தாலும் ஸகுவாழ்நலாமோலுமமான
பிஹாவாவங்களைப்பண்ணினவர்களுக்கும் மமவதாவிடிலே சுயி
காரமுண்டென்னுமிடம் சுவிவவேதாரூபசிபுயான ஸீவாலீகிவ
மவானுலே ஸதிவிதமாயிற்று. “ஸரணக்ஷாபநநாநா தவா
லீதிவயாவதாடி | புவாடிவிததுஹனாணா பிவிசுரூகிலா
யவ: | குயோதிஷ்விஸகூரோதாயஸகூலுரணத: | தபோதா
விததுஹனாரபிவாதி மவாதிபுலா | உராவாரோவிஸுரா
ஸீகூதேவோ நாலிகிவபுரா | ஸரோஸ்யேதாடிதேவம் ஸுபயா
ஸரணயபி | திரோஷ்விபிதம் ஜனாபுலாவாதுரோதத: |
“தஸாடிவிவயம் புவநந பூதிபூயவதி”.

கூட.

தாத்தாயம். அந்த ராவணன் சிதாதேவியை ஜநஸ்தானத்திலிரு
ந்து எடுத்துக்கொண்டு வரும்போது சண்டைக்கு வந்த ஜடாயுவை
க்கொண்டு, தன்னசோகவனிகையில் வைத்து, எங்கும் போகவொ
ட்டாமல் ராசுலீலிகளைக்காவலாய் வைத்தான்.

பெரியவாச்சான்றிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுபகாணம், எள - ம் ஸம-ம், கஉ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெக. இத்தால் உனக்கென்னென்னில்; இவன் பண்ணின சுவராயத்தைக்கண்டால் நெருப்புப்பட்ட வகத்தினின்றும் புறப்படுமாப்போலே அப்போதே புறப்பட பூராவூமாயிருக்க, அவனுக்கும் ஹிதஞ்சொல்லிட்டு உஜீவியிக்க விருத்த வாவிஷன் நானென்கிறன்.

சில.— த லஹேது-லி ரூகெயூவியெயு நுடிசுயு |
ஸாயு நிரூகதூகா லீதா ராபாயேதி வுநிவாநு||

அர்த்தம். சுஹி - நான், து - அவனைக்குறித்து, லீதா - லீதாதேவி, ராபாய - ஸ்ரீராமனையும் பொருட்டு, ஸாயு - நன்றாய், நிரூகதூகா - கொடுக்கப்பட்டும். உதி. என்று, விவியெயு - அநேகபகரமான, வாபெயு - வசனங்களாலும், லஹேது-லி - காரணங்களாலும், வுநி வுநி - அடிக்கடி, நுடிசுயு - அறிவித்தேன்.

புரா. (து) முதல்ஸோகத்திலே தலஹேதுத்தால் வந்த லோஷமிதே சொல்லிற்று; அவ்வளவன்றே இது. “ஸஹஸு-விது-பூதா மளரவேணா திரியுதே” என்று - ஸஸுமரனிற் காட்டில் ஸஹஸு-மணம் கூடவருதீயெயாய், ஸஸு-லோகஜநி யானபிராட்டித்தத்திலும், “ஸலஹா-தூஸா-பூலு” “விதீயுஜே-ஹா-தூநு” - தந்திருவுள்ளத்திலே நினைத்திருக்கும் பெரிய வுடையார்திறத்தி-சுவரூபரூப ரெகளைப் பண்ணினவனை. (சுஹி) இப்படி வாவிஷன்னென்று மிடத்தை யறிந்துவைத்து அவனை சுநாடிபிரமாதே ஹிதஞ்சொல்லி யிருந்தான். (விவியெயு) லாஜேஹாஜி-பூவத்தாலே நாநாவியவாகுங்களாலும். (லஹேது-லி) சுருத்துக்கு கூடருவமாயிருந்துள்ள வுடிஷண கூடருவாவியவபூவமான நாநாவிய விஷங்களாலும். (நுடிசுயு) சுஸாயயு. உறங்கினவனை உணர்த்துமாப்போலே உணர்த்திச்சொன்னேன். லோயிதமான வரும் இன்னதென்கிறதாமேல். (ஸாயு-நிரூகதூகா) நிரூகதூகமாகிறது புராநம். “நிரூகதூகவிதரண-ஸுநு-பூ-திவா-நு” என்னக்கடவதிதே. ஸாயு-ஸுமாவத-கூடருவமாய் தந்தி-வி-தி-கூடருவமாய் தந்தி

கள அ சமயவ்யுதாநஸாஸம்-ஸவநவ்யுகிஜமுரஹ.

ஸாஸம்புக்குக்கொடுக்கை. (வீதா) அவனுடைமையை அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமெனவொழிய நீண்டதைக் கொடுக்கவேண்டுமெனவொழிவது. தம்முடைமையைத் தம்முக்குக்கொடுத்தாலும் சுவஹரித்தவம்ஸத்தைப் பொறுத்து இவனுலே பெற்றோமென்னும் மூணாயிரகொள்கை. தம்முடைமையை நம்மாலே பெற்றோமென்றிருந்தாலும் நம்முடைய சுவராயத்தைப் பொறுக்கக்கூடுமோவென்ன; (நாராய) “வசுநிவதிதம்ஹஜிஸா ஸாஸஸாஸாஸமத்யு | வயாஸஸிவிகா கஸஸி கஸஸயாவஸஸிவாயசு” என்கிறபடியே, காகாவராயத்தைப்பொறுத்து ரகித்தவரன்றோ? (உகிவாநிவாந) அவனுக்கு சுவகித்தமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் இவன் செய்யுமோவென்கிற நசயாலே பலகாலும் அறிவித்தேன். ஒருவன் வரவராயனுமாய் சுவகெடுக்கையின்றிக்கே ஜேஷ்டகாமயிருக்குமவனுக்கு விரிதஞ்சொல்லுகை யாகுமோவென்னில்; “சுருகஸமய ஹணாநித்யு” என்றும்- “சுவிஸுதேஷ்டயாகு” என்றும்- ஸாஸித்யைக் கண்டால் விரிதஞ்சொல்லுகை யாகும்; ஆனாலும் ஒரு காலச்சொல்லவமையும், பலகாலச்சொன்னவிடம் அவனைத்திருத்தி உஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான நசயாலேயிறே. ௩௭.

தாத்தாயம். நீகொண்டு வந்தனீதையைப் பீராமனுக்குக்கொடுவென்று அனேகந் தடவை அனேகவிதமாய் அவனுக்குச்சொன்னேன். அப்படியச்செய்யாவிடில் நீபிழைக்கமாட்டாயென்று பல உதாஹரணமுங் காட்டினேன்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாகுகாணம், கள - ம் ஸமயம், கள - ம் ஸோகம், ஸமயம்.

சுவதாரிபெ. ௨௪ணோநுபுணுவன் விஷத்தின்வார்த்தையைக்கொள்ளாதப்போலே ஸாஸஸமாக நான்சொன்னவார்த்தையைப் புகுபுரேபரிதனய்க் கொண்டு வரிமு-விரித்தானல்லென்கிறான்.

3௮.- ஸவநவ்யுகிஜமுரஹ ஸாவணிக் காவலோதிக: |

உஜீராமம் விரிதம் வாசுத விரித உவளஷய || ௩௮.

அர்த்தம். ஸ: - அந்த, ஸாவணஸு - ராவணனும், காவலோதிக: - யமனுவேவப்பட்டவனும், உஜீராமம் - சொல்லப்பட்ட, விரிதம் - அறிஷ்டத்தையுடையபாக்கத்தக்க, வாசுத-வாக்யத்தை, விரிதிக: - வ்யாதியிக்குப் பிழைக்கத்தகாதவன், ஒளஷயவிவ - மருந்தைப்போல். ௩௮-வ்யுகிஜமுரஹ - அங்கீகரிக்கவிலை.

வ்ரா. (ஸவநவ்ரதீஜயாஹ) கார்த்திகேயத்தினையாகிலுஞ் சொன்னவார்த்தைக்குச்செவிதாழ்க்கலாமிதே; அதுவுஞ்செய்திலன். (காவுயோதிசு) அதுக்குஹேது, காவுயோதிசுனுகையாலே கைக் கொண்டிலன். (நாவணு) ஆதாவாய் ஹிதெதவியான என்வார்த்தையைக் காற்கடைக்கொண்டு புதியனாய் ஸூத்ரவாயிருந்துள்ள காலன் சொன்னவழியே போகைக்கு ஹேது, சுவயேவ்ரதவ்ரதனாய்ப்போந்த ஈஷக்ரதீயாகையாலே. (உவ்ரதாந்வாக்ய) “காவுயோதிசுபாவாஸநய” என்று காற்கடைக் கொள்ளாநிற்கச்செய்தேயும் அவ்வளவிலும் விடாதே, “சூத்ராந்வாராயாக” என்று அவ்ஹதைய உஜீவநமே ப்ரயோஜனமாகச்சொன்னவார்த்தையை; (ஹிதாவாக்ய) நான்சொன்னிலும், சஹிதமாகில் விடலாமிதே. தன்னுடைய உஜீவநத்தில் இதொழிய உவாயாஹமில்லாத இந்த வ்ராதிஹிதமான வார்த்தையை. எதுபோலவென்னில்; (விவரீத உவளஷய) “ஈஷக்ரவானவன்ஸுஜீக்ஷிஷக்காலேசொல்லப்பட்ட வார்த்தையைக் காற்கடைக்கொள்ளுமாப்போலே, “ஈஷக்ரவ ரேதகவ்ராஹிதவாயுஷாஜநா” என்றானிதே கீழே இவன். சுவராயம்பண்ணிப்போந்த ஸப்யத்திலே விட்டுப்போந்த ஸ்ராவ வம்பெற்றேனல்லேன்; நான்சொன்னவார்த்தைக்குச்செவிதாழ்த்த மீளப்பெற்றேனல்லேன். இவனைத்திருத்தி ஜீவிக்கவிரும்புவெனக்கு ஸ்ராவஹாநியே ம்லித்ததென்று கருத்தா. ௩௮.

தாத்பர்யம். வ்யாதி அதிகரித்து சாகக்கிடக்கிறவன் மருந்தை எப்படிஸ்வீகரியானே? அப்படியே, நான் சொன்னவார்த்தை, அவன்காலனுக்கு வசப்பட்டு கேட்கவில்லை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாஜ்ஞாணம். கள - ம் ஸுமுகம், கச - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிதெக. நான்சொன்ன வார்த்தையை ஸ்ரீகரியாமை யன்றிக்கே, ஹிதஞ்சொன்னதுவே ஹேதுவாகத்தானும் வ்ராதித்துத் தன் வரிகரத்தாலும் அவமானம் பண்ணுவிக்கையாலே, மற்றுமுள்ள ஓளவாயிசுக்களைவிட்டுப் பெருமாள் திருவடிகளிலே ஸரணம்புகுந்தேனென்கிறான்.

கஅ௦ சுலபவ்யாசாநஸாரம்—ஸோஹம்பாஸுவிதஸேந.

உ. --ஸோஹம்பாஸுவிதஸேந ஞாஸவ ஹ வரோநிதஃ |

சூகா வுத்ராஃ ஸ ஞாஸாஃ ராவவஃ ஸரணம் மஃ ||

அர்த்தம். தேந-அவனுவே, வஸுவிதஃ-க்ஞரமாய்ச் சொல்
லப்பட்டும், ஞாஸவஸு - வேலைக்காரன் போல், ஸவரோநிதஸு-திரங்க
ரிக்கப்பட்டவனுமான, ஸஃ - அப்படிப்பட்ட, சுஹஸு - னன், வு
த்ராஃ - பிள்ளைகளையும், ஞாஸாஃ - பெண்டாட்டிகளையும், சூ
கா - விட்டு, ராவவஸு - ரகுலத்திலவதரித்த ஸ்ரீராமனே, ஸர
ணஸு - ரக்ஷகராக, மஃ - அடைந்தேன்.

பூ. (ஸோஹஸு) இவன் விஹுவையிருக்க இவனந்ரூத்தையே
பார்த்து ஹிதஞ்சொன்னான். (வஸுவிதஃ) ஹிதஞ்சொன்னதுவே
ஹேதுவாக வாஹ்யுத்தாலே நெஞ்சு புண்படுமபடி பண்ணினான்.
(தேந) நான்சொன்ன ஹிதத்தை சுநாடித்தவளவே யன்றிக்கே,
பூதூஷின் வார்த்தையை ஹிதமென்று வரிமுஹித்தவனுவே.
(ஞாஸவஸுவிதஃ) நான்சொன்னது சுஹிதமானாலும் ஜேஷ்ட
னானதான் வரிஹித்து விமேளவன்றிக்கே தன்னடியனான பூஹ
ஸுனை யிடுவித்தும், “தாதகூநிஷு வாக்யேநரூபு” என்றுகொண்டு
இந்த பூகாரத்தாலே ஸ்வானான ஐடிஜித்தையிடுவித்தும், உஹி
ஷ்டஜோஜிகளான அடியாரை அவமானம் பண்ணுமாப்போலே அவ
மானம்பண்ணப்பட்டேன். இத்தால் வாவிஷ்டனான ராவனனுக்கும்
ஆகாதானெருத்தனென்கை. பூதூஸுநனஸு, தாவினுடைய
ஸுஸாவிவாகம் இதுவாகையாலே அல்லாதாருடையவளவும் இவ்வி
நுக்காடிதே என்று ஸோவாயிகரான ஸாஸுக்களைவிட்டு திரு
வாயிகஸுஸுவான பெருமாளையே பற்றினேனென்கிறான் உதூரா
நுத்தாலே. (வுத்ராஃ) திரயநிஸாரகரான வுத்ரர்களையும்.
இத்தால் பூவதிபண்ணுமவனுக்கு பூரவூஹாஸங்களுந் பூர
வகாஸாஸங்களுந் தூரஜெழின்னுமிடம் தோற்றுகிறது. (சூகா)
கூரபூசுபத்தாலே பண்ணுகிற பூவதிக்கு தூரமம் சுஜமென்னு
மிடஞ்சொல்லுகிறது. (ராவவஃ ஸரணம் மஃ) “ஹாதாஹதூர
வஸுஸுவிதாவ ஜேராவவ” என்கிறபடியே, விட்டவறவெல்லாந்
தாமாகவல்லவரைப் பற்றினேன். “கிஃகூயி-நாடி-ததாநஜிகூர

சூதவ்யுத ஸாவ்யுதீரங்குமாதே” என்கிறபடியே, சூசிரிதரு
டையவவடாபேகிதங்கனையும்கொடுக்குங்குடிப்பிறப்புடையவ்வா
ப்பற்றினேனென்றாமம். ஈக.

தாத்தாயம். அவனுக்கு ஹிதந்தேடின என்னை அவனும் அவன்
பரிஜநங்கனும் பரிபவித்தவாதே. நான் தார புத்திரர்களை விட்டு ஸ்ரீராம
மகையே சரணமாகப் பற்றினேன்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாங்ககாணம்-கள - ம் ஸம-ம், கரு - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெக. என் டுரூதியைக்கண்டு பெருமாள் விஷயீ
கரிக்கும்படியாகச் சடக்கென என்வரவை விண்ணப்பஞ்செய்ய
வேணுமென்கிறான்.

சே- நிவேடியத ரோ கிபு லிஷ்ஷண உபவ்யுதீ.

ஸுரூரோகஸாரணராய ராவவாய உஹாதூதே || ச௦.

அர்த்தம். ஸவடூரோகஸாரணராய - ஸமஸ்தலோகங்களிலு
மிருக்கிறவைகளுக்கு ரக்ஷகரான, உஹாதூதே - பெருத்தஸ்வபாவத்
தையுடைய, ராவவாய - ராகுலத்திலவதரித்த ஸ்ரீராமன் பெரு
ருட்டு, உபவ்யுதீ - வந்திருக்கிற, விஷ்ஷண - விபிஷணனென்று
பேரையுடைய, ரோ - என்னை, கிபு - சிக்கிரமாக, நிவேடியத -
அறிவியுங்கோள்.

வ்யு. ரோ உபவ்யுதீ நிவேடியத-என்ன வ்யுதமாயிருக்க,
வ்யுதீத்தில் (நிவேடியத) என்கிறது, தன்னுடைய கைரெயரோ.
(ரோ) “வ்யுதீ” என்கிறபடியே, முன்புபற்றிநின்ற வரியுஹ
த்தைவிட்டு உடேஸ்யரான பெருமாள் திருவடியிற்புகாப்பெறாதே
சூகாஸஸ்யும், *காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வரையும் துவர்
ந்து நிற்கிறஎன்னை. (கிபு) வந்தவனுடைய மண்ணாமணநிரூ
பணம்பண்ணி அறிவிக்க வேண்டாவோவென்னில்; நீங்கள் நிரூ
பணத்திலே இழிவதற்குமுன்பே நான்முடிவன்; உங்களுக்குப்பழி
வாராதபடி சடக்கென அறிவியுங்கோள். நீஓரயிகாரியாயறிவிக்க
வேண்டாவோவென்னில்; ஸுரூராவாயு மான ரவாகுத்திந்
பிறந்தவர்களுக்கு ஓர் கநயிகாரிகளுண்டோ? (உஹாதூதே)

ரவம்-கூஉத்தார்க்கு ஓர் கூநயிகாரிகளுண்டாகிலும் எதிர்த்தலையிற்
 சிறுமைபாராதேதம்மளவிலே விஷயிகாரிக்கும் பெருமாளுக்கு ஆகா
 தாருண்டோ? “நாடோராடோராஜி” என்றும்- “திருமுடியாநி
 மதாஸாநே” என்றும்- “அன் றுசராசரங்களைவகுத்தத்தேற்றி”
 என்றும் சொல்லக்கடவதினே. இத்தால்வரவு உஹாடிவலூரணங்க
 ளிற்காட்டில் ராஜாவதாரத்துக்குண்டான நிரவயிகாகவிக வு-
 ஹுக்கதைச்சொல்லுகிறது. (வஸுதேவாகபரணாராய) “தோகூ
 னைதிதோகா” என்று-தோகூவரான வு-ருஷர்களை நினைக்கி
 மது. இருந்ததேகுடியாக எல்லாருக்கும் ஸரணவரணாராரன்றோ
 பெருமாள்? ராவணவாத்தாலே துராஜனுக்கினைத்திருக்கிற என்
 னுடைய அளவோ? “அபாஹஜேயதேவோ ந நஜேயம்-கூ கவ்ய
 விசு” என்றவன்றன்வந்தாலும் விடாதவரன்றோ? நீங்கள் என்னை
 விடில், என்னோபாதிபெருமானாவீடேனென்றிருக்கத்தட்டுண்டோ?
 “ஜேஸஹதேவாராஜி” வஸுதேவாரும்ஜேக வஜி-தமாயோஇருப்
 பது. (விஜேஷண) நீங்கள்தான் என்னோடு ஒப்புதிகளோ? புறம்
 பொருவர்க்கும் ஆகாதானைப் பெருமாள் விஷயிகாரித்தாரென்கிற
 ஏற்றம் அவர்க்குக்கொடுக்க வந்தவனல்லேனோ? (உவஸுதிசு)
 உவெஷியிலே நின்று ஸரணமென்றே னுகிலும் உவெஷ்தான் மடுக்
 கரைபட்டதுபடவேண்டாவோ? நாலடிவந்திடம் பெருமாள் காரு
 ஞ்செய்தேனன்றோ?

சு.

தாத்தாய்ம். ஸர்வஜநங்களுக்கும் ரக்ஷகராய், அப்படி ரக்ஷிப்ப
 தேஸ்வபாவமாக உடையவராய், அத்தஸ்வபாவமுடையகுலத்திலவத
 ரித்தவருமான ஸ்ரீராமனுக்கு இங்குவந்த என்னை சீக்கிரத்திலறிவி
 யுங்கோள்.

இதற்கு தனிஸூராக வுரவாரம்.

சுவதாரிகெ. நிவேடியதரோக்ஷிபு-ராவவாயிஹாதே
 வஸுதேவாகபரணாராய விஜேஷண-உவஸுதிசு 1 கீழ்ஸூராகத்திலே
 “லோ-உஹவருஷிதேவ நரால வது வரோநிசு | துக்ஷாவ-
 து-ராஸு டாராஸு ராவவஸரணம்-த” என்று - பெருமாள்

திருவுள்ளத்திற்கு ஸ்ரீயமாகவும் ராவணனுக்கு சுநலிதமாகவும் சிலவார்த்தைகள் சொன்னேன். இப்படிச்சொன்னால், “ஹ்ருக்ஷே மூரவஸூத்ரா” என்றும் - “என்னைத்தீமனங்கெடுத்தா யுனக் கென்செய்கேன்” என்றும் - “அறியாதனவறிவித்த வத்தாரீசெய்தன” என்றும் - ஸ்ருதஜ்ஞயப் புகழ் ஸ்ரூஷமாயிருக்க, அவன் ஹ்ருக்ஷே யாகையாலே, “க்ஷாந்தாயிகூலவாஸநஸு” என்று-வரூஷித்து, “சுஷிநுஹ்ருதேநவசு” என்று - தன்னடியார்குற்றஞ்செய்தால் சொல்லுமாப்போலே வெட்டிவையாதொழிந்தேனென்று அவமானம் பண்ணுவதாக, ஜேஷ்டனுக்கையாலே அவன் வேண்டிற்றுச் செய்கிறானென்றிருந்தேன். அவ்வளவேயன்றிக்கே, தன்வழிற்றிலே பிறந்தசிறுபையலையிட்டு, “கிநூரீதே தாதகநிஷ்வாகூரீநஸூகம் வெவ ஸுலீதவது | சுஷிநுஹ்ருதேநவசுஜாதஸூலீ ஹ்ருஸந்தெவ வஜேநூகூரூசு” என்று-வரூஷிப்பித்துச்செய்தான். அத்தாலே சுநகூலரோயாகிலும் அவனடியாக வந்தலாரூரூவாஹ்ருஷிகளாவிட்டு, “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் அவர்” என்கிறபடியே, விட்டவறவுமுறையெல்லாம் பெருமானேயாம்படி திருவடிகளிலேவந்தேனென்று நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினின்றான்கீழ். இனி ராஜநீதிஸூராவெடியில், ஒரு ஸ்ருவின் தம்பி பொய்யே ஸரணமென்றுவருங்காட்டில் கைக்கொள்ளவிருந்தார்களோ? போகாய்; என்றுதறியிருந்தார்கள் முதலிகள். இவர்களைப்பார்த்து நீங்களுதறுகிறது ஸூரிகாரூமாகவன்றோ? ராகூவரால்நலிவுபட்டு ஸரணமென்று வந்தவர்களுக்குப் புகலான ரவூகூலத்திலே பிறந்தபெருமானுக்கு ராவணன் தம்பி விஷ்ணுன் ஸரணம்புகுந்தானென்றறிவிக்கை தானும் ஸூரிகாரூம்; ஆனபின்பு, தலைக்காவலிலே நிற்கிறவர்களறிவித்தலர் என்று முனிவதற்குமுன்னே சடக்கை வண்ணப்பஞ் செய்யுங்கோளென்றான். ஹ்ருதஸூராவெடியில், “விஷ்ணுவிஷ்ணுஸூரணாமதவஸூ” என்று-பெருமான் ஸரணாமத வஸூரென்னுமிடங்கேட்டறியாயோ? நேரேசொல்லமாட்டாயோவென்ன; அப்படி வழிகெடப்போவாநெருவனோகான்? “தவஹ்ருஷ காவலிஷ்ணுபாஸிஷ்ணு” என்றும், வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டுவிண்ணோர்பெரு

மான் திருப்பாதம்பணியுமவன்காணுங்கோள்கான். ஆனபின்பு, நீங்கள் வுரூஷகாரமாகப்பெருமாள் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுக்கொள்ளுகிறானாகவுமாம்.

* க. (நிவேடியதரோ) “யுஷ ஜாவதிஸோடியவஸோனோவவதி” என்று-அவர் திருவுள்ளத்திலே பட்டபோதாயிற்று இத்தலைக்கு ஸூராவம் ஜீவிப்பது. அத்தனையுமுங்களுலே பெற்றேறாகவேனுமாம். * உ. (நிவேடியத) “உவடேக்யுனிதேஜாநடி” என்றும்-“தெடுஸாதுவூஷ கஸ்தாய” என்றும் - அவனை எங்களுக்கறிவிக்கிற மாத்நிரம் எங்கனையு மவனுக்கறிவிக்கவேணும். ஏதேனுமாகவறிவிக்க உங்களுக்குப்பணியன்றோ? * ஈ. (நிவேடியத) “ஸுரோணஹதாஹாநு” என்று-நானும் பெருமிடறு செய்து கூப்பிட்டபோதே பெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றுவர்; நீங்களுமறிவித்தகோளாய் ஒரு ஸூராவம்பெறப்பாருங்கோள். * ச. (நிவேடியத) அறிவியாதபோது ஹமவதாவஹாரம்பண்ணுவாரைப்போலே உங்களுக்கு ஸூராவஹாநி. அறிவித்தால் கூவுதல் வருதல் செய்திலராகில் ஸாரணாத வரிக்ரமியான வவருக்கு ஸூராவஹாநி. இரண்டுதையு மிப்படியானபின்பு வரமதாதிஸயாயநம் பண்ணுகை ஸேஷகவகணமானால், அத்தலைக்கு ஸவடிவஹனாகையாலே ஸேஷஹதனாவெனக்கு ஸூராவஹாநி, இவையித்தனையும் வாராமல் அறிவித்துச் சேரவிடுங்கோள். * ஞ. (நிவேடியத) ஸ்ராவ வநஸஸ வாகங்கேட்டறியீர்களோ? இப்படி ஸாரணாதரகணம் பண்ணின ஜாதியிலேபிறந்தநீங்கள் ஸார்ணாதனை அறிவியுங்கோள். * ஞ. (நிவேடியத) என்னை நிவேடிப்பியாதே பெருமானுக்கு நிவேடியுங்கோள். * எ. (நிவேடியத) நிஹதம் வேடியத-இப்படிக்கொரு சிலவடிகளெவன்று திருவுள்ளம்பற்றும்படி † உட்குமரகப் பற்றியறிவியாதே, “அறியச்சென்றுநாயாய்” என்னுமாப்போலே, உங்களுடைய ஸவிநயமதி பூசுங்களுலே இப்படிக்கொருஸாஸிகளே அவனென்னும்படி நிஹதமாக விண்ணப்பஞ்செய்யுங்கோள்.

அ. (நிவேடியத) நிதராஃ வேடியத-அதாவது - ஐஸ்வர்யா
 வாராடிகளிலே பராக்கானபெருமான் திருவுள்ளத்திலே பம்பிபடி
 யாக ஊன்றவிண்ணப்பஞ்செய்யுங்கோள். *கூ. (நிவேடியத) ஒரு
 பெருந்திரளாயிருந்தால் ஒருவரில்லாதொருவ ரறிவிக்கலாகாதே.
 *கௌ. (நிவேடியத) பூராதூதநாயாஃ ஓரோடாய், “அன்னஞ்செல்
 வீரும் வண்டானஞ்செல்வீரும் தொழுதிரந்தேன்” என்னுமாப்போ
 லே, நீங்களும் ஐகூவாநருமோரோஜைமங்களாகிற வநேகஜாதியா
 யிருத்தீர்கோள். உங்களையிரக்கிறநான் நிற்கிறநிலையை விண்ணப்
 பஞ் செய்யவேணும். *கக. (நிவேடியத) ஒருவனைக் குறித்துச்
 சொல்லாதே ஸஃபாயத்திலே சொல்லுகிறான். இத்திரளுக்கு மு
 ன்புபரிபாபமில்லாமையாலே ஸாயகரினனொன் தறியாமையா
 லே. அன்றிலே, *கக. (நிவேடியத) என்று - “தேது ஹாமவதா
 ஸுதேவதூராவ்யாஃ வஜ்ஜிராஸஹாஸத” என்று - ராஜஸஃஸஸமெல்
 லார்க்கும் ஒக்கையாலே அடையநமக்கு மளரவூரன்றோவென்று
 ஸஃபாயத்திலேசொல்லுகிறானாகவுமாம். அன்றிக்கே, *கக. (நிவே
 டியத) “ஓரோடகாவிநூரவி” என்றும்- “வேறு வேறுநானமாகி”
 என்றும்- “மதியியப்பால்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பலராய்
 விநூவாடிகளா யிருக்கையாலே, ஒட்டேனென்று ஒருவன், விடே
 நென்று ஒருவன், கட்டேனென்று ஒருவன், கட்டென்னப்புகுரலா
 காதோ வென்று ஒருவன், அறிவிக்கிறேனென்று ஒருவன், ஜீவிக்க
 லாவதென்பான் ஒருவனென்னும் ஸஃபாயத்திலே சொல்லுகிறானா
 கவுமாம். அன்றியிலே, *கக. மாரூஷஃபஹுவநமாய் இப்படி
 க்கெல்லாம் நிவடாஹகராய் ராஜாவாயிருக்கையாலே, ஐஹாராஜ
 னைநோக்கிச்சொன்னானாகவுமாம். *கக. அன்றியிலே, (நிவேடியத)
 என்று-ராவணமோலியிலே ஐதவயமாகாடிசென்று நல்வார்த்தை
 சொல்லி க்ருதோவகாரானாகையாலே திருவடிமைஹுடியீகரித்து
 பூதீகோவாடாநம் பண்ணி, ஒருவனைச்சொன்னால் மற்றவர்கள்
 விவரீதம் பண்ணுவார்களென்று ஸாரோநுமாகச் சொன்னானாகவு
 மாம். அன்றியிலே, *கக. (நிவேடியத) என்று-பெருமானுங்களை
 என்னிடையாட்டமாகக் கேட்பர்; அப்போது பேசாதிராதே, ஸஹ

வமேஷுள்” என்று-அரசுபுலவரான வேடிங்கனோபாதி பெருமாள்
 கீதி^ணபுடஹமானவென்னை. இதுவும், “மாரூகாபிதரிவதா”
 என்று-ராவணனேஹத்தாலே புகுவாய வாரூரமாத ஹித
 ன்சொன்ன வத்தனையன்றோ! இப்படி ராவணஹதுனவுன்னையோ
 அறிவிக்கிறதென்ன; *ரு. (ரோடி) “வாருஷிதேஹந, கவரோதி
 தஸ” என்று-இவ்வுத்குஷ-பம்பொருமையாலே வாருஷித்துத் தள்
 ளிவிடப்பட்ட என்னை. “ஜேஷோரோநு: விதூஸஸ” என்று-நீதா
 நேசொல்லிற்றில்லையோ? தமையன் ஒருவார்த்தைசொன்னானாகில்,
 இதென்ன தப்பாகவந்தாய்; *சு. (ரோடி) “தூகூவா-தூரா-பூஷாரா
 ஸ” என்று-வாருஷிப்பொறுக்கமாட்டாமையாலே, “சூதூரெவெ
 வாரூஷஸூஷாரா” என்றும் - “சூதூரெவெ வாதூ நாரோலி”
 என்றும்-என்னோபாதிபான இவர்களை உட்படவிட்டு அவனோடு துவக்
 கற்றவென்னை. நீ அவனோடு துவக்கற்றால், மூஹமென! இத்தலையிலொ
 ருபற்றுகையில்லையோவென்ன; *எ. (ரோடி) “ராவவாரூரணமாத:”
 என்று-“தயரதர்க்கு மசன் தன்னையன்றி மற்றிலென்தஞ்சமாகவே”
 என்றிருக்கிறவென்னை. *அ. (ரோடி) “சூதூநம் ஸவபாரகூவாஸீ
 ஜோரோஸூராகூஸாஸு” என்று-வாருஷிக்கிற ராவணனோடும், அவ
 னோடுசேர்த்தாரோடும் வாசியறஹிதஞ்சொல்லுகையாலே, “ஆககூ
 ஹிதிபூரூகூலவஹதாநககூலகூ” என்கிறவாநககூலஹித
 ஹிதம், “ஜாதகூரோபாவிலீஷண” என்றும்-“கூ-லோஹநூ
 ஸூரூதநவி” என்றும்-ராவணனைக்கொல்லவாரூஹமாயிருக்க, “உத
 வாதஹாராவாணி:” என்று-கையிலே மெடியிருக்கக்கொல்லாதே
 போந்தவனாகையாலே, “பூரூகூலஹிதாநாவஸூரூஷாந
 ஸரோஹரூ” என்கிற பூரூகூலஹிதஹிதம், “ஸூ-வஸூரூ
 ஷேஹித:” என்று-லோஹஹரணமாகக்கொண்டு நம்மை ரகசிப்
 பாரென்று அறுதி யிடுகையாலே, “ரகசிஷு-கூகூலஹித ஹிதா
 ஸூஷாரூஷி: | ஸவிஸூரோஸோஹவே” என்கிற ரகசிஷு-கூ
 விஸூரூஸம், “ஹவாரூரணமாத:” என்று-உம்மையே ரகக
 ராகப் பற்றினே நென்கையாலே, “மோவாயிதாஹவேதூவ
 மோஷூகூவாரணமாத:” என்கிற மோஷூகூவாரணமும், “ஹவ

கந்தேரோஜ்ஞ ஜீவிதஞ்ஞஸு-வாநிவெவ” என்று-வஹஸாந்ராலம்
 பண்ணுகையாலே, “வஹஸாந்ரவிபு-கூதா | கேசுவாப-புணவ
 ருஜோஹ்ராத்நிகேஷவஉஷுமீ” என்கிற சூத்ரநிகேஷமும், “கே
 நவா-வ்யூவரோநிக” என்று-வரிமூலதனம் கையைத்துக்கிவிடுகை
 யாலே, “ஐதியா மவ-ஹாநிஸு-நே-ந்ரோ காவ-புணு-பே-ஷுதே”
 என்கிற காவ-புணுமும், ஆகஇப்படி ஸாரணமதியினுடைய ஷட்ப
 ப்ரகாரமும் குறையாதபடி பண்ணின வென்னை. *க. (ரோட) “சஹ
 ஶ்ஷுவராயாநாரோமயோ-கிணுநோ-உமதி: | க்ஷே-வேவாயவஹி
 தோ-வே-ஹி-பு-நா-நி-தி” என்கிறபடியே, விவீஷணமும்,
 ஶ்வ-பு-த-னா ராவணஹாதாவாகையாலே சுவராயாநாரோமய
 மாய், உவாயாஹா மில்லாமையாலே சுகிணுநமும், ராவணனுமக
 ப்படத் தள்ளிவிட்டபடியாலே சுந்ரோமதியாய், பெருமானாயே உ
 வாயமாகப் பண்ணினபடியாலே *க்ஷே-வேவாயவஹி-ஹி-தோ-வே-
 ஹி-பு-நா-நி-தியை யுடையனாவென்னை. *க. (ரோட)
 “உ-த-ர-ஹீ-ர-வ-ஹி” என்கையாலே, *அக்கரை பென்னு மனத்
 தக்கடனுளமுந்தி யுன்பேரருளாவிக்கரையேறி யிளைத்தருக்கிறவென்
 னை. *கக. (ரோட) “வரி-கூ-ர-யா-ஹ-ஹி-த-நா-நி-தி” என்
 னு-அங்குள்ளபற்றாசையெல்லாம் போக்கிட்டு, “வஸுஷவஹி-தி-ஷ
 த” என்று-ஆராய்த்திலேதடுமாடுகிற என்னை. *கஉ. (ரோட) “வே-
 ஶ்-ந-வ-ர-வ-ஹி-தி-தி-ஷ-ஹ-ஹி-வ-ஹி” என்று-வரும்வழி
 யெல்லாம் வந்து விஷு-வஹி-தைப் பற்றினவென்னை. *கச. (ரோட)
 “பு-ஷு-தோ-வா-ஹி-ஹி-ஹி-ஹி-ஹி-ஹி-ஹி-ஹி-ஹி” என்றும்-
 “அங்குத்தேனல்லே-னிங்குத்தேனல்லேன்” என்றுஞ் சொல்லுகிற
 படியே, ராவணமோஷியில் நின்றும் புறப்பட்டு ராஜமோஷி யிற்பு
 குப்பெறாதே சூனாராவிசுனாயிருக்கிறவென்னை. *கச. (ரோட)
 “எழ நல்லவாக்கையும்பையவே புயக்கற்றது” என்கிறபடியே, நீங்
 களறிவித்தாலது உண்டாய், அறிவியாதபோது இல்லையாம்படி யாயி
 ருக்கிறவென்னை.

ஆகிறது, உள்ளவேகெசையை யறிவித்தாயாகில், ஆறி விண்
 ணப்பஞ்செய்கிறோமென்ன ; * க. (கூறிவ்யு) ஒண்ணுது, இப்போ
 தேவேணும். இப்படிப்பதறுகிற தென்னென்ன ; * உ. (கூறிவ்யு)
 விரையும் காரும் தூங்கெனத் தூங்குங்காரும் விரையுமென்னுது
 சொல்லக்கேட்டுமறியீர்களோ? விரையுங்காரும்படியென்னென்
 ன ; * ஈ. (கூறிவ்யு) “ உனது உறியே ” என்றும் - “ உறியுறியு
 ணிநாந்தி ” என்றும் - * நின்றவாநில்லாநெஞ்சாயன்றோ? எல்
 லாருமிருப்பது. ஆனபின்பு, எனக்குப்பிறந்த வாடகூலும் பிரிவ
 தற்குமுன்னே விண்ணப்பஞ்செய்யுங்கோள். * ச. (கூறிவ்யு) (கூறிவ்யு
 ராஜியபுரம்வய்யு. லீதாஹிராதிருவண : ” என்று - பிராட்டி
 சொன்னபோதே தேவதெகள் அறியாமையாலே கண்டீர்களோ
 ரஜநீவரன்வசத்திலேயகப்பட்டாள் ; அப்படியே நானும் சீகோ
 ரஜநீவரன்வசத்திலே யகப்படுவதற்குமுன்னே யறிவியுங்கோள்.
 * ரு. (கூறிவ்யு) “ வந்தொல்கூடுமினோ ” என்றும் - “ ஒல்லை
 போதாய் ” என்றும் - சடக்கெனவாவென்று நீங்களைழக்கவாழ
 மாயிருக்க நானவேகூறிக்கும்படியாவதே? * சு. (கூறிவ்யு) (கூறிவ்யு
 யது “ ஜீவகீஹம் யபாராஜீஸ்வராவயதிகீரிபாநு | தத்யாஹந
 சிநுவாஸு ” என்கிறபடியே, என்ஸத்தைகிடக்கிறபோதே அவர்கைக்
 கொண்டாராய்ப்புகழ்படைக்கும்படி யறிவித்துக் கொள்ளுங்கோள்.
 * எ. (கூறிவ்யு) (கூறிவ்யு) “ அக்ஷா வுத்ராஹாராஸா ” என்
 னும்படி, * மாதாராகயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டபூந்து வேணப்
 போதோ யென்று சொல்லிபுந்தியிடுபுகுந்து தன்பாலாதாம் பெரு
 கவைத்தார். ஆனபின்பு, “ ஐதேஸ்யாஜய ” என்று - முற்படுவ
 தற்குமுன்னே நீங்கள் முற்படுங்கோள். * அ. (கூறிவ்யு) (கூறிவ்யு
 என்னுற்றாமையாலே இன்னமொருகால் ஸாரணமதிபண்ணி,
 “ தத்யம் ஸக்யாஹாரோவயதி ” என்றும் - “ ஸக்யதேவபு
 தாய ” என்றும் - ஸக்யதயோமமே அமைந்திருக்கிற புவதிஸ
 ராவதிற்கும் ஹாநிவருவதற்கு முன்னே அறிவியுங்கோள். * கூ.
 (கூறிவ்யு) (கூறிவ்யு) “ உவாயோயம் உதாரஸேஸோகஸீவ

மலபுடி: ” என்றும் - “தாவதாரிஸயாவாநா தாவதேநா ஹஸ
யாவஸ்ய | யாவநயாதி ஸாணஸ” என்றும் - சொல்லுகிற
உபாயஸஸாவத்தாலே மலித்துக்கொண்டு நிற்கவாயிற்றுப் புகு
கிறது. அதுக்குமுன்னே நீங்களுமாதகலும்பண்ணினீர்கோளாக
அறிவியுங்கோள். * க௦, (கூறிவ்யூஹிடுவடியத்த) பெருமாள், “யடி
வாராவணஸ்ய” என்று - ராவணனைத்தேடிப்பிடிக்கவாயிற்றுப்
புகுகிறது. அதுக்குமுன்னே சடக்கென என்னை அறிவியுங்கோள்.
* கக. (பாஹிடுவடியத்த) “தேவஸாணஸம்” என்று-ஸாணஸனை
அறிவிக்கிற நீங்கள் ஒருஸாணஸமாகளை அறிவியுங்கோள்.

ஆகிறது; இப்படி சடக்கென அறிவிக்கிறதாருக்கு? மெஜெ
யிலே வரிவிதரான திருவடிக்கோ? படைக்கெல்லாம் நிரூஹக
ரான உஹாராஜர்க்கோ? என்னில்; * க. (ராவவாய) “ஹ்நாகு
ணாரியம்ஹலிஸஸெஸுவநகாநநா” என்று - அத்திருவடியோ
டும், உஹாராஜரோடும், பாஸுவானோடும், வித்ருகாத்தோடும்
வாசியற ரக்ஷகராய், * பொங்கோதஞ்சுழ்த்தபுவனியும் விண்ணுல
கும்புங்காதும் சோராமேயானுகிற பெருமாளுக்கு. * உ. (ராவவாய)
ஸாணஸமதரக்ஷகரானகுடியிலேபிறந்த பெருமாளுக்கு ஹ்நா
மதனான வென்னைச் சொல்லுங்கோள். * ஈ. (ராவவாய) “ஸக்ய
தேவபுஸ்யநாய...ஹ்யஸ்ய...ஹ்யஸ்ய வணதயு-கஹி” என்று-ஸா
ணஸமதநாணத்திலே காப்புக்கட்டினவருக்குச் சொல்லுங்கோள்.
* ச. (ராவவாய) “ஸாவவாணாரியமேகூடயம்குஸ்யூடஸ்யிவிவ
ஸ்ய:” என்றும் - “ஹ்யஸ்ய-ஹ்யஸ்யிநாஸ்யோகஸ்யே நவ்யஹ
ந்யுத கஹிவிஹிதா” என்றும் - ஸவேகித்தார் ஸவேகிதவ
ஹ்யம் பிறந்து படைத்த தலைவர்க்குச்சொல்லுங்கோள். * ஞ. (ராவ
வாய) “ஹ்யஹ்மஜீவிஹ்யஹ்யா நவ்யிபு-திஜாமஸ்யஸ்ய-தய”
என்று-தம்மையழித்தும் ஸ்ரீஸ்ரீ தரக்ஷணம்பண்ணுவர்க்குச் சொல்
லுங்கோள். * ஈ. (ராவவாய பாஹிடுவடியத்த) * மாதில்போரரக்
கன்மதிள் நீறெழச்சென்றுகந்த ஏறுசேவகனாக் கென்னை யறிவி
யுங்கோள். * எ. (ராவவாயபாஹிடுவடியத்த) “ஸாவவ

ஸூரியோபஸ்தேசு” என்று - சூஷ-பரிஷத் ஸ்ரீ வகாசுப்ர-
ஃபரை ராக்ஷித்துத்தேடிப்படைத்த புகழெல்லாமென்றே ராக்ஷி-
யாதபடியாலே இழக்கவாயிற்றுப்புகுகிறது; அதற்குமுன்னே சடக்-
கென அறிவியுங்கோள்,

“ஸத்யபிஷ்ணியபேக்ரா” என்று அவர்தம்மைப் பெற்றாலன் றோ புகழவேண்டுவது; “பூபுஸ்து-நாககி-தஃ” என்று-ஸத்ருவாயிருக்கிறவுள்ளை யறிவிக்கையாவதென்னென்ன ; விமலதியாக ஸத்ருக்களானாலும் ஒருபொல்லாங்கு நினைக்கவொண்ணாதாய் கா ணுங்கோள் அவர்பெருமையிருப்பது. *க. (உஹா-தூநே) “உஜா நாம் உரணாஹ்ய” என்கிற வங்களைப்போலே அன்றியிலே, “உத திராமா-தூ-தே-பூநா-வீ-வா-நாக வாரம்-ஹ்ய” என்று-ஸரணாம தரக்ஷணம்பண்ணிற்றிலோமென்று மஹி-பூக்கில் செய்வதென்னெ ன்று ஹயப்படும்படியான பெருமையைமுடைய பெருமானுக்கறிவியு ங்கோள். *உ. (உஹா-தூநே) சூதூநு ஸஷம்ஜீவவாலியாய், “அஹே வா-உ-நு-பூ-வி-ஸக, தக-ந-பூ-வி-ஸு, ஸஷு-தூ-வா-உ-ஹவச” என்று- தாழ்ந்துவந்தால் வாவொண்ணாதென்று ஏற்கவே புழுந்து கலந்து ஜாநவூராவெனென்று அவனைச்சொல்லுஞ் சொல்லாலே தம்மைச் சொல்லலாம்படி ஜீவானூராயியிருக்கிறவர்க்கு என்னையறிவியுங் கோள். *ங. (உஹா-தூநே) சூதூநு ஸஷம்யூதிவாலியாய், “சூவ டி-வி-ஸகாபே-பே-ஹே சுத-பூ-கூ-வி-ஸு-தி ரூ-தி” என்று-ஸத்ரு கே-ஸமாகையாலே ஸாவாயமா யிருந்ததெயாகிலும் ரக்ஷகனுத் தம்முடைய கூத்தத்தில் நிலையுடையவர் காணுங்கோளென்றானை வுமாம். அன்றியிலே, *ச. (உஹா-தூநே) சூதூநுஸஷம் தேஹவாலி யாய், “உஹா-தே-ஹாய” என்கிறபடி. அதாவது - “தவிஸ்ராவ வெவா-ஹே-ராவே-நி-ஸரே-பே-ஹே” என்றும்-“நத-ஸு-பூ-கூ-தா-வி-தி-பே-பூ-ஹே-பே-ஹே-ஹே லம்-ஹவா” என்றும்-“நி-தூ-நி-தூ-கூ-தி-ய-ஸு” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, யாரோனும் ஏதேனும் செய்யினுங் கற்கடித்துப் பல்முறித்துத் தங்களோடேபோம்படி நிகுவிடுக்கண் விடு ஹராய் காணுங்கோளிருப்பது. *ரு. (உஹா-த

அழகியது ; நீதானே உவமாத்நீயே என்று அவர் பெருமையைச் சொன்னாயிற்று! அப்படிக்கு, “செல்வர் பெரியார் சிறுமானிடவாந்தாம்” என்றும்-“அவனென்விடத்தான் யாரூ?” என்றும்-வலவுத்துக்குப் பரமானுபோல இருக்கிற நாம் அவ்வஸ்துவை அணுகவும் ஸராண வ ரணம்பண்ணவும் போமோவென்றில்; *க. (வலவுட்டுறாக ஸரா ண்யாய)பெருமாள் நீர்மைக்காக தாருண்டோ? *உ.(வலவுட்டுறாக ஸராண்யாய)* லோகஹத்பாஸ்ரபோலே அந்த வலவுட்டுறாகத்திலே காணாமொருவன்ற்றோ? *ங. (வலவுட்டுறாக ஸராண்யாய) “நீசனே ன்நிறைவொன்றுமிலேனென்கண் பாசம்வைத்தபாஞ்சு கடர்ச்சோதி” என்றும்-எத்தனைமேனுக் கிரவவராயம்பண்ணினாரையும் சுஜீகரித் து, இத்தாலே தேஜவிளகளா யிருக்கிறவர்க்கு. *ச. (வலவுட்டுறாக ஸராண்யாய) “வஸுஷோகெகவீரஸு ஏஸகணகுறுவிஷ” என்று - “ஊஊவுவஸுவடு ஹஜநஸவஸுதியு” என்கிற வஸுஷ லோகத்துக்கும் புகலானவர்க்கு. *ட. (வலவுட்டுறாக ஸராண்யாய) அவ்வளவேயன்றிக்கே, ஊஊவுவராஷிகளோடும், கூதல விதல வஸுதல தலா.தல உவமாதல ரஸாதல வா.தா.ஷங்களோடும்வா சியற உதுடிஸலோகங்களுக்கும் புகலானவர்க்கு. அன்றியிலே, *சு. (வலவுட்டுறாக ஸராண்யாய) என்று - “பொன்னுலகாளீரோ புவ னமுழுதாளீரோ” என்றும்-“புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ்சோ ராமே ஆள்கின்ற” என்றும்-“ஹிரண்யேபரோலோகே” என்றும்- “சுவிநுஸாவ்ர தாலோகே” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, உல பவிஹதிக்கும் பூராவிரானவர்க்கு. *ஏ. (வலவுட்டுறாக ஸராண்யா ய) “இனா கோஸனி” போலே, லோகாஹவட்டி ஜனாக்களை உகழிக்கிறதாகவுமாம். அன்றியிலே, *அ. லோகம் என்று-“லோக வஸுவடுநஜநே” என்று-ஜனவாழியாகவுமாம். கூ.(வலவுட்டுறாக ஸராண்யாய) வலவுட்டியலோகம். அதாவது-ஒவ்வையோர்களாயும் கே.

ஷெரோதிகளையும் ஸாவரஸோதிகளையும், யதே-திடிகளையும் கா
 லாதிடிகளையும் கூடகலிராயும் ப்ரதிகலிராயும், உக்ஷுஷிராயும்
 கூவக்ஷுஷிராயும், இப்படி அநேக வ்யரணவர்களுக்கெல்லாம் புக
 லானவரன்றோ ?

[illegible]

கோள். * எ. (உவவியிதம்நிவேடியத) தத்தாமைத்தேடிக்கொடுக்கச் செய்தேயும், “ஜமுமிபுரிதடா துலாடிநு” ஸரிவாசுதேடி” என்றும்—“ஒடினேனேடி” என்றும்—பிறகிட்டுப்போமவர்களை அறிவித்த நீங்கள் இருந்தவிடத்தேடி நானேவந்த வென்னை அறிவிக்கலாகாதே. *அ. (விவ்ஷணபுவலியிதம் நிவேடியத) ராவணன் தம்பியாய் நடுவேயோரிடத்திலே யிருந்து ஆள்வரவிட்டு ஸுபிவிசு ஹம்பண் ணிச் செய்யலாம்படிக்குப் பிடியாள்வதொன்று பின்னைவருகையன் றிக்கே, “உன்னையெய்தியென் தீவினைகள் தீர்த்தேன்” என்றும்— “பொன்னடியை யடைந்துய்த்தேன்” என்றும்—“ஆவின்மேலாலமர்ந்தா னடியினைகள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஹும் பின்னே பட்டதும் படப்புருந்துகொண்டு நின்ற நிலையை விண்ணப்பஞ்செய் யுங்கோள்.

ஆகவித்தால் ஹவச ஸோஸ்யணம் பண்ணுவார்க்கு ஹாவதர் முன்னிலையாகப் பெறவேணுமென்னும் சுதூக்குச்சொல்லிற்குயிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்,

யுலகாணம். கௌ-ம் ஸம-ம் - கௌ-ம் ஸோகம்.

சுவகாரிகெ. உஹாராஜர், பெருமான் பக்கல் பரிவாலே ஸ்ரீ விவ்ஷணாழ்வானுடைய அனுகூல ஹவ்ஷணங்களை விவ்ஷண மென்று வுபிபண்ணி துதிரஸ நாதுடமாகப் பெரியபதற்றத்தோடே கூட பெருமானுக்கு ஒருவார்த்தை விண்ணப்பம்செய்தாரென்கிறது.

உ. வனதது வவந். ஸு-கூவ ஸு-தீவா வவ-விசு. ||

அகூணவ்யா-முகோ ராஜ. ஸாஸா லீடி ஸ்வவீசு ||சக||

அர்த்தம். ஸு-தீவ - ஸு-கூவன், வனதச - இந்த, வவந் - சொல்ல, ஸு-கூவ-து-கேட்டவுடனே, வவ-விசு - சிக்கிரமாக பாராக்கரித்தவராய், அகூணவ்ய - லக்ஷ்மணனுடைய, சுமுக - எதிரில், ராஜ - ஸ்ரீராமனைக்குறித்து, ஸாஸா - பரபரப்புடன், ஹடி - இந்தவார்த்தையை, ஸ்வவீசு - சொன்னார்.

வ்யா. (வனததுவந்ஸு-கூவ-து) “ராவவஸாஸாணமக” என்கிற அவ்வார்த்தையைக்கேட்டதற்குப் பின்பு உஹாராஜர்வேறு

பட்டாரென்கிறத, “வினயிகா ஸுஹுததூ” என்கிறவிடத்தில்
 வாரணமல்லந்திதனுமல்லன், ஸுத்ராவென்று நினைபுத்தபோது
 கூச்சத்தாற் பிறந்த விசுத்திபோலன்றிறே; இதுதான் வாயககூத்
 தை மறைத்துப் பெருமாள் தன்னை கூடகூலிவென்று ஸ்ரீசுரிக்கும்
 வார்த்தையைச் சொல்லி அம்முகத்தாலே நலியவந்தானென்று பிறந்த
 விசுத்தியிறே. (வ்யாவிசுத்தி) இவன் ஸாரணோக்திபெருமாள் செவி
 ப்படுமாகில் பின்பு மீட்கவொண்ணாது; காமந்த ஸஹத்துக்கு முற்
 படவேணுமென்று சடக்கெனப் போனாரென்கிறத. (உகூண
 ஸ்ரோத்யுத) தம்மோபாதி பரிவரண இளையபெருமாள் ஸத்தியி
 லே. அவரும் சுலோநேஹயஸஜ்ஜியானவராகையாலே அவரையும்
 கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். “ஹுதவ்யவ்யேஷோஷாநாஹுதவ்யஸு
 ரி” என்றவரிறே. (நாஸ்ய) “நாவயம் ஸாரணமத” என்கிற வாக்ய
 ஸ்வணத்தாலுண்டான ஸுதேஹாஷத்தாலே கூலிநாராயிருக்கிறவ
 ரை. (ஸாஸ்ய) பெருமானுக்கு மிவர்போகிறவழியை சுந்யாகுரி
 க்கவொண்ணாதபடி அடர்த்துக்கொண்டு. அதாகிறத-நாஸ்யம் விட்
 டெப்போத்து டு குவால்நாளுண்டோ? நாஸ்யீதியைமறந்ததோ? இவ்
 னிடம் உஜாநாமன்றோ? நாவணன்செய்யு மநீதிகளறியவில்லை
 யோ? ஒருத்தன் சரணமென்னுங் காட்டில் இவற்றைமறந்துதோ?
 என்றற்போலே சொல்லுக. (ஹுதவ்யவ்யேஷ) வந்தவன் நாஸ்யலே
 னுயிருந்தான்; கூடகூலிவாஷணமும் பண்ணினான்; இவனாரா
 யிருக்கிறானேவென்று ஸுதேஹித்துப் பெருமானுக்கு இவன்வரவு
 சொல்லுகையன்றிக்கே, ஸுத்ராவென்றே நியுயித்து தகவரிவா
 ரத்துக்காகச் செய்யவேண்டும் ஹிதத்தைச்சொன்னார். பெரியபெ
 ருமானைப் பேரிட்டு இளையபெருமானேக்கி அடர்த்து வார்த்தை
 சொன்னார்போலே சொன்னாரென்னவுமாம்.

தாத்பர்யம்....சுக்ரீவன், விபிஷணனுடைய இச்சொல்லைக்கேட்
 டு சிக்கிரம் எழுந்து ஏராமலக்ஷ்மணர்களிடம் சென்று பெருமானைப்
 பார்த்து பரபரப்புடன் இந்தவார்த்தை சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

⑥ அடர்த்துக்கொண்டு - மேல்விழுந்து. டு குவால்நாளுண்டோ -
 அநேகமானாயிறோ.

யு-பிக்ஷாணம், கள - ம் ஸம-பிம், கஅ - ம் ஶ்ரோகம்.

சுவதாரிபெகெ, இவர்களால் நம்மை யொன்றும் செய்யவொ
ண்ணாதபடி, ஶேவர் ஶ்நாடிகளிலே ப்ருவத்திக்கவேணுமென்று சொ
ல்லி அவ்வளவிலே நில்லாத பரிவாலே ஶேனாஸாவநம் பன்னு
கிறார்.

ஶேனுவூதேஹே நயே வாரோ யு-கோ ஹவி-தா ஶஹ-புலி |

வாநராணாண ஹடி-ம் தே வரோஷாண வரணவ || சஉ

அர்த்தம். வரணவ - சத்ருக்களைத்தடிப்பிக்கிறவரே ! ஶேன -

யோசனையிலும், வூதேஹே - ஸேநாவியாஸத்திலும், நயே - உபா
யத்திலும், வாரோ - தூதிலும், யு-கோ - பரக்கில்லாதவராக, ஹவி
-தா - ஆகுதகக்கு, சுஹ-புலி - யோக்யராகிறீர். தே-உமக்கும்,
வாநராணாண-வானரர்களுக்கும், வரோஷாண - இதரர்களுக்கும்,
ஹடி - மங்களமுண்டாகட்டும்.

வூ. (ஶேனுவூ)ந்யாயவித்துக்களான ஸவிவரோடே ரஹவ
ராஜகாரும் கிரிவிக்கை. (வூதேஹே)யு-பிக்யோமமான ஸேனை
களை நிலையிலேநிறுத்துகை. (நயே) ஸாரோஷ-வாயத்தாலே கா
ரும் நடத்துகை. (வாரோ) வராவியூய வரிஜாநா-தூ-மக
நிவாணான வு-ரூஷனை ஏவுகை. (யு-கோஹவி-தா-ஶஹ-புலி)
முன்போலே நமக்கெதிராரென்று இருக்கவொண்ணது ; ராஜ்ய
கூங்களிலே அவதரிதராகையோமும். வெடிவவளருஷங்ககளிலே
வளருஷத்தைவலிவ-பி-பத்தாலே சொல்லி, அதுக்கு வெடிவவ
ஹாயத்தை சூராவிக்கிறார் உ தூராவி-பத்தாலே. (ஹடி-தே) ஸ
வ-புலோக நாயரான ஶேவர்க்கு மங்களமுண்டாகவேண்டும். (வா
நராணாண) ஶாவவா-தூ-பராகூரணாந ப்ராணேகூரு-கே
டியாபு"என்றிருக்கும்வாநரமோவாஜ்ஜிவிகளக்கும். (வரோஷா
ண) அல்லாத வக்ஷணாடிகளுக்கும் ஶேன முண்டாகவேணும். (வா
நராணாண வரோஷாண விஷேய ஶேனுவூதேஹேநயேவா ரோ
யு-கோஹவி-தா-ஶஹ-புலி) வாராங்களுடையவும் ஸ-தூ-க்களுடைய
யவும் விஷயமாக ஶ்நாடிகளிலே அவதரிதராகவேணும். (ஹடி-தே)
இவரிப்போது ஹடி-மாகநினைக்கிறது ஸாணமென்றவனைக் கைக்

கொள்ளாதொழிகை. (வாணவ) ஸூ-க்களுடைய ஸேனைக் கூட்டம் மண்ணுண்ணும்படியன்றோ டேவர் பூதாவமிருக்கும்படி. இத்திருநாமம் யயா துமகவேணும். சஉ.

தாத்தாயம்.—தேவரீர் முன்போலிருக்கக்கூடாது. - தூதனால் சத்ருபலத்தை யறிந்து தன் மந்திரிகளோடு யோசித்து, ஸேனையை வ்யூஹமாய் வைத்து, நாலுபாயங்களையும் செலுத்தி, இப்படி ஜாக்ரதையாய் இருக்கவேண்டும். நமக்கெல்லாருக்கும் மங்களமுண்டாகட்டும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாபிகாரணம். கள - ம் லம-டும்-கக - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிவெக. சிலர் கூகூலூராய் வந்தார்களாகில் நீரிப் படி லம்ஜமிக்க வுமக்கு வந்ததென்னென்ன; இவர்களாகூலூம் விஸ்வலிங்கவொண்ணாதென்கிறார்.

3. சுலப-டா நமதா ஹேதுே ராகுலா: காஜிரூவிண: |

ஸூரரஸூ நிக்ரூஜாஸூ தேஷு ஜாதூ நவீஸூலேஷ||சக ஷதே - இந்த, ராகுலா: - அரக்கர்கள், சுலப-டா நமதா: - மறைந்து நடக்கிறவர்களாயும், காஜிரூவிண: - இஷ்டமான ரூபத் தையுடையவர்களாயும், ஸூரரஸூ-பராக்ரமிகளாயும், நிக்ரூஜாஸூ-வஞ்சகமான உபாயத்தை யறிந்தவர்களாயும், ஹி - இருக்கிறார்கள ன்றா? தேஷு - அவர்களிடத்தில், ஜாதூ - ஒருகாலும், நவீஸூ லேஷ-நம்பிக்கை செய்யக்கூடாது.

பூ. (ஷதே-உலப-டா நமதா:) ஷதே-என்று பூகூஷ லிபமானவர்களை சுலப-டா நமதா: என்கிறபடி யென்னென்னில்; இவர்கள் காண்கிறவளவல்லர்; 1 பதிபடை யுண்டென்னும் நினை வாலே. (ஷதே) இவர்களுடைய வாகாரமே சுவிஸ்வநீயவெத யைச் சொல்லித்தாரா நின்றதென்கை. இவர்கள் நாலுபாயத்தால் நம்மைச் செய்வதென்னென்னில்; (ஸூரரஸூ நிக்ரூஜாஸூ) நேர் கொடு நேர் நலியமாட்டார்களாகிலும் வஞ்சிக்க விரகறிவார்கள். உமக்கு செவ்வையிணுண்டான வலியோம மித்தனையும் வஞ்சனத்தி

|| பதிபடை - மறைந்தஸேனை.

லே உண்டு காணுமவர்களுக்கு—(தேஷ-ஜாத-நவியுலேசு) ஆன பின்பு, ஆவிரம் புவ-ஆபண்ணினாலு மவர்கள் பக்கல் நிரூபகனா யிருக்குமவன் விசுவாசிப்பானல்லன். சந.

தா த்பர்யம்-இந்த ராக்கஸர்கள், தங்களுக்குஷ்டமான சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு மறைத்திருந்து பிறரை வஞ்சிக்கச் சூரர்களாகையாலே இவர்களிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது.

பெரியவாச்சான்பின்னே திருநவிகளேசரணம்.

யுலிகாணம், கௌ - ம் ஸம-மும் ௨௦ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெசு, சுருசுலினல்லனாகி விவனாராய்வந்தான்; வந்தவன்தான், சுவலிதரான நம்பக்கல் செய்யுங்காருமென்னென்னில்; அவற்றைச்சொல்லுகிறது. புணியிஃகாடியாலே.

20. புணியீ ராக்கலே நூலு ராவணலு ஹேஷயி |

சுருபுவிசு லோ-ஸாஸா லேஷ-காய-நூஸ-ஸயஃ || சச

அர்த்தம். சுய - இவன், ராக்கலே நூலு - அரக்கர்களுக்கு அரசனா, ராவணலு - ராவணனுடைய, புணியிஃ-கூட சாரியாக, ஹேஷ - ஆவான். ஸ - அப்படிப்பட்டவன், சுஸாஸா - நம்மிடத்தில், சுருபுவிசு - புகுந்து, லேஷ - நம்மில் ஒருவர்க்கொருவரிடத்திலேஷம்வரும்படியான உபாயத்தை, சுருஷ-பண்ணுவன். நூஸ-ஸயஃ - ஸந்தேகமில்லை.

பு. (சுய-புணியிஃ-கலேசு) நீர்ஸரணமாகனாக ஹித்தி விவன், ராவணன் வரவிட்டா நொருத்தனாகக்கூடவன். ஒருத்தனாகில் முதலிலேதன்னை அமைத்துக்கொண்டு புகுருமகொழிய, “விஹிஷண ஹிஸு-த” என்றும்-“விஹிஷண-ஹிஸு-த” என்றும்-“ராவண-ஸரண-ஹி” என்றும்-தன்னை வெளியிட்டுக்கொண்டு ஸரணம்புகுருமோ? ஸரணமென்று புகுந்தார்சிலர் ஹிஸுசெய்யுங்காருத்தைச் செய்வார்களோ வென்னில், (ராக்கலே நூலு ராவணலு) “வலுவிசு-நூலு-நூலு-கலே-ஷ-நூலு” என்கிறபடியே, தான் வேறொருத்தனுக்கு வேறொருத்தனாகச்சொல்லி, காரு கா-

கூடாசாரி - மறைத்துவந்ததாதன்.

[illegible]

தாத்தாயம் - சாணம் புகுந்த விவன், மாயாவிக்குத்தலைவ
ன ராவனாஸா¹னாலேவப்பட்டு இங்கே வந்தவனாகையால், இவ
ன் நம்மைப்பயத்தில் நல்லவன்போல் சேர்ந்து, நம்மிலொருவர்க் கொ
ருவரில் த்வேஷத்தை யுண்டுபண்ணி நம்மை உபத்தரவம் செய்வன்.
இதில் ஸம்சயமில்லை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

புதுக்காணம், தள - ம் ஸுதும், உக - ம் ஸோகும்.

சுவதாரி'கெசு, நாம் வனகாஸராயிருக்க நம்பக்கவிலே இவனுக்கு வா-ஜிதேஷம் பண்ணலாயிருக்குமோவென்ன; அதில் சுவகாஸம் பெற்றிலனாகில் கூகடூஉவென்று நாம் வீழுவாக்குமளவும் நம்மோடே ஒரு ரீராகக்கலந்து இடம்பெற்றதொருபோதிலேதானே வுஹரிக்கிலும் வுஹரிக்கும் என்கிறார்.

2-ഉ. അധ്വാനം ചെയ്ത ശേഷം ഉറക്കം ചെയ്തുകൊള്ളുക.

കുടുംബ വിശ്വ വിശ്വരൂപ കലാചിന്ത പ്രചാരകം. || ൪൫.

அர்த்தம். சுயவா - இல்லாவிட்டால், வுஜிஹாத் - கூர்மை
யான புத்தியையுடைய, ஷஷ்டி - இந்தவிபீஷணன், கூபுலிஸா -
புகுந்து, விஸுஸே-ஓம்பிக்கையுடையவனாகப்பண்ணப்பட்டவளவில்,
ஸுபஜேவ - தானே, மிஹிஸு - அவகாசத்தை, சூலாஹி - அடைந்து,
கூலாஹி - ஒருகாலத்தில், வுஹோஹி - அடித்தாலும் அடிப்பன்.

வ்யா. (சுயவா)வேஷங்குரூப-என்கிறவகூத்தவ்யாவதிட்கி
றது. (ஸ்யபுரேவெஷு:) என்னைக்கொண்டும்மை நலிதல், உம்மைக்
கொண்டு என்னை நலிதல் செய்யவிடம் பெற்றிலனாகில், தானே நலி
விலும் நலியும், எப்போது இவன் நலிவதென்னில்; (சுடவ்யுவிஸ்யு
விஸ்யுஷு) நாம் விஸ்யுவிக்குமளவும் சுடகூதலனாய் நம்மோடே ஒரு
நீராகக்கலந்து நாம் விஸ்யுவித்தவளவிலே. விஸ்யுவித்தாலும் நஞ்சே
ர்த்தியிலேயினனுக்கு நலிய சுவகாஸமுண்டோவென்னில்; (ஹிஷு
ஸாஷு) நாம் விஸ்யுவிதபோது இவனுக்கிடமன்றிக்கே ஒழியுமித்
தனை போக்கி, விஸ்யுவித்தால் அவனுக்கு நலியிடமரிதோ? (வூசி
ஷாஷு) இடமில்லாவிடிலும் காணவல்ல வூசிகூர்மையையுடைய
யனென்கை. ரகூணயபித்தில் சுவவார பூதீகூரான உமக்குள்ள
வூசியோமத்தளவுண்டு காணும் இவனுக்கு வரவிறெவெயிலே.
(கூஷாஸிஷ பூஹரேஷி) இடம்பெற்ற வொருபோதிலே பூஹ
ரிக்கிலும் பூஹரிக்கும். சுயவா-இவன் ராவணனுடைய பூணி
யிராசுமன்றிக்கே, ராவணன் தான் முன்பு ஸந்யாஸிவேஷங்
கொண்டு நலிந்தார்போலே, ஸரணாமத வேஷத்தைக்கொண்டு
நம்மோடே கலந்து, நாம் விஸ்யுவித்தவாறே இடம்பெற்றபோதிலே
நலிவநதானாகவுக் கூடுமென்றுமாம். சரு.

தாற்பர்யம் - இவன் நம்மில் ப்ரவேசித்து, நமக்கனுகூலன்போ
லிருந்து, நாமிவனை நம்பினபோது தன்னுடைய தீவ்ரபுத்தியால் நம்
முடைய துர்ப்பலஸமயத்தை யோசித்துப்பார்த்து அங்கூலத்தில்
தானே ஹிம்ஸிக்கலாம்.

பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யூசிகாணம், கள - ம் ஸமடம், உஉ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெ. நாமெதிரிகள்மேலே எடுத்துவிட்டவளவிலே,
அத்தலையில்லின்றுச் செவ்வியனாய் வந்தவன் அடியற்று வந்தானாக
வேணும்; அவனை ஸீகரிக்கை ராஜாநீதியன்றோ? ராஜாக்களா
யிருக்கிறவருக்கு இதறியவேண்டாவோவென்ன; அது நீதியன்றென்
கிறார்.

சமயபுராநலாரம்—புக்ஷுத்ராநாகுலோஹேஷுஷி. ௨௦௫

2௦. புக்ஷுத்ராநாகுலோஹேஷுஷி ஹாதாஜித்ருஷ்யவெவிஹோ|
சூமதஸ்ரரிவோ: வக்ஷாஸு கபடிவ்விஸுவிஸுலோஸு|| சள.

அர்த்தம். விஹோ-ஸ்வாமியே! வனஷஹி-இவன்தான், புக்ஷு
த்ரா-பிறப்பால், ராகுஸோவெவ-அஸுரானன்று; சுவித்ருஷ்ய-சத்ரு
வினுடைய, வக்ஷாஸு - பக்கத்திலிருந்து, சூமதஸ்ர - வந்தவனன்று;
கபடிஸு-இவனிடத்திலும், கபடி-எப்படி, விஸுலோஸு - நம்பிக்கை
செய்யலாம்.

புரா. (புக்ஷுத்ராநாகுலோஹேஷுஷி) பிறப்பாலே ராகுஸு
னென்னுமிடமுமக்குவாஸு-கிவநுமே; ஆனல் அவனை சுரோரித்து
விஜாதியரான நம்மைப்பற்ற வுஹாவனையுண்டோ? (ஹி) ஸுஸு-கி
வதன. (ஹாதாஜித்ருஷ்ய) “ஹாதாஸுஜித்ருஷ்யாதநு” என்று-
நம் சத்ருவுக்கு ஸாரீரமென்று சொல்லலாம்படி. யிருக்கிற அவ
னன்றோ? (வெ) “ஸாவணஸுஜாதநுஜோ ஹாதா” என்று -
தன்வாயாலே சொல்லுகையாலே-புவிபிமன்றோ? நீரும் ஹாதா
வைவிட்டன்றோ நம்மைப்பற்றினதென்ன; (சூமதஸ்ரரிவோ: வ
க்ஷாஸு) என்னைப்போலே, நிரவஸுனாய் வந்தவனன்றே; அவனோலக்
கத்தினின்றும் வந்தவனன்றோ? (விஹோ) முதலிகளென்ன ஆராய்
ச்சியைக் கைவிடாதேகொள்ளீர். (கபடிவ்விஸுவிஸுலோஸு) இப்படி
அவனை சுராதரிக்கைக்கு அனேக ஹேது உண்டாயிருக்க, என்ன
ஹேதுவாவதுவென்று இவனை விஸுலிப்பது. சள.

தாத்பர்யம் - இந்தவிபிஷணன்; பிறப்பிலோ ராகுஸன்; நமக்கு
சத்ருவான ராவணனுக்கு உடன் பிறந்தவன்; வந்ததோ சத்ருஸைந்
யத்திலிருந்து; இப்படியிருக்க இவனை எப்படி நம்பலாம். ஸ்வாமி!
நீரே யோசித்துப் பாரும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யு-பிகாணம் - கள - ம் ஸும-ம், உச - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெ. அவன் தன்னை வரிவிகைக்கையாலே நசை
யற்று சூத-ஹம் ஸாரணம்புகுந்து வந்தானென்று விஸுலிக்கத்
தட்டென்னென்ன; அந்த பு-கிவதி விபு-ஹ க்யு-வெ-த என்னுமி
டத்தை - ஸுஹேதுகமாகச் சொல்லுகிறார்.

பி. ராவணே ந ப்ருணிஹித னே பிடுவஹி நிஸாஹஸ்ய |

தவ்யூஉஹம் நிமுஹம் பிடுந்யு க்ஷபி க்ஷபிவதாம் வர || சஅ

அர்த்தம். க்ஷபிவதாம்வர-யுக்தமறிவார்க்குத் தலைவரானவரே!

கட்ய - அந்த, நிஸாஹஸ்ய - ராக்ஷஸனை, ராவணே ந - ராவணாஸு-
ரனால், ப்ருணிஹித்யு-கூடசாரியாக நியமிக்கப்பட்டவனாய், சுடுவஹி-
அறியும், சுலய - நான், தவ்யு - அவனுடைய, நிமுஹ்யு - வதத்
தை, க்ஷபி - யோக்யமாக, பிடுந்யு - நினைக்கிறேன்.

வ்யா. (தம்நிஸாஹஸம் ராவணே ந ப்ருணிஹித்யு) நீர் அனு
கூலிபுருஷ ஹிமிக்ஷிதவனை நமக்கு ஸத்ருவான ராவணனாலே ப்ரு-
ணியிசுபித்திலே நியுதூஷக ஸூபிபண்ணீர். (சுடுவஹி) உமக்கிவன்
ப்ருணியின னுமிடம் தோற்றுதிறதில்லையாகில், என்பக்கலிலே ஒரு
சுடுவஹிப்யு-தூதி பண்ணியருளீர். அறிபாதவை எல்லார்க்குங்
கேட்டறியவேணும். ஆனால், இவனைச் செயயவடுப்பதென்னென்ன;
(தவ்யூஉஹம் நிமுஹம் பிடுந்யுக்ஷபி) நானவனுடைய நிமுஹமே
யுதூமென்று நினைக்கிறேன். இவனையுள்ளபடி அறிந்தநான், வஞ்ச
கனான விவனுடைய நிமுஹமே யுதூமென்று அறுதியிட்டேனென்
கை. ஹமவஹிஸோயமுண்டானவிடத்தில் வ்யுடேககூடபுமென்
னுமிடம் ஸாலுஹிபிம். “ஐளதூபேவயகாரோஜுடவிநு நக்ஷணவ்யுள
கூயணை | யஜ்விவகூஸஹந்யூம் பாணவாநாணுஹுடபி”
“கூணபுள வியோயநியடாபாசு” “யவ்யூஉபிதூஉபிதூயஸ” “நாஉ
ஹபிதூந்யு” (க்ஷபிவதாம்வர) யுதூங்களெல்லா மறிவார்க்குத்தலைவ
ரல்லீரோ? யுதூங்களெல்லாமறிந்தருள வேண்டாவோ. சுயவா.
(தவ்யூஉஹம் நிமுஹம் பிடுந்யுக்ஷபி) என்கிறபோது, அவ்வளவிலு
ம் பெருமானுடைய திருமூவத்தி விரக்கத்தைக்கண்டு, உம்முடைய
க்ஷபிஉ-நிஸயத்துக்கு ஹுஷ்டானவிவதே விஷயம்; சூரியதரன்
றே விஷயமென்கிறு ரென்றுமாம். சஅ

தாத்பர்யம் - ராவணாஸுரன் நம்பலத்தை யறிகைக்காக இந்த
விபிஷணனைத் தூதுவிட்டானென்று அறியும். நானிவனைக்கொல்ல
தேயுத்தமென்று நினைக்கிறேன். நீர்யுக்தங்களை விசாரிக்கஸமர்த்த
ராகையாலே இதை யோசிக்கவேணும்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

சமயவாழ்வு நலவாரம்—ராக்கூலோஜ் ஜியா வொய்யா. ௨௦௭

யுபிகாணம், ௧௭ - ம் வயதும், ௨௫ - ம் பூராகம்,

சுவதாரிசெ. தவ்யா உஹம் நிமஹம் ஜேந்ய - என்று-பு
ணியிவயம் யுதமென்னக்கடவிரோ வென்ன ; கேவலம் புணியி
யிசைமே யன்று ; உ-ஹத்யுதியாகையாலே இடம் பெற்றவிடத்திலே
நவியக்கடுமையாலே கொல்லத்தட்டில்லை என்கிறார். ராக்கூலோ
ஜியா வொய்யாலே,

ஜி. ராக்கூலோ ஜியா வொய்யா ஸந்திஷோ உயபுவலிதஃ ।
புஹத்யு-ஃ ரியயா மதேநா விஸுடுஸு க்யி வாஉநவயிசு

அந்தம். சநவ - தோஷமில்லாதவரே ! சுயபு-இந்த, ரா
க்கூலோ - அஸூரன், ஜியா - குடிமலான், வொய்யா-புத்தியாலே,
ஸந்திஷஃ - அனுப்பப்பட்டவனும், க்யி - நீர், விஸுடுஸு - நம்பின
வளவில், புஹத்யு-ஃ-அடிப்பதற்கு, உவலிதஃ-கிட்டிவந்தவனும்,
ரியயா - கபடத்தால், மதேநா - மறைக்கப்பட்டவனாயிருக்கிறார்.

வ்யா. (சுயராக்கூலோ) ராவணபுணியியாய் வந்த ராக்கூலன்,
கேவலம் புணியிகாரத்தாலே வொவரிப்பானாய் வந்தானல்
லன். என்செய்ய வந்தானென்னில் ; (ஜியா வொய்யா ஸந்தி
ஷஃ புஹத்யு-ஃ-புவலிதஃ) கூடியவொய்யாவேரிதஃ க்யா-
புஹத்யு-ஃ-புவலிதஃ. - ராக்கூலோஜியா கூடியவொய்யாகென்
னுமிடம் நமக்கு கூடவந்தமன்றோ ? ராவணே நவந்திஷஃ கூடி
வொய்யா உவலிதஃ-என்னவுமாம். நம்மையிங்கனே நவியலாயி
ருக்குமோவென்னில் ; (ரியயாமதேநா) கூடியித்தாலே தன்னைம
றைத்துவந்தவனாகையாலே நவியலாம். அதாகிறது - ஸாரணாமத
வேஷத்தாலே தன் சூரத்ததை மறைத்துவருகை. எப்போதி
வன் நவியென்னில் ; (விஸுடுஸுக்யி) இவன் அகவாயராயாதே
உதிரேசுத்தைக்கொண்டு ஸாரணாமதென்று உம்மை அவன்
சுயநமாக்கினவனவிலே. (புஸுவத்தாலே) உக்கூணாடிகளையும் ஸு-
புயிக்கிறது. “சுயஹம்ஜீவிதஃஜஹ்யா” என்று - சூரியர்க்கு
அழிவுக்கிட்ட வடிவாகத் தம்மை நனைத்திருப்பாரென்று பார்த்து,
உமக்கு நெஞ்செரியும் உக்கூணாடிகளையும் நவியுமென்கிறார். (சநவ)

உஞ் சுலபபுஷா நலாரம் - ப்ரவிஷ்ஸுத்ருவெஸந்யூ.

சூத்ரா஁நரீநத்தாலே பிறர்பக்கல் டோஷங்காணவறியீர் ; நான் சொல்லவாகிலும் அறிந்தருளீர், சக,

தாத்பர்யம் - ஸ்வாமி! தேவரீர் தோஷமறியாதவராகையாலே, ராவணன் தன் குழல புத்தியாலிவனை யனுப்பினுனென்று இவன் தோஷத்தை யறியவில்லை. சுபடோக்தியால் தன்ஸ்வபாவத்தை மறைத்து நமக்கெல்லாருக்கும் நம்பிக்கையைப் பிறப்பித்துப் பின்பு நன்றாய் நம்மை நவிவதற்கு ஸமீபத்தில் வந்திருக்கிறான்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யு-பகாணம், கள - ம் ஸம-஁ம், உக - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெ, ஸுதிகஷ-஁வதிவ-஁கமாக நம்பக்கவிலே ஸராணம்புகுந்த இவன்பக்கவிலே டோஷத்தை நினைத்து ஆராய்கை நமக்குப் போருமோவென்னில்; ஸுத்ருவானவன்நம்மை நவிகைக்காக ஸராணம்புகுந்தால், இவனை ஆராயாதே ஸ்ரீகரித்தால் லீஹா஁நத்ர-஁ம் விளையுமென்கிறார் ப்ரவிஷ்: உத்ராடியாலே.

உ. ப்ரவிஷ் ஸுத்ருவெஸந்யூ ஹி ப்ராஹ் ஸுத்ரு: ருதகி-஁: | நிஹந்யா ஁ஹா: ஁ஸா உ஁காநி வ வாயஸ: || ரு

அர்த்தம். சுதகி-஁: - பரிசீலிக்கப்படாத, ஸுத்ரு: - தவேஷியானவன், ஸுத்ருவெஸந்யூ - எதிரிலேனைபை, ப்ரவிஷ்: ஹி - நுழைந்தவனாய், ப்ராஹ்: - அந்தரங்கதையை யடைந்தவனாய், சுஹாஸ்ய - அவகாசத்தை, ஁ஸா - அடைந்து வாயஸ: - காகம், உ஁காநி - ஁கோட்டாணைப்போலே, நிஹந்யாஸ: - கொல்லுவன்.

பு. (சுதகி-஁: ஸுத்ரு: ஸுத்ரு: வெஸந்யூ: ப்ரவிஷ்: ஹி) இவன் சு஁க஁஁னே, ப்ரவிஷ்: ஹி: வென்று ஆராயாதே சு஁க஁஁னே வேஷத்தாலே ஸுத்ருவெஸந்யூத்தை ப்ரவிஷ்: ஹி: கொல்லும். ஸவெஸந்யூனவனை ஒருத்தனாய் கொல்லப்போமோவென்னில்; (ப்ராஹ்) சுஹாஸ்யகாஸ்ய ப்ராஹ் ஸுத்ருவானவன் ஸுத்ருவெஸந்யூத்தை நவியும். ஒருநாளை யொருவனால் நவியப்போமோவென்னில்; (சுஹா: ஁ஸா: நிஹந்யாஸ:) ஸாவா஁களுண்டானவன்

விலை கொல்லும். வஹஜ ஸாத்தவத்துக்கும், ஒன்றே சுதேநகத்
தை நஸிப்பிக்குமென்னுமிடத்துக்கும் ஐயுஷா ஜஞ்சொல்லுகிறார்.
(உதூககாநிவவாயஸு) காகுமொன்றுமே தனக்கு வஹஜஸத்ருக்
களான ஷிவாலீதங்களைத் தனக்கவகாசமான சுஹஸுலிலே நலியுமாப்
போலே. ௫௦.

தாத்தபர்யம்.—வந்தசத்ருவினுடைய குணகுணங்களை ஆராயா
வீதில், அவன் எதிரிலேனையில் புகுந்து, அவர்களுக்கத்தரங்கன்போ
லிருந்து, தன்னிடத்தில் விச்வாஸத்தைச் செய்வித்துக்கொண்டு, எதி
ரிகள் பார்க்காயிருக்கும் ஸமயத்தில், காகமானது, பகலில் கண்டெரி
யாத கோட்டான்களை நலிவதுபோல், ஒருவனாயிருந்தே அந்த லே
னைமைக்கொல்லுவன்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசாணம்.

யுஜகாணம். கௌ - ம் ஸம-ம், ௨௭ - ம் ஸோகம்

சுவதாரிபெசு. இப்படி யிவனால் வஹுஸுவமாக வருமாந்
தூத்ததை விண்ணப்பஞ்செய்திருக்கச் செய்தேயும், பெருமானுக்க
வன்பக்கல் தண்ணளிமாறாதேயிருக்கையாலேவீதவீதனாய்ச் சினம்
தோற்றித் தாமே இவனுடையவயத்தை சூஜாவிக்கிறார், வயுதாழ்-
உதூரடியாலே.

3௦. வயுதா தேஷ தீவ்ருண ஐவேண ந வலி வெ ஸுஹ |

ராவணஸு நுஸம்ஸஸு ஐராதாஷேஷ விவீஷணஃ || ௫௧.

அர்த்தம். வஹு: இந்தவிபிஷணன், வலிவெஸுஹ- மந்திரி
களோடுகூட, தீவ்ருண - க்ருமான, ஐவேண ந - இசைக்காயல்,
வயுதாழ் - கொல்லப்பட்டும். ஹி - ஏனென்றால், வஹு: இந்த,
விவீஷண: - விபிஷணன், நுஸம்ஸஸு - கொடியான, ராவண
ஸு - ராவணனுடைய, ஐராதா - ஸுஹோதரன்,

வ்யா. (வஹுவயுதாழ்) இவனைக்கட்டி ஈட்டுவைத்தல், ஐராதீ
வனைப்போலே மேலே ஓரநதூத்ததை விளக்கும்படி கொடுத்த அம்
போடேவிடுதல் செய்யக்கடவோமல்லோம் ; கொன்றேவிடுவோம்.
(தீவ்ருணஐவேண ந) கொல்லுமிடத்திலும் ஓரம்பாலே சிஹதினாற்
போலே கொல்லுகையன்றிக்கே, தலையிலே முடிவைத்தாற்போலே
சிங்க விளக்கெரிக்கக்கடவோமென்கை. (வலிவெஸுஹ) நம்மை

உக௦ சுலபவ டிராநலாஸம்—வயுதாஜிஷ சீவேண.

நலிகைக்குக் கூட்டுப்படையாய் வந்தவர்களைத் தலையறுத்து இவன் கையிலே கொடுத்துப் பின்பு இவனைக்கொல்லக்கடவோம். சீவடி ணத்தாலே நலிகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது மேல். (வனஷ.விஜ் ஷணராவணஸ்ய நுஸாவஸ்யஸுராதாவி) இவன் வாயகனென் னுமிடம் விஹிதமாயிருக்க, கூராகுடீடாவான ராவணனுடைய ஸூ தா வென்னுமிடம் ஸுஹிதீவநூமிதே. * சுரிசுழற்கனிவாய்த்திரு வினைப்பிரித்த கூராகுடீடாவிறே. அவன் பெற்ற தாயையும் தகப்ப னையும் சேரவிருக்கப்பொறுதவனிறே. உடலையு முயிரையும் பிரித் தாற்போலே, நிகூரட நவாயிநியான பிராட்டியையும் பெருமானை யும், கடலொருபுறமும் மலையொருபுறமுமாகவு மாக்கினபையலுக்கு, “ ஸூதாலாஜிஷகிராஜந: ” என்கிறபடியே, சுலபவமென்று சொல்லலாம்படி ஸூதாலாஜிஷனன்றோ? (வி) ஸுஹிதீவநூள- இது, ஸுணியியென்றும் ஸூதாவென்றுஞ் சொல்லுகிற வசவ-உ வகூத்துக்கு சீவையுகி.

ருக.

தாத்தர்யம்:—இந்த விபிஷணன், க்ருரகர்மங்களைப் பண்ணி, லோகத்துக்குக்கண்டகனாயிருக்கிறராவணனுடையஸஹோதரனாகையாலே, நமஸேநையில் புகுவதற்கு முன்னமே, இவனோடு ஸஹாய மாய் வந்த ராகுஸர்களை இவன் முன்னே சித்ரவதம் செய்து, பின்பு இவனையும் துண்டு துண்டாய் அறுத்துக்கொன்று விடுவோம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளைச்சரணம்.

யாஸகாணம். கள - ம் ஸமீகம், உஅ - ம் ஸூராகம்.

சுவதாஸிஸெக, இப்படி பெருமானைக்குறித்து விண்ணப்பஞ் செய்தவிடத்திலும் பெருமானுக்கவன் பக்கனுண்டான வாலிபுஷி த்தைக்கண்டு, இனி அவரருளிச்செய்யும் வார்த்தைக்கடகூலுமாக வார்த்தை சொல்லக்கடவோமென்று பேசாதே யிருந்தாரென்கிறது மேல்.

20. வனவழிநலாரம் தம் நாரம் ஸாரஸ்யோ வாஹிநீவதி: ||

வாக்யஜே வாக்கியஸம் ததோ ஜனந சுவாமஸி || 21

அர்த்தம். ததி - அதுக்குப்பிற்பாடு, ஸாரஸ்ய - பரபரப்போடு கூடின, வாக்யஜே - வசனங்களை வயர்த்தமாகாதபடி சொல்லவறிந்த, வாஹிநீவதி: - ஸேனைக்கு நாயகனு ஸ்கீவன், வாக்யஸம் லு - வயர்த்தத்தில் நிபுணரான, தி - அந்த, நாரஸி - ஸ்ரீராமனைக் குறித்து, வனவழி - இப்படி, உகா - சொல்லி, ஜனந - பேசா மலிருக்கையை, உவாமஸி - அடைந்தார்.

யு. (வனவழிநலாரம்) தஸஸ்ததால், ஸவாக்யாநாடிஸமும் விவீஷண வாக்யவாதமும் பெருமாள் திருமுகத்தில் தோற்றினவா தே லயத்தாற்பிறந்த வேறுபாட்டைச் சொல்லுகிறது. (காராஸி) ஸவாக்யாநாடிஸமும் விவீஷண வாக்யவாதமும் தோற்றவிருந்த பெருமானே. (ஸாரஸ்ய) பெருமாள் திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லாதே பேரேபரஸக்யராய் ஹாதிநித்துச்சொன்ன. (வாஹிநீவதி) பரிவில்வந்தால், அவர்களுக்கு நிவஹகரென் லுசொல்ல லாம்படி இருக்குமவர். இத்தால் இவர்வார்த்தை முதலிகளுக்கெல்லா மிஷ்டமென்று கருத்து. (வாக்யஜே) பெருமானுக்கு மறுநாக்கெடுக்க வொண்ணாதபடி சொல்லும்வார்த்தைகளை யத்யுமவர். (வாக்யஸம் லு) வக்யலிபாணத்தையறிந்து அதைப்புரட்டித் தன்னினேவிலே விழும்படிவார்த்தைசொல்லவல்லவரை. (ததி) இனிஇவர்வார்த்தை சொல்லுமதொழியத் தாஞ்சொல்லும் வார்த்தையடையச் சொல்லு கையாலே. (ஜனநசுவாமஸி) அருளிச்செய்யும் வார்த்தைக்கு அவ ஸரவடிநாமப்பண்ணியிருந்தார். 21.

தாத்பர்யம்:—பிறரால் மறுக்க வொண்ணாதபடி சொல்லவல்ல ஸ்கீவன், தன் ஸையத்துக்கெல்லா மிஷ்டமான இந்த வார்த் தையைப்பரபரப்புடன், ஸ்வமதமேஸித்தாந்தமாம்படிசொல்ல ஸம ர்த்தரான பெருமானைக்குறித்துச்சொல்லி பின்பு அவருடைய அபி பராயத்தைக் கேட்போமென்று மௌநமாயிருந்தார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபகாணம், கள - ம் வஸுதம், உக - ம் ஸுஸாகம்.

ஸவதாரிகெ, லஹாஸாஜர் ஸுபுரோடஸராகையாலே நம்வார் த்தை கேட்கமாட்டாரென்று, பெருமாள், திருவடிமுதலானாரைக்குறித்து வார்த்தை யருளிச்செய்கிறார்.

பி. ஸுத்ரீவஸுதம் தஜாக்யம் ஸுக்ஷா ராஜோ லஹாவஸு |
ஸரீவஸுந வாவஸுதம் ஹநுதி தஸுஸா நஸீந || ருந.

அர்த்தம். லஹாவஸு- அபரதிஹதமானபராக்ரமத்தையுடைய, ராஜி - ஸ்ரீராமன், ஸுத்ரீவஸு - ஸுக்ரீவனுடைய, தஜ-அந்த, வாசு - சொல்லை, ஸுக்ஷா - கேட்டு, ஸரீவஸுந - பக்கத்தினிருக்கிற, ஹநுதிதஸுஸாந - ஆஞ்சனையரைப்பரதானமாகவுடைய, ஹஸீந - வானரர்களைக்குறித்து, ஹசு - இத்தை, உவாஸு - சொன்னார்.

பு. (ஸுத்ரீவஸு தஜாக்யம் ஸுக்ஷாநம்) விபுதிவஸுதத்தைச் சொன்னாலு மிவர்வார்த்தையன்றோவென்று ஸ்ரீகரிக்கவேண்டியிருக்கும்வருடைய யுத்தியுக்மான வார்த்தையைக்கேட்டு. துஸஸத்தாலே, இவர்வார்த்தை கேட்டபின்பு பெருமாள் திருவுள்ளத்திற்பிறந்த விஸேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - நாம்கைவிட்டார்க்கு மிவர் உளரென்றிருந்தோம்; இவரும் கைவிடும்படியான ஸுயஸீயபுரெஸைய பூராவான விவீஷணனுக்கு நாமல்லது இல்லையாகையாலே என்று திருவுள்ளத்திற்பிறந்த பகவாதம். (ராஜோ லஹாவஸு) லஹாஸாஜர்சொன்ன யுத்திகளாற்கலங்காத இதின்மையையுடையரானாரென்கை. (ஸரீவஸுந) லஹாஸாஜர்வார்த்தை கேட்டுநின்ற முதல்களை. (ஹநுதிதஸுஸாந) லஹாஸாஜரோபரதி ஸுபுரோடஸராயிருக்கச்செய்தேயும், கருத்தறிந்து காரும் செய்யவல்லனான திருவடிமுதலானாரை, (ஹஸீநவாஸு) “விபுணஸே நாவதிநா” என்று-ஸேனை முதலியார், பெருமாள் திருவுள்ளம் மதித்துவிண்ணப்பஞ்செய்யத்திருக்கண்களாலே ஸுநிதிபண்ணிப்

(*) தின்மை - நிலை, உறுதி. † மதித்து - நிச்சயித்து.

போருமது தவிர்த்து, ராஜிகாரித்துக்குக் கடவராகில் குரங்குகளாக
வும் அவர்களாகவேயை யவேகூறித்துத் தாம் வார்த்தைகேட்கவுமாய்
விழுவதே ! என்று ஐஷிகொண்டாடுகிறான். (ஐஷிவாஹ) தங்
காரி வறுதிக்குவேண்டுமவார்த்தையை சுநதாரம்சேட்க ப்ராஹ்
மாயிருக்கிறாராஜருடைய வெவவ வ்யகாஸகமான வார்த்தை
யைச் சொன்னார். ௫௩.

* தாத்தர்யம்:—தன்னை யாச்ரயித்தவர்களுக்கு ஒரு குறையும்
வாராதபடி ரகூழ்கத்தக்க த்ருடாத்ய வஸாயத்தையும் பலத்தையுமு
டையவரான பெருமாள், ஸுக்ரீவனிப்படி சொன்னவார்த்தையைக்
கேட்டு நாம்கேரில் சொல்லில் கேட்கமாட்டானென்றறிந்து அங்க
ருகிருந்த ஆஞ்சனேயர் முதலானாரைக்குறித்து இதைச்சொன்னார்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுகிகாணம். ௧௭ - ம் ஸமஸ்தம், ௩௦ - ம் ஸ்ரோகம்.

சுவதாரிபெ. லஹாராஜர் தம்பக்கல் வேபிராடகிஸயத்தாலே
சொன்னவார்த்தையென்று திருவுள்ளம்பற்றி அதைக்கொண்டாடு
கிறார்.

2௨. யஜுக்ஷ விராஜேந ராவணாடவரஜிபுதி |

வாக்யுஹேதுஜிஹேதுஹ வவஹிவதித்யுத்யு || ௫௪.

அர்த்தம். சுவிராஜேந - வானாராஜன ஸுக்ரீவனாலே,
ராவணாடவரஜிபுதி-ராவணன் தம்பியான விபீஷணனைக்குறித்து,
ஹேதுஜி- உபபத்தியையுடைத்தான, ஹேது-பாயோஜநத்தில்
நின்றும் போகாமலுமிருக்கிற, யஜு - எந்த, வாக்யு- வவநமானது,
உத்யு - சொல்லப்பட்டதோ, தஜு-அது, வவஹிவதி- உங்களாலும்,
யுத்யு - கேட்கப்பட்டது.

வ்யா. (யஜுக்ஷுஜிபுதி) லஹாராஜர்நமக்கு நல்லர்போலே நா
மும் நல்லோமாகிவிதே அவ்வார்த்தைக்குப் பாகுரமிடலாவது; ய
ஜுக்ஷு-என்னு மித்தனை. (சுவிராஜேந) குழைச்சரக்குடையார்
இதக்கு என் வருகிறதோவென்று அஞ்சி வார்த்தைசொல்ல ப்ரா
ஹ்மிதே. சுலவா - (சுவிராஜேந யஜுக்ஷு) தம்முடைய முதன்
மை தோற்றச்சொல்லப்பட்ட வார்த்தை யாதொன்று; “ ஸாரஸ்ய
பிஹிஸ்யவீச ” என்று-அடர்ந்து வார்த்தைசொல்லிற்று. (ராவ

5 அறுதிக்கு - நிர்ணயத்துக்கு. ௫ பாகுரம் - வசனம்.

உகச சுலயபுரநலாரம்—ஸுஹுராஹுரூபுஜேஷு.

ணாஉவரஜெபுதி) ராவணஸம்வஸத்தைப்பார்த்தால் இப்படி கலங்கி வார்த்தைசொல்லுகைக்குத் தட்டில்லை யென்று இவருடைய கலக்கத்துக்கு ஹேதுசொல்லுகிறார். (ஹேதுஜி) “வயு-தாழ்” என்று-புதிஜாரோத்மாயிருக்கையன்கீகே,ராவணாஉவரஜெகாஜ உவபதி யுத்மாயிருக்கை. (சுதூ-பு) ஒருத்தருடைய பரிநிலை வார்த்தைசொன்ன புகாரமென்று கேட்டார்க்கெல்லாம் பூர்த்துமாயிருக்கை. (ய) ஸபத்தாலே, “சுபு-வந்யு-ரூபு” என்றிற்போலே, மற்று முண்டான வயநமணங்களை ஸுஜயிக் கிறது. (ஹவஜிபதிதயு-தயு) சுவி - பூரூ - முதலிகளால் கேட்கப்பட்டதல்லையோ? ஸு-தமாகில் ஒன்றை நியமியாதே சுநாவிலு-தராரிருக்கை பூரூமோவென்று கருத்து. ஸாஉநநய பூரூமாய், ஸுபகூத்துக்குக் கூட்டுமபடி சுநநயஸஹிதமாய் பூரூம் பண்ணுகிறாரென்றுமாம். ருச.

தாத்பர்யம்:—விபிஷணன் நமக்கு சத்ருவான ராவணன் தம்பி என்று இவனை நம் கோஷ்டியில் சேர்க்காமைக்குத்தகுந்த யுக்தியுத் தமாயும் எல்லாரு மாசைப்படும்படியாயும் மதுரமாயும் சொன்ன ஸு-கீர்வன் வார்த்தைகளை நீங்களும் கேட்டீர்களன்று?

பெரியவாச்சான் பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

யுபகாரணம். கள - ம் ஸம-ம், நக - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிசெக. ஹவஜிபதிதயு-தயு - என்று நிண-யாபேக்ஷமான வார்த்தையைக்கேட்டு, உலயபரதஜூரான நாம் நிண-யிக்கை யு-தமோ என்று முதலிகள் நினைவாக, இவ்வளவில், ஸுஹு-தத்தாலே உவஜேஸம் யு-தமென்கிறார் ஸுஹுரா உ-தூரிலையாலே.

உ. ஸுஹுரா ஹு-தூ-கூ-ஜேஷு யு-தூ வு-ஜி-தா ஸ-தா |

ஸுஜே-நா-வி ஸஜேஷு-ஸாஸூ-ஹி-தி-தா || ருரு

அர்த்தம். சு-தூ-கூ-ஜேஷு-கார்யஸங்கடங்களில், வு-ஜி-தா-

திவ்ரபுத்தியையுடைய, ஸ-தா - ச்ரேஷ்டனான, ஸுஜே-நா - வல்லமையுடையனான, ஸாஸூ-ஹி - ஸ்திரமான, ஹி-தி-தா - செல்வத்தை, ஹ-தா - ஆசைப்படுகிற, ஸுஹுராஹி- நன்மனமுடைய ஸ்நேஹிதனாலே, ஸஜேஷு-வி-உ-பதேசிக்கைக்கும், யு-தூ-யோக்யம்.

வ்ரு. (ஸுஹ்ரூஹி) “ஸோஹநஸோஸாதீதி ஸுஹுத்”
சவநியாநத்திலும் ஸோஹநத்தைஸூஸம்ஸிக்குமவனிறே ஸுஹு
த்தாவான். ஒருத்தனுடைய சமஸ்கூத்தித் நெஞ்சொரிவுடையனாயி
ருக்குமவனல். (சக்தூக்ஷுஜேஷு) சுதூக்ஷுரகதூக்ஷுமிணடய
ஸஜூடங்களில். “நாவவஸராணமதஃ” என்று வந்த விஹ்ஷ
ணாழ்வான், தன்னை ஸீசுரிபாதொழியில்பிழையாதானுயிருந்தான்;
“தஸுரூஹமகிமுஹமேநே” என்கிற லஹாராஜர், ஹிம்ஸிபா
தொழியில் பிழையாதாராயிருந்தார்; இப்படியான ஸஜூடத்தில்.
(ஸுஹிதோ) இதுசுதூக்ஷும் இதுசுசுதூக்ஷும். என்று நிணடயிக்க
க்ஷேனயிருந்துள்ளவனலே. (ஸுஸேருந) நிரயித்தபடியே எதிரியால்
மறுநாக்கெக்கப்போகாமல் தள்ளிச்சொல்லுபகூனுவனலே. (ஸா
ஸுஹீஹிதிஜதா) ஒருவனுக்குநித்யுலிபமான டிவிவல்தியை சூ
க்ஷுத்திருந்தவனலே. இப்போது இவர் ஸாஸுதியான ஹிதியாகநி
னைத்திருக்கிறது, ஸாரணாமதஸுரகூணஸஜூரூஹவாமநத்தை
யஸுஸுரீரத்தை ஸாஸுதியாக நினைத்திருக்கிறவராகையாலே, நம்
ஸுரீரத்துக்கு என் வருகிறதோவென்றிருக்கும் லஹாராஜர் சுஸா
ஸுதியான ஹிதியை ஹிதிக்கிறுரென்று நினைக்கிறார். (ஸதா) வர
ஸஜூஹிசுபுயோஜநனயிருந்துள்ளவனலே. (ஸாஸுஹிதிஜ
தாஸதா) ஸாஸுதியானஹிதியைஹிதித்து, அதுஉண்டானல், அத்
தால்தான்உளராயிருந்துள்ளவனலேஎன்றுமாம். (சுவிஸுஜேஷுஹ
யுக்ஷு) சுவிஸுஜேஷு வரபாரணே. வரவம்ஸியனுவஸுஹுத்தாலே,
“சுசேஸு முஹணாநித்யு” என்கிறபடியே, ஹிதஞ்சொல்லுகையு
கும். இஸுரகூத்தால், சூஸுரதர்ஹரூஹவதிட்களன்றிக்கேகூஷாஹ
சுராரானலும், அந்தகூஷாஹம் அவர்களாலே சுசுதிக்கவேணுமென்கிற
பெருமானுடைய சூஸுரதவாரதஞ்ஞஞ்சொல்லிற்று. (நிநி).

தா த்பர்யம்:—ஒஃறுக்கொன்று விருத்தங்களாயும் அவை இரண்
டும் செய்தேயாக வேண்டியுமிருக்கிற ஸங்கடமான காரியகாலத்தில்,
யுத்தரயுக்த மறியத்தக்க புத்திமானாயும் நினைத்தபடி நடத்த ஸமர்த்
தனாயும், நசுவரத்தில் கண்டவையாமல் அழிவில்லாமலிருக்கிற ஸம்ப
த்தையே இச்சிக்கிறவனாயும் நெர்தாரைக் கண்டால் பொறுக்கமா
ட்டாதமனமுடைய வனாயுமிருக்கிற உத்தமனான ஸ்நேஹிதனுக்கு,
வந்தஸங்கடம் நீங்கும்படிசெவ்வையாய் விசாரித்துச் சொல்லுகை
யுத்தமன்றா?

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

கஅசு சுஹபவ்ஜா நஸாரம்—ஐதேதுவ்வரிபுஷ்டாஸே.

யுஃகிகாணம். கௌ - ம் வமடும், நட - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெகெ. இப்படி பெருமானருளிச் செய்தவாதே முத
விகள் ஸோவவாரமாகத் தந்தாம் மதத்தை விண்ணப்பஞ்செய்தா
ரென்கிறது ஐதேதுவ்ஜ ஐதூரிகியாலே.

30. ஐதேதுவ் வரிபுஷ்டா ஸே ஸும் ஸும் சித சித நிதாஃ |
ஸோவவாரம் தூர ராசி சிதவா ஹிதவிசீஷட்வஃ || நூசு.

அர்த்தம். ஐதி - என்று, வனவ்ய - இப்படி, வரிபுஷ்டாஃ -
கேட்கப்பட்ட, தே- அந்த வானர்கள், சுதநிதாஃ - ஜாக்ரதையு
டையவர்களாய்க்கொண்டு, ஹிதவிசீஷட்வஃ-நன்மையைப்பண்ண
வேனுமென்று இச்சித்தவர்களாய், தூர - அப்போது, ராசி -
ஸ்ரீராமனைக்குறித்து, ஸோவவாரஸு - ஸ்தோத்தரத்தோடே கூடிக்
கொண்டிருக்கும்படி, ஸுஃஸும்சிதஸு - தங்கள் தங்கள் மதத்தை ஊ
யுஃ - சொன்னார்கள்.

பூ. (ஐதேதுவ்ய) பூகாரவாழியான வடிவத்தாலும், உ
கூவநபூகாரத்தையும் கூட நயபூகாரத்தையுஞ்சொல்லுகிறது.
(வரிபுஷ்டாஸே) வரிபுஸுமாவது - வரிதஃ புஸுமாதல், வ
ரிபூகார புஸுமாதல். வரிதஃபுஸுமாவது-நேர் நேர் கேட்கை
யன்றிக்கே தன்நினைவிலேவிழும்படி கேட்கை. விவீஷணாஜீகாரம்
சிஹாராஜரைப்போலே உங்களுக்கு இஷ்டமோ அநிஷ்டமோ என்று
நேர் நேர் கேட்கையன்றிக்கே, ‘‘ஸுஹுஷாஸுஷுஃ யுஃகூஸு’’
என்று - ஸாரிதேதுத கேட்கை. வரிபூகாரபுஸுமாவது-சுவி
ஸஹத்தாலேவந்த ஸாநநயபூஸம். அதாகிறது- சுஹவரித்துக்
கேட்கை. ஆகவித்தால், தம்மேன்மைதோற்ற புஸும் பண்ணுகை
யன்றிக்கே, ஸூராரூபிண சரிஷுர்கள் கேட்குமாப்போலே கேட்கை
கேட்டத்துக்குக் கருத்து அறிகையும்காரூபிணயத்துக்கு வேண்
மொளவுடைமையும். (ஸுஃஸும்சிதஸு) ‘‘தேஷுஜாதா நவிஸுஸேஷு’’
என்று - சிஹாராஜர் சிதத்தில் விழும்படியாக வரிக்கூறஹேதுவோ
டிங்களாலே தந்தாமுடையசிதத்தை. (சுதநிதாஃ) ராசிகாரூபி
லே ஸாநநயபூசுள்ளார், (ஸோவவாரஸு) பெருமானுடைய பெரு
மையைப்புகழ்ந்துகொண்டு. (தூர) பெருமானுக்குத் தாங்கள் ஹி

தஞ்சொல்லுகை அபேகிதமான டெஸெயிலே. (ஹிதவிக்கிஷ்ட-
வ)பெருமாளுடைய பியமொருதலையானும், ஹிதத்தைப் பேணு
வார் ஹெய்யுடையராயிருக்குமவர்கள். (ராஜிவிஷ்ட) ருசு.

தாத்பர்யம். இந்தப்படி ஸ்ரீராமன், வானரர்களை நயமாகக்கே
ட்கு, அவர்களும் பெருமாளுக்கு ஹிதத்தையே நினைந்து, வேறிடத்
தில் பராக்கைவிட்டு, ஸ்ரீராமனை ஸ்தோத்ரம்பண்ணிக்கொண்டு, தங்
கள் தங்கள் மதத்தை யறிவித்தார்கள்.

பெரியவாச்சான் பின்னை திருவழகனேசரணம்.

யாங்ககாணம், கள - ம் ஸமயம், நட - ம் ஸோகம்.

சுவகாரிபெசு. தந்தாமுடைய மதத்தைச்சொல்லுவார்களாக
நினைத்துக்கீழில் ஸோபவாஸு - என்று புதுசுமான புகார
த்தைச் சொல்லுகிறார்கள் மேல் இரண்டு ஸோகத்தாலே. அதில்
முதல் ஸோகத்தால், டேவர்ஸவ-ஜோராயிருக்கச்செய்தே எங்களைக்
கேட்கிறது, சூழிதர் சொல்லிற்றல்லது செய்துள்ளாரென்கிற ஏற்ற
ம் டேவர்க்குண்டாகைக்காகவிதே என்கிறது.

20. சுஜாதாநாடவிலிதேகினிதிஷு - லோகேஷு-ராவவ ।

சுஜாதாநவலஜயநாஜி புதுவஸுஸாச ஸுஹுதயா ருள.

அர்த்தம். ராவவ - ரகுலத்திற்றிற்றந்த ஸ்ரீராமனே! தே -
உமக்கு, திருஷு - மூன்றுவிதமாயிருக்கிற, லோகேஷு - ப்ராணி
களிடத்திலே, சுஜாதா - தெரியாதவம்சம், கினிதி - கொஞ்சமு
ம், நாடவிலி - இல்லை, ராஜி - ஸ்ரீராமனே! சுஜாதாநாட-தன்னை, வல
ஜபந-ப்ரகாசிப்பியாநின்று கொண்டு, ஸுஹுதயா - ஸ்தோதரத்தா
லே, சுஷாந - எங்களை, புதுவஸி - கேட்கிறீர்,

வா, (திஷு-லோகேஷு - தேஜாதாநாடவிலி) சுஜ
கலிபு-கிகலிபு-லு கோடி-தயாநவமாயிருந்துள்ள தேவ
நர் நிமித்தமாக ஸுதஸவ-ஜோராயிருந்துள்ள தேவர்க்கு, அவர்களு
டைய ஸுதஸவ ஸுதவங்களென்ன, உதஸ-பாடவகஷ-விவா
மென்ன, துராஜோபாடேய விவாமென்ன, இவற்றி லஜாதமாயி
ருப்பதொன்றில்லை. சுஜாதாநாடவிலி - என்று வுதிருகத்தாலே

1 பேணுவார் - இச்சிக்கிறவர்கள்.

சொல்லிற்று, சுயூகெவ்யுத்தாக்காக. (ராவய) இந்த ஸாவயு
ஜமென்ன, வக்யூரோணஸவ்வங்களுன்ன, இவை யெல்லாம் ரவயு
கூமோடிவக்யத்தால் வந்ததென்கை. “யஸுவீஜாநலவநூ” என்
னக்கடவதிதே. (ராரீ! ஸுஹூத்யாஉஉதூநம் வஜயநஸாநு
புஜவலி) சூபிரிதர்க்கு நன்மையே எண்ணுந்திருவுள்ளத்தையுடை
யிரென்கிற இம்மஹாமுணத்தை புகாஸிப்பிக்கைக்காக சூரூலி
த்தீர். இத்தாலும் சூபிரிதர்சொன்னபடி யல்லது செய்யாரென்று
தேவர்க்கு வரும் ஏற்றத்தை லோகம் கொண்டாடுகைக்காக, ஸவயு
ஜாரானதேவரீர், ஜாநத்துக் ||கடைவில்லாததிருமா அியான எங்களைக்
கேட்டருளுகிறதித்தனை. னுள.

தாத்தர்யம். ஸ்ரீராமனே! அனுகூலனென்றும் ப்ரதிகூலனென்
றும் மத்யஸ்தனென்றும் மூன்றுவிதமான சேதனர்களில் அவரவர்
கள் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை நீர் நன்றாயறிந்திருந்தீர், உமக்கிவைகளி
ல் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆகிலும், ஆச்சரிதபாரதத்தர்யமென்
னும் தம்முடைய மஹாகுணத்தை லோகத்தாருக்கறிவிக்கைக்காக
எங்களை ஆலோசனை கேட்கிறீர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபிகாணம், கள - ம் ஸமடம், ஈச - ம் ஸோகம்.

கவதாரிகெக. சூபிரிதாதுமாகச் செய்யவேண்டுமவை
தேவர்க்கு ஒருத்தரைக்கேட்டுச் செய்யவேண்டாதேயிருக்க, எங்கள்
பக்கலிப்படி ஹநூஸம் பண்ணிவைத்தீர்; இது என்ன ஸவாவ
மென்று தங்கள் வீத்யூதியாயத்தாலே சொல்லுகிறார்கள், கும்ஹி
ஹூதிநா.

20. கும்ஹிஸ்துவூத்யூரோயாதிடகோடிவலிகூரீ |

வரீக்ஷுகாரீஸூதிரோதிஸூஷாஉஉதூஸுஹூதூஉ|| ௩௮.

அர்த்தம் கும்ஹி - நீர்தான், ஸூதூகூ - ஸபலமான ஸந்
கல்ப்தையுடையவர்; ஸூரூ - பராக்ரமத்தை யுடையவர்; யாதிட
கூ - தர்மிஷ்டர்; டூவலிகூரீ - சலிக்கத்தகாதவ்யபாரத்யையுடை
யவர்; வரீக்ஷுகாரீ - ஆலோசித்துச்செய்யுமவர்; ஸூதிரோநு - முன்
பறித்தவற்றை மறவாதவர்; ஸுஹூதூ - மித்ரர்களிடத்தில், ஹிஸூ
ஷாது - வைக்கப்பட்ட கார்யங்களையுடையிராயிருந்தீர்.

|| அடைவுயோக்யதை.

ஸ்ரீ, (கூழ்) வகஷுஜேன மூணாஸ்யமான யஜி-யுடைய
 வெவகஷுணுஞ்சொல்லுகிறது. மஹாஜுதிருக்கு மூணா-
 யீநமிதே ஸ்ரூதவோகஷு-ம்; இவ்விடத்திலே மூணா-
 ஸ்ரூதயத்தைப்பற்றியிருக்குமென்னை. “மூணா-
 யீநமிதே ஆழ்வான். (ஹி) கீழ்க்முமான ஸ்ரூதா வுதிவா-
 நவலிவகம். (வகஷு-யு) கஷோவ வஜு-
 யஸ்வ-யுமிகேஷுர டிதா-
 ரகஷணவஜு-
 க்கு விவ்ரதம்வந்தால், அவற்றை யழியச்செய்யும் ஹி-
 யு-
 யாயிருக்கை. கஷவா - அந்த ரகஷணய-
 காயிருக்கை யன்றிக்கே, கஷு-
 மாம். (டி-
 ரா-
 பிறராலும் அழிக்கவொண்ணா திருக்கை, (வ-
 யு-
 பிறராவரும் விருதாயத்தை வி-
 னால்வரும் விருதாயத்தைப் பொறையாலே அழிப்போ-
 துச்செய்கை. “கா-
 ரு-
 கவலாரே ஸ்ரூ-
 பண்ணும் கவராயத்தைப் பொறுக்கைக்கடி, இவனடியிற் பண்-
 ணின சூ-
 ஹு-
 கச்சலிலே வ-
 றுக்கிலும் இம்மஹாமூ-

§ செவ்வாய்ப்பூசலாலே-தர்மயுத்தத்தாலே, † உண்டாக்கிலும்-
கரைகண்டாலும்.

மோவென்று கருத்து. உஸுவத்தால், கூடகமான மூணங்களை ஸு-வயிக்குறுது. டுஅ.

தாத்தியம், தேவரீர், சரணுகதரகூணமே பரமப்பயோஜனமா கவெண்ணி, அது ஸபலமாம்படி ஸங்கல்பித்து, அதுக்குவந்தவிரோ தங்களைத் தம் ஸாமர்த்தயத்தால்போக்கி, அந்த வ்யாபாரம் ஒருவ ராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி செவ்வையா யாலோசித்துச் செய்து, தாம்முன்பு பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை மறவாமல், தன்னை ஆச்ரிதர்களுக்குப் பரதந்தாராக்கியிருத்தீர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யு-பகாணம், கள - ம் ஸம-ம் கடு - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெக. இப்படி டேவர்காரியுத்தை சூஸி-தரிட்டவழ க்காக்கிவைத்திரென்பது யாதொன்று; அத்தாலே டேவருடைய ஸலிவராயிருந்துள்ள சுஜி-புவர் நால்வருத் தனித்தனியே தங் கள் கருத்துக்களை விண்ணப்பஞ்செய்யக்கடவர்கள்; அது எங்களுக் கெல்லாங் கருத்தாகக்கடவது என்று, மேல் விண்ணப்பஞ்செய்யப் புகுகிற நானு முதலிகளைப் மொழிந்தா ட் ரடங்கச்சொல்லுகிறார்கள்.

உ. தலா டேகெ கஸு வூவ டு-வஹு ஸலிவா ஸுவ ।

ஹேது-தோ-திஸ-வநா ஸு-த-பாஸு வ-நஸயா|| டுகு.

அர்த்தம். தலாசு-ஆகையால், திஸ-வநா - புத்திமான் களாயும், வ-நஸயா-அப்படியே, ஸு-த-பாஸு-சொல்ல நிபுணர்க ளுமான, தவ-உம்முடைய, ஸலிவாஸாவச-மந்திரிகள் எல்லாரும், ஹேது-து - காரணங்களோடு, வன்கெகஸு - ஒவ்வொருவராய், வு-வஹு - சொல்லட்டும்.

வா. (தலாசு) டேவரை சூஸி-தவர-தனூ-ராக்கி அடியோ ங்கள் சொன்னபடிசெய்யக்கடவதாக எங்களை வைத்தவைப்பாலே. (வன்கெகஸு) தனித்தனியே தந்தாமுடைய கருத்துக்களை விண் ணப்பஞ் செய்யக்கடவர்கள். (காவ-புவஹு) முத்துமுன்னம்

வ்ரு- (ஐத்யுதே) எல்லாருக்குமிவர்கள் கால்வருமே ✓ கடவ
 ராக முதலிகள் விண்ணப்பஞ்செய்துள்ள விடத்தில். (ராவவாயஹ
 ரிவபுதநபுவாய) ரவாகுத்தார் காரும் ஒருருங்கினுடைய
 வார்த்தைகொண்டு* ஈடறுக்கும்படியாவதே என்றுபெருமாளுடைய
 சூழிதவாரதஹுத்தை ஐவிக்கொண்டாடுகிறான் (சுபாஉயுத்ய)
 என்கிறது-பரியட்டமுறையாலேஹாராஜர்க் கநஹுமவராகையா
 லும்,முதலிகளெல்லார்க்கும் வ்யாநராகையாலும். (ரீதிநாநஹு)
 பரியட்டமுறையொழியகாரூநினபுத்துக்குப்பரிசுரமான ஜாநா
 யிகுத்தையுடைய சுஹிப்பெருமாள். (விவீஷணவரீக்ஷாஸ்யபு)
 வ்யுதாபு- என்றார்ஹாராஜர்: ஈத்யுஜேயபு - என்னு மளவாயிரு
 த்தது பெருமாள் திருவுள்ளம்: இவையிரண்டும் ஆராயாமற்செய்கை
 யாகு மல்லவென்று வரீக்ஷாபுமாதவார்த்தையைச் சொல்லுகி
 றார்.

சு0.

தாத்பர்யம். இப்படிச்சொன்னவளவில், இஹாராஜாவான அங்
 கதன் புத்திமரானாகையாலே, எல்லாருக்கும்முன்னே, விபீஷணன்
 அபிப்பாயத்தை யாராய்ந்து பின்பு செய்யவேண்டுமத்தை நிச்சயிக்க
 வேணுமென்று பெருமானைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்,

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபகாணம் - க௭ - ம் ஸுமபும், க௭ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெக. ஸத்ராஸ்காஸத்தினின்றும்வந்த விவீஷண
 ன் ஸஹஸா விஸாவயோமுனல்லன், ஸஜ்ஜினென்கிறார். ஸத்ரா
 ஐத்யாபியால்.

ரீ0. ஸத்ரா ஸ்காஸா னு வ்யாப ஸவபுயா ஸஜ்ஜினவ ஹி |

விஸாவயோமு ஸஹஸா ந கதபுவுர விவீஷண: || சு0.

அர்த்தம். விவீஷண: - விபீஷணன், ஸத்ராஸ்காஸாசு.
 சத்ருவிடத்தில் நின்றும், ஸப்ராபு: - வந்தவன், ஸவபுயா: ஸர்
 வப்காரத்தாலும், ஸஜ்ஜினவஹி - ஸந்தேஹிக்கத்தக்கவனையன்
 றா? ஸஹஸா . சிக்கிரமாய், விஸாவயோமு:-மப்பத்தகுந்தவனாக,
 நகதபுவு: - பண்ணத்தகுந்தவனல்லன்.

✓ கடவராக-ஸமர்த்தராக. * ஈடறுக்கும்படி-நிச்சயிக்கும்படி.

வ்யா. (ஸத்ஞாவகாஸாத்வயாஹி) ஜேஷ்டாட்சிரோக்ஷதாலே
நாபியூ ஊணம்பண்ணுதே, ஸத்ஞாஃ-என்கிறார். ஹவவஜ்ராகாரை
ஸத்ஞாக்களென்றதே தஜீயர் நினைத்திருப்பது. தஜீயருடைய ஸ
த்ஞாக்களைத்தனக்கு ஸத்ஞாவாகவிதே அவன்தானும் நினைத்திருப்
பது. இதிலே சேஷசேஷிகளுக்கு சுடுநொட்டும் பரிவு இருக்கும்
படி.. அல்லது ஸஸத்ஞாக்களென்று சிலரை மதிப்பார்களிடே. (ஸ
காஸாத்வயாஹி) அவன் ஸத்ஞாவாகில் இவனுக்கென்னெ
ன்ன ; அவனெலக்கத்தினின்றும் வந்தவனென்னுமிடம் ஜேவர்க்கும்
ஸவ்வ-சிபநாமன்றோ ? ஆனபின்பு, அவன் காப்புத்துக்கு வந்தா
னாகக்கூடாதோ ? (ஸவடியாஸஜ்ஞவ) ஆகையால் ஸவடியுபகா
ரத்தாலும் ஸஜ்ஞனே. வயுன் என்னுதொழிந்தது, பெருமான் திரு
முத்திலிவன் மேலுண்டான நண்ணரியாலே. அவன் ஸகாஸத்
தில் நின்று வந்தபடியாலும், அவன்தம்பியென்று தானேசொல்லு
கையாலும், ராக்ஷஸஜநமானபடியாலும், விஸ்வலிக்கைக்கு ஒரு
ஹேதுவில்லை. (விஸ்வாயோயுஸ்ஹவாநகத-ஆ) : ஸாண
மென்று வந்தவன் விஸ்வாயோயுஸ்ஸலனெனவென்று பெருமாள்
விபராயமாக, அப்படி தன்னாலும் சடக்கென விஸ்வலிக்கைக்கு
யோயுனல்லன். அது எத்தாலே என்னில்; (விஜேஷண) வாஹி
வெய்யாலே ஸவடியோகலயங்களுவன் பண்ணின் ஸத்ஞாஸா
ணாமதியாகையாலே, நம்மை நலிக்கைக்கு இந்த மோஷியிலே விலைச்
செல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லிவந்தானாக ஸாஹாவனையுண்டு.
ஆகையால், ஸஹவாவிஸ்வலிக்க வடுக்காது. ஸஜ்ஞக்க வடுக்கு
மென்கை.

சாக

சுரு

தாத்பர்யம். இவன் எதிரியான ராவணனிடத்திலிருந்து வந்த வனாகையால் எவ்விதத்திலும் சங்கிக்கும்படியாயே இருக்கிறது. விசாரியாமல் இவனை நம்பக்கூடாது. ஏனென்றால், ஜனங்களை ஹிம்ஸித்து பயப்படுத்துகிறவனென்று ப்ரஸித்தமானபேரையுடைய ஸூர்ய வந்தான்,

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யு-பு-ஹ்ணம், கள - ம் ஸம-ஹ், ந-அ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெசு. சூதி-தோற்றவந்து ஸாணம்புகுந்தவனை விஸூஸிக்கவேண்டாவோவென்று ராரோ-உவிபுராயமாக, ஸாணாம தனனனும் ஸஹஸா விஸூஸாயோமுனல்லனென்னு மிடத்தை ஸஹே.குகமாக ப்ரதிவாழித்து, விஸூஸித்தால்வரும் சுநத்யு- த்தைச் சொல்லுகிறது.

உ. மாகியிக்ஷா-உ-தூலாவம் ஹி யரணி ஸஹ்-பு-யஃ |
பு-ஹ்ணி ய ரஸூஷு ஸோ-ந-த்யு-ஸூ-த்யு-தோஹவேசு-உ-
அர்த்தம். ஸஹ்-பு-யஃ-துஷ்டபுத்தியுடையவர்கள், சூதூ-
வ-தம்முடைய அபிப்ராயத்தை, மாகியிக்ஷா-மறைத்துவைத்து,
யரணிஹி - ஸஞ்சரிக்கிறார்களன்றோ ? ரஸூஷு - கெட்டஸமய
த்தில், பு-ஹ்ணி - நன்றும் மர்த்திக்கிறார்கள். ஸ - அந்த, ஹ
ந-த்யு - கெடுதலை, தூ-த்யு - அவனால்செய்யப்பட்டதாய், ஹவேசு-
ஆகும்.

பு. (ஸஹ்-பு-யஃ-சூ-தூலாவம் மாகியிக்ஷாயரணி) (ஸஹ்-
பு-யஃ) உ-ஷு-பு-யஃ - தாலேபு-கூ-திகளாகையாலே ராக்ஷஸர்
உ-ஷு-பு-யஃ-களாயிதே யிருப்பது. (சூதூலாவம் மாகியிக்ஷா) நலி
யக்கடவதாக நிஸ்யித்து வருகிற தன்னைவைமறைத்து. (யரணி)
ஸாயு-வயரணி-தங்களுடைய ஹவேஷாஷத்துக்கெதிர்த்தட்டான
சுநகூலுவேஷத்தைக்கொண்டு வு-ஹ்ணியாநிற்பர்கள். (ஹி)யா
யகரான ராக்ஷஸர் சுநகூலுவேஷத்தோடே ஸனுரிப்பரென்னு
மிடம், ராஸீயன் பக்கலிலும் ராவணன் பக்கலிலும் நமக்கு சுந-
ஹதமன்றோ ? இவ்வளவால் ஸஹஸாவிஸூஸா யோமுனல்ல
னென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸூஷாஷத்தை மறைத்து
சுநகூலுவேஷத்தோடே தான் வந்தால் அவன் நம்மைச் செய்வ
தென்னென்ன ; (பு-ஹ்ணியரஸூஷு) இடங்களிலே நலியா
நிற்பர்கள். அதாகிறது - தனியிருப்பு, சுநுபாரதெ, தன்னோ
டே ஒரு ரீராகக்கலக்கை, இவையிதே. (ஸோ-ந-த்யு-ஸூ-த்யு-தோ
ஹவேசு) சுநத்யு-ம், ஸஹஸாவிஸூஸித்தவனுடைய மொழாகக்
கடவது.

தாற்பர்யம்.—தாமஸ ஸ்வபாவமுடையவர்கள், பரஹிம்ஸை செய்வதிலுண்டான தங்கள் அபிப்ராயத்தை வெளியிடாமல் உள்ளே வைத்துக்கொண்டு ஸமயத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்; ஏதிரிக்குக்காலம் தாழ்ந்தபோது செவ்வையாய்ஹிம்ஸித்துத் தங்கள்நினைவை நிறைவேற்றிக்கொள்வார்கள். இப்படிப்பட்ட அகர்த்தம், யோசியாமல் உடனே நம்பினவனுடைய பலமாயிருக்கும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யு-பகாணம், கள - ம் ஸம-ம், ஈசு - ம் ஸோகம்.

கவதாரிகெ. இவனுடைய துராமோவாடாநத்துக்*குறுப் பான வரீகூரா புகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

சே. கயடாநயடள விநிஸித்யு வுவுவலாயம்ஹேசுஹி |

ம-ணதஸஜஹம் கூஸூராடோஷதஸு-விஸஜட்யேசு || கூந

அர்த்தம்.—கயடாநயடள - குணதோஷங்களை, விநிஸித்யு - நன்றும் நிர்ணயித்து, வுவுவலாயம் - உத்தியோகத்தை, ஹேசுஹி - அடையவேண்டியதன்றா? ம-ணதஸ - குணமிருந்தால், ஸஜஹம் - ஸ்வீகாரத்தை, கூஸூராசு-பண்ணக்கடவன்; டோஷதஸு-தோஷமிருந்தாலோ, விஸஜட்யேசு - விடக்கடவன்.

வ்யா. (கயடாநயடளவிநிஸித்யு) இவனைப்பரிசுஹித்து ஒருகாஸூர்த்திலே நியோமித்தால் இவனால்வரும் ப்ரயோஜனங்களை நிஸிதித்து. (வுவுவலாயம்ஹேசுஹி) துராமவரிசு ஹ வுவுவலாயத்தைப்பண்ணுவது. இப்படி வரீகூரியாதே ஸஹவெவதூராம வரிசு-ஹம் காஸூமல்ல, (ஹி) இது நீதிஸாஸுவ்யமிமன்றோ? நீர் அமியாததொன்றன்றே. (ம-ணதஸஜஹம் கூஸூராடோஷதஸு-விஸஜட்யேசு) நங் காஸூம் முற்றுச் செய்யுந்தனையும் ம-ணவானாகில் வரிசு-ஹிப்பது; நங் காஸூத்தைக்கெடுக்குந்தனையும் ம-ணஹிநனாகில் கடுகவிடுவது. ம-ணங்கண்டு வைத்தே வரிசு-ஹியாதொழிந்தால், இவனும் கொள்ளுங் காஸூம் இழக்கவருமிதே. டோஷங்கண்டு விட்டிலனாகில் ஸூராத்தோடே தலைக்கட்டுமிதே. ஆகையாலே, விஸஜட்யேசு-என்கிறது.

கூந.

* உறுப்பான - ஹேதுவான.

தாற்பரியம்.—வந்தவன், நல்ல எண்ணமுடையவனோ? கெட்ட எண்ணமுடையவனோ? என்று ஆலோசித்துப் பிற்பாடு காரியங்களில் யத்திக்கவேண்டியது. அதாவது—காம் செய்யுங்காரியங்களில் அனுசூலனாகிய கம்மோடு சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது. கெடுதி செய்வானாகிய வீடவேண்டியது. இது தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இதை நேவர் அறிவீரன்றோ?

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடி களைசரணம்.

யுபகாணம், சுள - ம் ஸுழ-ம், சூ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரியிகெ, ஃகட்டங்க மூணவாணயிருத்தல் ஐஷ்டு
யிருத்தல் செய்வாரொருத்தரில்லையாகையாலே, திராமவாரிமு, ஹங்க
ளுக்கு இவை ஹேகுவாகமாட்டாதென்ன; கத்தூவாறுங்களைக்
கொண்டு திராமாவாடாருங்களைப்பண்ணத் தட்டில்லையென்கிறார்.

20. யதி ஷோஷோ ரஹாம் ஸஷ்மி நஜ்ஜதா ரவிஸந்தித: ।

மணநாடாவிவலுந் ஜாக்காஸஜ்ஜம்: கியதாந்யவ||

அர்த்தம்,—நூல-ஜனங்களை ரக்ஷிக்கிற ராஜாவே ! தவ்ரிநு-
அவனிடத்தில், டோஷு - கெட்டநடத்தை, ஹீமாநுஷி - அதிகமா-
யிருந்தால், அவிஸுஜிதம் - ஸம்சயிக்கப்படாதவனாய், துஜிதாஸு-
விடப்பட்டும், வஹிநு-அனேகங்களாயிருக்கிற, ம-ணாநூலி-
நன்னடத்தைகளையாவது, ஜாக்ஸா - அறிந்து, ஸஜிஹு - அங்கீகா-
ரம், கியதாஸு - பண்ணப்பட்டும்.

வ்ரா. (ந்ரவ) நாடாள் இட்டுப்பிறந்த தேவர்க்கு இந்த நீதி நாங்களுவடேஸிக்கவேணுமோ? தேவர்க்கு ஸம்வ்ரதவந்மன் ரோ? (தவ்ரிநு டோடோஷோசெஹாந்யடி சலிஸாஜிதவ்ரிஜ்ஞாடி) டோஷம் செஹாந்யிருக்குமாகில், அல்பமான மூணம் அத்தாலே ஈலி ஹலிதமாகையாலே அது ஜீவிக்கமாட்டாது. ஆகையாலே, அந்த மூணமேஸங்கொண்டு ஸீகாரம் கதடவ்ரிமன்று; || கண்ணற்று விடப்படும். (மூணாநூர்விஸஹலிநு ஜாக்ஸாஸஜ்ஹா தியதாடி) அப்படியே மூணங்குலாலாயிருக்குமாகில், அத்தாலே ஈலிஹலித மான அல்படோஷத் தலேயெடுக்கமாட்டாமையாலே, அந்த டோஷத் தைக்கொண்டு கைவிடக்கடவோமல்லோம்; ஸீகாரம் கதடவ்ரிம்.

* கட்டடங்க - பரிபூர்ணமாய். || கண்ணற்று-தடையயில்லாமல்.

தாத்தர்யம். எல்லாரிடத்திலும் குணதோஷங்களிரண்டும் கலந்திருந்தாலும், எவனிடத்தில்தோஷமதிகமாயிருக்கிறதோ; அவனுடைய அல்பமானகுணம்ப்ரகாசியாதாகையால் அவனை யோசியாமல்விடவேணும். எவனிடத்தில் குணமதிகமாயிருக்கிறதோ; அவனுடைய அல்பதோஷம் கார்யகரமாகாதாகையால், அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும். இந்தராஜநீதிகள் ராஜரவான தேவர்க்குத்தெரியாதா? பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுஃகிகாணம், கள - ம் ஸம-ம், சக - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிடுகெ. இப்படி சுஜிப்பெருமாள் ஸுதேத்தைப் பூதிபாடித்து நின்ற வளவிலே, அந்த மோஷியில் ஐதீயரான ஸாஹர் ஸுதேத்தை உபவாடிக்கிறார்.

2௨. ஸாஹஸ்ய நிஸித்ரு ஸாயு வவந ஸுபுலீசு |

கூபிபூஷிநாஸாரபு வாரு: பூதிவிய்யதாஸு || சுரு.

அர்த்தம்:—சுய-அதுக்குப்பிற்பாடு, ஸாஹ-சரபர், ஸாயு-செய்யத்தகுந்ததை, நிஸித்ரு - நிர்ணயித்து, வவந- வார்த்தையை, சுபுலீசு - சொன்னார். நாஸாரபு - புருஷரேஷ்டனே! சுவிந - இவனிடத்தில், கூபிபூ - விளம்பியாதபடி, வாரு: - தூதன், பூதிவிய்யதாஸு - விடப்பட்டும்.

பூ. (ஸாஹஸ்ய) பரியட்டமுறையால் சுஜிப்பெருமானுக்கருளும் ப்ராபுராயிருந்துள்ள ஸாஹர் உதம் சீழிற் பகூத்தைக் காட்டில் ஸாஸகதெயினுலே வந்த விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறது, துஸஹத்தாலே. (ஸாயு)வவநம் நிஸித்ருஸுபுலீசு) வவநத்துக்கு ஸாயுதெயாவது - சுய-உத்தினுடைய சுத-பூஸகூடுகெ. (ஸாயு)நிஸித்ருவவநஸுபுலீசு)செய்யக்கடவபடியை நிஸிதித்து வார்த்தை சொன்னாரென்னவுமாம். (நாஸாரபு) தேவர் ஆண்புலியன்றோ? வந்தவனுடைய*தன்மை பாராதே நோக்கக்கடவதோ? ஆனால் செய்யக்கடவதென்னென்ன? (சுவிந)வாரு: பூதிவிய்யதாஸு) உஷுனே ஸாஹேனுவென்று ஸாஸயாகூரணன விவன் பக்கவிலே இவனுடைய ஸாஸவநின-பாய-புமாக வாரன் விடப்படுவான். (கூபிபூ) சுநகூலனாகில் இவனுடைய வரிமு, ஹத்தில் விளம்பியாதபடி சடக்கென விடப்பார்ப்பது.சுரு.

* தன்மை - தாழ்மை. நோக்கக்கடவதோ-கடா கதிக்கலாமோ.

தா தப்ரயம். அங்கதப்பெருமாள் சொன்னபிற்பாடு சரபர், இன்னது செய்யவேண்டுவதென்று தான்முன்னம் நிச்சயித்துக்கொண்டு பெருமானைப்பார்த்துச்சொன்னார். என்னவென்றால்; இவன் நடத்தை நமக்குத்தெரியாதாகையால் அதையறிகைக்காக முந்துறத்துதுவிடவேணும். தேவர் புருஷஸ்ரேஷ்டராகையால் இவன் தாழ்மை பாராமல்பரவர்த்திக்கக்கூடாது.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

ய-ஃகரணம், கள - ம் ஸம-ஃம், சஉ - ம் ஸோகம்.

உஉ. புணியாய ஹி வாரேண யயாவ ஸூக்ஷ்ம-ஹிநா ।

வரீக்ஷுத ததஃ காரேஸ்யா யயாந்யாயம் வரிமுஹஃ ॥ சுசு.

அர்த்தம்.—புணியாய-அனுப்பி, ஸூக்ஷ்ம-ஹிநா-கூர்மையான புத்தியையுடைய, வாரேண - தூதனாலே, யயாவ-சுக்ரமமாக, வரீக்ஷுத - சோதித்தும், ததஃ - அதுக்குப்பிற்பாடு, யயாந்யாயம் - சுக்ரமத்தை அதிக்ரமியாமல், வரிமுஹஃ - அங்கீகாரம், காரே-பண்ணத்தக்கது. (ஹி) இதுப்ரஸித்தந்தான்.

புரா. (புணியாய) இவன் சென்று அவன் வுதுவரீக்ஷணம் பண்ணலாம்படி அவனோடே ஸஜதனய் வரீக்ஷிக்கக்கடவன். ‘புணியாநம் ஸோயாநம் ஸோயிஸு ஸோஸுதஃ’ என்னக்கடவதிதே. (ஸூக்ஷ்ம-ஹிநாவாரேண யயாவ-வரீக்ஷுத) ஐஹித நிபிதங்களாலே அவனுடைய மூண்டோஷங்களை அறியவல்ல ஸூயோன வாரானாலே அவனுடைய மூண்டோஷங்களை நிஸயிப்பதுஞ்செய்து, (ஹி) கண்ணிட்டுக்கண்டாற்போலே வாரஸுவத்தாலே அறிய வேணுமென்னுமிடம் ராஜாவான உமக்குத்தெரியாதோ? ‘ரோஜாநஸாராஸகூ-ஷஃ’ என்னக்கடவதிதே. (யயாந்யாயம் வரிமுஹஹஃ காரே) கூககூலனாகில் ஸாரணமதனை கூழிகரிக்கும் புகாரத்தாலே இவனை பரிமுஹிக்கை பின்பு காரும். ஸஹஸாகாரமன்றென்று கருத்து. ‘மூணதஸஜஹம் காரேஸ்யாந்யாய-ஷதஸு விஸஜ-யேச’ என்று விக்ஷியாதே, ‘வரிமுஹஃ கூத-ஹஃ’ என்றது, அவன் பக்கல் பெருமானுக்குண்டான தண்ணளியைப்பற்ற.

சுஹயவ்ரதாநலாஸம்—ஜாஹ்வாஹ்வயஸம்பேக்ஷு. ௨௨௯

தாத்பர்யம்:—நா மனுப்பினதுதான் எதிரியோடு கலந்திருந்து, இங்கிதங்களாலும் வேறு சேஷ்டைகளாலும் அவனுடைய நடத்தை யறிந்துவந்தால், பின்பு நாமாலோசித்து, அனுகூலனாகில் இவனை ந்யாயமாய் அங்கீகரிப்பது யோக்யம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

. யுபகாணம், கள - ம் ஸம-ம், சக - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெ. சுதோஷ்யில் துதியான ஜாஹ்வ ஹமா ராஜர் ஸுதேததை உவநுஸிக்கிரர்.

20. ஜாஹ்வாஹ்வய ஸம்பேக்ஷு ஸாஸுவாஜா விசக்ஷண: ।

வாக்யம் விஜாவயாரோஸ மணவ ஷோஷவஜி-தத்ய || சுஎ.

அர்த்தம்.—சுய - அதுக்குப்பிற்பாடு, விசக்ஷண:—புத்திமாதா ன, ஜாஹ்வாஹ்வ-ஜாம்பவா நென்பவர், ஸாஸுவாஜா - சாஸ்த் ரத்தில் சொல்லப்பட்டபுத்தியாலே, ஸம்பேக்ஷு - செவ்வையாய் நிரூபித்து ஷோஷவஜி-தத்ய - தோஷத்தால்விடப்பட்ட, மணவக் குணத்தையுடைய, வாக்யம் . வசனத்தை, விஜாவயாரோஸ - சொன்னார்.

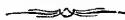
வ்யா. (ஜாஹ்வாஹ்வய) சுய- என்கிறிது, முன்புபோலே. து - என்கிறது - முன்புத்தைப்பகஷங்கள் போலன்றிக்கே, சுவஸ்யம் வரிமுஹணீய நென்கிற விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. (விசக்ஷண:) சுஜாஸாஹாஸிகளும் நீதிஸாஸுஜராயிருக்க, விசக்ஷண: - என்கிறது, இவருக்கு நீதிஸாஸுத்தினுண்டான சுஹமா ஹநாதிஸயத்தாலே, (ஸாஸுவாஜாஸம்பேக்ஷு) பெருமாள் திருவுள்ளத்தைப்பாராதே ஸாஸுவாஜியினாலே அழகிதாகநிரூபித்து. (மணவஷோஷவஜி-தத்யவாக்யம்) வாக்யத்துக்கு மணவதெத்யாவது-ஸாஸுத்தில் பெருமாளுக்கும் ஸுதேஹமற்றிருக்கை. ஷோஷவஜி-தத்யமாகையாவது - ஒருவகஷத்தை சுஹவதி-தத்யச் சொல்லாதொழிகை. (விஜாவயாரோஸ). சுஎ.

தாத்பர்யம்:—சரபர் சொன்ன வந்தரம், ஜாம்பவானென்பவர், நீதசாஸ்த்ரத்தில் நிபுணராகையால், சாஸ்த்ரவச்யமான தன் புத்தியைக்கொண்டு செய்யவேண்டுமதை நிச்சயித்து, இரண்டுபக்கத்துக்கும் பொதுவாய் ஸந்தேஹமில்லாமலிருக்கும்படி சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுலகாணம், கள - ம் ஸும-ம், சச - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெ. அவ்வாகு மின்னதென்கிறது மேல்.

சி. வலவெராஅ வாவாஅ ராகுஸேரா லீலீஷண: |

கடேஸகாரே ஸஹ்ராஹ ஸவ்யா ஸகூதாஸ்ய: | கூஅ.

அர்த்தம்:—வீலீஷண: - லீலீஷணன், வலவெராஅ கட்டப்பட்டதேவஷத்தையுடையனுமாய், வாவாஅ-கபடியுமாய், ராகுஸேராஸ - அஸுரராகாவான ராவணனிடத்தினின்றும், கடேஸகாரே - வரத்தகாததேசத்தில் வரத்தகாதகாலத்தில், ஸஹ்ராஹ: - வந்தான். சுய-இவன், ஸவ்யா-எல்லாப்படியாலும், ஸகூதாஸ்ய - யோசிக்கப்பட்டும்,

வா. (வலவெராஅவாவாஅ) கூதிரஸுதுவீன்பாடு நின்றும். அதாவது-ஸவ்யோகஸாஸாரணாரான பெருமாளுடையதிருவுள்ளம் புண்படும்படி தானே சூழ்த்துக்கொண்டவனென்கை. ஸுதுக்கள் இரண்டு படிப்பட்டிருப்பார்கள், ஸஹஜ: காராஜஸெவலீலியஸுதுரிஷுதே | ஸஹஜஸகூதாஸ்ய ஹத: உதா: காராஜஸுது:” என்று. இவன் காராஸுதுவாகையாலே ஹஹஹஹென்று கருத்து. ஸஹஜஸுதுசெய்யுமவற்றுக்கு ஸுதுவாஸி உண்டாகையாலே, *ஏற்கக்கோலி வரிஹரிக்கலாம், (பூவ:) என்று - வஞ்சகனென்றுமாம். (ராகுஸேராஸ) ஹிஹகஜாதிக்கு நிவ்ராஹகூயிருக்கு மவன்பக்கல் நின்றும். (வீலீஷண: கடேஸ காரே ஸஹ்ராஹ) அவனப்படியானால், இவன் கிரே-ஷாஷனாகத்தட்டென்னென்னில்; ஸுலீன்வரும் கேஸமுமன்று, கால்முமன்று. எங்கனெயென்னில்; இவன் ஸுலீனசில் பிராட்டியைப் பிரித்த ஐஸூலிகயிரியிலே வரவேணும். இவன் வருங்காலமுமதுவே. அங்ஙனன்றிக்கே, ஹஜேக்கு ஸுதாஸுதுமான கடற்

கவியபுரா நவாரம்—ததோரெஜெஷு ஸுஸுபேக்ஷு, உருக

கரையிலே வந்தான். சுகாரே வருகையாவது - * அடைமதிப்பட்ட உரையிலே நம்மை நலிகைக்கு விரகுபார்த்துவந்தான். பகலிலே வரலாயிருக்க ராசுரிலே வந்தானென்றுமாம். (ஸவபுராஸஜ்ஜி தாயியு) ஆகையால், உகூஸவபுரகாரத்தாலும் இவன் ஸுரண மதனய்வந்தாலும் ஸஜிக்கப்படுவானெருவ நென்று கருத்து. கூஅ.

தாத்தாயம்:—வந்த விபிஷணன், நமக்குக்கார்யசத்ருவும் வஞ்சகனுமான ராவணன் பக்கத்திலிருந்துவந்தான்; அதுவுமன்றிக்கே, இவன் வருகைக்கு யோக்யமான தேசகாலங்கள் தப்பி, லங்கைக்கு ஸமீபமான இடைவெளியிலே நாமிருக்க இப்போது வந்தான். ஆகையால் இவன் விஷயத்தில் நன்றாய் யோசிக்கவேணும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபகாணம், கள - ம் ஸமயம், சரு - ம் ஸோகம்.

கவதாரிசெ. சநநாரம் ரெஜெர் ஸுபிதத்தை உவநுலிக்கிறார்.

30. ததோ ரெஜெஷு ஸுஸுபேக்ஷு நயாவநயகோவிடி |

வாக்யம் வயநஸுவநோ வஹாஷே ஹேதுஜிதாஸு || கூக

அர்த்தம்.—தத - அதுக்குப்பின்பு, நயாவநயகோவிடி: - நயாயநயாய கிரணயத்தில் பண்டிதனான, வயநஸுவநா: சொல்லு கையில் ஸமர்த்தனான, ரெஜெஷு - மைந்தரென்பவர், ஸுஸுபேக்ஷு - நிச்சயித்து, ஹேதுஜிதாஸு-யுக்தியுடையவைகளில் ஸ்ரேஷ்டமான, வாக்யம் - உத்தியை, வஹாஷே - சொன்னார்.

புரா. (ததோரெஜெஷு) துஸஸுபுதாலே, “ஸவபுராஸஜ்ஜிதாயியு” என்று விடுமளவன்றிக்கே, அனுகூலராகக் கூட்டிக் கொண்டு ஆராயக்கடவதான விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறது. (நயாவநயகோவிடி) நயாயநயாயநியுயத்தில் வணிகனுயிருந் துள்ளவன். (வயநஸுவநா:) கேட்டாரெல்லார்க்கும் செவிச்செல்லவும் நெஞ்சிலேபடும்படியாகவும் நியுயித்தபடியே வாய்விடவல்ல னாக. (ஹேதுஜிதாஸு) “ஹேதுஜிதாஸு” என்கிற ஷஹாராஜர் வார்த்தையிற்காட்டில் உகூஷடி மாயிருக்கை. (ஸுஸுபேக்ஷு)வாக்யம் வஹாஷே) ஸஜீயனென்றும் ஆராயும்படி இன்னதென்றும் நியுயித்து வார்த்தைவிண்ணப்பஞ்செய்தார்.

கூக

* அடைமதிப்பட்ட-முற்றுக்கேபோட்ட.

தாத்பர்யம்:—ஜாம்பவான் சொன்னபின்பு, ந்யாயமிது, இது அந்யாயமென்று நிரூபிக்கையில் குசலரும் நிரூபித்தபடி எல்லாருக்கும் செவியிலும் மனஸ்ஸிலும் படுப்படிசொல்ல சக்தருமான மைந்தர், இவனை ஆராயும் விதமின்னதென்று நிச்சயித்து, மிகவும் யுக்தியுத்தமான வார்த்தையைச்சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்,

யுபகாணம், கள - ம் ஸமடும், சக - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெக. அதில் ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளவேணும் என்று மிடத்தைஸம்புதிவதிபண்ணி, ஸவபுடாஸஜிதாபியடி - என்னதே ஆராயும்படி சொல்லுகிறார்.

2௨. வவந்நாஜிதவெய்யுஷ ராவணவ்யு விவீஷண: |

புஷுதாஸ்யுரோணாயஸநெநநபாவதீஸுர | ௭௦

அர்த்தம்.—நாவதீஸுர - ராஜாக்களுக்கு ராஜாவானவரே ! வ்ஷ: - எதிரிலிருக்கிற, சுயடி - ப்ரஸ்துதனா, விவீஷண: - விபீஷணன். தவ்யு - அந்த, ராவணவ்யு - ராவணனுடைய, வவநடி - வாக்யத்தை, ஸநெந: - மெள்ள, ஸ்யுரோண - இனியசொல்லால், புஷுதாஸஜி - கேட்கப்பட்டும்.

புர. அதில் சுடகலிவகைக்கூட்டிக்கொண்டு நம்மிலொருத்தனுக்கி வார்த்தை கேட்கவருக்கும். கேட்கும்படி என்னென்னில்; (வ்ஷவிவீஷண: தவ்யுராவணவ்யுவவந்நாஜிபுஷுதாடி) நமக்கு ஸக்துவான ராவணன் நம்பக்கலிலே என்ன சொல்லியிருக்கிறனென்று கேட்பது. (ஸநெநஸ்யுரோணாய புஷுதாடி) கேட்கும்போது இவன் நம்மை *அசிராதபடிபதறாதே ஆறி இனியபேச்சாலே கேட்கப்படும். (நாவதீஸுர) உலகத்தில் ராஜாக்களுக்கு நிவடாஹகரான தேவர்க்கிறேஇவ காரத்தாலே கேட்குமிடம் நீதியென்னுநிடந்தெரிவது. ௭௦

தாத்பர்யம்:—இந்த விபீஷணனை நம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டு நம்மை ஸந்தேஹியாதபடி பொறுத்திருந்து, இனிமையான சொல்லாலே, நம் சத்ருவானராவணன் நம்மைக்குறித்து என்சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று கேட்கவேணும். ராஜாதிராஜனான தேவர்க்கு இப்படி கேட்டறிவதே ந்யாயம்.

சுலபவ்யுதாநஸாரம்—ஹாவஸ்யுத வஜ்ஜாய, உநந்

யுபிகாணம், கள - ம் ஸம-ம், சள - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெ. இப்படியாலே ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளவே
ணுமென்கிறது மேல்.

உ. ஹாவஸ்யுத வஜ்ஜாய தகூத ஸு கரிஷ்ஷலி!

யஷிஷுஷோ நஷுஷோ வா வுபிவலவ-ம் நரஷ-ஹ||எக

* அர்த்தம்—நரரூப - நரச்ரேஷ்டனே! ஷுஷுஷாயஷி-கெட்
டவனாகிலுமாம்; நஷுஷோவா - யோக்யனாகிலுமாம்; சுஷு
இவனுடைய - ஹாவஸ்யு - நினைவை, தகூத - உள்ளபடி, வஜ்ஜாய -
அறிந்து, கல-நீர், வுபிவலவ-ம் - திருவுள்ளத்திற்குள் தபடி,
கரிஷ்ஷலி - செய்வீர்.

பு. (யஷிஷுஷோ நஷுஷோவா சுஷுஹாவஸ்யு தகூதகா
வஜ்ஜாயகம் வுபிவலவ-ம் கரிஷ்ஷலி) ஹோராஜர் நினைவின்படி
யே ஷுஷுஷாகவமாம்; தேவர் நினைவின்படியே சுஷுஷாகவமாம்;
இருவர் நினைவும் சுபுயோஜகம்; நான் சொன்னபடி காரத்தாலே
இவனுடைய நினைவை உள்ளபடியறிந்து கைக்கொள்ளவேணும்; உகி
ரோகூமேபோராது. இவனை இன்னுனென்றறிந்தால், பிறர்கருத்
தோடே கூட்டிச் செய்தருளவேண்டா; தேவர் திருவுள்ளத்தின்படி
யே செய்தருளுகிறது. உகிரோகூமேகொண்டு ஸீகரிக்கை கூட்டு
வமன்மென்று கருத்து. (நரஷ-ஹ) எதிர்த்தலையினுக்கியின் சீர்மை
யைப்பார்க்க அமையுமோ? தேவருடைய சீர்மையைப்பாராதொழி
கிறது என்னென்று கருத்து.

எக.

தாத்பர்யம்:—இவன் யோக்யனுமாகலாம்; அயோக்யனுமாக
லாம்; அதை இருந்தபடி அறியமுடியாது. ஆகையால், நான் சொ
ன்னபடி இவன் மனஸையைதார்த்தமாயறிந்து, பின்பு தேவரீர் திரு
வுள்ளத்தில் எப்படி தோற்றுகிறதோ; அப்படி செய்யலாம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபிகாணம், கள - ம் ஸம-ம், சஅ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெ. இவர்கள் நால்வருடைய கருத்தும் எல்லார்
க்கு மிஷ்டமாகையாலே எல்லாரும் பேசாதிருந்தார்களாகையாலே,
வயுதாஸ - என்றவரோடே, ஆராயவேணுமென்றவரோடு வாசிப்பதும்,
இவர்கள் வார்த்தை கேட்ட பெருமாள் திருவுள்ளத்தளர்த்து திருமே

உவரவு வறுந் முகச் சேயுவ நயுநம் மவா|| ௭௨.

வா. (சுய) வலவடிவகோவநூலாநனாமென்னுதல். விலாநோவகூழெமென்னுதல். (வண்ணாரவண்பநு) சரஸ்வத்களிலும் ராஜகூலங்களிலுமுண்டான விரவரிதயத்தாலே புகுத்தாடிகளிலும் ஸநிவித ஹாடிகளிலுமுண்டான ஜநவாலவெயால் குறைவற்றவன். (ஹநதிரோநு ஸநிவிவோதஜ) பெருமானுக்கு சுதிசயத்தை விளைக்கப்படுகிறவனாகையாலே ராஜகாரியுதிவடா ஹசுரில் உத்யுஷ்டஜன். (ஸகஷ்ட) வலவடாபரங்கள் ஸஜித மாயிருக்கை. சரஸ்த்துக்கு மயூட்டத்துக்குமுண்டான ஸஜிதியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (சுயடிவக) சரஸ்த்தளவு மன்றிக்கே சுயடிமிருக்கை. விசுஷணமான வடிட்டத்தை யுடைய தென்றுமாம், ப்ரயோஜநவஹுஹமா யிருக்குமென்னவுமாம். அதாவது - பெருமானைப் பெறுகையும், ஸ்ரீவிஜ்ஞாந்வாளைப் பெறுகையும், 2ஹாராஜர் ப்ரஹ்மதிகள் கலக்கத்திருகையும். (டியூரடி) திரயடிசுமாயிருத்தே யாகிலும் பாசரம் இனிதாயிருக்கை. (ஹவ) சுயடிம் ஸுபிஹமாம்படி பாசரம் பாப்பற்றிருக்கை. (வநநஜுவாந) இவனுடைய வார்த்தை கூடஹநவரூபமாகாதபோது சுநயடிமாய்கையாலே, “ஜெநுவநடி” என்றத்போலே யிருக்கிற வார்த்தையைச் சொன்னான். எல்லா விடத்திலும் இப்படியேயிரே இவனுடைய உத்திராதாரும். “வண்ணாரகூழெவநாஜெதா ஜெவிலெஸி ராபுதவாரயதிகுரணீவாஹுடிவஹவிடணீ” என்று. எ

உருக சுவயபுரா நலாரம் - நவாஜா நூஉவிஸஜ் ஷடாநீ.

தாத்தாயம். தேவரீர், கார்யங்களைப்பரிசீலித்து நல்லது தீயது இது வென்று கிரணயிக்கையில் ப்ரசந்த புத்தியுடையவர். நிர்ணயித் தவர்த்தத்துக்கு விக்கங்கள் நேரிடிலும் அவற்றைப் போக்கி நிறை வேற்றும்படியான வல்லமை யுடையவர். தான்செய்தவைகளை எல் லாருடைய நெஞ்சில் படுப்படி உரக்கவல்லவர். இப்படிப்பட்ட தேவரீருடைய கிணைவை அந்நபதாகரிக்கு வந்தாவான ப்ருஹஸ்பதியா லும் முடியாது. என்று ஸ்ரீராமனைக்குறித்துச்சொன்னார்.

பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை திருவடிகளேசாரணம்

யு-ல்காணம், கௌ - ம், ஸம-மும், மூ - ம் ஸூகாகம்.

சுவதாரிசெக. ஸவலிபாஹமான விஹ்ஷணஸூயை ப்ர திவாழிக்கைக்காக வுலுவோகூபகூடி-லஷணத்துக்குக் காரணத் தை மஹாராஜரைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

30. ந வாஜா நூஉவி ஸஜ் ஷடா நூஉஉயிகூர நு காரித: |
வக்ஷாரி வஹந ராஜந யயாபு-ம் ராஜமளரவாச || எச,

அர்த்தம்:—ராஜந - ஸ்வாமியே! வாடிச - விஜிகேஷ-சொல் லும் வாக்யத்தால், நவக்ஷாரி - சொல்லப்போகிறேனில்லை. ஸஜ் ஷடாச - அஸூயையால், நவக்ஷாரி-சொல்லப்போகிறேனில்லை, சூயிகூர - பெரியதனத்தால், நவக்ஷாரி - சொல்லப்போகிறே னில்லை. காரிதஹ - பக்ஷபாதத்தினாலும், நவக்ஷாரி - சொல்லப் போகிறேனில்லை. ராஜமளரவாச - பெருமாளிடத்தி லுண்டான மேன்மையால், யயாபு-ம் - எப்படியிருக்கிறதோ அதை அதிக்ர மியாமல், வஹந - வாக்யத்தை, வக்ஷாரி-சொல்லப்போகிறேன்.

வூர. (நவாடிச) என்னுடைய வாடிஸாஸூய-பூகாஸநா ய-மாக விஜிகேஷதயா சொல்லுகிறேனல்லேன். (நூஉவிஸஜ் ஷடாச) நம்ஸகாஸத்தில் சிலர் வார்த்தை சொல்லுகையாவதென் னென்கிறபொருழையாலே சொல்லுகிறேனல்லேன். (நூஉயிகூர) நான் எல்லாரிலும் சுயிகூராய், என்வார்த்தையாலே காரூர்த்தலைக் கட்டவேணுமென்று சொல்லுகிறேனல்லேன். (நவகாரித:) வருகி றவன்பக்கல் ஸூஹத்தினாலே சொல்லுகிறேனல்லேன். விஹ்ஷண ன்பக்கல் எனக்கொரு வக்ஷபாதமுண்டாய், அத்தாலே இது செய் தருளவேணுமென்று சொல்லுகிறேனல்லேன். அவன்பக்கல் ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக்கணிசித்துச் சொல்லுகிறேனல்லேன். தோன்

நிற்றுச்சொல்லுகிறேனல்லே நென்னவுமாம். தான் இத்தனைவரி ஹரித்துச்சொல்லவேண்டுகிறதற்கு ஹேதுச்சொல்லுகிறது. (ரா ஜந) ராஜஹுடி யத்துக்கு விருபிமான காரணஞ்சொல்லுமிடத்தில் இத்தனை வரிஹரித்துச்சொல்லவேணுமிதே. (யயாயு-வவநம் வக்யாபி) யயாவஸிதாயுமான் வார்த்தையைச்சொல்லுகிறேன். முதலிகளுடைய சிதங்கள் ஷோஷயுக்தமாகையாலே, அதிருந்தபடி சொல்லுகிறேனென்னுதல்; விஜ்ஷணழ்வான் ஸுபினையருக்கையாலே, ஸுபியை உள்ளபடி சொல்லுகிறேனென்னுதல். ஸாரிஹுடியத்துக்கு பூதிகலுமாகில் யயாயுந்தான்சொல்லக்கடவதோவென்னில்; (ராஜமளரவாசு) பெருமானுடைய சீர்மையாலே சொல்லுகிறேன். நான் சுயபுரிருந்தபடி சொல்லிற்றிலேனாகில் பெருமானை உமக்குக் கிடையாதென்னு மத்தராலே சொல்லுகிறேனென்று கருத்து.

எசு.

தாத்தர்பம். எங்களுக்குஸ்வாமியான மஹாராஜரோ! நான், ஒரு வரைஜயிக்கவேணுமென்றாவது, ஒருவரிடத்திலைனியையினாவது, நான் பெரியனென்ற வபிமானத்தாலாவது, ஒருபரயோஜனத்தைய பேசுவித்து பகஷ்பாதத்தினால் தனக்குத்தோற்றின படியாவது சொல்லப்போகிறேனில்லை. பெருமானுடைய குணங்களைப்பார்த்து முன் சொன்ன பகஷங்களிலுள்ள குணதோஷங்களை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன். என்று ஸுக்ரீவமஹாராஜரைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்

யுபிகாணம், கள - ம் ஸமடும், நுக - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெக. ப்ரயசிதமான சுஜிப்பெருமாள் சித்தத்துக்கு ஷோஷத்தைச்சொல்லுகிறான், சுயபுஜா நய - உத்யாபியாலே.

சி. சுயபுஜா நய - நிபிதம் ஹி பஹு - ஸவிலெவ ஸவ ।

ததூ ஷோஷம் ப்ரவஸ்யாபி கியாந ஹுவவஹுதே||௭௭||

அர்த்தம்:—தவ-உம்முடைய, ஸவிலெவ - மத்திரிகளாலே, சுயபுஜா நய - நிபிதம் - லாபநஷ்டங்களை ஹேதுவாகவுடைய, யசு-எந்த வாக்யமானது, உக்ய - சொல்லப்பட்டதோ; ததூ - அந்தபகஷத்தில், ஷோஷ - தோஷத்தை, ப்ரவஸ்யாபி - நன்றாய்ப்பார்க்கிறேன். (ஏனென்றால்) கியா-பரீகெஷபண்ணுகை, நோவவஹுதே ஹி - ஹேதுவையுடையதன்றோ?

உட அ கலயவ டாநலாரம் - ஐதே தியோமா தூய்யுட்டி.

வா. (ஸ்யோதநயுட்டி திதீதஹியடிதூ) ப்ரயோஜநாஉ
ப்ரயோஜனங்களை இவனுடைய தூமலீகாரங்களுக்கு ஹேது
வென்று யாதொன்று சொல்லப்பட்டது. (தவவஹிவெவ) தேவரு
டைய ப்ரகூதியறியாதே ஸாலுத்தைப்பார்த்துச் சொன்னாரென்
கை. வஹுவநத்தாலே சுஜடிப்பெருமான் பகஷ்த்தாரெல்லார்
க்கும் அவருடைய வாக்யுநீகீதமென்று சொல்லுகிறது. அவர்பக்
கல் மௌரவ்யுதெயாலென்றுமாம், காரூமல்லாமையால் நிஷே
யிக்கிறுனித்தனை; அவர்பக்கல் மௌரவ்யுதெயிற் குறையில்லை
யென்கை. (ததூதோஷம் ப்ரவஸ்யாதி) சுவஹிதமாகச் சொன்
ன நீதத்திலே தோஷந்தோற்றுகின்றது. அந்த தோஷமேதென்
னச் சொல்லுகிறன்; (கியாநஹுபவபடிதே) கியா-வரீக்ஷா
கியா, அந்த வரீக்ஷாகியுயெ சுடவவவெந்நெ யென்கிறது. எந்

தாற்ப்யம். விரீஷணனிதத்தில் குண குணங்களைப்பார்த்துப்
பின்பவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகையாவது விட்டு விடுகையாவது
செய்யலா மென்று சொன்ன அங்கதப்பெருமான் மதம், குணகுண
ங்கள் பரீக்ஷிக்க முடியாதாகையால், சரியன்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யு-ஸ்காணம், கள - ம் ஸமடும், நுஉ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிவெக். சுடவவவெந்நெ என்னு மிடத்தை உவபா
டிக்கிறதுமேல்.

உ. ஐதே தியோமா தூய்யுட்டி வவஸோடிம் ந ஸக்யுதே |

ஸஹஸா விநியோமோ ஹி தோஷவாநு ப்ரதிஹாதி ரா ||

அர்த்தம்.—தியோமாடிதே-(ஒருகார்யத்தில்) ஏவுகையாலே
யல்லது, ஸாஸ்யுட்டி-ப்ரயோஜநத்தையுடைத்தா யிருக்கையானது,
சுவஸோடிம் - அறிகைக்கு, நஸக்யுதே-முடியாது. ஸஹஸா -
சிக்கிரத்தில், விநியோமோஹி - ஏவுகையோவென்றால், ரா-என்னை
க்குறித்து, தோஷவாநு - தோஷத்தையுடையதாக, ப்ரதிஹாதி -
தோற்றுகிறது.

வா. (தியோமாடிதே ஸாஸ்யுட்டி வவஸோடிம் நஸக்யு
தே) ஸாஸ்யுட்டிமாவது-ஸஜீக் ப்ரயோஜநஹவ. அந்த ப்ர
யோஜ ஐநாஸூடமாக தியோமிக்கத்தட்டென்னெனில்; (ஸஹ

லாவிநியோமோஹி டோஷவாநுபுதிவாதிநி) இவனால் ப்ரயோ
ஜநமுண்டென்றறியாதே சடக்கென ஏவுதோமாகில் காராத்தக்கு
சுநயுமாமென்று தோற்றுகின்றது. ப்ரயோஜநமுண்டென்ற
நிந்தால்லது ஏவவொண்ணது; ஏவினால்லது ப்ரயோஜநமறிய
வொண்ணது. ஆக, உதரேதராஸ்ய ப்ரஸுமாயகையாலே வரீ
க்ஷாக்ஷிபெபு சுநபவபெபெ, எசு.

* தாத்பர்யம். ஏனென்றால், இவனைநம்கார்யத்தி லேவினால்ல
துஇவன் நன்மை தெரியாது; நன்மையை யறியாமல் கார்யத்திலேவ
க்கடாது. ஆகையால் பரீக்ஷை செய்யக்கடவதல்ல.

பெரியவாச்சான் பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

யுஃகாணம், கள - ம் ஸமயம், நூ - ம் டோகம்.

சுவதாரிகெ. சுநதாரம் ஸரஹர் சிதத்தை டிவிக்கிருள்.

சி. வாரபுணிவித்யு யுத்யு யுத்யு ஸலிவெவ ஸவ |
சுயுஷ்யுடலஹவா துத காரணம் நோவவடிதேதே
அந்தம்:—வாரபுணிவித்யு - தாத்வினெக, யுத்யு-யோ
க்யம் (என்று) தவ - உம்முடைய, ஸலிவெவ - மந்திரிகளாலே,
யசி - எதுவானது, உத்யு - சொல்லப்பட்டதோ; துத - அந்த
மதத்தில், சுயுஷ்யு - ப்ரயோஜனத்தினுடைய, சுஸஹவாசி - இல்
லாமையாலே, காரணம் - ஹேதுவானது, நோவவடிதே - யோ
க்யமாயில்லை.

புரா. (வாரபுணிவித்யு யுத்யு யுத்யு தவஸலிவெவ)
புணியாநயு-வாடேநிஷா, (தாரணம் நோவவடிதேதே)
அந்த சிதத்தில் காரணம்-வபந்மன்று. ஹேது-ஸூந்மெ
ன்கை. (சுயுஷ்யுடலஹவாசி) இவன் ப்ரகுகித்து நிற்கை
யாலே இவன் பக்கல் வாரணுக்கு சுத்யுமில்லாமையாலே.
* சுயவா, (சுயுஷ்யுடலஹவாசி வாரணம்-நோவவடிதேதே) சுயு
ஸவத்தாலே ஸாநிஷா-ஹேது-வாரஸாஜாடிகள் சொல்லப்பட்டன.
(வாரணம்) வாரபுராவாஸ-அதாவது-வணிக் க்ருஷிவலோகி
க்ஷு:” உத்யாடிகள், எள.

தாத்தாயம். தூதனேவிட்டு இவன் கன்மை நீமைகளை யறித்து பின்பு யுக்தமானபடி செய்யலாமென்று சுரபர்சொன்னதும், இவன் எதிரேநிற்கையாலே, தூதன் போய் செய்யவேண்டும்வாய்பார மொன்றுமில்லாமையாலே, யுக்திமத்தது அன்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

புதுக்காணம், கள - ம் ஹை-ம், ருச - ம் ஸ்ரீராமம்.

சுவ்தாஸிவெசு, ஸ்ரீ ஜாம்பவதி ஹாராஜர்வக்தத்தை ஐசிஷி
க்கிறான்.

சி. சு. குழைகாசு வரலாறு இதுயம் யதிவீரணம் :

விவக்ஷா உபாட்சு ழேஶ்யந்தாம் நிஷ்பாபயயாதி || எஶு.

அர்தம்:—சுயு-இந்த, விஹ்ஷண்: விபீஷணன், சுஜேஸகா
 லே - வருகைக்கு யோக்யமில்லாத நிலத்திலே அப்படிப்பட்ட கா
 லத்திலே, ஸஹ்யாஷ: - வந்தான்; இதி - என்று யச-எது சொல்ல
 ப்பட்டதோ; சுசு - இந்த மதத்தில், லே - எனக்கு, ஹயு - இந்த,
 விவக்ஷா - சொல்லவேண்டுமென்கிற இச்சுச, சுஹி - இருக்கிறது.
 தாழ் - அதை, யஸாதி - அறிந்தபடி, கிவோய - கேளும்.

வா. (சயம்விவீஷணம்) “சோமாயிகுமாவாஸநி” “சோ
வாவா-வரிநிதம்” என்று-பாவணனிலே சுவரோநிதனும், “த
வ்யா-ஹிநஜோலூதா” விவீஷண உதிஸு-தம்” என்று - ஸநி
கஷ-ஹிதத முன்னிட்டுக்கொண்டு, “பாவாவ-பாவணம்” என்
து - தேவநிருவடிகளிலே பாவணம்புகுந்து நிற்கிற விவீஷணன்.
(சுதேசகாரேஸம்பாபா உதிதவவாவிரெவ ருத-தூ, சுத-தே
உயம் விவக்ஷா-வா-ஹி, யயாரித-தாம் நிவோய) இப்பகூத்தின் என
க்கு இந்த விவகேஷ உண்டாகாநின்றது; நானறிந்தபடி சொல்ல
அவற்றைக் கேட்டருளவேணும். உபாஸ-த-பாவாய-ஹி. முன்
புள்ள பகூத்திற்காட்டி இப்பகூத்துக்குண்டான ஹிஷணவிஸே
ஷத்தைச்சொல்லுகிறது. எ

தாத்பர்யம். இந்த விபிஷணன், வாவேண்டுமிடம் தவிர்த்து, லங்கைக்கு ஸமீபத்தில் மைதானத்தில் நாமிருக்க இப்போது வந்தவ னாகையால் விச்வஸநீயனல்லவென்று சொன்ன ஜாம்பவமஹாராஜர் மதத்திலும் எனக்கு ஒரு விஷயம் சொல்லவேண்டுமென்று கோற்று கிறது; எனக்குத்தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன்; அதைக்கேட்க வேண்டும்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்,

யுபிகாணம், க௭ - ம் ஸமம், ௫௫ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெ- அந்த விவகெஷு இன்னதென்கிறது மேல்.

2௨.— ஸ வஷ டேஸம் காமஸ ஹதீஹ யயா தயா |

வாஸுஷா வாஸுஷம் ப்ராவு தயா டோஷமுணாவவி ||

அர்த்தம். ஹ- இக்கே, ஸ- இவன் வரவுக்கு யோக்யமான, டேஸம் - தேசமும், வ- அப்படிப்பட்ட, காமஸ - ஸமயமும், வஷ- இதவே, யயா - எப்படி, ஹதி - ஆகிறதோ ; தயா - அப்படிப்பட்ட, (விவகெஷயக்கேளும்). வாஸுஷா- அதம்பருஷணைக்காட்டிலும், வாஸுஷ-உத்தமனான புருஷனை, ப்ராவு - அறிந்து, தயா - அப்படியே, டோஷமுணாவவி - கெடுதியையும் நன்மையையும், ப்ராவு - அறிந்து, (வருகையுத்தம்.)

புரா. (ஹஸவஷடேஸம் காமஸயயாஹதி தயாதாந் திவோயுதீவரீஸுணாநயம். யாதொருகாமத்திலே யாதொரு தேஸத்திலேவந்தான்; இவன் வரவுக்கு இதவே டேஸமும், இதுவே காமமும், யாதொருபடியாம்; அப்படிப்பட்ட விவகெஷ கேட்டருளவேணும். எங்ஙனெனென்னில்; (வாஸுஷா- வாஸுஷம்ப்ராவு தயாடோஷமுணாவவி) தரீபுக்ருதியாகையாலே ஹி- லெஸ்யே யாதெத்யான ராவணனைக்காட்டில், ஸகோத்தரராகையாலே வராகுணமே யாதெத்யாயிருக்கிற தேவரை ப்ராவு ராகவாசிபண்ணி. ப்ராவு-வாஹி. (தயாடோஷமுணாவவி) அவனை அவ்வளவிலேவிட்டுப் போராத்தொழிந்தால் வரும் தோஷத்தையும் தேவரீரைப்பற்றினால்வரும் நன்மையையும் வாசிபண்ணி. தோஷமாவது-அவனுடைய க்ருத்தத்துக்கு ஹஸகாரியாய், அந்த ப்ராதிசுவித்தோடே முடிந்து போகை. நன்மையாவது- யாஸிக ரோடே கூடப்பெறுகையும், அதின் மலமான தேவர் திருவடிகளில் கெஷ்டமும். இந்த வெஷ்டிஜாந முடையவனுக்கு வருகையுத்தம்.

எக,

தாத்தர்யம்:— நீசனை ராவணனைக்காட்டிலும் தேவர் உத்தமனென்றும், ராவணன் ஸஹவாஸத்தால்வரும் கெடுதியையும் தேவர் ஸம்பந்தத்தால்நீரிடும் நன்மையையும் அறிந்தவனுக்கு இக்கேசத்தில் இக்காலத்தில் வருகையே யுத்தம்.

பெரிமயாச்சானபிள்ளை திருவடிகளேசரணம்

உசஉ சுஹயபு ஞாநலாரம்— ஞளரா துஜ்ஜ, சுஜா தரூவெவ்.

யுபிகாணம், கள - ம் ஸமடும், ரூச - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெக. கிண.

உஉ.— ஞளரா துஜ்ஜ ராவணே ஞுஷ்டா விசுஜே உ தயா சுவயி ।

யுசு ஜாமரிநம் தவ்ய ஸஜுஸம் தவ்ய வுஜிதஃ ॥ அம்.

அர்த்தம். ராவணே - ராவணனிடத்தில், ஞளரா துஜ்ஜ - கெட்ட நடத்தையையும், தயா - அப்படியே, சுவயி - உம்மிடத்தில், விசுஜே - பராக்ரமத்தையும், ஞுஷ்டா - பார்த்து, தவ்ய - அந்தவிபிஷணனுடைய, வுஜிதஃ - புத்திக்கு, ஸஜுஸம் - தகுந்த, தவ்ய - அவனுடைய, ரூமரிநம் - வரவு, யுசுஜ - யோக்யம்.

புரா. (ராவணே ஞளரா துஜ்ஜ) தயா சுவயிவிசுஜே உ ஞுஷ்டா, தவ்யூஉமரிநம் யுசுஜ) தேவர் திருவுள்ளத்திலே புண்படும்படி ராவணன் பண்ணின தண்மையைக்கண்டு, ஞுரா தூக்களை சுநாயானே கொல்லவல்ல ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை தேவரீர்பக்கவிலே கண்டு வருகை யுசுஜம். (தவ்ய வுஜிதஸுஜஸம்) ந்யாயத்திலே ஸனுரிக்கு மவன்வாசிக்கும் ஸஜுஸம். ராவணன் தன்னைக் கொல்லப்புக, உதவயம் யுசுஜமல்லவென்றவனாகையாலே கைக்கொண்டானிறே. அம்.

தாத்பர்யம்:—ராவணன் செய்யும் ரீசக்ருத்யத்தையும், தேவரிடத்தில் துஷ்டநிக்ரஹஸாமர்த்த்யத்தையும் கண்டு ந்யாயந்யாயங்களில் யோசனையுள்ள, விபிஷணன், இப்போது ராவணனை விட்டு இங்கே வருகையுத்தந்தான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபிகாணம், கள - ம் ஸமடும், ரூச - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெக. சுநலாரம் மைந்த பக்ஷத்தை உதவிக்கிறான்.

உஉ.— சுஜா தரூவெவ் வுரா வெஷஸராஜநு வுஜு தாரிதி ।
யுசுஜம் துசுஜே ஸோகா காலி ஞுஷ்டி ஸஜீகிதா ॥ அம்.

அர்த்தம். ராஜநு-ஸ்வாமியே! சுஜா தரூவெவ் - அபியத்தகாத அபிராயத்தையுடைய, வுரா வெஷ் - புருஷர்களால், ஸு-அந்த விபிஷணன், வுஜு தாரி - கேட்கப்பட்டும்; ஹி - என்று, தவ - உம்முடைய, ஸுவிவெவ் - மந்திரிகளாலே, யசு - எந்தவசரம், உசுஜ - சொல்லப்பட்டதோ? துசுஜ - அந்தபக்ஷத்தில், ரூ - எனக்கு, ஸஜீகிதா - நன்றாய்ப்பரிசீலனம்பண்ணப்பட்ட, காலிசு-ஒரு, ஸோகா - யுத்தி, சுஷ்டி - இருக்கிறது.

பூ. (சுஜாதா உவெவஃ வு-ரு-வெஷஃ) சுஜாதா உவி பூ
யெய். தந்தாம் நினைவை எதிரிகள் அநியாதபடி மறைத்துச்சொன்ன
புருஷர்களாலே. (ஸஹயபு-தாபிதி தவவலிவெவஃ யஜு-கூரோ
ஜநு) தேவர் ராஜாக்களானால், வக்தாக்கள் ஸு-ஹுத்துக்களென்றால்
நியாயவஹிஷ்டமான வார்த்தையைக் கேட்கக்கடவதோ வென்கை.
(தது-ஸகீகிதா பே, க்ஷாகாவிஷி) இம்மதத்திலே நீதிவிரோ
யத்தைப்பற்றி என்னால் நிரூபித்தெய்யா யிருப்பதொரு வு-பி
யுண்டு. அக.

தாத்தர்யம், தன்னபிராயத்தை மறைத்து எதிரியினப்பிராயத்
தையறியவல்ல புருஷர்களை அனுப்பி இவனபிராயத்தை யறியவே
னுமென்ற மதத்திலும் எனக்குச்சொல்லவேண்டிய ஒரு அபாதித
மான யுக்தியுண்டு.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசாணம்.

யு-பிகாணம், கள - ம் ஸு-ம-ம், ரு-அ - ம் ஸோகம்.

சுஹதாரிகெ. அது என்னென்ன இன்னதென்கிறான்.

2௯- பூஹிரோநோ விஸஜேத ஸஹஸா வு-பிரா நுஃ |

தது-பிதம் பு-பி-ஷே-த பி-யூ-பு-ஷு- ஸு-வாமக்ய ||

அர்த்தம். வு-பிராநு-பூர்வோத்தரங்களை யறியவல்ல புத்தியுடைய
வன், பூஹிரோ-நு-கேட்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டு, வஃ - ப்ரதிவ
சந்தைக்குறித்து, ஸஹஸா-சீக்கிரமாய், விஸஜேத - மிகவும் ஸத்
தேஹிப்பன். தது-அவ்வளவில், பி-யூ-பு-ஷு- - பொய்யேகேட்
கிறவனுக்கு, ஸு-வாமக்ய - ஸ்ரமமின்றிக்கேவந்த, பி-த-ஸ்நே
ஹிதன், பு-பி-ஷே-த-து-விதனாவான்.

பூ. (ஸஹஸாவஃ பூஹிரோநஸு-பிராநு விஸஜேத)
தன்னை ஸீகரிப்பதற்கு முன்னே ராவணன் வலந்ததை பூ-மும்
பண்ணினால், இது ஸீகார ததுக்குப்பின்பு காரணவிவரஸபித
திலே கேட்குமதுவென்று அறியும் வு-பியோமத்தை யுடையவன்,
ஸநிசுரத்தை முன்னிட்டுஸரணம்புக்க நம்பக்கவிலே ஸத்-வா-
பி-யைப்பண்ணினாரென்று மிகவும் ஸஜித்கும். ஸ-வெஷ்யில்
வரும் சுநஸுத்தைச்சொல்லுகிறது மேல் சுநஸுத்தாலே. (தது)
ஸஜித்தவனவிலே. (பி-யூ-பு-ஷு-) ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைக்
கேட்குமவனுக்கு. (ஸு-வாமக்ய-பி-தம் பு-பி-ஷே-த) இருகை

முடவன் தலையிலே மெஜெ குதித்தாற்போலே, சுநாயாவேந வந்த
 விதும் இழக்கவரும். (பிஷாவுஷ்டு) என்று வாஹ்மனபோது
 விதூவிசேஷணமாய், பொய்யே சிலவற்றைக் கேட்கிற விதூமென்
 றுமாம். அட.

தாத்தாயம்:— வசந ஸந்தர்ப்பங்களை அறியவல்ல புத்திமனை
 ஸ்வீகரிக்கைக்குமுன்பே ராவணன்வருத்ததைக்கேட்டால், நம்மை
 இவர்கள் சத்ருவாகவெண்ணினார்களென்று ஸந்தேஹிப்பன், அவன்
 ப்படிஸந்தேஹித்தால், நமக்கு ஸுலபமாய் வந்தமித்ரனைநாமீழப்
 போம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாபகாணம், கள - ம் ஸமீகம், நிக - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெக. விதூத்தை இழக்குமளவேயன்று; அவன்
 நினைவு ஆராயவுமொண்ணாதென்கிறான்.

உ. — சுலபு ஸஹஸாராஜநு ஹாவோ வேதும் வரஸுபெவ |
 சுதவஹாவெவ ரீவெதெவெவ ரெவ வுணுஹவாதோஹுஸ்டு ||

அர்த்தம். ராஜநு - ஸ்வாமியே! ஹுஸ்டு - மிகவும், நெவ
 ண்டு - ஸமர்த்தனுயிருக்கையை, வஸுதூ - பார்க்கிற, வரஸு - எதிரி
 யினுடைய, சுதவஹாவெவ - உள்ளேமறைந்திருக்கிற அபிராயத்
 தையுடைய, ரெவ - அந்த, ரீவெதூ - சொற்களாலே, ஹாவ - அபிப்
 ராயம், ஸஹஸா - சிக்கரத்தில், வேதூ - அறிகைக்கு, சுலபு -
 ஸாத்யமன்று.

பு. (வரஸுபெவஹாவ ஸஹஸாராவேதூஸுலபு) விரவாரி
 உயத்தாலே சுலபுனுடைய ஹுதூயத்தையறியுமதொழிய, சடக்கென
 அறியப்போகாது. எங்ஙனெயென்னில்; (ஹுஸுநெவஹு) வ
 ஸுதூவரஸு சுதவஹாவெவ ரெவரீவெதூஹாவ; வேதூஸு
 ஸுலபு) ஹுஷ்டுஹாவனும் ஸுஸுதூத்தை நிவாணமாகப்பார்க்கிற
 வனுடைய மலஹிபுராயமான உதூரவதநங்களாலே ஹாவம்
 அறியப்போகாது. (சுதவஹாவெவ) தன்னுடைய ஹாவம் வதநத்
 திலே தோற்றுதே நெஞ்சிலேகிடக்கை. (ராஜநு) நீ திஜரான தே
 வர்க்கு சுஜாதமுண்டோவென்கை. நீ உன்னுடைய ஹாவத்தை
 மறைத்து ஸுரம் பண்ணினவோபாதி, அவனுத்தன்னுடைய ஹாவ
 த்தை மறைத்துத்தான் உதூரம்சொன்னால் அறியப்போமோ அவனு
 டைய ஹாவமென்கை. அட.

தஜ் ந:” உக்யாஜி. இவன்பக்கல் ஁ுஷு விஜ்ஞங்ளில்லாமையெயன்று; ஸுஜினென்னுமிடத்துக்கு விஜ்முண்டென்கிறுன், (புலஸு ஁ுஷு நுஷாஉவி) என்கிற வாக்யுத்தாலே. இவனுடைய ஁ுஷம் புலஸு நுமாயே இராகின்றது. வஜியடியுண்டவன் தாம் ஁ுஷத்திலே விஜி, தாற்போலே; இவன் ஁ுஷம் குளிர்த்தன்றே இருக்கிறது. ஁ுஷ புலஸு஁ம் ஸுஜிவிஜ்மாக புலவிஜம். யயா ஸ்ரீஜிவிஜ்நாகாஸு. “ந஁ுஷேநேதுயோஸுாஉவி வுாடேஷுஸுாஸுாஸுா. | சுஜ்நு ஁ுஷவிவஸுஸுாஸுா ஁ுஷாஸுஸுவிஜிதஜ் சுவிஜ” ஁ுஜி. (தஸுாநே நாஉஸுவிஸுஸுா) இவன்பக்கத்தில் ஁ுஷாஸுாஸுவிஜித்தாலும், ஁ுஷ ஁ுஷேஷுா வெவகுகுஷுத்தாலும், “ஸுஸுாஸுா ஸுஜ் வஸுவி” “ஸுஸுாஸுாஸுஜ் காலி” என்று-முதலிகளுக்குண்டான ஸுஸுயம் எனக்கு இல்லையென்கிறுன்.

அசு.

தார்பர்யம்:—இந்த விஜ்ஷுணன் ஁ுஷாலும்போது இவனிடத் தில் துஷ்டசேஷுடைகள் ஁ுஷாஞ்சுமும் தெரிகிறதில்லே-முகமும்ப்ரஸு நுமாயே யிருக்கிறது. மனஸ்ஸில்஁ுஷைய் யிருந்தால் முகத்தில் தோற்றமவிராது; ஆகையால் இவனிடத்திலெனக்கு ஒரு ஸம்சய மும் கிடையாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுஜகாணம், கள - ம் ஸும-஁ும், சுசு - ம் ஁ுராகும்.

சுவதாரி஁ெ. இவன் வத்தபடியாலும் வா஁ெு ஁ுஷானப ஁ுயாலும் எனக்கேயல்ல, இவனளவில் ஸுஸுர்க்கும் ஸுஜிசுசு இடமில் லையென்கிறுன்.

ஜி. - சுஸுஜிததி ஸுஸுஸுா ந ஸுஜி வரிஸுபுதி. |

நுஷாஉஸு ஁ுஷு வாமுவி தஸுா நாஉஸுஸு ஸுஸுய: || அரு

அர்த்தம். நஸுா: - துஷ்டனாகாத இந்த விஜ்ஷுணன், சுஸுஜிதஜ் கி: - ஸந்தேஷுரிக்கப்படாத புத்தியையுடையவனாய், ஸுஸு - பயமி ல்லாதவனாய், வரிஸுபுதி - ஸமீபத்திலவருகிறுன். சுஸு - இவ னுக்கு, ஁ுஷு வாக் - தோஷத்தையுடைய வசகம், நாஉஸு - இல்லை. தஸுாசு - ஆகையால், ஁ுஷ - இவன்விஷயத்தில், ஸுஸுய: - ஸந்தே ஹம், நாஉஸு: - இல்லை.

உசஅ சுலயபுடாநலாரம்—தேசகாரோவவஹ்ல.

மறைக்கப் போகாமைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. (நுணா சிதை மூதல்வாவலுராஜிவ்யுணோதேய) இவன் மறையாநிற்கச்செய்தேயும் இந்த விகாரம் ஸவையுத்தாலே வாரூஷணை சுலிலவீததுத் தனக்கடியாய் நமக்குத் தோற்றாதேயிருக்கும்வாவதோஷத்தை புகாஸிப்பியாநிற்கும். (ஹி)ஹேதௌ-சுவயாரணத்தால் தப்பாதென்னை. சுதூதேநா: - “சுகாரொரெரிஜிவெதமூதூ” ஐதூஷி.

தாத்தாயம்:—ஒருவனுக்குக்கெடுதி நினைவிருந்தால், அது அவன்சரீரத்தில் காணும் விகாரத்தால் தெரியும். அந்த விகாரத்தை இவன்மறைக்கயத்தித்தாலும் மறைக்கப்போகாமல் உள்ளிருக்குமபிப்பாயத்தை வெளிப்படுத்தியே விடும்.

பெரியவாச்சாண்டிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுககாணம், சுள - ம் ஸமடம், சுந - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிவெசு. இப்படி வரிசூலமாய் வெடிவாடாமதமான சித்தத்தை வரிமுஹித்துதேவருடைய ரகசுக்கத்தையும் அவனுடைய வரவையும் ஸவையுமாக்கியருளவேணுமென்று வலிவாஹத்தை நிமிசிக்கிறார்.

அள.

சிஉ.— தேசகாரோவவஹ்ல காரூக் காரூவிடாம் வர |

ஸவையு காரூதே க்ஷிபுப் ப்ரயோமேணாஉலிலஹித்யு||

அர்த்தம். காரூவிடாடி-கார்யத்தை யறிந்தவர்களுக்கு, வர - ஸ்ரேஷ்டனே ! தேசகாரோவவஹ்ல - தேசகாலங்களுக்குயோக்யமான, காரூடி - செய்யத்தக்கதை, ப்ரயோமேண - அனுஷ்டானத்தோடே, சுலிலஹித்யு - டுத்தமாக்கி, க்ஷிபுடி - சிக்கிரத்தில்; ஸவையு - லாபத்தோடுகடியதாய், காரூதே - பண்ணுகிறான்.

வ்யா. (தேசகாரோவவஹ்லகாரூக்ஷிபுப் ப்ரயோமேணாஉலிலஹிதிகம் தேவஸவையு காரூ) (தேசகாரோவவஹ்ல) என்று-அவன் வரவுக்கு தேசகாலங்கள் யோமுமானற்போலே, தேவருடைய வரிமுஹத்துக்கும் யோமுமான தேசகாலங்களென்னை. (காரூடி) சுதூவும. ஸீகாராரவசுதூவுவெத. (க்ஷிபுப் ப்ரயோமேணாஉலிலஹித்யு தேவஸவையு காரூ) “சுஜமாசி

ஹேஹுதே-த-ந” என்று - அவன் துடித்துவந்த வரவுக்கு ஸஹேபு
மாம்படி. சடக்கெனவேணும். (காரூவிஹ்வர) காரூககூலு
மாகவும் கூத-புலுங்களை யதியுமவர்களுக்குவரணியன்றே தேவர்.
சுயவா (ஹேபுகாரோவவன்கு காரூ) கூறிபு. வுயோமேணா-
வி ஸஹேபுதவவமும் கூருதே) கூத-புலுஜாநமுடைய வுரு-
ஷன், ஹேபுகாலங்களுக்கு உவிதமான கூத-புலுங்களை வுயோ
மேண சுவிஸஹேபுதமாக்கி ஸவமமாகப்பண்ணிநிஞ்சுமிதே யென்
துமாந். (காரூவிஹ்வர) கூத-புலுஜாநமுடையார்படி. இதுவா-
னால் அவர்களுக்கு வரணியரான தேவர்க்கு கூடவாநிமிநிநிக்கே
யொழியக்கடவதே. அள.

தாத்தியம்:—காரியவிமர்சையுள்ளவன், தேசகாலங்களுக்குசித
மாகக்காரியத்தை யனுஷ்டித்த அதின் பலத்தையடைவன்; காரியவி
மர்சிகளில் தலைவரானதேவர் அதை உபேக்ஷிக்கவாமோ?

பெரியவாச்சார்பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

யாபுகாணம், கள-ம் ஸம-ம், சுசு, சுரு-ம் ஸோகங்கள்.

சுவதாரூபிகெ, வஸூக்களையும் வெஸூரூபத்தையும் விட்டு வெ
றுமனே நம்பக்கல் திசுதெயே வுயோஜநமாக வரக்கடுமோ
வென்னில்; அதுகடாதென்றிருந்திராகிலும்ஜாநுநிரஸநவலவ-
கூமாக நம்பக்கலிலே ராஜ்யத்தை யவேக்ஷித்துவரக்கடும்; அப்போ
தும் வரூபாஹுனென்கிறான் உடேராம-உத்யாபியால்.

உ. உடேராம-தவ ஸஹேபுக்ஷு திசுத்யாவுத-உ ராவணது |
வாலிந-உ ஹத-ஸ்ருகா ஸுதீவ-வா-உவிஷேவிதது || அஅ.
ராஜ்ய-வாஸூபயாநஸு வுவிவலவ-பிஹாமது |
வஸ்தாவது வுரஸூகி விஷுதே சுவ ஸுஸஜஹ || அக.

அர்த்தம்.—தவ - உம்முடைய, உடேராம-யதந்தையும்;
திசுத்யாவுத - கெட்டசர்யையையுடைய, ராவணது - ராவணையும்,
ஸஹேபுக்ஷு - பார்த்து, ஹத - அடிக்கப்பட்ட, வாலிந - வாலி
யையும், சுவிஷேவிதது - பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட, ஸு-
தீவது - ஸுகீரணையும், ஸ்ருகா-கேட்டு, ராஜ்ய-தேசத்தை,
வாஸூபயாநஸு - அபேக்ஷித்தவனும், வுவிவலவ-பிஹை
முன்னிட்டு, ஹ - இங்கே, ஸுமது - வந்தான், வஸ்தாவது - இவ்
வளவையே, வுரஸூகி - முன்னிட்டு, சுஸு - இவ்வுடைய, ஸு-
தீவ-ஸ்வீகாரம், விஷுதேது - செய்யத்தக்கதாயே நிருக்கிறது.

உரும ஸ்வயவ்ருஜா ஸ்வாரமம்—உஜேராமஞ்சவஸம்பேக்ஷி.

வ்ரு. அவன் - ராஜ்யஸுபெஷ பண்ணிவருகக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. (தவஉஜேராமம் ஸம்பேக்ஷி) வ்ருஜிஷணத்தி ராக்கள் முதலானபதினொன்றாம் ராக்களையும் மூன்றேழுக்கால் ஈழிகையிலே தனியே அழியச்செய்த தேவர், வெளிநிலமான கடற் கரையிலே ஸ்வரிகரமாக இட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஒருபாட்டைக் கண்டு. (விஷ்ணுவுடைய ராவணம், வாலிந்ரம் உமதம்ஸுக்ஷா ஸு- த்ரீ, வம்வாலிஷேவித்ய ராஜ்யம் ப்ராசுப்யதாநஸு-வாலிவதி வபிஹாமத்ய) தேவர்க்கு எதிரியான ராவணனுடைய லாயா வ்ரு வாருத்தையும், ராவணனிலும் ஈதிவ்ருவனுன வாலியை ஓரம் பாலே உம்மையாஸுபித்த தம்பிக்காக அழியச்செய்த படியைக்கே ட்கையாலும், வாலினுடைய ராஜ்யத்தில் உமக்கு நகையின்னிக்கே தம்பிக்கே கொடுத்தபடியாலும், ராவணனை யழியச்செய்து ராஜ்ய த்தைத்தருவாரென்று ராஜ்யகாஜி யாய்க்கொண்டு வருகையாலே ஸ ஜ்யினல்லன்; வரிமரஹிண். (வந்தாவது ப்ராசுப்யத்ய கஸுஸ ஜஹஸு விஷ்ணே) நமக்கு அப்படியே ஸ்வம்வாய் வந்தானென்னு மிடம் உம்முடையவரிகருத்துக்கு ஸஜீயமானாலும், வந்தாவந்ர த்தை முன்னிட்டாகிலும் இவனுடைய வஜ்ஜம் காஸுமே. ப்ர யஜித்தில் து-ஸஹம் ஸஜீ-வபாசுடம், வ்ருஜித்தில் து-ஸஹம் ஸவ யாருணாசுடம். அஅ, அக்.

தா த்பர்யம்:—பிறர்க்குச் செய்யவரிதான தேவர் யந்தந்தையும், ராவணன் மாயையையும் பார்த்து, தேவர் துஷ்டனுவாலியைக்கொ ன்று அவன் ராஜ்யத்தை ஆஸரிதரானமஹாராஜர்க்குக் கொடுத்தீரெ ன்று கேட்டு, அப்படியே தந்தமையனைக் கொண்டு தனக்கு ராஜ்ய த்தைக்கொடுப்பீரென்றெண்ணி இங்கேவந்தான்; இவ்வளவை முன் னிட்டாவது இவனை யங்கீகரிக்கவேணும்.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

யுபிகாணம், கள - ம் ஸமம், கள - ம் ஸோகம்.

சுவதாஸிகெ. ஆக இப்படி லோகபுலியிலும் இவன் ஸஜாஹினென்னுமடத்தைச் சொல்லி, மேல் இவனுடைய ஸுஜி கீஸயத்தை உபவாதித்துக்கொண்டு உகத்தை நியமிக்கிறான்.

20. யாழ்ப்பாணத்திலேயாகத்தான் ராஜபக்சவழி நடந்ததெனும் புகழ்.

புராணம் கீழ் ஹி ஸவ-ஸு பூ-கூரா உ-பி கீ-தா-வர ||

அந்தம்.—ராசுக்ஸஸ்யு-ராக்ஸ ஜாதிதான் விபீஷணனுடைய; சூஜ்யவபுதி - சூடிமலில்லாமையக்குறித்து, யோ.என்னுனே, யயாஸக்தி - புத்திபலத்தை அதிகாரியிடமல், உகூது - சொல்லப்பட்டது. ஸாஸிதோது - புத்திடான்களுக்கு, வர - ஸ்ரேஷ்டரோ! க்ஷு-நீர், ஸூகூவா - கேட்டு, ஸவதுஷு - ஸமஸ்த்தத்துக்கும், பூரோணம் - நிர்ணயிக்கத்தகுந்தவான்றா?

ஷூ. (ரூபக்ஷவஸூர ஜ-வம்வூதி) முதலிகள் ஜாதீதாசுத்
 தைப்பற்றி ராஜீக்கிற விவனுடைய ரூஜீ-வத்தைக்குறித்து, (பியா)
 வாநரஜீதமாண என்னுலே. (பயாஸூதி உகனூ) பயாஜீதி சொ
 ல்லப்பட்டது. (வாஜீதகாவர) ஸவ-கீஜேர ஸவ-கூகா வதி-
 ஸகவவஜாஸூ-கீக்கனையும் ஸூத ஸவ ஆறியம் தேவரீரேயிரே இவ
 னுடைய ரூஜீ யறிவைக்கு ரூதர். (ரூ-கூர் ஸவ-கூஷூ பூஜாண
 கூடலி) இவனுடைய மூணாயிகுமென்ன, ஸூரூவ மென்ன, ஸூ
 காரமென்ன, இவை நான் விண்ணப்பஞ்செய்யங்கேட்டாலும் அவை
 மெல்லாவற்றுக்கும் நிண-கூயகர் தேவரீரேயிரே. ரூ-கூய
 ஷூதி பின்செல்லுமாப்போலே, அடியோங்கன் தேவரீர் திருவுள்ள
 ததைப் பின் செல்லுமித்தனையென்று காநுத்து. கூ.

தாத்தாயம்:—வானர்கள், இவன் ஜாதியைப்பார்க்குது இவனை துஷ்டனென்கிறார்கள்; நான், ஸ்வபாவத்தினால் இவன் துஷ்டனல்லன் அதுகூடலென்னு என்றுத்திர, எவ்வகையில் யோசித்துக்கொள்ளேன்; இவைகளைப்பற்றி தேவர் ஸமர்த்தராகையால் இவை எல்லாவற்றையும் தேவரிடே கிச்சயிப்பீரென்று?

இதி ஸ்ரீயாஜகாணே ஸவஜிஸஸமபு:

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாபிகாரணம், கஅ-ம் ஸுத ௧௩, க-ம் ஸீஸாகம்.

சுவகாரிவெக. முற்பட்ட மஹாராஜர் வாவெக-த்யாவே க்ரு
ஜக்தைபூவூரான பெருமாள், இப்போது திருவாவாவெக-த்யாவே
புதித்திராய், முகங்களைக் குறித்து ஒருவாவெக-த்யாவே னாவன்
கிறத முதல் சேராகம்.

2. சுய ராஜி: ப்ரஸஹாது: ஸ்ரூகா வாயு ஸுதஸ்யஹ |

ப்ரக்யஹஷத ஃயுபுஷ்டி: ஸுதவாநாதுநிலித்ய || கூக.

அர்த்தம் — சுய - அதுக்குப்பிற்பாடு, ஃயுபுஷ்டி: - ஸ்வமதத்தில் நின்றும் சலிப்பிக்கத்தகாதவராய், ஸுதவாநா-கேட்கப்பட்ட உபாக்யானங்கடையுடையரான, ராஜி - ஸ்ரீராமன், வாயு-ஸுதஸ்ய-வாயுவின் பின்னையான ஹதுமானுடைய, (சொல்லை), ஸ்ரூகா-கேட்டு, ப்ரஸஹாது - நிர்மலமான மகன்ஸையுடையராய், சூத்யநி - தன்ம மன்னில், ஸூத்ய - இருத்ததை, ப்ரக்யஹஷத - பதில்சொன்னார்.

ஸூர. (சுயராஜி) சுநஹரம் பெருமாள் உளரானார். அதாகித ரக்ஷகஸ்வமே ஸுரலிபமாநகராலே, ஸுரணமென்றபோதே ரக்ஷி கப்பெறாத ஸுரலிபஹாநிபோகை. ஸுஸாரி வேதநனுக்கு ஹ வஜ்ஜாநாஜாநங்கராலே ஸுஹாவாஸுஹவங்கள் போலேயிறே, ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷகஸ்வலியாலே ஸுஹாவமும், தஹவத்தாலே சுலஹாவமும். ஸவபுரஸ்யணத்துக்கு வஸகாஹமாக வசுவதித் திருமகனும்வந்து அவதரித்த தாம் சூரயணோநுவனம்வந்த வனை விஷயிகரியாமையாலே இலராய், திருவடி வரவெடுப்பாலே யுளரானொன்றுமாம். (ப்ரஸஹாது) ப்ரஸஹைநா: - யலி யுண்டானவாதே யலிமுண்டாயிற்று. அதாவது-ஹாராஜர் வரவெடுப்பாலே கலங்கின திருவுள்ளம் ப்ரஸஹமாய், “கிலைபெற்றென் னெஞ்சம்பெற்றதுநீயிர்” என்கிறபடியே, ஸுஹவத்தில்சூரயித ஸரப்போலே யானொன்கை. (வாயு-ஸுதஸ்ய)சூத்யநிலிதம். ஸ்ரூகா) ஸவபுரானிபாணநேஹதுவான வாயுவினுடைய தஃ டுணாரேவதேஸுஹத்தாலே யாபாஹத்தான வசுத்யனுடைய கெஞ்சிற் கிடத்ததைக்கேட்டு. (ஸுத்யநிலிதம் வாயு-ஸுதஸ்ய)ஸ்ரூகா) தம்முடைய திருவுள்ளத்திற்கிடத்தபடியே திருவடிசொல்லக்கேட்டு என்னுமாம். (ஹ)ஒருவன், ஸுரரக்ஷகனுக்குத் தன்வரவெடுப்பாலே ரக்ஷகனுவதே! என்று ஐயி கொண்டாடுகிறான். (ஃயுபுஷ்டி)வலி வடவக்ஷங்களாலே சுப்யயுஷ்டிராய் ஸுதஸ்யவந ஸுதஸ்யராஜர். (ஸ்ரூதவாநு) வலிஷாடிகள் பங்கல் தமக்குண்டான ஸுதங்கள் உதவிற்று. அதாவது-கூவாக கணலிபாஸுரநாடிகள். (ப்ரக்யஹ ஷத) முதனிகளைக்குறித்து ப்ரக்யஹநக்ஷரானார். (சூத்யநிலிதம் ப்ரக்யஹஷத) என்னுமாம். தம்முடைய திருவுள்ளத்திற்கிடத்த சுலுத்ததை முதலிகளுக்கு அருளிச்செய்தார், கூக

தாத்பர்யம்:—அங்கதன் முதலானார் ஸ்வமதத்துக்குவிருத்தமாக உபயஸித்தயுக்திகளுக்குக் கலங்காமல் ஸ்வமதத்திலுறுதியையுடைய ராய், வஸிஷ்டாதிபெரியோர்களிடத்தில் சரணாகத ஸ்மரகூணம்பரம தர்மமென்று உபாக்யான முகங்களால் கேட்டறிந்தவருமான ஸ்ரீராமன், ஹதுமாரீசு சொன்னவார்த்தையைக் கேட்டுப்பின்பு ப்ரஸந்நம்ருதயராயத், தந்திருவுள்ளத்தினிருந்த வார்த்தையை முதலிகளுக்கு உத்தரமாகச் சொல்லியருளினார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாஸ்காணம், கஅ - ம் வம-டம், உ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெக, உங்கள் வாடுதெட்டையை நான் கேட்டவோபாதி இவன் விஷயமாக நான் சொல்ல நினைக்கிற வாரெடுதையுங் கேட்டுத்தரவேணுமென்று முதலிகளை இரக்கிறார்.

ஜெ. ஜோவிதா விவக்ஷாஸி கூறியது ப்ரதிவீஷணம் |

ஸ்ரூதரிவாதி ததவ-டம் ஹவஹி ஸ்ரூயஸிஸிபெக: || கூஉ.

அர்த்தம்:—வீஷணம்ப்ரதி - விபிஷணனைக்குறித்து, ஜோவி - எனக்கும், கூறிய - ஒரு, விவக்ஷா - சொல்லவேணுமென்கிற இச்சை, சுவசி - இருக்கிறது. ஸ்ரூயஸி - யசஸ்ஸிலே, ஸிபெக: - நிலைநின்ற, ஹவஹி - உங்களாலே, தஸ - அந்த, வவ-டம் - எல்லாவற்றையும், ஸ்ரூதரி - கேட்கப்பட்டதாக, ஹவாதி - ஆசைப்படுகிறேன்.

புரா. (ஜோவிதா) எல்லாரிலுந் தம்முடைய மதத்துக்குண்டான விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார். (கூறியவிவக்ஷாஸி) ஒரு விவபெகை யுண்டாகாநின்றது. (வீஷணம்ப்ரதி) - விஷணனைக்குறித்து ஒரு விவபெகை யுண்டாகாநின்றதென்கை. (ததவ-டம் ஸ்ரூதரி) விவக்ஷாமதமாய், “திருவாவேந” என்று தொடங்கி, கூணவா - த்ரவ்யனுமான சகஸு-ஜாதத்தை இதுவே சகஸு-மென்று ஸ்ரீகூரித்திஷிகோளாகிலுந் செவிதாழ்க்க வமையுமென்று இரக்கிறார். (ஸ்ரூயஸிஸிபெக ததவ-டம்) என்னுடைய ஸ்ரூயஸிலேநிலைநின்றததாலே ஸத்தை யுண்டாகாநின்றதுள்ள உங்களாலேயென்றுமாம்.

தாத்பர்யம்:—விபிஷணன் விஷயமாக எனக்கும் ஒன்று சொல்லவேணுமென்று தோற்றுகிறது. நீங்கள் என்னபிவ்ருத்தியைக்கோருகிறவர்களாகையால், உங்களுடையோசித்துச் செய்யவேணுமென்று இச்சிக்கிறேன். இதை நீங்கள் கேட்கவேணும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

உருசு சுஹ்யபுஷாநஸாரம்—பித்ருஹாவேந ஸஹப்ராஹ்.

யு-பிகாணம், கஅ - ம் ஸம-ம், ஈ - ம் ஹோகம்.

சுவதாரிபெகெ. சுநனாரம் கடற்கரையிலே வாநரஸஜித்
திலே ஸவபுபாணி பூரணநேஹே-ஹு-ஹிதமான தன் ப்ரக்யுகி
யை ப்ராவலிகுமாக வெளியிடுகிறார்.

உரு. பித்ருஹாவேந ஸஹப்ராஹ் நக்யுஜேயம் சுயஹந ।

ஹோஹா பப்யு வி தஸ்யஸ்யாஸ ஸதா ஹேத ஹஹி-புத்ஸு॥

அர்த்தம். பித்ருஹாவேந- விஸ்வாஸ யோக்யனுடையவ்யாபா
ரத்தாலே, ஸஹப்ராஹ் - நெருங்கிவந்தவிவளை, சுயஹந - ஒருபடி
யாலும், நக்யுஜேயம் - விடஹஹைகூட எனக்கில்லை, ஹோஹாய
பப்யு - தோஷமிருந்தாலும், தஸ்ய - அவனுக்கு, ஸ்யாஸ - கார்ய
ஸாதகமாகும்; ஹதஸ - இவன்பரிசுரஹம், ஸதா - ஸத்புருஷர்
கருத்து, ஹஹி-புத்ஸு - நித்தம்மாக்கமாட்டாது.

புரா. (பித்ருஹாவேந). பிதாஸு த்ராயத உதி பித்ரு"என்று-
புத்தியானப்போது, ஸஹப்ராஹ் பண்ணின உபகாரத்தை ப்ர
ரிஹேதத்து அதுக்கு ஸப்யுஸமான ப்ர-க்யு-பகாரம் பண்ணமுடி
யாமையாலே இம் பித்ருஸஹத்துக்கு அதுபொருளன்று. பித்ருஹா
து-விஸுஸநீயஸுஹம். "தநித்ரு-யத்ருவிஸுஸாஸ" என்னக்கடவதிறே.
அதாவது-ஹிகுஹே-பாஹிவலகுகமாக, "ராவஸாரணஹதஸ்"
என்கை. அது விஸுஸஹகாரர்க்கும் பொதுவன்றோ வென்னில்:
(ஹாவேந)ஹாஹ-க்யு-பா. விஸுஸநீயருடைய உத்திஷ்டாவாரமே அ
மையும். (ஸஹப்ராஹ்) இந்த உத்திஷ்டையிலேயானால், அரைகுலையத்
தலைகுலைய மடுக்கையிலேசென்றற்போலேநமக்குச்செல்லவேண்டி
யிருக்க, இங்கேவந்து சொன்ன விடம் நம்காரமன்றோ செய்தது.
(நக்யுஜேயம்)இவன்வந்த வரவுகன்னையே ஸ்ராவிக்கவேண்டியிருக்க
விட ஸஹாவநெயிஸ்ஸை. ஸஹாவநாயாஹி. விடஸஹாவநெ
யுண்டாகிவன்றோ ஆராய வடுப்பது. விட ஸஹாவநெயின்றிகே
யொழிதிறதென்னென்னில் ; இவனைவிட்டால் உளராவார்க்கன்றோ
ஆராயஸஹாவநெ யுள்ளது. பரீக்ஷியாதே ஸ்ரீகரிக்குமவர்கள்
தந்தரமை உபேக்ஷித்து ஸ்ரீகரிக்கிறார்களன்றோ? உம்மை உபே
க்ஷித்து அவனை ஸ்ரீகரிக்கப்பார்த்தீராகில், உம்மைவிட்டு யரிக்கமா
ட்டாத எங்களை விடுகையன்றோ? அதாவது ஏதென்னில்: (சுயஹந)
அப்படி ஹஹி-பப்யு-பகாரம்செய்யவும் இவனை விடேனென்கிறார். ராவ
ணஹாதா, ராகுஸன் ஹோகஹயுரனென்னுமிடம் ஸஹப்ர-க்யு-ப

† எவியெலும்பனா - தூர்ப்பலனா.

ஜாதயோகவிநிநுநே ஸாரம் வரிவவநிவ || நிநுநேநுநுநு
ஸம்ஸுஷ்டாவுஸநேஷ்டாததாயிந: | ப்ரஹ்மஹுடிபாவோரா
ஜாதயஸுஹயாவஹா” என்று-ஜாதிகளுடைய ஸீமீதீறியோமோ?
“ஸூதயநேஹவ்விவி மீட்தாஸோகா: வடி வநேகவியி” இதைத்
சகில உபகதெபகலாயும் சொல்லி, “யோதநு லேவவவியம்
வ்ரஹ்மஹுடிநேநிஸாமர | சுஷ்டிநுஹுதேத நஹவேகூதாநு-
யிகுஹவாஸந” என்று-உன்னை யொழியவேறொருத்த னிந்த
வார்த்தை சொன்னானகில், இப்போதே வேலின்முனையிலே யாதல்,
ஆனையின் கொம்பிலேயாதல், கருவின் தலையிலே யாதலா யொழிக்
தானிதே; “நதாஸாக்ஷஸ யேஷித:” என்னும்படி இக்குலத்
துக்கு† இழக்காய்ப்பிறந்தாய்; உன்னை நாம்வேண்டோம்; என்கண்
முகப்பிலநீண்டும் ஒடிப்போவென்ன; இவரும், ஜேஷ வலநாதி
அடி நம்பண்ணலாகாதென்று, “உதவாதமடிவாணிஸூதாவிட
ஸஹராக்ஷவெஸ:” என்று-ஸம்ஸாரஸாமரத்தைக் கடக்கைக்கு
ஒருதெப்பம்போலே பிருக்கிற மலெடியும் தாமுமாய், கரஹரணா
டிவயவங்கள்போலே பிருக்கும் நானு ராக்ஷஸரும் தானுமாய் ராவ
ணனை விட்டபோதே எல்லாருக்கும் மேலானானென்றுதோற்றும்படி
கிளம்பி, “சுஜரிக்ஷமதஸீரீந” என்கிறபடியே, மேல்பெறப்படு
கிற மலெடி ஸூரூத்தக்கடியுண்டாம்படி டிவிஷுவடித்தெப்பற்றி
“சுஜமாரி ஸீஹுதேதந” என்றும்- “வரம்பொழிவந்தொல்லைக்
கூடுமிகே” என்றும்- “ஒல்லை நீபோதாய்” என்றும்-பிறருவடிேஸி
க்கவேண்டாதபடி தானே சடக்கெனவந்து, யேதாஸிஸுதகூண:”
என்று - விஸேஷணஹிதரான இனையபெருமான் திருமேனியிலே
சாய்ந்து பெருமானிருக்கிறவிடத்திலே, “நாகணையிசை நம்பிரான்
சானே சரணமக்கு” என்றும் - “மதநஸம்ஜீவீஸாஸே டிபுஸா
வ்ரநராயிவா:” என்றும்-தலைக்காவலிருக்கிறவர்கள் காவல்துடி
ப்பாலே குகாஸத்திலே தோற்றினபோதே கண்டு, லோராஜாக்ஷ
கியோடே, “ஸாநாநுடிஜீஸெவாஸ” என்று-கல்லுத்தடியங்
கொள்ள, “உவாஹ: லோராஜ ஸுரேண லோகாஜீஹாந” என்

† இழக்காய்-நீசனாய்.

§ விஷ்ணுபதத்தை-ஆகாசத்தை. பாவச்சாணத்தை.

1. மும்-“மரக்களு மிரங்கும்வகை மணிவண்ண ஓவென்று கூவுமால்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, “லாஅநாநுஷிஜி” என்று-இவர்க ளெடுத்தமரத்தோடு, “வாலுடேவதரூ” என்றும்-“ஸ்ரஹதரூ” என்றும்-“நிவாலுவுகூ” என்றுஞ் சொல்லுகிற பெரியமரத்தோடு வாசிபற நெஞ்சிலே இரக்கம்பிறக்கும்படி பெருமிடறுசெய்து கூப் பிட்டு, “ராவணோநாஜி டுரூ” தோ ராக்ஷஸாராக்ஷஸேஸுரர்: | தஸ்யூரஹிநுஜோஹாதா விலீஷண ஐ.திஸூக:” என்று- ஸுடோஷத்தை முன்னிட்டு, “நிவேஷயதரோக்ஷிவ்ராவவாய” என்று-ராக்ஷஸர் நிவித்தமாக அஞ்சினார்க்குப் புகலிடமான குடிப்பி ரப்புள்ள பெருமானாக்கு, “வஹுஹிஜிந:” என்றும்-“நின்றவா ரில்லாநெஞ்ச” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, நெஞ்சிலாநுகூ லும் பிரிவதற்குமுன்னே அறிவியுங்கோள்; “விலீஷணஹவஸி க்யூ” “அன்றேவந்தலுடந்தேன்” என்கிறபடியே, நெஞ்சிலீரமில்லே யாகிலும் கையிலீரமுலருவதற்குமுன்னே வந்தேனென்று வார்த்தை சொல்ல, “வநததூவயநுஸ்ரூகூர ஸுஜீ, தோவாஸுவிசூர: | லக்ஷணஸ்யூரஹி, தோராரிஹ்ரஸு லிஷிஷு, வ்” லஹாராஜ ரும், “ஸுரோணஹிதா” என்று-அவன் கூப்பிட்டகுரல் பெருமாள் செவியில் படுவதற்குமுன்னேசென்று விலக்கவேணுமென்று கடுந டையிட்டோடி, ராவணாநஜனயிருப்பாநொரு ராக்ஷஸன்வந்தான், வருகிறவிடந்தன்னில், “ஸாரணஜ” என்று- விபூலஹத்தைப்பண் ணினான்; இப்படிக்குவந்து தோற்றி சுதேஷ்டுதம்பண்ணுதல் நலிதல் செய்யவந்தான், “தஸ்யூரஹிநுஜோஹாதா” என்று-கழுத்தி லும் காலிலும் கோக்க வடுக்குமென்பது; அதுபெருமாள் பொறு த்தவாதே, “வயுதாரேஷதீவ்ரண டுணேந ஸுலிவெஸுஹ” என்று-இவனைக்கொன்று பொகடவமையுமென்ன, இத்தைக்கேட்ட பெருமாள், “யஜுதூக்ஷிராரஜேந ராவணாடவரஜஹி. வா க்யுஹேதூஷிஷுஹவஸிதாவிதஹு. க்யூ” என்று- ல்லாவாந

§ புகலிடமான - ராக்ஷகமான.

† ஒருபுலி, காட்டில் ஒருமனுஷ்யனைத்தரந்த, அவனோடு ஒருமரத்தி ன்மேலேற, அம்மரத்தின்மேலொருவாராதத்தைக்கண்டு பயப்பட, வா நம் நீபயப்படவேண்டாவென்று அபயதாநம்பண்ண, பின்புஇவனி னைப்பால் அங்கு நிதரைபோகையில், புலி, இவனிடத்திலேநேகதோ ஷங்களைச் சொல்லி மிதர்பேதம் பண்ணியும் வாராமிவனை விடாம லிருக்க, பின்புவாரம் நிதரைபோகும்போது புலி இவனைமிதர்பேத ம்பண்ண, இவனைதைக்கேட்டுவாராதத்தைக்கீழேதள்ள, அதுகீழேவிழா மல் கொம்பைப்பிடித்து நிற்க, அப்பொழுது இவன்பயப்பட, இவனு க்கு அபயதாநம்பண்ணி ரக்ஷித்தது.

ரஸம்வாடித்திலே ஸரணாமதஸம்ஸுக்ஷணம் பண்ணின நீங்களும்து ஸரணாமதவயநிதித் துமாக உங்கள் நயனார் சொன்னவார்த்தைகளைக் கேட்டிருக்கோளா? “யஜு-கூகவிராஜேந” நெருப்பென்ன வாய் வேமென்று லயப்படுவாரைப்போலே உலாபாஜர்சொன்ன பாசரம் தம்மாலநுலாவிக்கவும் போகாமையாலே “யஜு” என்கிறார். “உகூ” தோழனரித்தை நினைப்பது மன்றிக்கே சொல்லுவதுன் செய்வதே! “கவிராஜேந” செல்வர் சொல்ல வஞ்சாரென்றுண்டிருநே. “கவிராஜேந” இவர் ரக்ஷகராக நன்றாக வுண்ணவிருந்திருக்கோள். “கவிராஜேந” ஜாதிபுயுத்தமான அறிவு கேடும் வெண்பூரூத்தால்வந்த அறிவுகேடும், இரண்டுமுண்டிருநே. “கவிராஜேந ராவணாவரஜேந” தந்தமயனைக்கொன்று முடிசுமுனதாம் கிடர் இப்படிக்குவந்த ராவணன் தம்பியைச் சொல்லுகிறார் என்றருளிச்செய்ய, “உதேத்யவஹரிவ்யுஷ்டாஸே ஸம் ஸம் ? ததேதேதேதா” என்று முதலிகளும் தந்தாம் நினைவுகளைச்சொல்ல, இவை பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு சுலபமாக, இத்தையறிந்த திருவடையும் இப்பகூங்களையெல்லாம் சுருவவத்திகளாலே உலவித்து, “விஹிஷணன் திரே-பாஷன் ஸீகாரூன்” என்று வரிபாணிக்க, இத்தாலே வவநவஸு-தனாலே அஸவஸு-தகரானபெருமாள், “உரீக-விதவிவகூ-உலிகாவிதவிவிலிஷணம்” என்று திருவாரி ததவடம் ஹவஸு-விவிலிஷணம்” என்று-நாமும் சிலவார்த்தைசொல்லப்பாராநின்றோம்; முதலிகளித்தைக்கேட்டுத் தரவேணுமென்று நீர்மையாலே யவேகூத்து, ஸுதே-பாஷனாகிலும் திரே-பாஷனாகிலுமாம்; ஸரணாமதினுவனை ஒருகாலும் விடுவதில்லையென்று ஸுவிபாணத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இவ்விஹிஷண ஸரணாமதி தனக்கு, “சுஹிஷு-வராயா நாரீ-பாஷ-கிணு நோ-மதி: | க்வே-வோ-பாய-ஹ-கே-தா-தே-ஹ-வே-தி-பூ-கூ-நா-தே: || ஸரணாமதி:” என்கிற ஸரணாமதியுக்ஷணமுண்டோவென்றில்; அக்ஷணம் நேராக உண்டு. “ராவணோ நாரீ-பாஷ-தே-ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸே-பூரூ-தஸ்ய-உ-ஹி-க-ஜோ-ஹ-தா-வி-ஹிஷண-உ-தி-பூ-த:” என்று-ஸுயோஜி-தமாயும் ராவணஸு-பூ-ததாலும் தனக்குண்டானதே-பாஷ-ஹ-ய-வெ-ஸ-ய-சொ

ன்னபடியாலே, “கஹஸூவராயாநாஜாலய” என்னு மஸூடம் சொல்லுகிறது. பெருமாள் தமக்கு யுஜ்வலாஹாயுத்துக்காக அழைத்துவிடவந்தவனன்றிக்கே, “ராஜிஹ்யாஸூடயஜாநஸூவாஜிவல ரூஜிஹாஉமத” என்று-தான் ராஜிம்வேண்டியவனும், இங்குக்கை தக்கொரு உபகாரமில்லாமையாலே, “கூகிஹ” என்னு மஸூடஞ் சொல்லுகிறது. “ஸூவாஉஹம்பாஸூபித்தஸூந ஞாவலவாவஜா மித” என்றும்-“கூகாஹ்யிகூயவாஸூந” என்றும்-ஹாதா வான ராவணமோலித்தகப்பட ஈநஹுட்யம்போந்தபடியாலே, ஈநநுமதீகம் சொல்லுகிறது. “ராவலஸாரணமத” என்று- பெருமானையே உவாயமாகப்பற்றினபடியாலே “கூகேவோவாய ஹதேகா தே ஹவேதி ப்ராஸூடநாஜிகி | ஸாரணமதி” என்னு மஸூடத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆகையாலே உகூணம் வுஹும்.

ஹாஹாரத்திலே கூஷ வரஜி ஸூராகம்போலே, ப்ரீராராய ணத்துக்கு மிதொருவரஜிஸூராகமாய் முடிவாகையாலே வரஜிமாகிற து. ஆகையாலே, வரஜிஸூராகமாகிறது. இங்குஸூடபித்தலே வரஜி மாம்படி யென்னென்னில் ; சூடினங்களல்ல இவ்விடத்தில் வரஜி ஸூடத்துக்கு ப்ரயோஜகம் ; அங்கு கூடிஹ்யாவாயங்களைப்பாக்க முன்னே விபித்து, பின்பு வரஜிவாயமாக ப்ரவதீயை விபிக் கையாலே வரஜிமாகிறுந்தது. இங்கும் ஈஹு ஸரஹ ப்ரஹி கள் விவீஷணாவீகாரத்தைத் தனித்தனியேசொல்ல, அவற்றை ப்ரவபுபகூகரித்து வரஜிமாக விரிவாஹித்த ஸூராகமாகையாலே வரஜிமாகிறது. அங்கும் ஹடுஷஸூரணை ஹடுஷஸூரணைக்கிறு ; இங்கும் ஹடுஷஸூரணை ஹடுஷஸூரணைக்குகிறது, அங்கும் ஸேநெக்கு நடுவேநின்று சொன்னவார்த்தை ; இங்கும் ஸேநெ க்கு நடுவேநின்று சொல்லுகிறவார்த்தை ; அங்கும் ஸோகநிவ்ருதித் தாகச்சொன்னவார்த்தை, இங்கும் ஸோகநிவ்ருதிக்காகச்சொல்லுகிற வார்த்தை. அங்குமொரு மோவாவாகூம் ; இங்குமொருமோவா வாகூம். அங்கும், “பஹுபஸூநிஸிதம் ப்ரஹிதே” என்று- ஸூயோகநிபுக்கேட்கச் சொன்னவார்த்தை ; இங்கும், “ஸூதவிவா பித்தவஹுபஸூபலி ஹடுஷ” என்று- ஸூயோகநிபு க்கேட்கச்சொல்லுகிறவார்த்தை.

அங்கு வரஸிஸூராகத்தில் இங்கு வரஸிஸூராகத்துக்கு வாசிபு
 ன்றி. அங்கு கேட்கிறவனுக்குத் தேர்மேலெழநின்று சொன்னவா
 ர்த்தை; இங்கு கிலத்திலேயிருந்து பூ-திஷ்டிதராய்ச் சொல்லுகிறவார்
 த்ஸத. அங்கு, “போவ்யஜி” என்று-தன்னைப்பாரென்று ஸரணு
 னுசைபட்டபடி சொல்லிற்று; இங்கு, “ஸஃபாவுடி” என்று-எதி
 ரியுடன் பட்டுப்பற்றினபடி சொல்லுகிறது. அங்கு, “யஜி-பாநு ப
 ரித்யஜி” என்று-யஜி-த்யாமம் பண்ணிற்று; இங்கு, “பாரித்யகூ
 ரியாவஜா பித்யாணித்யநாமிவ” என்று-யஜி-த்யாமம் பண்ணுகி
 ரது. அங்கு, “ஷோபஸஸிஸஹஸ்யாணி” என்று-வெஹுசார
 பரிம-ஹம் பண்ணினவன் வார்த்தை; இங்கு, “நராரிஜி வரஜா
 ராஸு வகநுஷு-பாரிவிவஸ்யதி” என்று - வகநுசாரபூதன் வார்
 த்தை. அங்கு, “பேதைக்குப்பொய்குறித்து” என்றும்-“ஒருவர்க்
 கும் மெய்யனல்லை” என்றும்-ஸஸக்திநுன க்ஷஷன் வாசும்; இங்கு,
 “வகநுஷாசு” என்றும்-“ரோஜோஷிந-பாவிஷாஷதே” என்றும்-
 வகநுரான ராரின் வாசும். அங்குக் கையுமுதவிகோலுமரன லா
 ரயிவாசும்; இங்குக்கையும் வில்லுமரன லாஸரயிவாசும்; அங்கு
 ஸரணாமதா-த்யபுவலாயம் சொல்லிற்று; இங்கு ஸரணா-த்யபு
 வலாயம் சொல்லுகிறது. அங்கு, “ஸரணாமதனை பூவங்கனில்
 நின்று விடுவிப்பேன்” என்றது; இங்கு, “நான்விடேன்” என்கி
 ரது. அங்கு “ஸஜோஷனை விடுவிப்பேன்” என்றது. இங்கு,
 “ஜோஷவானுனலும் விடேன்” என்கிறது. அங்கு, காரானாரஹா
 வியான சுஜுஷ-வெஞ்சொல்லிற்று; இங்கு, வஜுஷ-வெலுமரன ஜு
 ஷ-வெஞ்சொல்லுகிறது. அங்கு, பூ-திவஸுகரிந்ரிக்வே இருக்க
 ரகூறித்தபடி சொல்லிற்று, இங்கு, பூ-திவஸுக ருண்டாயிருக்கச்
 செய்தையும் ரகூறித்தபடி சொல்லுகிறது.

இனி இஸூராகத்தால், வு-பிவலவ-கூமாநிலுமாம், சு-வ-பி
 வலவ-கூ மாநிலுமாம்; கம்மைப்பற்றினவர்களை ஜோஷமுண்டே
 யாகிலும் விடுவதில்லையென்கிறார். ‘இதெல்லாம்நீர்செய்யவேண்டுமது
 உம்மைவஸு-வ-பிபண்ணிவந்துபற்றினாலன்றோவென்ன; *க. (பி. து.
 ஹாவேர ஸஃபாவுடி) லோசாரஸூர-தாவான ராவணனையும்விட்டு
 கம்மைபே வஸு-வாகவத்தபற்றிநிற்கிற நிலைகண்டிரேயென்கிறார்.

*உ. (பித்ருவாவே ந ஸஃப்ராவூழ்) நக-ஸத்ருவாவே ந. ஸஃப்ராவூழ்-ஸத்ருவாதகி-தக:” என்று-தோழனார் ஸத்ரு வென்று பொல்லாதாகச்சொன்னார்; பித்ருனாயேவந்தான்காணும். * ஈ. (பித்ருவாவே ந) ஈ ஒற்றனாய்வந்தானல்லகாணும்; பித்ருனாய்வந்தான். * ச. (பித்ருவாவே ந) “பித்ருதாபத ஐதி பித்ரு” என்று-பண்ணின வுபகாரத்தைதமளவிட்டு அதுக்கு ஸஃப்ரஸமான ப்ருதூவகாரும் பண்ணுகையிறே பித்ருஸவாஸூ-முகிறது; அப்படிக்குத்தாட்கா தாட்கேய விராய வரஹிஷண சுவஸ ப்ருஷ்டிகளைக்கொண்டு கூறையாடி ப்ருதிகையும்பண்ணி ஒரு உவகாரம் பண்ணுமையாலே ப்ருதூவகாரும் பண்ணவேண்டுவதில்லை. தேவரீர்தா ஸஃப்ர சுரிக்கப் பார்த்திராகில், “ வநஷ ஸவ-பூஷஹததஸ-வபரிஷுஷ: ” என்றும் - “ போகம் நீ யெய்திப்பின்னும் நம்மிடைக்கேபோதுவாயென்றபொன்னருள் ” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, கொடுத்தருளுவது உபயவிஷதிபாதல், விஷதிபாணுன தேவரையாதலாயிருக்கு மிதுக்கு ஸஃப்ரஸமாகப் பண்ணலாவதொரு ப்ருதூவகார மில்லாமையாலே, பித்ருவாவமிவனுக்குண்டானபடியென்னென்ன; அது கேளீர் - செபித்ருயாவது - வரஹிஷண ஸஃப்ரவமான பித்ருவரிசூ-மும்; ஆனபின்பு, நம்முடையபக்கிலே இத்தனை உஷ்டங்களைக்கண்டால் பொழுமை பண்ணுகையன்றிக்கே இசைந்திருந்த விததான்காணும் பித்ருவாவமாவது. அன்றிக்கே, * ஈ. (பித்ருவாவே ந) என்று - “ ஸிபிஷாஸூஹநே ” என்கிற யாதூவிலே யாய், ஸூஹிபாகையாலே ரக்ஷித்தவந்தானென்றுமாம். * ச. (பித்ருவாவே ந) இதுதானவன் வுஷ்டா சொன்னேமத்தனைபோக்கி, நம் வுஷ்டியைப்பார்த்தால் இத்தனையகவாய் வேண்டாகாணும். “ ஹவோவீராகி, பாவேஷாஹத குஷிப்ராய-ஸூஷ: ” என்கிறவசூ-ங்களிலே ஹவஸஹாய், * எ (பித்ருவாவே ந) என்றதுவீரெயாய், வீரெயாவதுதான் ஹஷ்ட-பு-பூஷாவி-ஸஹமிதே. இவன் ராஜாவின் தம்பியாய்ச்செருக்கின் மிதுதியாலே, பித்ருவாவேஷவரி-ஹம் பண்ணி எழுதியணிந்து வரவுமாம். அன்றிக்கே, * அ. (பித்ருவாவே ந) என்கிறது - கி-யெயாய், வுஷ்டிவசூ-மின்றியி

வே வாயுக்காழிவெரிதரைப் போலே ஓகோல்விழுக்காட்டிலே
 வி. து. மானுர் செய்யுஞ்செயலைச் செய்தாரென்றாகவுமாம். அன்றியி
 லே, * ௧௧. (வி. து. ஹாவேந) என்று வேவெஷ்யாய், 'வேவெஷ்யாய்' என்
 யாகிலும், 'வாஜுகாஜீ' என்று ஒரு வ்யாயோஜனோடே ஹாவேநவா
 கிலுமித்தனை வேவெஷ்யபண்ணினென்றாகவுமாம். அன்றியிலே,
 ஹாவஸஸம் ஹதிசாய், ஹதிசஸம் ஸ்வாபூதாயிபானபோது,
 * ௧௨. (வி. து. ஹாவேந) என்று-தன் வ்யாயோஜனே நம்மை வி. து.
 மாக வறுதியிட்டு, நமக்கொல்லாநம்மையு முண்டாகவேனுமென்று
 வந்தானாகவுமாம். அன்றிக்கே, * ௧௩. ஹதிசஸம் ஹவநவாவி
 யானபோது, வி. து. ஹாவத்தோடே வந்தானாகவுமாம். அன்றிக்கே,
 * ௧௪. (வி. து. ஹாவேந) என்று-ஹாவஸஸம் ஸ்வாபூதாயிபாய், வி. து.
 மான நம்ஸெதெ கிடக்கைக்காக வந்தானாகவுமாம். அன்றிக்கே,
 * ௧௫. (வி. து. ஹாவேந) என்று - ஹாவஸஸம் சுலிபூதாயிபா
 யிபாய், போக்கற்று ராஜுகாஜி யாய் வந்தவனன்றியே, "வாரிது
 காஜியாவூஜிவி. து. ஹாவநாநிவ | ஹவதூதேரோஜினி ஜீவிதன
 வாவாநிவெ" என்று புறம்புள்ளவை யெல்லாவற்றையும் கைவி
 ட்டு நாமே உடேசுமென்கிற நினைவோடே வந்தானென்றாகவுமாம்.
 அன்றியிலே, * ௧௬. (வி. து. ஹாவேந) என்று - ஹாவஸஸம் ஜநு
 வாயிபாய், "வதூ-ஹி-ஸ்வாஹாஹாஹி-ஸ்வாஹாஹாஹி" என்
 று-தானேவருகையன்றிக்கே வ்யாயோஜனத்தோடே வந்தானென்றாக
 வுமாம். இத்தால், ஒற்றனாய் நலியவந்தானாகிலுத்தனை பேரோடே
 வரக்கூடாதிதே யென்கை. அன்றிக்கே, * ௧௭. (வி. து. ஹாவேந) என்
 று - வருகிற விடத்தன்னில் ராவணனோடே ருஷ்யாய் பூரூஷ்யன்
 சொல்லிப்போருகையன்றிக்கே, "ஸக்யாஜா-தாவிரேரோஜினி
 ஹிபாய்ஷிஷிஷி | ஜேஷிஷிஷிஷிஷி | வி. து. ஹாவேநவாய்ஷிஷி
 ஷிஷி" என்று-உன்னோட்டைக் * குடற்று டக்காலும், நீமெளரவு
 னாகையாலும், நீவாய்க்குத்தோற்றினதெல்லாம் சொல்லக்கடவை; நா
 னினுக்கு வெறுக்கிலேன்; நீ யாரி-கணல்லாமையாலே, யரி-தூ
 வான வெனக்குச்சேராமையாலே போகிறேனெனினுத்தனை; "சூ-தூ நவஸ

ஓ கோல்விழுக்காடு - அளவுகோலாலளக்க நமக்கிஷ்டமான
 இடத்தில் அக்கோல்விழுவது.

* குடற்றுடக்காலும்-சரிசம்பந்தத்தாலும்.

வடயாரக்ஷ” “ஸஹிதேதஸுமரிஷ்யாபிஸுலீ ஹவ்யாவிநா” என்று- இனிமையோடேவந்தானென்று மாம, “ஸாவவஸாரணம்து:” என்றான்; ஸாரணம்தலாவேந என்னதே, “பி.து.லாவேந” என்பானென்னென்னில்; பிறரைத்தாழவிட்டுத் தந்தாமையுரைவத்துப்போரும்புல்லியர்களல்லாமையாலேசிறிதாகவருளிச்செய்கிறார். வேடான ஸ்ரீமஹப்பெருமானையகப்பட, “உகந்ததோழனி” என்னக்தவவிவர், இவனைப்பெற்றுல் விடுகிறாரோ? இதுதன்னை, “சூதஸஸுவா” என்று - பிறருஞ் சொல்லி, “ஸோஉஹவியஸவாராசி” என்று-அவர்தாமும் சொல்லும்படியிறே டு புரையற நடத்தினபடி. “தேநடுபெதி, ஹவதுதே” “பி.து.லாவையிகுக்கது” என்றருளிச்செய்தாரிதே.

பி.து.லாவம் பண்ணினவித்தால் ஸுயோஜநமென்ன? அவன் அபெஷியிலையன்றே இருக்கிற தென்ன; * க. (ஸஃபாஷ்டு) அகக் கண்ணழிவுதீர்த்தானென்கிறார். * உ. (ஸஃபாஷ்டு) “சூஜமாஉஹதேக்த” என்று- அபெஷக்குமேலே கிளம்பக்கண்டோம்; இக்கரையிலே நிற்கக்கண்டோம்; வந்தசடக்குகாணும். * ஈ. (ஸஃபாஷ்டு) அக்கரையிலே ஸாரணமென்றானகில், மடுவின் கரைபட்டதுபட்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய மெக்குச்செல்லவேண்டியிருக்கும்; இன்னாடியும் வந்து நமக் குவகரித்தான் காணும். * ச. (ஸஃபாஷ்டு) “வஹ்யாசிஹிமாரெஷுவ” என்றும் - “சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்து” என்றும்-போதல்லப்போதிலே வழியில்லாவழியிலே வந்த வர்த்து காணுமென்று ஞ்சாறப்படுகிறார். * டி. (ஸஃபாஷ்டு) காமிங் குவருகிற விடத்தில் ஸுஜிஸ்வரவாஸஹாஜாஸுரி விதுகதி டுவஹவஹிஷ்டுவுதேவமான எத்தனை யிடத்திலேதங்கித்தாழ்த்து வந்தோம், இவனங்ஙனன்றியிலே, வழியிலேஒருதங்கு* தாவடியற ஒரு ஹதிகுத்திலே வந்த படிக்காணும். * ஈ. (ஸஃபாஷ்டு) வருகிற விடந்தன்னிலழகியதாக வந்தான்காணும். அதாவது- டெரியிலி க்குத்தன்பெண் கூடுவெயையிட்டு சூஸாவவவநம்பண்ணியும், ஹநலோனைநலியப்புக டுததவயமாகாதென்று விலக்கியும், “ஹஸீபதாஃ டாஸாஸாயபெரியி” என்று - ஸாவணனளவி

‡ புல்லியர்கள் - தாழ்மக்கள். † புரையற-அதிஸயமில்லாமல். ‡ கண்ணழிவு - தடை. () தாழ்த்து - தாமஸித்து. * தாவடி - பரமானம்,

லே நல்வார்த்தைசொல்லியும், இப்படி வஹு-ஹி-வமாத உபகார
கூறியே வந்தானென்கை. *அ. (ஸம்பாஷ்டி) தானிருந்தவிடத்தி
லே நாம் செல்லக்கொள்ள, “ஜம-மி-புரி சுடா-தூஷாடி-நு-ஸிவர
ஹ-தூஷ்டி” என்று-இருந்தமலையைவிட்டு வேறொருமலையேறப்போகை
யன்றிக்கே நாமிருந்தவிடத்திலே தானே வந்தான் காணும். *க, (ஸம்பாஷ்டி)
வருகிற விடந்தன்னில், “வா-ஹு-ஹி-வமாத உபகார
ரி-தூ” என்று - கைநீட்டி நம்மை ஸாஜிவா-ஹி பண்ணுகையன்
றிக்கே, “வா-ஹி-யோ-ஸு-ஸா-ஹி-தூ” என்று- கைநீட்டி-தூத்த
ன்னைத்தாழ விட்டுவந்தான்காணும். *க, (ஸம்பாஷ்டி) “விஜி-தா
ரி-ஸா-ஹி-யோ-ஸு-ஸா-ஹி-தூ” என்று-தம்மையொழியச்செல்
வாத மனிதரை மின்னுக்கு மிடி-க்குமிரையாக்கி வெறுத்த ராஜி-
ஹி-யோ-ஸு-ஸா-ஹி-தூ” என்று - ராஜி-ஹி-யோ-ஸு-ஸா-ஹி-தூ
கடைகொண்டு நம்மையே பற்றிவந்தான்காணும். *க, (ஸம்பாஷ்டி)
நம்மையே பற்றிவந்தான்காணும். *க, (ஸம்பாஷ்டி) நம்மையே பற்றிவந்தான்காணும்,
நி-யோ-ஹி-தூ, கை-ஹி-தூ, ஹி-கா-ஹி-தூ, வஹி-ஹி-தூ, வ
யு-ஹி-தூ, வயு-ஹி-தூ, என்று ஹி அளப்பது முகப்பதாகை யன்றிக்கே
முதலடியிலே ஹி-ஹி-தூ நம்மை விஸுவித்து வந்தான்காணும்.
*க, (ஸம்பாஷ்டி) ஹி-ஹி-தூ, ஹி-ஹி-தூ, தான் ராஜி-ஹி-தூ
நாம் கை-ஹி-தூ, வந்தான்காணும், “கை-ஹி-தூ, வந்தான்காணும்”
என்கிறபடியே, நம்மையே பற்றிவந்தான்காணும். *க, (ஸம்பாஷ்டி) “கை-
தல் வருதல் செய்யாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியன்றிக்கே “ய-
தூ” என்று-நாமிருந்தவிடத்திலே தான்வந்தான்காணும்.

தானேவந்தானென்று ஓராமோ; நம்முடைய காலாலேயோ நட
க்கிறது, ராவணா-ஹி-தூ, வயு-ஹி-தூ, வயு-ஹி-தூ, வயு-ஹி-தூ, வயு-
யா-ஹி-தூ, வயு-ஹி-தூ, வயு-ஹி-தூ, வயு-ஹி-தூ, வயு-ஹி-தூ, வயு-
தால், வருகிறபோதே கொல்ல பூ-ஹி-தூ, கொல்ல பூ-ஹி-தூ, கொல்ல
தால் விடவாகிலும் பூ-ஹி-தூ, காணும்மென்ன; *க. (நகூஜேயு)
நிர்-சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கைவிடுமத்தனைபோக்கி அவனையொ

ஹி அளப்பது - பலவிதமாய்ச்சொல்லுகை.

தனிமூலாகம்-சித்ராஜேந ஸாப்ராஷ்டி.

ஆனால், அவனை விடவொண்ணாதாகில் வீடலாவானா விடுமென்றே யன்றோவென்ன; *க. (சுயம்வந) அப்படி ஐ-ஹூக்ஷத்திற்களையே வலாம்செய்யலாம், இது செய்யப்பார்க்கிறதிலோம். “புறமுண்டாய யாமுனாவியுழைக்கையி” என்று - “ஒருயிரேயோஉலகங்கட்கெல்லாம்” என்கிற தேவரீர் திருத்திலேதிங்குவினையில்செய்வதென்னென்ன; * உ. (சுயம்வந) “ சவுஹும்ஜீவித்ஸஹ்யா ” என்கிறபடியே, நம்புராண னெருதலையாகவிடலும் அவனைவிடோம். “ நஜீவே யஞ்சுணைவி விநாதாலைவிடுதகண்ணா ” என்கிற பிராட்டியை இழக்கவரில் செய்வதென்னென்ன ; * க. (சுயம்வந) “ கூவாவாலீடுத ” என்கிறபடியே, * ப்ராணேஜோரவிமரியலியான அவளை விடலுமிவனைவிடோம். “ சென்ருவா ஹுமலிஷாரதிக்குணைந மதாந்தி ” என்றன்றோ? இளையபெருமாள் பக்கல் தேவரீர் திருவுள்ளமிருப்பது; “அக்ஷணைவாஹுமலா” என்கிறபடியே, அப்படிக்கொத்தவராளவிலொருதிங்குவரில் செய்வதென்னென்ன; * ச. (சுயம்வந) “ ஸுக்ஷணா ” என்று - சுஹுமலிஷாரதிவைவிடப்பார்ந்தால் சுஹுமலிஷாரதிக்கு நெய்யெழுதியவோ? அப்படிக்கு வகவாஸ வ்யவாஸ அக்ஷணைவிடலும் இவனைவிடப்பார்க்கிறதிலோம். “கூயிகினிதிராவருநு கிண்காஸுமலிதயாஜி ” என்றன்றோ? என்ன

ஆனால், அவனை விடவொண்ணாதாகில் வீடலாவானா விடுமென்றே யன்றோவென்ன; *க. (சுயம்வந) அப்படி. ஐ-ஹூருக்குத் துங்கனையெ லலாம்செய்யலாம், இது செய்யப்பார்க்கிறீலோம். “ஹூஹூ-ஹூய யாமஹூஹாவியூஸேக்ய” என்று - “ஹூயிரேயோஉலகங்கட்கெல்லா ம” என்கிற தேவரீர் திறத்திலேதிங்குவினாயில்செய்வதென்னென்ன; *உ. (சுயம்வந) “ சுஹுஹூஜீவித்யுஜஹூரூ ” என்கிறபடியே, நம்ஹூரண னெருதலையாகவிறும் அவனைவிடோம். “ நஜீவே யம்சுக்ஷணவே விநாதாலைவிடுதகக்ஷணரூ ” என்கிற பிராட்டியை இழக்கவரில் செய்வதென்னென்ன; *க. (சுயம்வந) “ கூவா வாவீடுத ” என்கிறபடியே, *ஹூரணேஹூரவிமரீயலியான அவ னைவிறுமியனைவிடோம். “ சுஹேஹூவாஹூமதிஹூரதிஹூக்ஷணேந மதாஹூதி ” என்றன்றோ? இஹூயபெருமாள் பக்கல் தேவரீர் திரு வுள்ளமிருப்பது; “ஹூக்ஷணவாஹூஹூ” என்கிறபடியே, அப்ப டிக்கொத்தவரளவிலொருதிங்குவரில் செய்வதென்னென்ன; *ச. (சுயம்வந) “ ஸுஹூக்ஷணரூ ” என்று - சுஹூஹூரத்தையிடப்பார்த் தால் சுஹூஹூரவரிகூரத்தை யொழியவோ? அப்படிக்கு வகவாஸ ஹூஹூவான ஹூக்ஷணனைவிறும் இவனைவிடப்பார்க்கிறீலோம். “கூ யிகிணிதாராவேந கிஹூரூஹூவீதயாஜீ ” என்றன்றோ? என்ன

வில் தேவரிருப்பது; அப்படிக்கு டேவரீரைப்பற்றியிருக்கிற வடியே னுக்கு ஒரு தீங்குவரில் செய்வதென்னென்ன; * ௩. (கயௌந) அப்படி வெயிவிசையவிட்டுப் பதும்படியான உம்மை விடவுமாம் அவனை விடப்பார்க்கிறிலோம்.

அசென்! ஸரணாமதனை விடாமெக்காகில் தேவரீரருளிச்செய் கிறது; என்னுடைய ஸரணாமதியிலே பாம்புசெற்றுக்கிடக்கிறதோ வென்ன; “அன்றீன்ற கன்றுக்காக முன்னீன்றநன்றைக் கொம்பி லும் குளம்பிலும் கொள்ளும்” என்னும் புதுச்சொல் மறந்தீரோ? “வஞ்ஞாவகாரிணாஞ்ஞாமேநஹு யஜ்ஞாவியீயதே” என்று - ஞாராவஹாரம் பண்ணின ராவணாஹி னெற்றனாய் வந்தவிட மறிந்து நலியவந்தான்; நாம் தம்படைவீட்டில் செல்லாதிருக்கத்தா னே நம்பாநீயத்திலேவந்து முத்தீம்புசெய்த இத்தனைஞோஷொஷு னைவிடக்காணுமெப்பதென்ன; * ௪. (ஞோஷொயடிஷி) “திரு ஹாவேந ஸம்பாஷ்ய” என்று-அவன் நிரோஷனென்னுமிடத்தை யுங்களுக் குவடேசித்தோம்; அதொன்றுஞ் செவியிற்புகாதே ஸ ஞோஷனென்றே பூதிவத்தியாகில், நீங்கள் சொன்னவளவே யன்றி யிலே இன்னமும் சிலஞோஷங்களுண்டாகிலும் கைவிடோம். * ௨. (யடிஷிஞோஷி) உங்களுக்கேற மெய்ப்படவே ஞோஷமுண்டோ? (தவ்யுஷ்யாசு) தவ்யூயிகார ஸம்பேத்யேஷ்யாசு. அதாவது-“ஊ ஷ்யுவராயாநா ஜாயோஉ கினுநோஉமகி: । க்ஷேஜேவோ வாய ஹதேதோஜேஹவ” என்றும் - “நயஸூநிஷோஷி...ஸரணம் பூ வடி” என்றும்-ஸரணாமதனுடைய ஞோஷமன்றோ?, ஒரு யஸி யைக்கைக்கொள்ளும்போது யஸுத்தையிட்டோ கைக்கொள்ளுவது என்னுமாம். அன்றியிலே, * ௩. (ஞோஷொயடிஷி தவ்யு) என்று - அவனுக்கு ஞோஷமுண்டோவென்று ஸஜீத்து, (ஷ்யாசு) என்று - வரிஹாரமாகவுமாம். ஞாவாயிகவையமுள்ள விடத்திலே பூ வெஜ பண்ணினதப்பும் பொறுக்கவேண்டியிராநின்றதே; அத்தோபா தியும் பொறுதோ அவனுடைய ஞோஷமென்கிறார். * ௪. (ஷ்யாசு) என்று பூரூநாயாஹிஜாய், அவனுக்கு ஞோஷமுண்டாகிலது

நமக் கதஹுதாஹமன்றோ; ஒரு மண்ணவானை ரக்ஷித்தோமாகில் அதுக்கு விளையாடப்போம்; ஒருகுற்றவாளனை ரக்ஷித்தோமென்கிற இப்பேறுபெறுவதுகாணும். அன்றியிலே, அவனுக்கு முதலில் டோஷமில்லை; உண்டோ? * சு. (தவ்யுடோஷம்) அவனுடைய டோஷமன்றோ! அவனிலும் ஸ்ராவ்யுமன்றோ நமக்கென்கிறார். சுவிதீதவிஷயத்திலும்கு குகப்பாயிருக்குமாப்போலே. அன்றியிலே, * சு (டோஷோயக்ஷிவி) டோஷமுண்டாகில், (தவ்யுஸ்யாஸ) தவ்யாஹிதவிஷ்யஸ்யாஸ. அவன்கிளைத்து வந்தது பெற்றானுகிறனென்றுமாம். அன்றியிலே, * எ. (டோஷோயக்ஷிவி தவ்யுஸ்யாஸ) “நஃ” என்றாய்; அதுண்டாயிருக்கில் அவனுக்குக்குற்றமாகிறது. ரக்ஷித்தநமக்குக்குற்றமில்லையே. அன்றியிலே, * அ. (டோஷோயக்ஷிவி தவ்யுஸ்யாஸ) என்று - அவனுக்காகிற காலங்காணும். அதெங்ஙனையென்றால், ஒருவன் ஸனஸூதாபுமிருந்தபடி! தமயன் படைக்குறியழியாதேயிருக்க, படைவிடு கொப்புக்குலையாதே யிருக்க, உடம்பில் + வடுப்படாதேயிருக்க, விருடாயியை யழித்துக் கொடுத்தபடிகாண் என்கொண்டாடும்படியிருக்கை. அன்றிக்கே, * சு. (டோஷோயக்ஷிவிஸ்யாஸ) அன்றோ? “ஊராவாரோவிவஸூரஸீ க்ருதஹோநாஸிக்ஷிவாநா | ஸரீரஸூயே டாஹிஷேவம் ஸூக்ஷ்மபாஸரணயஜி || கிஷேபாஷ்வலிதம் ஜநூ” என்றும்-“ஜாநாநிஸூரகூரணிலஸஸாநூரூதே” என்றும்-“மனத்தினால் சிந்திக்கப் போயபிழையும் புகுதருவா கின்றனவும் தீயினின்றுசாகும்” என்றும் - “பாவக்காடு திக்கொளீஇ வேகின்றதால்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, முன்பு ஸடோஷனையாகிலும், ஸரணாமதனானபோதே அவையெல்லாம் நசித்து கிஷேபாஷ்வலய் காணுமிருப்பது. * சு. (தவ்யுடோஷோயக்ஷிவி) நம்மைக்கொல்லவந்தானோ? (ஸ்யாஸ) அதுண்டாவது காண். “சுரிவ்ராணாநு வரிசுஜி ரக்ஷிதவ்யு? க்ருதாநூ” என்கிறபடியே, நம்மையழியமாறி ஸரணாமதரக்ஷணம்பண்ணினோமென்று பேர்படைப்பதுகாண்.

இப்படி ஸுதோஷனையாகிலும் விடாதொழிந்தால் ப்ரியோஜந
மென்னென்னில்; *க. (ஸ்தாடேதக்ஷுஹிக்யூ) “சாதுகோட்டியுட்டுக் கொ
ள்ளப்படுவார்” என்கிறபடியே, ஸரணாம தனுயயாதியை ரக்ஷித்த
ஸௌராஷ்டிரமோஷீக்கும்ஸு நஸ்ஸுவாழிகளை ரக்ஷித்தவிஸாதித்ரா
ஷ்டிரமோஷீக்கும்வஹிஷ்டமன்றிக்கேபோகிறோம். * உ. (ஸ்தாடேதக்ஷ
ஸுராசி) இதுஸத்துக்களான ஹமயுவான்களுக்கு வலிக்குமித்தனை
போக்கி, ஹோராஜர்க்கு ப்ருதந்தாரானமக்குக்கிடக்கப்படுகிற
தோவென்றுமாம். *ங. (ஸ்தாடேதக்ஷஸுராசி) கடுவாதவா நரராஜிதி
யுக்குக்களுக்குவலிக்குமித்தனைபோக்கி, ஹேஷுஸாஸீராவரிமுஹ
ம் பண்ணினமக்குவலிக்கப்படுதானின்றதோ வென்றுமாம். *ச. (சும
ஹிக்யூ) ஸுடிராவத நாடிபண்ணினால்வமயமின்றியே யொழிந்தாலும்
பண்ணாதபோது புத்ருவாய முண்டாமாப்போலே, “கூதாசுகிவ
த்ராயதஹிக்யூஷ்டிருஷுஸாஷ்வோஸுவதேநஷுஸாஸி” என்று
க்ஷத்ரியரானமக்குக்ருப்திவாரணமல்லுதவ ப்ருயுதூத. அதுபண்
னாதபோது மவெஹிதற்கும். தந்திவ்ருதியைக்கொள்ளுவது. (சும
ஹிக்யூ) என்கிற நஞ்சுக்கு தடிநுதடிவாவ தகிரோயி என்று
முன்றுண்டாகையாலே, * டி. (சுமஹிக்யூ) என்று - தடிநுமான
“ஸுடிரஸுதாஸுவதோஷ்யே” என்று - ஸுடிராஷிலிவி ப்ரியோஜக
மென்றாகவுமாம். அன்றிக்கே, * ச. தடிவாவமான ஹோநிவ்ருதி
ப்ரியோஜநமாகவுமாம். அன்றிலே, * எ. “யஸஸு” என்று -
தகிரோயியான ஸாவ்யதெததானே வலிக்கு மென்றாகவுமாம்.

ஆக விந்தைஸூகத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, இவ்வயிகாரிக்கு வேண்டுவது சுபுரோககலிதும்; இவ்வளவாலே, “நலூரதுவகாராணாம் ஸதபுரோதவத்யாக்யம்விஜ்வகாரேணகூதேநெநகே நதஷுக்” என்றும் - “கூரணதிகுஸூவீஜரீ:” என்றும் - “போவஜ...வ்ருவாவேஷுரோரோக்யிஷுரீ” என்றும் - “ஐகூநயரீவரோம் மதீஸு” என்றும் - சிந்திப்பேயமையும்” என்றும் - “எண்ணி

லும் வரும்” என்றும். உதூரிகளில் சொல்லுகிறபடியே, அவனுக்கு ஏதேனும் ரோனும் பூகிவங்க முண்டாகிலும், ஓரளவிலும் கைவிடாதே தன்னைக்கொடுக்குமென்னு மரூம் சொல்லுகிறது. சூந்,

தாத்பர்யம்:—இந்த விபிஷணன் கபட்சரணுகதி பண்ணினாலும், சரணுகதன் சொல்லவேண்டிய சரணமென்னு முக்தியைச்சொல்லி நாமிருந்த விடந்தேடி வந்தானாகையால், இவனிடத்தில் தோஷமிருந்தாலும், இவன் ஸ்வீகாரத்தால் முன்புள்ள பந்துமிதரீதிகளையிழக்க வருமாகிலும், நானிவனை விட்டுவிட மனஸ்ஸாலும்சிந்திக்கவில்லை. நீங்களிவனை தோஷியென்றெண்ணினாலும், வாஸ்தவத்தில் தோஷமிருந்தாலும், ஸத்புருஷர்களுக்கு இது நிந்திக்கும் படியாயிராது; சரணுகதனிடத்தில் தோஷம், சரணுகதரகூணத்தில் தீசுகூபுடையவர்களுக்கு அதிசயத்தை விளைப்பதாகையால் பாராத்திக்க வேண்டியே யிருக்கும்; இவனெவொரு ப்ரயோஜனமில்லாவிடினும், இவனைக்கைவிடுவது ஸத்கோஷ்டியில் நிந்த்யமாகையால் அங்குகரிப்பதே யுத்தம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யு-பகராணம், கஅ-ம் ஸம-கம், ச-ம் ஸ்ரோகம்.

சுவதாரிசெக. ராஜபூகூதியைக்கேட்ட ஷோராஜர், சுதி ஸாஹஸமென்று மிகவும் ஹயப்பட்டு ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்.

30. ஸூத்ரீ வஸ்யுதஹ்யு ரோஹாஷு உ விஜ்ஞய |

த த ஸூஹதரூ வாசு ரோவாஹ ஹரிவாஜவ: || சுச.

அர்த்தம். சுச- அதுக்குப் பிற்பாடு, ஸூத்ரீவஸூ - ஸூகீ வமஹாராஜர், சுச - அந்த, வாசு - சொல்லை, ரோஹாஷு-அது வந்ததும், விஜ்ஞய - ஆலோசித்தும், சுச: - அந்தவாக்யத்தைக் காட்டிலும், ஸூஹதரூ - மிகுந்த அழகியதான, வாசு - சொல்லை, உவாஹ - சொன்னார்.

வ்யா.(ஸூத்ரீவஸூ)உதி.(சு)கீழில்ஸம-கத்தில் “விஜயிக்ஷா ரோஹத-கூ” என்கிற சுஸூஷத்தால் ராவணஹநத்தில் நின்றும்வந்த விவன் நம்மை நலிகை நிரிதமென்று இவருடைய ஹூ-

யத்திற்பிறந்த வேறுபாட்டைச்சொல்லிற்று; “வனததூவவநஸூ-
கூர்” என்கிற-தூஸஸ்தத்தால், பெருமாள் பூகூதியையும் இதோ
ஒழியில் விளைச்செல்லும் வாடுதெட்டையு மறிந்து, “ராவவஸார
ணமத”-என்றது, “நிவேடியத” என்று-இங்ஙனேசிலலாபூரூ-
ஷகாரமாகப்பிடிப்பதாககின்றன; இதுபெருமாள்செஷிப்படுமகில்
நம் வாடுதெட்டகொள்ளாரென்று கூறித்தவிசேஷத்தைச் சொல்
லிற்று. இந்த தூஸஸ்தத்தால் பெருமாள் நம்போனவழிவருவர், எதி
ரிகளை அவரைக்கொண்டு வெல்லலாமென்றிருந்தார். சித்ரவாவமு
டையார் நம்மை சலிய வந்தார்களாகிலும் அதுக்கிசைந்தோமென்ற
ருளிச்செய்கையாலே, இவரும் அவனுக்குக் கூட்டாயிருந்தார்; இனி
யிவரைநோக்கலாவது என்செய்தாலென்கிற ஐயாகிஸயத்தாலே
வேறுபட்டபடி. (கூடி) ஸூரீ வாடுதெட்ட சொன்னால், ஸேஷஸூத
னாவன், கருத்தையு மறிந்து தன் ஸேஷஸூதத்தையும் பார்த்து வி
யாரித்து அதுக்குச்சேர வாடுதெட்ட சொல்லவேண்டியிருக்க கூதி
லாஹஸம் விளைந்தபடியாலே சூரீம்பாராதே வாடுதெட்டமுடிவது
க்குமுன்பே சடக்கென பூதிவவநம் பண்ணத் தொடங்கிப்படி.
(தஜாகூடி) மேல் பற்றில்லாத வாடுதெட்டைய. அதாவது இவன்
சூஷ்டென்னிறே சொல்லலாவது; அத்தையும் இசைந்தோ மென்
கையாலே போக்கடியில்லையென்கை. (சூலாஷு) படிஸூவும்திரள
வும் கூடலாஷித்து. (விஜ்ஜு) வேர்ப்பற்றியானவடித்தைவிஜ்ஜி-
ப்பதுஞ்செய்து-சூலவா-வாகூலாஷணமும் அதினுடைய சூல-
விஜ்ஜி-மு மென்னவுமாம். (ததஸூ-ஹதா-வாகூலி-வா) பெருமா
ளருளிச்செய்தலாகூலி-ஸூ-ஹம்; அதிற்காட்டில்-ஸூ-ஹதா-மானவாகூ
த்தைச்சொன்னார். அதாவது-என்னைப் பற்றுவார்க்கு சித்ரவாவமே
யமையும்; அவர் குற்றம்பார்த்துவிடோம்; என்று தம்மைப்பற்றினார்
க்கு இவ்வார்த்தையின் நிழலிலேஜீ விக்கலாம் வாடுதெட்டயாகையாலே
அதுஸூ-ஹம்; நீர்போனவழியேபோய் உம்முடையவஹ்வத்தையிழக்
கமாட்டேன் என்றவாடுதெட்ட யாகையாலே இதுஸூ-ஹதாம். (ஹரி
பூ-ஹ) “ராவவிஜ்ஜி” என்கிறபடியே தம்முடைய கலக்கத்துக்குப்
போரும்படி பெருமானுக்கு அவ்வருகே விண்ணப்பஞ்செய்த அள
வுடைமை,

தாற்பரியம்:—ஸுஹோஷாவாஜர், பெருமாள் சொன்னவாக் யத்தைத்தான் அதுவதத்து, இதினர்த்தத்தை நன்றாயாலோசித்த வாறே, தோஷங்களைச் சொல்லி இவ்வபிஸந்தியை மாற்றத்தகாத வாக்யமாகையாலே என் செய்வோமென்று பயந்து, பெருமாள் சொல்லிமுடிவதற்கு முன்பே, அவரை யதுஸரிக்க வேண்டுமபடியான தம் ஸ்வரூபத்தையும் பாராதே, சடுதியாய்த்தன்ப்ரோமத்தால் மிகவும முகியதான வார்த்தையைச் சொன்னார்.

பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யஹிகாணம், கஅ-ம் ஸம-ம், இ-ம் ஸ்ரோகம்.

சுவதாரிபெகெ, டிஷ்ஷணாஹம் சொல்லுவாராக ஸுஹோஷி பஹுஹிஷணத்தை யநுவதிக்கிறார்.

2.உ.—ஸுஹோஷாவா ஹுஹோஷாவா கிஷேஷ ரஜநீவரஃ

ஈஹோஷம் வுஹநஹோஷம் ஹாதராய்வரித்யஜேசு||கரு.

கோநாபி ஸஹே துஷ்யதேஷ ந வரித்யஜேசு|

அர்த்தம். ஸுஹோஷாவா - தோஷத்தை யுடையனாயவது ஆகட்டும்; ஹுஹோஷாவா - தோஷத்தை உடைத்தாகாதவனாயவது ஆகட்டும்; ஹேஷ: - இந்த, ரஜநீவரஃ - ராக்ஷஸன், கிஷ - என்னபாயோஜத்துக்காக, ஈஹோஷம் - இப்படிப்பட்ட, வுஹநம் - துக்கத்தை, ஹாதராய் - அடைந்திருக்கிற, ஹாதராய் - ஸஹோதரனே, யஃ - எவன், வரித்யஜேஷ - விட்டேனென்று நித்திக்கிறானே; ஹேஷ: - இவன், யு - எவனை, நவரித்யஜேசு - விடமாட்டானே; ஸ: - அப்படிப்பட்டவன், துஷ்ய - அவனுக்கு, கோநாபி - எவன் தான், ஹேஷ: - ஆவான்.

ஹா. (ஸுஹோஷாவாஹுஹோஷாவா) மூணங்கனிலையி றே விவதிவதி; “ஸுஹோஷாநீரியங்குலரா” என்னுமாப்போலே, ராக்ஷஸனென்னுமிடம்ஸுஹோதிவநுமன்றே. (கிஷேஷரஜநீவரஃ) கிஷேஷே. இவனால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு. இவன் ராக்ஷஸனுனாலும், “கிஷேஷ:” என்னக்கடவதோ? ஸுஹோஷாவலுசுமமாக ஸாரணம்புகுந்த நமக்கு ஸஹோசாரியாம் என்ன; சொல்லுகிறது. (ஈஹோஷம்) ராஜாவாகையாலேசுஹோதிவநுமன்றே. (ஹுஹோஷம்) ஸுஹோஷாவலுசுமமாக ஸாரணம்புகுந்த நமக்கு ஸஹோசாரியாம் என்ன; சொல்லுகிறது. (ஹுஹோஷம்) ராஜாவாகையாலேசுஹோதிவநுமன்றே. (ஹுஹோஷம்) ஸுஹோஷாவலுசுமமாக ஸாரணம்புகுந்த நமக்கு ஸஹோசாரியாம் என்ன; சொல்லுகிறது.

உயிரும், பாவமும், உத்தராக். (ஹாதாஸ்) ஸ்வாமிந்நக்
கே யொழிந்தாலும் விடவொண்ணாத ஸ்வாமிந்நயவனை. (யசிவபரி
க்ஷை) யாவனெருவன் ஸ்வாமிந்நமாக விட்டானென்று மஹி-
க்கிருன். மஹாபாஷ் விஃ: கீழ்ச்சொன்னவை ஒரொன்றேவிடா
மைக்கு ஹேதுவாயிருக்க எல்லாவற்றையு முடையனாயிருக்கிற
வனை விட்டான் யாவனெருவன்; அந்த இவனால் என்ன வு யோஜந
முண்டென்று கீழோடே கூறுபம். ஸுபா, “ஸுபா” என்று-
வ்ருஷநவியோஷணமாகவுமாம். அதாவது - தா தாவிடாக்களாலும்
வாயித்தாஜிராய் வயாஹாபிரபுப்பார்க்கு மும்முடையநிழலி
லேயொதுங்கவேண்டும்படியிருக்கிற தேவர் புவிசீறினற்போலே சிறி
அழியச்செய்வதாக எடுத்துவிட்டிருக்கிற இந்தவ்யஸநத்தை யன்
றே அவன் ப்ராபுனயிற்று. இப்படி யவனோடு தொத்தறவிட்டுப்
போந்து நம்பக்கலிலே வந்தவன் நமக்கு ஸஹகாரியாகக்கூடாதோ
வென்ன; சொல்லுகிறார்; (கோநா) உதி. (தஸ்யாஸ்ய) கோநா
ஸஹவேசு, யதேஷ விஷ்ணோ நவரிகுஜேசு) மஹாபுஷ
கூடுகனாவந்த இந்த விஷ்ணுனுக்கு அவன் ஆராவான்; யாவனெ
ருவனை இந்தவிஷ்ணுன்னிடான்; இவன்னிடாதொழிகைக்கு ஒருத்
தனில்லையென்கை. அதாவது-நாட்டில் வாயித்தாஜிராவார் - ஸு
வத்திவத்திவநா-கங்கனைத் தனித்தனியேயுடையார் யிருப்பார்
முவரும், இவற்றிலிரண்டையு முடையார் முவரும், ஸுபாஷிதமூண
னாயிருப்பானெருவனும், ஆக எழுவருமாயிற்று; இவர்களில் ஸுபாஷி
தமூணனை ராவணனைவிட்ட இவனுக்கு ஸவாயித்தாஜினாயிருப்பா
னெரு ஸஷிணில்லாமையாலே இவன் விடமாட்டாதானெருவன்
முதலிலே இல்லையென்கை. கூடுதல்.

தாத்தாயம். இவன்தோலியாகவாவது ஆகட்டும், தோஷஹிந்ருயாவது
ஆகட்டும்; இவனால்நமக்கொருப்யோஜநமில்லாமையாலே இவனைவி
ட்டுவிடுவதே யுத்தம். நம்மிடத்திலிவன் சரணமென்று வந்தபடியால்
நம் கார்யங்களை ஸாதித்துக் கொடுப்பனென் றெண்ணவேண்டா.
ஏனென்றால், தன் ப்ராதாவுக்கு நகரமழிவது பந்துக்கள் சாஸ்தான
இப்படிப்பட்ட மஹத்தான ஆபத்துக்கள் நேரிட்டிருக்குங்காலத்
தில், அவனை எவனெருவன் விட்டுவிட்டு நித்திப்பதும் செய்கிறானே?
அவன், ஒருவனை யாஸ்ரயித்து ஆபத்தாலத்தில் விடாமலிருந்து உதவி
செய்யமாட்டான்? ஆகையாலிவனால் நமக்கொரு உதவியும் நேரி
டாது. இவனை விடுவதே யுத்தம்.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

யாபுகாணம், கஅ - ம் ஸமீகம், எ - ம் ஸோகம்.

சுவாமிநாதர். சீவாராஜர் வாநெதையைக்கேட்ட பெருமாள், தாம்நோக்க நினைத்தநன்மையையும்பார்த்து இதிலொருபேரீஸ்வராவமிருந்தபடி யென்னென்றுமுறுவல்செய்து, இவருடைய பவரிசுரத்தில் நமக்காளாவாருண்டோவென்றுபார்த்து, அங்கே ஒருவரைக்காணாமையாலே தம்முடையகருத்தறியு மினையபெருமானைக்குறித்து வார்த்தையருளிச்செய்கிறார்.

2௨. வா நராயிவதே ராக்யம் ஸூக்யம் ஸாரா நுஜீக்யம் || கூக. ஸம்ஷத்யயோ ந ஸு அக்ஷணம் வுணுஅக்ஷணம் |

இதி ஹோ வாவ காகுடேவ வாச்யம் ஸத்யவராக்யே || கூக.

அர்த்தம். ஸத்யவராக்யே - அபர்திஹதபார்கமத்தை யுடைய, காகுடே - ஸ்ரீராமன், வா நராயிவதே - ஸுக்ரீ வனுடைய, வாக்யம் - வசந்தை, ஸூக்ய - கேட்டு, ஸவ்யாநு - எல்லாரையும், உஜீக்யம் - பார்த்தும், ஸம்ஷத்ய - கொஞ்சம், உத்யயோ - புன்சிரிப்பையுடையராய், வுணுஅக்ஷணம் - நற்குறிகளையுடைய, அக்ஷணம் - இனையபெருமானைக்குறித்து, இதி - இந்தப் பாரம், வாக்யம் - வார்த்தையை, உவாவஹ - சொன்னார்.

புரா. (வா நராயிவதேவ்யாக்யம் ஸூக்யம்) பேரளவுடையராகையாலே எட்டாநிலத்திலே வாநெதே சொன்னவருடையவாநெதையைக்கேட்டு. தாம்போனவழி எல்லார்க்கும் ஸிரஸாவஹிக்க வேண்டுமபடியான நிரவஹகஸ்தையுடைய ரென்றுமாம். (ஸாரா நுஜீக்யம்) இவர்கள் நம்மையும் பார்ப்பார்களோ? இவர் போனவழியே போவார்களோ? என்றுபார்த்து. சுவாவா, “சுவாயுபுராவாயுஸ்திவாதே சுவாயு வனவாவஸஜாஹ்ய” என்கிற ந்யாயத்தாலே நாமும் சீவாராஜருமானால் நம்மையநுவியாமப்பண்ணுவார்களோவென்றுபார்த்து என்றுமாம். (உ)ஸஷத்தாலே ஸேவம்பார்த்தவளவிலேயு மன்றிக்கே, இஹிதங்களையும் ஹுத்யத்திலே ஒழுகிற வாநெதையையும் பார்த்தபடியை ஸுயுயிர்க்கிறது. (ஸம்ஷத்யயோ நுஜீக்யம்) தாம்நோக்கப்புக நன்மையும்பார்த்தபடி ஸூக்யத்தைப்பண்ணுமளவன்றிக்கே, நம்சொன்னவகூத்துக்கு உலிஷணஞ்சொல்லும்

படி தெனிலையும் பிறப்பிக்குமாகாதே! இதொரு வேலுலாவமிருந்தபடி யென்னென்று விதிதம்பண்ணினபடி. “நலமேவலிதுகொல்” என்னக்கடவதிதே. (தூ) உமாராஜர் சொன்னவகூத்தைத்தள்ளி அதுக்கவவருகே வாடுதெடுசொல்ல நினைத்தவேறுபாடு. அதாகிறது “யேஷேஷ நவரிதுஜேசு” என்கிறவரைக்குறித்து, “வலுலுதேநலுப் பூஹதூரலுலாபயி ஹாமதூ” என்றுவந்தான்; விட்டுப்போந்தானென்று சொல்லுகை. (உகூணலு) உமாராஜர் வரிகூரத்தில்தன் வாடுதெடுகேட்பாரில்லாமையாலே, “பூாமேவதூஉமாரபூரஜூ” என்று-தம்நினைவுக்கு முற்படக்கடவரான இளையபெருமானைக் குறித்து அருளிச்செய்தார். (பூணுலுகூணலு) இவ்வளவு ஸரணாமதரை விடாதவாடுதெடூரலே உமாராஜர் பகூத்துக்கு அவ்வருகே வாடுதெடுசொல்லக்கடவரென்று தமவண கௌதூலமும் வலுலிலே தோற்றும்படியான நற்குறியையுடையவர். (ஐதிவாகூலுவாலு) உமாராஜர் தம்மைக்கொண்டாடும்படி அவர் வேலூரதிஸயத்தைக் கொண்டாடின பூகாரத்தையும், அவர் சொன்ன வகூத்துக்கவ்வருகேவாடுதெடுசொன்ன பூகாரத்தையுஞ்சொல்லுகிறது. (ஹ) தம்மேன்மைபாராதே இப்படி கொண்டாவதே ! இதென்னநீர்மை என்றும், அவர்வகூத்துக்கவ்வருகேஉதூங்காண்பதே! என்றும் ஐவிக்கொண்டாடுகிறான். (கூகூதூ) ஐதூரிகளுக்கும் இக்குடியிற்பிறந்தாரைக்கொண்டு தங்கள் வன்னியமறுத்துக்கொள்ளும்படியான குடியிற்பிறப்பால்வந்தமேன்மைபாராதே தாமவாடுதெடுசொல்லுவதேயென்கை. (லுலூபரூ கூலூ) கூலூவவராகூலூ. வூரவரிக்கவொண்ணாதபடி எதிரிகள் முடுகிலுல் வராகூலூக்கவல்லாரைப்போலே பதகம்முடிந்தாலுமுத்தரங்கண்டு பூதிவாடிகளை வெல்லவல்லவர்.

கௌ,

தாத்தரயம். இப்படி ஸூகீர்வமஹாராஜர் சொன்னதைப்பெருமாள்கேட்டு இவருக்குத் தன்னிடத்திலுண்டான பீர்தியைக்கண்டு புன்சிரிப்பு சிரித்து, இக்கோஷ்டியில் நமக்கு ஸத்யாயமுண்டோவென்று எல்லாரையும்பார்த்து ஒருவரையுங்காணாமையாலே, தன்னுடைய ஸரணுகதரகூணத்தைக்கண்டுபீர்தரான இளையபெருமானைப்பார்த்து இப்படி யொருவார்த்தை சொன்னார்.

பெரியவாச்சார்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாபிகாணம், சுஅ - ம் ஸம-ம், அ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெக. அவர் தாஞ்சொல்லப்படுகிற உதூத்தினுடைய ஏற்றத்தோற்றுகைக்காக இவர்கொன்ன வாபெத்யின் கனத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

உ. சுநயீக்ய உ ஸாலாணி வுஜா நநுவலேவ்ய உ.

ந ஸக்ய ஜீஜுஸம் வகூம் ய ஜுவாவு ஹரீஸுரஃ || சுஅ.

அர்த்தம், ஹரீஸுரஃ - ஸுகீர்வன், யஸ - எத்தை, உவாவு - சொன்னாரோ, ஸஃஜுஸ - இப்படிப்பட்டவசும், ஸாலாணி - சாஸ்த்ரங்களை, சுநயீக்ய - ஒதாமலும், வுஜாநு - பெரியோர்களை, சுநவலேவ்ய - அதுவர்த்தம்பண்ணாமலும், வகூ - சொல்லுகைக்கு, நஸக்ய - முடியாது.

வு, (ஸாலாணி நயீக்ய, வுஜாஸூநுவலேவ்ய, ஸஃஜுஸவகூம் நஸக்ய) ஒரு ஸாலுத்தையும் ஒரு சூவாஸூனையும் ஒரு டிஅடிப்பாடானவாபியையுமுடையவனுக்குச் சொல்லலாம்வாரெத்யன்று. (ஸஃஜுஸ) இவ்வாபெத்ய் ஒருபிறர்க்குப் போலியாகவுஞ் சொல்ல வொண்ணாது. “பெஸுஷ்யஸாலு வஸிதேஹஷு ப்ராஜஃ” என்றும் - “புஜோவலேவீ” என்றும் - யவஸூஜோஷஸ்யா ப்ரோகூ” என்றும் - மேலே சொல்லப்படுகிற தம்மாலுஞ் சொல்லப் போகாதென்று கருத்து. (யஜுவாவு) ஸாஜாநயுகிஜேஸுத்தால் இவர் வாபெத்யை சுநாலாவிக்கவும் முடியாதென்கை. (ஹரீஸுரஃ) இதுக்கு வஜுஸமேதென்னில் இவர்பெருமைக்கு வஜுஸமென்கை.

சுஅ.

தாத்பர்யம். ஸுகீர்வமஹாராஜர் சொன்ன வார்த்தையானது சாஸ்த்ரங்கையதிகரியாமலும் பெரியோர்களைத் தொடர்ந்து விஸேஷார்த்தங்களை யறியாமலு மிருக்கிறவர்களால் சொல்லப்போகாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாபிகாணம், சுஅ - ம் ஸம-ம், சு - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெக-இப்படி இளையபெருமானே போக்கி உமாநாராஜரை ப்ரஸம்ஸித்து ஸ்ரீவிஷ்ணுநிவாண விஸுஸநீயனென்று தாஞ்

டி அடிப்பாடான - ஸம்பரநாயஸித்தமான.

சொல்லப்புகிற வாவெத- ராஜாக்களெல்லாப்பக்கலிலு முள்ள தென்று லஹாராஜரைக் குறித்த வாவெத- சொல்லுகிறார்.

பே.—சுலி ஸுக்கு தரம் கிண டிடித புதிவாதி தே .

புதுக்கு வெளகிகு வாவி விடிதே ஸவபுராஜஸு-கக.

அர்த்தம். சுது-இந்தவிஷயத்தில், ஸுராஜஸு-ஸமஸ்தராஜாக்க ளிடத்திலும், புதுக்கு -காணப்படுகிறதாயும், வெளகிகு வாவி- லோகஸித்தமாயும், விடிதே - இருக்கிறதோ, தே - எனக்கு, புதி வாதி - தோற்றுக்கிறதோ, ஸுக்கு தரபு - (அப்படிப்பட்ட) அதி ஸுக்ஷ்மமான, கிவிசு - ஓர்த்தம், சுலி - இருக்கிறது.

புரா. (சுலிஸுக்கு தரபு) லஹாராஜர் கீழ்ச்சொன்ன வா வெத- ஸுக்கும் ; இது-ஸுக்கு தரம் ; இதுக்குமேலொரு சுய- மில்லாமையாலே; ஒருதப்பைப்பொறுப்பதென்றில்லாமையாலேயும், எல்லார்க்கும் மேலான வாவெத-யென்னக, எங்ஙனே யென்னில் ; லஹாராஜர் பக்கலிலு முகூநு-லாஷண மொழிய சுய-ராஜா மில்லை; பெருமாளும் இவர் பேரோடு ததைப் போக்குகைக்குத் தத்தோள்வலியைப் பேசுகிறுரித்தனை ; ஆகையாலே, எல்லாவற்றுக் கும் மேலானவாவெத-யிது. (கிணசு) லஹாராஜர் வாவெத-க்கு அவ்வருகாயிருக்கச்செய்தே, “கிணசு” என்று-லோகியாகையாலே உவ்வாகப்பேசுகிறார். (புதுபுதிவாதிதே) விஷ்ணுவிஷய காரத்தில். (புதுக்கு) ஸவ-புதுக்குவிலும், (வெளகிகுவா வி) புதுக்குமேயாகிலும் ஜாதிவயம் டோஷமன்றோவென்னில்; எல்லார்க்குமேறுவதொன்று. எங்ஙனேயென்னில் ; (விடிதேஸ வபுராஜஸு) எல்லா ராஜாக்கள் பக்கலிலும் குபரிமாறுவதொ ன்று. “ஸவபுராஜஸு” என்கையாலே, லஹாராஜர் பக்கலிலும் உள்ளதொன்று ; நம்பக்கல் பேரோடு ததாலே மறந்தாரித்தனை.

தாத்பர்யம். நீர் சொன்னதைக்காட்டிலும் மேன்மையை யுடையதாய் ஸமஸ்த ராஜாக்களிடத்திலும் காணப்படுகிற லோகஸித்த மான ஓர்த்த மெனக்குத் தோற்றுக்கிறது என்று ஸுக்ரீவ மஹாரா ஜரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அவ்வருகாயிருக்கச்செய்தே - மேலாயிருக்கச்செய்தே.

பு பரிமாறுவதொன்று - நடப்பதொன்று.

உளவு சுலபபுஜாநலாரம்—சுவிதூஸ்துமீ நாஸு.

யுலிகாணம், கஅ - ம் வஸம், க0 - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிசெ— அவ்வஸம் மின்னதென்கிறார் சுவிதூசு:
உதாபியாலே.

உ—சுவிதூஸ்துமீநாஸுபுராதீஸுஸுரூஸு கீதிதா: ।

வலுநேஷு ப்ரஹதாரஸுஸுரூஸு விஹாமத: ॥ க00,
அர்த்தம். துதூமீநாஸு - அக்குலத்திற் பிறந்த ஜ்ஞாதிகளும்,
புராதீஸுஸுரூஸு-அடுத்ததேசத்திலிருக்குமாசர்களும், வுலுநேஷு-
ஆபத்துக்களிலே, ப்ரஹதாரஸு - உபத்ரவிக்கிற, சுவிதூசு - சத்
ருக்களாக, கீதிதா: - சொல்லப்பட்டவர்கள்; துலாஸு - ஆகை
யால், சுயபு - இந்தவிபிஷணன், உஹ - இங்கே, சூமத: -வந்தான்.

பு. (வுலுநேஷுப்ரஹதாரஸு, துலாஸுமீநாஸு, புராதீஸு
ஸுரூஸு, சுவிதூசு கீதிதா:) ராஜாக்களுக்கு வுலுநங்கள் வந்தால்,
ப்ரஹதாரக்களாவார் இரண்டுக்கோடி; துதூமீநாஸு சுவிதூசும்
புராதீஸுஸுரூஸு சுவிதூசும், துதூமீநாஸு - வீரகூலஜா
தர்; புராதீஸுஸுரூஸு-புராதீஸுஸுவகீடிகள்; சுநநாஸுஸு
வகீடிகளென்றபடி. (வுலுநேஷு) அவர்களிடம் லபுதரினை
வுலுநங்கள் ப்ரஹதாரஸுள்ளவர்களிலே. (ப்ரஹதாரஸு கீ
திதா:) ப்ரஹஸிப்பார்களென்று நீதிஸாஸு வித்துக்களாலே

சொல்லப்படாநின்றார்கள். “சுவிதூசு - கீதிதா:” என்றுமாம்.
(துலாஸுவிஹாமத:) ராவணன்தனக்கு நம்மாலே வுலுநங்
கள் வந்தவாறே கூமீநாஸு விவன் நம்மை ப்ரஹஸிக்குமென்று
அவன் நலியக்கூடுமென்று அத்தாலே வந்தான். ஜாதிகளெல்லார்க்
குமொவ்வாதோ? இவனுக்குவிஸேஷமென்ன? என்னவொண்ணாது;
அவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிற விடத்திலே நம்முடைய உதூஷம்
மும் அவனுடைய சுவகூஷம்முந் தோற்றச்சொன்னான்; அத்தா
லே இவன் பக்கவிலே ஸுதூஸுபி பண்ணக்கடவன்; அத்தாலே
வந்தான். சுயவா, அவனுக்கு வுலுநம் வந்தவளவிலே அவனுக்கு
இவன் ஜாதியாகையாலே நம்மைக்கொண்டு அவனை நலியவந்தானாக
வுமாமென்று ஒரு ப்ரஹஸிபாசொன்னான். இவையிரண்டிலும்,
“யுலேஷுநபுராதீஸு” என்றுசொன்ன விவரைக்குறித்து இவ

ருடைய ஸுஜீயே ஸாயிக்குராகையாலும், மேல் 'போநயநிஸு காநு ஹிதாநு' என்று சொல்லுகையாலும், முற்பட்டதே பொரு ளாகக்கடவது.

ஆக, இஸோகத்தால், அவனுக்கஞ்சிவந்தானாகிலும் ஸுஜா ஹுன்; நம்மைக்கொண்டு அவனை நலியவந்தானாகிலும் ஸுஜா ஹுன்; உலயபக்ஷத்தாலும் 'யஜேஷ நவரிதஜேசு' என்னு மவனல்லன்; நமக்கு ஸஹகாரியென்றதாயிற்று. ௪௦௦.

தாத்பர்யம். ஒருவனுக் காபத்து வந்த வளவில், அக்குலத்திற் பிறந்த ஜ்ஞாதிகளும், அடுத்ததேசத்து ராஜாக்களும் அவனிடத்தில் த்வேஷத்தைப்பண்ணி நலிவார்கள். ஆகையால், ராவணனுக்கு ஆப த்து வந்தவளவில், இவன் நமக்கு ஜ்ஞாதிபாகையால் நம்மை நலிவ னென்று கலங்கி ராவணன் தன்னை ஹிம்ஸிப்பனென்றெண்ணி இவ னிவ்விடத்துக்கு வந்தான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுஜகாணம், கஅ - ம் ஸம-ம், கக - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெ.—ஸுகுஹராய் சலிதேராயிருப்பாரைக்கொ ண்டாடுமதொழிய நலியக்கடுமோவென்னச் சொல்லுகிறார்.

2௨.—சுவாவாஸ்துதீ நாஸு போநயநிஸுகாநு ஹிதாநு |

வ்ஷு ப்ராபோ நரேஜ், ராணா ஸஜ்நீயஸுஸோஹந: ||

அர்த்தம். சுவாவா: - தோஷகுப்யரான, துதீநா: அக்கு லத்திற்பிறந்தவர்கள், ஸுகாநு - தன்னைச்சேர்த்த, ஹிதாநு - ஹித பர்களை, போநயநி - கொண்டாடுவார்கள். நரேஜ், ராணா - ராஜாக்களுக்கு, வ்ஷு: - இந்த, ஸோஹந: - நல்லஸ்வபாவம், ப்ராப: - மிகவும், ஸஜ்நீயீ-ஸம்சயிக்கத்தக்கதாயேயிருக்கும்.

புரா. (சுவாவா, துதீநாஸு, ஸுகாநுஹிதாநு போந யநி) ஸுகுஹரானும் சுவாவராகவேணும். தனக்கு இஷ்டவி றியோமாமஹ-மும்படி ஹிதரானுர் வுஜிகளைக்கொண்டாடும்பேர தென்கை. உஸவா: - சுவயாரணே, சுவாவரே யாகவேணுங்கா ணென்கை. (நரேஜ், ராணா ஜேஷ ஸோஹந: ப்ராப ஸஜ்நீயீ) யோகத்தில் வாவிஷர் பெருத்திருக்கையாலே, ராஜாக்களுக்கு வ்ஷுஸஹாவநாஸுமமான இந்த ஸோஹநஸுஹாவம் ப்ராபஸு ஜ்நீயம்; இந்த ஸுஹாவமுடையார்க்குச் சுருக்கமென்கை. ராஜாக் களில்வைத்துக்கொண்டு வ்யுஸஹாவநாஸுமமான இந்தஸோ

ஹநவ்வாவத்தையுடையவன் ஸஜநீயனென்று வுருஷவரமா கவுமாம். கிய-பாரணைஷஷீ. (து) ஸவ-சுவயாரணை. ஸஜநீய நேயென்கை. “ஹிதவாகுதேகவந்தி” என்றும் - “யோஹிதெ கிணா” என்றும் * சுநுகுலினுகையாலே ஹஷ விநியோமாமஹ- ஸ யிருந்தானையாகினும், விஷ்ணுன் பரஹிஸார ஸுமிபாய் பாவிஷணும்ப் போந்த ராவணனைக்கொண்டாட ஸாஹாஷை யில்லை; ஹிதெவெயே ஸாஹாவிதமென்கை. ௧௦௧.

தாத்பர்யம். தனக்கு ஹிதபரான ஸ்வஜநங்களை ஜ்ஞாதி, தர் மிஷ்டனனால் ஸம்மானிப்பன். ஆகிலும் ராஜாக்களுக்கு ஜ்ஞாதிகளை க்கண்டு ஆதரிப்பது அரிது, ஆகையால் நாம் ஹிதபரானிலும் ராஷ ணன் ஹிம்ஸகனுகையால் கம்மையாதரியா நென்றெண்ணி விபீஷ ணன் கம்மிடத்திலே வந்தான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுககாணம், கஅ - ம் ஸம-ம், கஉ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிதெ. “வஜ்ஜயிஸ்வாஷிஷ்டம்” என்று-ஸத்ருவவ ரித ஹத்தில் யாதொரு டோஷஞ்சொல்லப்பட்டது; அவ்வளவிலே ஒருவிசேஷமுண்டு; அத்தை நான் சொல்லக்கேளுமென்கிறார்.

உ௨. - பழுவோஷஸ்யா ஸ்ரோதோ ஹோஷாநேத-ஸிவஸு வ

தத்ரு தே கீத-யிஷ்டாதி யயா ஸாஸு லிஷ-ஸுண-|| ௧௦௨.

அர்த்தம். ஸரிவஸு - சத்ருபலத்திலுடைய, ஸ்ரோதே - ஸ்வீகாரத்தில், ய: - எந்த, டோஷஸு - தோஷமானால், ஸ்யா - உம்மாலே; ஸ்ரோத: - சொல்லப்பட்டதோ, தத்ரு - அத்தவிஷயத் தில், தே - உமக்கு, யயாஸாஸு - சாஸ்தரத்தை அதிகரமிராமல், கீத-யிஷ்டாதி-சொல்லப்போகிறேன்; ஹஷ-இச்சொல்லை, ஸுண-கேளும்.

வ்யா. (ஸரிவஸு) ஸ்ரோதேஹியோ டோஷஸ்யாஸ்ரோ த: தத்ரு-து) ஸத்ருவமவரிதாஹமெல்லவென்று டோஷ ய்களுக்குக்கல்லாம் நீர் தலைபாகச்சொன்ன அதிலே ஸாஹாஷையி ருக்கைக்கொரு வேதம் வுண்டு; அந்த விசேஷத்தைக்கேளுமெ ன்கிறார். (யயாஸாஸு) ஸத்ருவமவரிதாஹமென்று நீர் நீதிசொல்லுகிறீராக உம்முடைய வேதத்தை வெளியிட்டிருந்தனை.

அப்படியன்றிக்கே, ஸாலீயா நதிக்கு ஜேணசொல்லுகிறோமென்கை.
(தேகீ தயிஷுஜா) ஜேஷஞ்சொன்ன உம்முடைய ஹுடி
யமிசையும் படிக்குச் சொல்லுகிறோமென்கை. (ஐடிஸுணு)
நான் சொன்னதுக்கு விருபமென்றதல், ராஜாக்களென்றதல்,
நம்பக்கல் ஸூத்தராவென்றதல், உவேகியாதே இத்தைக்கேட்
டுத்தாருமென்கை. கரஉ.

தாத்பர்யம். நீர், விபிஷணன் சத்ருவின் தம்பியாகையாலிலை
இங்கே சேர்க்கக்கூடாதென்று சொன்னவிஷயத்தில், பகூபாதத்தை
விட்டு சரிஸ்தரத்தின்படியே இவன் ஸ்விசார்யவென்னுமதை உம்மு
டைய நெஞ்சிப்படுமபடி சொல்லுகிறேன் கேளும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபகாணம், கஅ - ம் ஸமடும், கக - ம் டேஸாகம்.

சுவதாரிசெக. சீழ் து ஸவத்தாலே சொன்ன விடேஸஷம்
இன்னதென்கிறார்.

ஜே. - ந வயம் ததூதீ நராஸ் ராஜுகாஜீ உ ராக்ஷஸு.

வணிகா ஹி ஸவிஷுஜி சுலாஜாஹேரா விவீஷணு: க௦க.

அந்தம். ராக்ஷஸு-ராக்ஷஸனான விபிஷணன், ராஜுகாஜீ உ -
ராஜ்யத்திவிச்சையுடையவனுடி மிருக்கிறான்; வயபு - நாம், ததூதீ
நராஸ் - அவனுடையகுலத்திற்பிறந்தவர்களும் என்று; வணிகா: -
புத்திமான்கள், ஸவிஷுஜிஹி - இருப்பார்களன்று, சுலாஸு- ஆகை
யால், விவீஷணு: - விபிஷணன், ஸாஹு: - அங்கீகரிக்கத்தக்கவன்.

வரா. (ராக்ஷஸு: ராஜுகாஜீ உ, நவயம் ததூதீ நராஸ்,
வணிகா ஹி ஸவிஷுஜி, சுலாஸு, ராஹேரா விவீஷணு:) நாட்
டிலே ஒரு ராஜாவுக்கு வுஸநம் வந்தவளவிலே ததூதீ நராயிரு
ப்பார்க்கும் அந்த ராஜிஸுபுஹெ யுண்டாகையாலே அவர்கள்
தனக்கு ஸஹகாரிகளல்லாமலாவும், ததூதீ நனான வவனு
டைய ராஜித்தை யாசாப்படுகையாலும், ததூதீ நால்லாம
யாலே அந்த ராஜித்தில் ஸுபுஹெயுமின்றிக்கே புவவருமாயி
ருப்பாரைப்பறறி ராஜித்தைப்பெறுகைக்கு யதும்பண்ணித்தும்.
ஆகையாலே, இவனும், ராவணனுக்கு நம்மாலே ஓராய்த்து வந்த

உ.உ. சுமயபுரி நவாபும் - சுல்தான் ஸபுரி - ஷாஜஹான்.

வளனிலே ராக்ஷஸகூடம்தேசந ராக்ஷஸராஜி) காஷ்டியாகையாலும், காராஜாததைப்பற்றி ராவணனை யழியச்செய்யக்கடவதாகப்பெரிய ஸஹைத்தோடே திட்டினதாக எடுத்துவிட்டிருக்கிற நமக்கு அந்தகூதிரராஜிஷுபுவெஹ மில்லாமையாலும், நம்மைப்பற்றித் தன்னுடைய ராஜிம் பெற்றானுகில் தட்டில்லை. ஒருராக்ஷஸனுக்கு இந்த வாயியெல்லாமுண்டாகக்கூடுமோ? உம்முடையபேரளவாலே யருளிச்செய்கிறீரித்தனை யன்றோவென்ன; (வண்ணிதா விவிலிஷுனி) ராக்ஷஸனென்கிற ஜாதிகோதுங்கொண்டு எல்லாரையும் சுழிக்கவொண்ணாது. இவ்வளவு எண்ணவல்லாருமுண்டு காணுமென்கிறார். (குலாசுப்ராஹ்ம) விவீஷண?) நம்மைக்கொண்டு தான் ராஜிம் பெறவந்தவனை யழியச்செய்கை கூபராஹம்; மேல்விதகாரியாகக் கடவனாகையாலும் நமக்கு ப்ராஹ்மன். கௌ.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவழிகளேசரணம்.

புலகாணம், கடி - ம் ஸுதும், கசு-கடு - ம் ஸோகங்கள்.

சுவகாரிபெக, திருவழி இவன் வரவுக்கு மேலாவாகப்பிற்ப
டச்சொன்ன வெண்பூராகியும்தம் தமக்கு வலிவடவகநாமக
யாலே அந்தைமும், உவவாழித்து அவனுடைய மூலிவகார
த்தையே வரிபாணிக்கிறார் சுவாமு: என்று தொடங்கி முன்று
சுயுத்தாலே.

உத. — கூவுற்றிரா மு ப்ரஹ்மணா ஹே ந மவீஷ்ஞனி ஸஜ்தாஃ |
 ப்ரணாடி ஸிஹாநேஷ் ஹேதாஉஸி மய தாமத்யுகம்ச
 ஐகி ஹேஹம் மவிஷ்ஞனி தஸாஜாஹேஷா விவீஷணாஃ |

சுவயபுரீகாநலாஸம்—சுவய மூஸுபுரீகாநலாஸம், உஅந

அர்த்தம். ப்ரூஷா - மிகவும் துஷ்டர்களான, கே - அவர்கள், சுவயமூ - பதறாதவர்களுடைய, வஸ்துதாஸ - சேர்ந்தவர்களுடைய, நலவிஷ்ணு - இரார்கள்; வஸ்து - இந்த, ப்ரணாடி - த்வாயும், ஹோந - பெரிதாயிருக்கிறது; கத - அந்தராவணனிடத்தில் நின்று, சுவய - இவனுக்கு, வய - பீதி, சூமத்ய - உண்டாயிற்று; உதி - ஆகையால், ஹோந - வேறுபாட்டை, மபிஷ்ணு - அடைவர்கள்; தலாஸ - ஆகையாலே, விவீஷண - விபிஷணன், மூஸு - அங்கீகரிக்கயோக்கியன்.

வ்யு. (ப்ரூஷாதே) மிகவும் ஷாஸுராகிருர் - நினைவும் சொல்லும் செயலும் ஹேழ்த்திருக்குமவர்கள். (சுவயமூஸுநலவிஷ்ணு) பதறாதேயுமிரார்கள். இங்குள்ளார், “வயுதாஸ” என்பாரும், “ஆராயவேணும்” என்பாருமாகாநின்றால், பதறாதிருப்பாரில்லை. இவர்கள் பக்கல் பதற்றங்கண்டிலோம். (வஸ்துதாஸநலவிஷ்ணு), “ஸூத்ரவந்தாஸஸாஸ்பேக்ஷ” என்றும் - “நிவேடியதரோ” என்றும் சொல்லுகிற விடத்தில் எல்லாரு மொருமிடறையிருந்தார்கள். இவர்கள் தன்னிலே சேர்த்தார்கள். (ப்ரணாடிஸு) இவனுடைய பூதியும் நம்மோடே வஸைவந்தோற்றும்படியாயிருந்தது. (ப்ரணாடிஸுஸாஸ்பேக்ஷராமஜ) உத்திரே, (ஹோநேஷ) பூநிகேட்டாரிக்கும் இவனபேக்ஷித வாரணம்பண்ணி யல்லது குடியிருக்க வொண்ணாகபடி கூகிதேதோற்றியன்றே இருக்கிறது. (வஸ்து) நான்கேட்டு உவகேடிசிகிதேதே? நாமிருவருங்கூடக்கேட்டதன்றே. (தடுதாஸஸூமத்ய) “வஸுதேஷுபுஷுஸூராம” என்கிற படியே, அவன் நம்மைக்கொல்லுமென்று ராவணனாலே மயப்பட்டு வந்தான். (உதிஹோமபிஷ்ணு) உதி-ஹோதேவ. சிலராலே சிலர்க்குமயம் பிறந்தால், அவர்களை அவர்கள் விட்டுப்போவார்கள். (தலாஸமூஸுவிவீஷண), கசஉ.

தாற்பரம்:—வஞ்சகர்களுக்கு இவ்வளவு பொறுமையும் ஒத்த அபாயமிராது; இவனுக்கு இவையிரண்டு மிருக்கையால் இவன் கபடியாய்வந்தவனல்லன், அன்றிக்கே, இவனுடையகூக்குரலும் உள்ள டங்கிய ப்ரோமத்தையறிவிக்கிறது. ஒருவரிடத்தில் மற்றொருவர் பயந்தால் அவர்களையவர்கள் விட்டுப்போவர்களாகையால், இவன் ராவணனால் பயந்து அவனை விட்டுவந்தான்; ஆகையால் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபகாணம், கஅ - ம் ஸமயம், கசு - ம் ஸூகம்.

ஸவதாஸிகெ. ஸுதாதிகளோடு தேவர்பரிமாறப்போதவை தேவருளிச்செய்யக் கேட்டிருந்தோம்; ஜேஷ்டஜாதா நவியப்புக் இவன் அஞ்சிப்போனானையாலே, இவன் மகக்கு ஸூஹினென்று தேவருளிச்செய்கிறது யுக்தமோவென்ன ; சொல்லுகிறார்.

உஉ. - ந ஸுருவோதரஸூக்த ஸவனி ஸுருதாவரோ || கட்டு.

உஜியா வா விதூ - வுத்ரா ஸூஹிஜோ வா ஸவனியா ||

அர்த்தம். தாத! - அப்பா! ஸுரு - ஸமஸ்தமான, ஸூதரஸு - ஸுருதாதாரன், ஸுருதாவரோ - பரதனோடு ஸம்பந்தமுடைய வர்களாயும், விதூ - தகப்பனருக்கு, வுத்ரா - பிள்ளைகள், உஜியாவா - எண்ணப்போல்வாரும், ஸூஹிஜோ - தோழர்கள், ஸவனியாவா - உம்மைப்போல்வாரும், நஸவனி - ஆகிறார்களில்லை.

புர. (தாதஸுருவோதரஸுருதாவரோநஸவனி) பிள்ளை ஸுருதனுடையபடி ஸூதருன் ப்ருயுக்தமல்ல, ஸுருதஸுருயுக்த மென்கை. “படியில் குணத்துப்பரதநம்பி” என்னக்கடவதிதே. அதா கிறது-நெவிலாய்ச்சி ராஜிஸு-வென யாகையாலும், ஜேஷ்டஸுரு ஸுருதத்தில் வரபுடாநத்தாலும், ஸுருதமக்கு ராஜிந்கொடுக்க, நாமும் அவர்ஸந்திதியிலே கொடையை யநாடித்தக்காட்டிலே போனபின்பு, தாய்வழியே ஒருங்க ஸூருதாயிருக்க அதசெய்யாதே காட்டிலே தொடர்ந்துவந்த, “உம்முடைய ராஜித்தை நீரோ கைக்கொள்ளும்” என்று கிரஹிப்பானொரு ஸூதா உண்டோ? அதக்குமேலே மகக்கு ஸூருதமாகத்தனக்குப்பொருந்தாத ராஜி த்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு நான் காட்டிப்பட்டகூஸத்தளவன்றிக்கே படைவிட்டிலே விருத்த பதிவானொரு ஸூதாஉண்டோ? இதுவே யன்று ஸூருதஸுருவஸுருதத்துக்கு ஸுருதாஜம்; அன்றிக்கே, உஜேஷ்ட மாயிருப்பது இன்னம் ஸுருதஸுருதகளுண்டென்று ஸுருதஸுருதஸுருத ருமாக ஸுருதிவாழ்க்கிறார். (உஜியாவாவிதூ - வுத்ரா) விதூ ரோன்களில் மகமோடொப்பாரில்லை, அதுபதினாபிரமாணமெவருநின்று பின்பு, “உஜேஷ்டஸுருவஸுருத” என்று-கனத்த தவவெஸுப்பண்ணி மம்ஸமப்பெற்று மம்மைக்கொண்டு ஸூருதாயாருணம் பண்ணிப்

போந்து உம்முடைய விதிசேகத்திலே ஷோகாஹ்ரஸ்திரான நம்மை யரைப்போலே யிருக்கும் விதாக்களை யுடையாராயிருப்பார் நம்மை யொழியுண்டோ? நமக்கேயுள்ளதோரேற்றமன்றோவீது. சுலபா - விதா: வுத்ருர்களில் நம்மோடொப்பாரில்லை; ராஜித்துக்குரி யோமாய் நம்மையராலே ஷோகாஹ்ரஸ்திராயிருக்கிற யெளவராஜித் துக்கு நடுவிலாய்ச்சியாலே விஷமபிறக்க, அதில் விவாதிப்பண்ணாதே வித்யவஹத்தையே யாடிவித்து நெடுநாள் வநவாஸம் பண்ணப் போந்த நம்மைப்போலே யிருப்பாருஞ்சில ராஜவுத்ருருண்டோ வென்றுமாம். “வ்யாஸஸாய:” என்றற்போலே சீஹாராஜித்தெ ளிவுக்குறுப்பான யயாஸோகியாகையாலேகூடவ்யஸம்வெலியில்லை. (ஸுஹ்யோவாஹவியாய்) உம்முடைய வெளஹாஸமும் ஸுஹ்ய ஷோகாஹ்ரஸ்திராயுதமன்று. நீர்முன்வாக்கடவதாகப்பண்ணின ஸரி யத்தை ஸுபரித்யுஜித்த, அதுபொறுதே “கோமகஸ்திராஹிகிராஹம் ஹநிஷ்யாதி வஸாஸவ்ய” என்றுநான் கூவிதனும்பிள்ளையைக் கொடுவாக்காட்ட, அவனும் சுதிகூவிதனும்பிச் சொல்லக்கடவதல் லாத வாதெத்யைச் சொன்னவிடத்திலும், வநாத்நையேபார்த்து ஹிராய், நம்பக்கல் ஷோகாஹ்ரஸ்திராய் தாலே ஸாஸனம்புகுத்தவனை யும் ஸுத்ருவென்று சுலாநேஹ்யஸுஜிகளா யிருப்பார் சிலஸுஹ்ய த்துக்கள் புறம்பேயுண்டோ? உமக்கேயுள்ளதொன்றன்றோ? ஆன பின்பு, ஷோகவ்யவஹாஸத்தைப்பார்த்தால் ராவணன் இவனை நலிய நினைக்கையும், அவனோடு இவன் விநாயகம் போருகையும் கூடு மென்கை.

கருதி.

தாத்தபர்யம்:—தந்தாயான கைகேயி தான் பெற்றவாத்தினுல் ஸம்பாதித்துத் தனக்குக்கொடுத்த ராஜ்யத்தையும்விட்டுக் காட்டில் பிள்தொடர்ந்து ராஜ்யத்தை நீரோகொள்ளுமென்று பலாத்கரித்து, நமக்காக ராஜ்யதக்கங்களை யறுபவிக்கும் பரதனைப்போல் ஸஹோரத ரரும், நெடுநாள் பிள்ளையிலலாமலிருந்து தபஸ்ஸுபண்ணி என்னை ப்பெற்று நான்வநவாஸம் வருகையில் என்விட்டிலேஷம் பொருமல் ப்ராணனைவிட்ட தசாதமஹாராஜாப்போல் தகப்பனும், எனக்கு முறையாவந்த ராஜ்யத்தை எனக்கு ஐயங்கொடுக்கிலும் என்னினை யமாதாவுக்காக அத்தஸுமத்ததைவிட்டுத் தகப்பனை ஸத்யத்தில் நின் னுரகதித்தஎன்னைப்போலபிள்ளைகளும், நீர் முதல்செய்த பாத்ஜனா

உயிர் உயிர்வாழ்வு நலம் - வனவிலக்கு - ராஜ்யம்.

யைத் தப்பி அதற்குக் கோபித்து இளையபெருமானையனுப்ப, அவரும் குபிதராய் சொல்லத்தக்காதவைசொல்லியும் அதைமதியாமல் ஸத்யத்தையேபார்த்து வந்த உம்மைப்போல ஸ்நேஹிதரும் இருப்பார்களா? ஆனபின்பு இந்தநிபிஷணன் லோகநடத்தையைப்பார்த்து ராவணன் தன்னை கவியென்று அவனைவிட்டு இங்கேவருவது யுத்தந்தான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாழகாணம், கடி - ம் வம - ம், கள - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெரு. இப்படி ஸரணமாகுன விஜ்ஷணம்வான் பக்கல் பெருமானுக்குண்டான வக்ஷவாகாதியாயத்தைக் கண்டு, லோகாராஜரும் லோகபெருமையிலிக்காக இளைய பெருமானையும் கூட்டிக்கொண்டு ஸரணம்புக்கு ஒருவாறெழு சொல்லுகிறார்.

உ. - வனவிலக்கு - ராஜ்யம் ஸுதீவ ஸுஹ வக்ஷணம்! கபக. உதாரணம் லோகாராஜம்: ப்ரணதோ வாக்யேவ்யவீச||

அர்த்தம். ராஜ்யம் - ஸ்ரீராமனும், வனவில - இந்தப்ரகாரம், உத - சொல்லப்பட்ட, லோகாராஜம் - விசேஷஜ்ஞாநமுடைய, ஸுதீவஸு - ஸுதீவஸுமஹாராஜரும், ஸுஹவக்ஷணம் - இளையபெருமானோடு கூடினவராய், உதாரண - எழுந்திருந்து, ப்ரணத - நமஸ்காரம்பண்ணினவராய், உத - இந்த, வாக்யே - சொல்லி, சுவவீச - சொன்னார்,

பு. (ராஜ்யவனவிலக்கு - ஸுதீவஸு) பெருமான் தம்மையதுகவித்துச் சொன்னபடியாலும், தமக்குப்பதகம் முட்டினபடியாலும் அவர்வழியேபோக புராணமாயிருக்க, பின்னையும்வரோடு வேறுபட்டு அவரைத்தம்வழியிலே போக்க யதும் பண்ணினபடி. (ஸுஹவக்ஷணம்) தம்மினும் பரிவொன்று, “வக்ஷணவ்யாபுத” என்று - ப்ரயத்திலே கூட்டிக்கொண்டாற்போலே, ப்ரவத்திக்கு மவரைக்கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். (ப்ரணத) ஸக்திக்குப்பண்ணும் ப்ரவத்தியையன்றிறே ப்ரவத்தியாவது; ஸக்திக்குப்பண்ணும் ப்ரவத்திக்கு மிரங்கவேண்டாவோ? என்று அவனுடைய ஒரு ஸரணா

சுலபவபுஜாநஸாரம்—நாவணேநபுணிஹிக்யூ. ௨௮௭

மதிக்கு சுவவாடிமாக இரண்டுபாணா மதியைப்பண்ணுகிறாரென்று கருத்து (ஹோவாஜி)தமக்குப்பதாம்முட்டின டிஸெயிலும் ஸாணாமதி ஸாயுர் பெருமானென்று அறிவை. (உதூய ப்ரணகஃ ஹிம் வாசுதேவ.வீசு) பெருமாள் தம்மை அள்ளியெடுத்து, “நீர் சொன்ன காரியஞ்செய்கிறோம்” என்று சொல்லும்படி திருவடிகளிலேவிழுந்து இந்த வாகெடுமை விண்ணப்பஞ் செய்தார்.கௌரீ.

தாத்தர்யம். ஸ்ரீராமணிப்படி யருளிச்செய்யக்கேட்ட ஸுகீர்வன் இளையபெருமானோடுகூட எழுந்திருந்த நமஸ்கரித்துத்தீரும்பியும் ஸ்ரீராமனோடு இப்படி விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாஸகாணம், கஅ - ம் ஸமடம், கஅ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெ இப்படி ப்ரஸநூராய் ப்ரவநூவாக்யும்கேட்டருளுமவரென்று, “நாவணேந ப்ரணிஹிக்யூ” என்று - முற்பட விண்ணப்பஞ்செய்தவை தன்னையே விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்

௨௮.—நாவணேந ப்ரணிஹிக் த லேவஹி நிஸாஹஸ்ய || ௧௦௭.

தஸ்யுஹம் நிபுஹம் லேநு க்ஷேம் க்ஷேவதாஹா ||

அர்த்தம். க்யூ - அந்த, நிஸாஹஸ்ய - ராக்ஷஸனை, நாவணேந - ராவணனாலே, ப்ரணிஹிக்யூ - கூடச்சாரியாயனுப்பப்பட்டவனும், க்ஷேவஹி - அறியும்; க்ஷேவதாஹா - பொதுமைமுள்ளவர்களுக்குத் தலைவரே! சுஹ்யூ-நான், தஸ்யு-அவனுடைய, நிபுஹ்யூ - கொலையை, க்ஷேயூ - யோக்யமாக, லேநு - எண்ணுகிறேன்.

புரா. வுநூராயகத்துக்கு ப்ரயோஜனம் - அவன் ஸாணமென்றவாகெடுவிலே சுவஹூத விதூரீயிருந்த வளவிலே யாயிற்று நாமவைசொல்லிற்று; நாம் ஸாணம்புக்கபின்பு தெளிந்து நல்வாகெடு கேட்பரென்று முன்பு சொன்னவைதன்னையே திருவுள்ளத்திலே படுத்துகை. (நிஸாஹஸ்ய) கள்ளரைப்போலே யுருநாசிரிலே புதப்பட்டு ப்ரஹ்மிஹிவெயைப் பண்ணிக்கொண்டு திரியும் ஜந்மென்று இவன் தன்னை திருவுள்ளத்தின்படாஸமாரிதே இவன்

உஅஅ சுஹவ்யுடா நஸாரம்—ராக்ஷஸாஜிஹயாவஸுஜா.

நமக்கு ஸஹகாரியென்ற நுளிச்செய்தது; அத்தாலே “மிஸாஅரடி”
என்கிறார். கௌரீ.

தாத்பர்யம்.—தேவரீர், அவன்பண்ணின சரணுகதியைக்கண்டு
மயங்கி நான்சொன்னவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றவில்லை; இப்போது
நாங்களிருவருமாக சரணுகதிபண்ணி விண்ணப்பம்செய்கிறோம்; கே
ட்டருளவேணும் இவன்ராவணனுலஹப்பப்பட்ட தூதன்தான்; இவன்
பிறப்பினாலேயே பிறரை ஹிம்ஸித்துத்திரியும் ஸபாவமுடையவன்;
வருமபோதும், ராத்ரியில் மறைந்துவந்தான்; இதையெவலாம் ஆர
ய்த்து இவனைக்கொல்வதேயோக்யம்; உம்முடையகூமராகுணத்துக்கு
இவன் விஷயமன்று.

பெரிபவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபகாணம், கஅ - ம வஸும், கக - ம ஸோகம்.

உஅ.—ராக்ஷஸாஜிஹயாவஸுஜா வஜிஷ்டாஉய ஜிஹமதஃ ||

புஹஸூம் சுயி விஸுஸே புஹஸூம் உயி உர ஈவ |

வக்ஷணேவ ஜஹாவாஹோ வ வயு ஸுவிவெவஸுஹ ||கக.

அர்த்தம். சுஹய! - தோஷமில்லாதவரே! சுயஸு-இந்த, ராக்ஷ
ஸஃ - அரக்கன், ஜிஹயா - குடிலமான, வஸுஜா - புத்தியாலே,
வஜிஷ்டஃ - ஏவப்பட்டவனும், சுயி - நீர், விஸுஸே - நம்பிக்கை
யுடையராகையில், புஹஸூம் - மறைந்தவனும், உயி - என்விஷயத்தி
லும், வக்ஷணேவ - இஹைமபெருமாள் விஷயத்திலும், புஹஸூம் -
அடிக்கைக்கு, ஹ - இங்கே, ஸூமதஃ - வந்தான். ஜஹாவாஹோ! -
பெருத்தபுஜங்களையுடையவரே! வஃ - அவன், ஸுவிவெவஸுஹ -
மத்தரிகளோடுகூட, வயு - கொல்லத்தகுந்தவன்.

புரா. (சுயஸாராக்ஷஸஃ ஜிஹயாவஸுஜா வஜிஷ்டஃ புஹஸூம்
ஹ ஸூமதஃ) நீவஜாதியானவின் ஸுஜாதிக்குக் கார்புஞ்செய்யு
மத்தனை பேரக்கியாபிபுக்ரான நமக்குக்கார்புஞ்செய்யான்காணும்.
(புஹஸூம் சுயிவிஸுஸே) தேவர் விஸுஸித்தவாரே ஸஹகாரி
யன்றிக்கே யொழியுமளவன்றிக்கே உம்மை நலிவதஞ் செய்யும்.
“கோஷேஷயஜிஷ்வீதஸுஸுராக” என்று - அதுக்கு இசைந்தோ
மிதே பென் தவவருக்கு வுரிஹரிக்கைக்காக, (உயிவ) என்கிறார்.
“சுயிகிணிதாவஸே கிஜாரூ லீதயாபே” என்றும் -

“ஸுஹஸூரவாஸவதிரா” என்றும்-நீர்களைத் திருக்கிற என் பக்களி
லும் நலியுங்காணுமிவன். (அக்ஷணேவா) “ஃஹஸூரவாஸவ” என்று-
அருளினீராகில் உளராயிருக்கும்வரையும் நலியும். ஸரணமத
ரக்ஷணமென்று ஒருவராகத்தால் ஒரு ராக்ஷஸனுக்காக எங்களிருவ
வரையும் நீர் இழக்கக்கிடர் புகுகிறது. (சுநய) இந்தப்பொல்லாங்கு
கள் உமக்கு வாராதொழிந்திடுகவென்று கருத்து. (ஃஹஸூரவாஸவ)
உம்முடைய தோளை அண்டை கொண்டுநுக்கிற வெங்களை ஸூத்ர
வின்னையிலே காட்டிக் கொடுக்கலாமோ? எங்கள் பக்களிலே தண்ண
ளியும் அவன் பக்களிலே தோள்வலியுமாய்கயன்றோ யுத்தம். (ஸு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு) ஆகையாலே ஸுஸுஸுஸுஸுஸு அவன்வயின்.

தாத்தப்யம்.—இந்த விரிஷணன், ராவணனாலனுப்பப்பட்டவன
கையால் தன் கபட வ்ருத்தியால் அனுகூலன்போலிருந்து தன்னிட
த்தில் நம்பிக்கையைப்பிறப்பித்து, நாம் சேர்த்துக்கொள்கையில் நம்
மை உபதரவிக்கக்கூட இங்கே வந்தான். இவன் தோஷியாகிலு மி
வனையங்குகிரிக்கத் திருவுள்ளமானால் ஸீதாதேவியையும் விட்டுப்
பற்றுப்படி ஸுஹஸூரநுத்துக்களில் ஸ்ரேஷ்டனாக தேவரீர் நினைத்தி
ருக்கு மென்னையும் தேவரீரை விட்டுக் கூண்காலமும் தரிக்கமாட்
டாத இளைய பெருமானையும் இவன் உபதரவிப்பன். அப்போது
ஒரு ராக்ஷஸனுக்காக ஆஸ்ரிதரான எங்களிருவரையும் பிழக்க வே
ண்டிவரும். ஆகையால்த் திங்குகளொன்றும் வாராதபடி ஆலோ
சித்துச் செய்தருளவேணும். உம்முடைய தோளின் கீழொதுங்கி
கின்ற எங்களை அத்தோள் வலியால் சத்ருக்களை நிரஸம் பண்ணி
ரக்ஷிப்பதே தர்மமாகையால் இவனையுமிவன் பரிஜநங்களையும் கொ
ல்வதேயுத்தம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாஜ்ஞாணம், சுஅ - ம் ஸும-ம், உஉ - ம் ஸூராகம்.

உஉ.— வனவ ஃகூ ரமஸுஷ்டி ஸுஹீவோ வாஹிநீவதி: ।

வாக்யஜோ வாக்யகூஸம் ததோரெளந ஃவாமஸிக்||ககௌ.

அர்த்தம். வாஹிநீவதி: . ஸேநாபதியாயும், வாக்யஜோ-வசுங்
களையறிந்திருக்கிற, ஸுஹீவ: - ஸுக்ரீவமஹாராஜர், வாக்யகூஸ
ம் - வாக்யத்தில் ஸமர்த்தரான, ரமஸுஷ்டி - ரகுக்களில்
உத்தமரான ஸ்ரீராமனைக்குறித்து, வனவ: - இப்படி, உகூ -
சொல்லி, தத: - அதுக்குப்பிற்பாடு, ரெளந: - பேசாதிருப்பதை,
உவாமஸிக் - அடைந்தார்.

உகா சுலபபுஷாநஸாரம் - ஸுத்ர வஸ்ய துத வாக்யம்.

புரா. (ஸுவ-ஸுஷு) ஸ்ரணாமதனுக்காகத்தன்னை யழிய
மாநின் ரவாநினுடைய கூறுத்தர்க்கு ஸஸ்யென்னும்படி ஸ்ர
ணாமதஸாரக்ஷணத்தில் ஸ்ரஸ்யாயுள்ளவரை. (ஸுத்ர-ஸுவாஹி
நீபதி, தாம்போனவழியை யகவியாநம்பண்ணும் வரிகரத்தை
யுடையவர். (வாக்யஜ்) ஸ்ரவ்யநவ்யுதிருடைய மண்ணோஷந்
களை யறியுமவர். (வாக்யகூஸாயு) எதிரிகளுடைய சுவிபுராயபதி
ரூகமாக வாடுதெடு சொல்லவல்லவரை. (ஸவஸு-கூரதேதோ வெளந
ஸுவாமஜ்) தஞ்சீர்மயநியாதவரை நாம் சொல்லுவதுண்டோ
வென்று ஸ்ரணயஸுஷத்தாலே பேசாதிருந்தார். ககக.

தாற்பயம்.— ஸேநாபதிபான ஸுகீவன் ஆர்த்த ரக்ஷகர்
களில் தலைவராய்ப்பிறாபிப்பாயத்தையறிந்து சொல்லவல்ல ஸ்ரீராம
னைக் குறித்து இப்படி சொல்லிப் பின்பு நம்சொல்லைக் கேட்டில
ரென்ற கலக்கத்தால் பேசாதிருந்தார்.

பெரியவாச்சான் பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

ய-ஸகாணம், கஅ - ம் ஸம-ம்த உக - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிகெ. தடிநனாரம் நிராநஜரான பெருமான் ஸேநா
ராக்ருடைய சுதிநிராஸ ஹேதுவைத்தன் திருவுள்ளத்திலே
நிரூபித்து தடிநரூபமாக வாடுதெடு யருளிச் செய்கிற
ரென்கிறது.

உக.— ஸுத்ர வஸ்ய துத வாக்யம் ராஜீ ஸு-கூர் விப்யஸ்ய |

துத ஸு-ஹதரூ வாக்ய ஸுவாஹ ஹரிவாஹ || ககக.

ஆர்த்தம். ராஜீ - ஸ்ரீராமன், ஸுத்ரவஸ்ய - ஸுகீவனுடைய,
துக - அந்த, வாக்யம் - சொல்லை, ஸு-கூர் - கேட்டு, விப்யஸ்ய -
ஆராய்ந்து, தக - அதுக்குப்பிற்பாடு, ஹரிவாஹஸுவாஹஸுரேஷ்
டனான ஸுகீவனைக்குறித்து, ஸு-ஹதரூ - ஸ்ரேஷ்டதாமான,
வாக்யம் - வார்த்தையை, உவாஹ - சொன்னார்.

புரா. (ஸுத்ர வஸ்ய துத வாக்யம் ஸு-கூர்) வேதோஸ்ராய ஹுடி
யமநியாதேசொன்ன வாடுதெடையக்கேட்டு. (ராஜீஸு) இவர் உவ
பதி ஸாயுரன்றென்றறிந்தவிசேஷம். (விப்யஸ்ய) வேதோஸ்ராய
யிருக்குமவர்க்கு ஸ்ரீஹாரமேடுதன்று விவாரிப்பதஞ் செய்து.
(துக) இனி இவர்க்கு நம்மைக்குறித்து வாடுதெட்பின்பு யென்று,
நிஸ்யித்தபின்பு வாடுதெடுசொன்னார். (ஸு-ஹதரூவாக்யஸுவாஹ)

சுலயபுஜா நவாஸம்—ஸுஹுஷோவாவஹுஷோவா. ௨௯௧

வேபோஸுஞ்செல்லா நிதக்ச்செய்தே ஸூரீய எதிரிடுங்கலக்க
மெல்லாத்தீர்த்து தடிநவதூநம் பண்ணிலவக்கும் வசெதெய்யாக.
(ஹரிவஹு) ராஜாக்களா யிருக்க்ச்செய்தே நீதி ஸாபுராயிருக்
கையன் திகே யிருக்கிற வேபோஸுஞ்செய்த யநவநித்து ஐவி
கொண்டாடுகிறான். ககக.

தாத்தாயம்.—இப்படி ஸுக்ரீவன் பெருமாளிடத்தில் தனக்கு
ண்டானப்ரேமத்தால் விண்ணப்பஞ் செய்ய, பூராமன் கேட்டு இத்
ற்குத் தருந்த உத்தரமின்னதென்று ஆலோசித்து, தஞ்சொற்கேட்
டிவரென்று கோபத்தால் பேசாதிருந்தஸுக்ரீவனைக் குறித்துச்
சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யஹகாணம், கஅ - ம் ஸம-ம், ௨௨ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெக. முத்துமுன்னம் சுதிஷுஹுன ராக்ஷ
ஸன் கம்பக்கவபகாரத்தை நினைக்கவும் சதுஸல்லென்கிறார்.

உ-உ.—ஸுஹுஷோவா வஹுஷோவா கிஜேஷ. ரஜநீவரஃ |

ஸதிக்ஷே விபிதம் கரூம் ஜோஸகூ: கயம் உந || கக௨.

அர்த்தம். வனஷம்—இந்த, ரஜநீவரஃ—ராக்ஷஸனுன விபிஷணன்,
ஸுஹுஷோவா - மிகவும் தோஷியானாலும், சுஹுஷோவா -
தோஷஹீனானாலும், கிபு - என்ன; கயனாத - ஒருபடியாலும்,
ஜி - எனக்கு, ஸதிக்ஷேவி-கொஞ்சமும், சுஹித்ய - அநிஷ்டத்தை,
கத-ஹு - செய்ய, சுஸகூ: - சத்தியில்லாதவனாயிருக்கிறான்.

வுர. (ஸுஹுஷோவா வஹுஷோவா) இவன் நீர்சொன்ன
படியே ஹுஷுனாகவுமாம்; சான்சொன்னபடியே சுஹுஷுனாகவுமாம்;
இவையிரண்டுமஹுஷோஜகம். எங்ஙனெயென்னில்; சராணாமதனுன
வன்பக்கலிலே வஹுஷு காரங்களுக ஹுஷுங்களைச் சொன்னீரே
யாகிலும், ஹுஷுனென்று என்னெஞ்சிற்படமாட்டாது; உமக்க
மறுமாற்றமில்லாதபடி ஹேதுக்களாலே இவனுடைய வெந்நோ
ஷுஞ்செய்த ஏற்றித்தந்தாலும், சுஸாநேநவயஸாதிக்களான உம்முடைய
நெஞ்சிற்படமாட்டாது (கிஜேஷரஜநீவரஃ) நீர்நினைத்தபடியே வாய
கூறுவந்தவனாயிடுக; ஆனாலுமிவன் தன்னைக்கண்டிருக்கிறோ? (வா)

உகஉ சுலபவ்யுடா நலாரம்—விஸா வாநுடா நவாநயக்ஷாநு.

ஹிதிரா துனாவின், நமக்கென்ன வவகாரம்பண்ணுவான்; இவனுக்கஞ்சின நீரெங்ஙனே ராவணவயபண்ணக் கடவதாக எடுத்து விட்டிருக்கிறபடி. வனுக்கராயிருப்பாரை ஐஸ்ரவரென்று வரீக்ஷிக்க லாமோவென்ன; (ஐஸுக்ஷ ஐயுவிதஜ்ஜராஸுக்ஷ) “வாஹா யாஜிவஷ்டுஸாயஸுயோகிஸாஹாஹு:” என்று-கண்டார் கவிபாடுகிறதோளை இவன்கண்டால் நெஞ்சாலுமோ ரஹிதத்தை இவன் பண்ணஸுதூனல்லன். (கயம்உந) நீரதுகூலுனென்று விஸுவித்தால் கலியலாமேயென்ன; புலிகிடந்த தூறைக்கண்டஞ்சவாஸரப்போலே நத்தோள் வலியாய்க்கண்டு அவனெப்போதும் மாட்டான். ககஉ.

தாத்தாயம்—இந்த விபிஷணன் நீர் சொன்னபடி துஷ்டனாகிலும் சரி; நான் சொன்னபடி துஷ்டனாகாவிலும் சரி. எப்படியானாலும் நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை. நமக்கெவ்விதத்திலும் அல்பம் கெடுதி செய்யவாகிலும் முடியாது என்றறியும்,

பெரிபவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுஃகாணம், கஅ - ம் ஸம-ம், உஉ - ம் ஸோகம்.

கவதாரிபெக. இப்படியருளிச்செய்யச்செய்தேயும், எதிர்த்தலையில் ஜாதிவ்யயுக்மான சூரஸூமே மேற்கிடந்து நெஞ்சுதெளியர்ஸமயாலே, இவர் தெளிவக்காக இவனளவேயல்ல, தோகத்திலே சூரஜாதியென்று பேர்பெற்றவற்றையடங்க சுநாயாலேந அழிக்கவல்ல தம்வீரபுத்த யாவிஷ்ணிக்கிரர்.

ஐ.—விஸா வாநுடா நவாநயக்ஷாநு வ்யுயிவ்யூவெவராக்ஷலாநு
சுஹுஸுமேண தாநஹந ராஜிஹஹரிமணேஸூர || ககஉ.

அர்த்தம். ஹரிமணேஸூர! - வாகாஸமுஹத்துக்கு ராஜாவான ஸுக்ரீவனே! விஸாவாநு - பிசாசுக்களையும், டாநவாநு - தனுபுத்ரர்களான அஸுரர்களையும், யக்ஷாநு - யக்ஷர்களையும், வ்யுயிவ்யூவெவ - பூமியிலிருக்கிற, ராக்ஷலாநு - அரக்கர்களையும், தாநு - அவர்களெல்லாரையும், ஹஹநு - இச்சைபுடையவனுக்கொண்டு, சுஹுஸுமேண - விரல்துணியால், ஹநுராஸு - கொல்லக் கடவேன்.

சுவயபுரா நவாஸம்—விஸாஅநுரா நவாநயக்ஷாநு. ௨௬௩.

வ்யா. (விஸாஅநு ரா நவாநு யக்ஷாநு) கள்ளர், பள்ளிகள், வலையர், கொலையரென்னுமாப்போலே ஹிஸைகஜாதியினுடைய சுவாஸாஹமீருக்கிறபடி. இந்த ஈஸூஸுமடைய சுதேந்யாஹிமுண்டான ஸஹஜஸாத்ருவத்தைப்பொகட்டு நம்மைநலிகைக்காக வளக்கண்ணாய்வருகை. (வ்யாபிவ்யாஹெஸுவராக்ஷஸாநு) ஹெஸ்யிலுள்ள ராக்ஷஸரளவன்றிக்கே வஞாஸஹகாபி விஹீஹெஸ்யான ஹலியிலுள்ள ராக்ஷஸஜாதியடங்கக் கீழ்ச்சொன்னவர்களோடே வளக்கண்ணாய்வருகை. (சுஹ்ரஹிதேநாநுஹந்யா) இவர்களடைய அழியச் செய்யுமிடத்தில்கம்பலமெல்லாம்வேண்டா, சூயாயமும்வேண்டாம், விஸிலேகஹிஸுத்தாலே கலியவல்லோம். ஒரு வரிகரத்தாலே கொல்லப்பாற்றம்போராத கிரிஹீடாஹிகளை விரல்தலையாலே தேய்க்குமாப்போலே தேய்த்துப்பொகடுகிறோமென்கை. ஆனால் நம்முடையவ்யாதிவக்ஷங்குறியழியாதேயிருப்பானென்னென்னில்; (ஹ்ரு) அருமையானது; செய்யுகின்றயாஸமயாலே யென்கிறார். நம்முயிர் ஸீஸமான நிலையிலே கலிந்த ராவணனை கலிகைக்கு இலசவின்றிக்கே யிருப்பானென்னென்னில்; விஹீஷணனைப்போலே உயிரோடே தலைசாய்க்குமாகில் வ்யூஸமேகொல்லுகிற தென்னென்னும் நினைவாலே யென்றுகருத்து. (ஹ்ரு) சுஹ்ரஹிந்தானும் வேண்டா; நம்முடைய ஸஹ்ரமேஹிதாவாக அழிக்கவல்லோமென்றிவருடைய ஹயநிவ்யுத்திக்காகத்தம்முடைய ஸஹ்ரஹிதத்தை யாவிஷ்டரிக்கிறாரென்றுமாம். (ஹரிமணேஸுர) நாம் மாட்டாதொழிந்தால் ஸவரிகரரான நீரருளீரென்று கருத்து. வேரோடாய் நம்மையறியாதொழிந்தாலும்மையுறியாதொழியவேணுமோ? கக௩.

தாத்பர்யம்.—ஓஸுஹீவணே! ஒரு விபீஷணனைக் குறித்து நீ ரேணிப்படி பயப்படுகிறீர்; இந்த பஞ்சாசத் கோடியோஜநம் பாப்பள்ள பூமிபிலிருக்கும் ராக்ஷஸர்களெல்லாம் சேர்ந்து வந்தாலும், இன்னமும் அப்படி க்ரூரர்களான பிசாசங்களும் அஸுரர்களும் யக்ஷர்களும் கூடி இவர்களுக்கு ஸஹாயமாய் வந்தாலும் இவர்களைக் கொஞ்சமும் மகிசுக்கமாட்டேன். இவர்களைக் கொல்ல நினைத்தால் ஆபுதமும் வேண்டா. நுனிவீரவீரம் புழுக்களைப் போல் தேய்த்து விடுவேன்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

உகசு சுயயவ்யுடா நஸார்டு - ஸூயதே தவிகுபோதேந்.

யுஜகாணம், கஅ - ம் ஸமகம், உச - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிசெசு. தம்முடைய வையுத்தை காட்டக்கண்ட சீவா
ராஜர் நெஞ்சுகெழித்தவளவிலே, நாரும் வையுந் நராய் அவனும்
நமக்கு வாயகளுனும் விடவொண்ணமைக்கடியான ஸத்துக்க
ளங்வித்த உதிவொலத்தைக் கேளீரென்று கடுவாத்தோவாவூர்
நத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

சே. - ஸூயதே தவிகுபோதேந் ஸூயதே ஸாரண சாமதே |

சுரிகு ஸ யயாந்யாயம் வெஸு ஸு சோவெஸுநிஜே தஸ்கசு.

அர்த்தம். ஸாரண - இருப்பிடத்தைக்குறித்து, சூயதே -
வந்திருக்கிற, ஸூயதே - வைரியான வேடன், கடுவாத்தேந் - புற
வினல், யயாந்யாய - சாஸ்தரத்தை யதிக்ரமியாமல், சுரிகு -
பூஜிக்கப்பட்டவனும், வெஸு - தன்னதான, சோவெஸு - மாமஸங்க
ளிலும், நிஜே - தஸு - ஆஹாரமும் கொடுக்கப்பட்டான். (என்று)
ஸூயதே - கேட்கப்படுகிறதன்று.

வூர். (ஸூயதே) “ ஸூயதே ” என்னதே, “ ஸூயதே ”
என்கிறது. வேஷம்போலே கேட்டுப்போருவதென்று. வூரோநதிரே
ஸம், “வெஸுவெஸுநிஜே தஸ்கசு” என்னும்படியே
ஸவ்யுடாயவிஜேமின்திக்கேபோருகை. அங்கனன்றிக்கே, கேட்டே
போமித்தனைபோக்கி கூடவிக்க வரிதென்கிறதென்று மாம். (ஹி)
உகசாகு ராஜித்தைப்போலே வாநராஜித்தி விது ப்ரஸிஷ
மன்று? (கடுவாத்தேந்) ஸாவாரிகாரிகளாய் விவகரித்தான

நாம் விவாரியாநின்றோம்; ஒரு திரும்புவித்து நின்றதென்று கரு
த்து. வனகவநத்தாலே மமையப்போலே விலக்குகைக்கு ஸூரிகு
மில்லாமையானும், தந்விதே நானுதெயான பேடை ஸதிவி
தெயாய் அதிலேமூட்டுகையாலுமிதே ஸாரணமதஸாரகூணம்
பண்ணலாயிற்றென்றுகருத்து. (ஸூயதே) ஸூயதே. வஸுத்தாலே
நாம் விவாரியாநின்றோம்; ஸாக்ஷாஸு ஸூயதே அவன். (ஸூ
ணசாமதே) வஸுக்கையையவிட்டு ஸூரிகு வஸுக்கமாகப்பு
குத்த இவனை விவாரியாநின்றோம்; தானிருத்திழலிலேவத்தவிலே
ஹேதுவாகுகூறித்தது. (சுரிகு) நாம் இவனை ஸூரிகுக்க
யிலே ஸதேஹிபாநின்றோம்; அதுவெஜ்ஜாரப்போலே ஸூராயித்
தது. அக்கிறது - ஸூயதேவிவாரியாநினைப் பண்ணுகை. (யயா

நூலாட்ட) மதுவையாராபித்ததுந்தனக்கோற்றமாக நினைத்திருக்கையன்றிக்கே பூரவமன்றிருக்கை. மீதவரிஹாராபிகள் கோதும் பண்ணுகையன்றிக்கே, (வெஸுமாராவெஸு) வக்திதருக்கு டேஹாதுவிவாஹாரமில்லாமையாலே, தானான பாவங்களுாலே. வஸஸம் வஸஸிவத்தினும்வதிக்கும்; வஸத்திலும் வதிக்கும்; வஸஸுதாரதுவெகும்பண்ணியிருக்கிறகாமியே வஸுதூஹிங்கிறேம். (நிதிதிதஸ்) தன்னையழியாமறி விருந்திட்டது. ககச.

தாத்பர்யம்.—பகஷினைக் கொண்டு ஜீவிக்கிற ஸஹஜசத்நவான ஒரு வேடன் ஒருநால் மலையில்கப்பட்டுக் குளினில் கைகால் வெறித்து ஆஹாரத்தைத் தேடவுமசத்தையும், இருளினில் வழிதப்பி போர் மாத்நடியில் வந்துசேர, அம்மாத்நிலிருந்து புற, தான் வளிக்கமுடித்தில் வந்து பாஸ்தபடுகிற தன்சத்நவான வேடனைக் கண்டு இவன் பாஸ்தையைப் போக்க நினைத்துத் தன் மூக்கின லுலர்ந்த கொம்புகளைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து நெருப்பை மூட்டி அவனுக்கு சேதஸ்தப் போக்கிப் பின்பு தாலுமத்தியில் விழுந்து தன்மாம்ஸங்குளினில் அவனை ந்ருப்தி பண்ணி லவத்தத. இந்த இதிஹாஸத்த யோரான்வழியாய் நீரும் கேட்டிருப்பீர் ஜ்ஞாநசூர்யமான பகஷி, தனக்கு லவரியாயினும் சரணமடைந்த வேடனைத் தன் ப்ராணன் களைக் கூடவிட்டு ரக்ஷித்திருக்க, லவரியின் தம்பி சரணமென்று வந்தால் இக்ஷ்வாகு குலத்திப்பிறந்து எந்த விரோதம் வரிலும் போக்க ஸமர்த்தனாயிருக்கிற நான் எப்படி விட்டுவிடலாம்; நன்றாய் யோசியும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை திரவழகனேசரணம்.

யு-உகாணம், கஅ - ம் ஸம-ம், உரு - ம் ஸோகம்.

சே.உ.—ஸ ஹி தம் ப்ரதிஜ்ஞாஹ ஹாஸ்யாஹஸ்யாஸ ஜாமத்ய |

சுவாமிநாதர் வா.நா.ஸ்ரீ.ஷ. சிம். வ.நா.ஸ்ரீ.ஷ. ஜந: || ௧௪௩.

அந்தம். வாநாடுமுடி. - வாநோத்தமனே ! ஸ் - அந்த, கவோத - புற, லாநாஹதாரா - பெண்டாட்டியாய்ப்பிடித்தவனாய், சூழகூழ - வந்திருக்கிற - தழ - அந்த வேடனை, பூதிஜ - மரஹ - அங்குகரித்தன. சிலிய - என்போல்பவரான், ஜந - ஜநங்கள், கிவாந் - என்னசெய்யவேண்டும்.

வூர. (ஸஃ) ஹாஸ்யாவிரஹத்தாலே தளர்ந்துள்ள. (-கிழ்) ஜாதி
புயுசூதமான ஸாக்ரவத்தைதயுடையவனுள்ளவனை. (ஹாஸ்யாஹ
ஸாரஸி) தமக்கு சுவத்துக்கு உதவக்கடவளாய் ஸஹயபிஷ்வாஸினி
மாய்த்தனைப்பிரிய மாட்டாது ஹாஸ்யோயை உடலையும் உயிரை
யும் பிரித்தாற் போலே பிரித்தவனை. (ஸ்ரமகம்ஹி) தான்படுத்த

இடத்திலே வந்ததுவே ஹேதுவாக. (கூவாக: பூதிஜமு, அம்) ரக்ஷணத்திலே சுருபாபுமான ஜந்நத்திலேபிறந்த கூவா தமானது. துராமேஹ துக்களேக முண்டாயிருக்க ஸுரக்ஷணத்தையும் பண்ணக்கடவதாக வரிம, ஹித்தது. இந்த சரிஷ்டாவாரத்தால், ராவணன் தானேவரினும் நமக்கு வரிம, ஹிக்க வேண்டிக்காணுமிருப்பது. (வாநரஸூஷ்ட) வுரவ, வாநரஸுவாடித்தாலும், நான் உங்கள் ஸரணாமதஸுரக்ஷணத்தில் தப்பினாலும் உமக்குத்திருந்த வேண்டிக்காணுமிருக்கிறது. (கிவாநரஸூஷ்ட) கிரூக்கினுடைய வடஷாந மிதுவானால், ரவாஸுரத்திலேபிறந்த நமக்கு எத்தனை செய்யவேணும். “ஐதேஷு: கணவ்யு:” என்று - நான் சொன்ன ஏற்றமும்; கிரூக்குக்கொண்டு போயிற்றித்தனையிறே. அது செய்தாலும்அது செய்ததைச் செய்தோ மித்தனையிறே, இவ்வாறிலே அருளாளப்பெருமா னெம்பெருமானார், கணிதீத்திற்சொன்னவாடெடுயை ஸுரிப்பது. கரு.

தாத்தர்யம்.—உடலில் நின்று முயிரைப் பிரித்தாற் போல் அந்தப் புறவின் பேடையை: வலையினால் பிடித்துக் கொண்டவன் தானிருந்த விடத்துக்கு வந்த யாதரத்தினால் ரக்ஷித்திருக்க, நானென் செய்ய வேணுமோ சொல்லும். வேடனைக் காட்டினும் விபிஷணனுக்குண்டான தோஷம் கொஞ்சம்; குணங்கள் மிகவு மதிக்கம். புறவைக் காட்டினும் எனக்கு ஜ்ஞாநமும் சக்தியும் அதிகம்; செய்ய வேண்டுமே கார்யம் உதயல்பம். புறவைப் போல் நான் ப்ராணனை விடவேண்டுமெதில்லை. நான் ரக்ஷிப்பவிலும் ஹிதமறிந்த வாகரர்களில் தலைவரான உமக்கு இப்படி சொல்வது தகுமா.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்

ய-பிகாணம், கஅ - ம் ஸமடம், உக - ம், ஸூராகம்.

சுவதாரிவெ. ஆக, கூவாகத்தினுடைய வடஷாநத்தாலும், ஸரணாமதஸுரக்ஷணம் கருவும்; அதுக்குமேலே சூஷ்டகரோளகணு வாஷுத்தாலும் ஸரணாமத ஸுரக்ஷணம் பண்ணக்கடவேன், அத்தைக்கேளுமென்கிறார்.

சி. — ஐதேஷு: கணவ்யு வுதேசுண கணு நா வாரிஷ்டினா

ஸுணு மாயாபுரா தீதா யதிஷ்டா ஸக்யவாதிநா ||

அர்த்தம். கணவ்யு - கண்வரென்கிற, ஐதேஷு:-ருவியினுடைய, வுதேசுண - பிள்ளையாகிய, வக்யவாதிநா-யதார்த்தத்தைச்சொல்லாநின்ற, கணுநா - கண்டு என்கிற, வாரிஷ்டினா - மஹாமுநி வரால், வுரா - முன்னே, தீதாடி - சொல்லப்பட்ட, யதிஷ்டாடி - தர்மத்தில் நின்றும் தவறாமலிருக்கிற, மாயாடி - ஸ்லோகத்தை, ஸுணு - கேளும்.

புரா, ஜாநகமீநமான சிருக்கையும் ஜாநுமேஸுரான ஜஷி
யையும் ஸரணாமதரகூணத்துக்கு வுரோணமாகச் சொல்லுகை
யாலே, ஸரணாமதரகூணம் வெதநிபுய்யுதம்; ஜாநஸஜோ
வலிகாவலோதுவான ஜநுத்தில் தாழ்வேற்றங்கள் சுபுயோஜகங்
கள் என்றதாயிற்று. (ஐதேஷு: கணஸ்யு) ஸகலவேஷாந் தாபுரூ
மான கஸவரிதங்கோ ஸாக்ஷாத்ரித்த கணஹவானுத்ய.
(வ்யுதேணகணுநா) “ஸஜோவாவயுரால: பாராஸரூ:”
என்று - பாராஸரவ்யுரேன்று வுரஸருக்காஷி சொன்னார்
போலே, கணவ்யுரேன்று கணுவவநத்துக்காஷி சொல்லுகி
றார். (புரஜிஷி-ணா) கணருக்குத் தபோவவத்தால் வந்த
ஸாக்ஷாத்ரமும், இவனுக்கு அவன்வயிற்றிற் பிறந்தாற்போலே ஸர
ஸாக்ஷாத்ரமும் பிறந்த ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது. (ஸுணு) முன்
பேகேட்டுப்போராநிற்க “ஸுணு” என்று - சொல்லுவானென்
னென்னில்; தம்முடைய மிடுக்கைக் காட்டின விடத்திற் பிறந்த
தெளியையொழிய விஷ்ணு விஷய்காரத்துக்காக இவர் சொல்லு
கிற வவநங்கள் நெஞ்சிற் படாமையாலே, ஆணைக்குப்பாடுவாரை
ப்போலேயிருக்க, “கேளீர்” என்கிறார். (புராமிதாஸு) இப்போது
உம்முடைய நெஞ்சில் தெளிவுக்காகச் சொல்லப்பட்டதல்ல; விஷ
கூணர்க்கு ஸகலுக்கப்படுமதொன்றென்று முன்பே சொல்லப்பட்ட
தொன்று. “உதாஸு” எனினுதே “மீதாஸு” என்றது - ஹவஷுதி
போலே சுதமௌரவத்தாலே சொல்லுகிறார். (யதி-ஷுஜாமாயாஸு)
யரூங்களில் * வெளிநுகழிந்த யரூம் ஸரணாமதரகூணமென்று
சொல்லுகையாலே “யுரிஷாஸு” என்கிறது. (ஸத்யவாடிநா) விஷ
ஹவகவாடிமன்று, யபாரூவாடியாலே சொல்லப்பட்ட தென்கை.
ஹதஹிதவாடிநா என்றுமாம்.

ககௌ.

தாபர்யம்—இவ்விஷயத்தில் ஜ்ஞாமில்லாத பகுவியின் நடத்
தையேயல்லாமல் ஸம்பூர்ண ஜ்ஞாநத்தையுடைய கண்வழத்தான
கண்டு மஹாமுநிவரால் சொல்லப்பட்ட காலதபுமுண்டு; அதையும்
கேளும.

பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

உகஅ சுவயபுராநலாஸம்—வெங்குலிவாட்டி.

யுககாணம், கஅ - ம் ஸமடம், உஎ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிடுகெ. ஸாணம் புகுகிறவன் ஸத்ருவே யாகிலும், அவனுக்கு ஸேஷமான ஸாணாமதியில்லையே யாகிலும், ஹிம்லிக்க வாகாதென்கிறது வெங்குலி உதி ஸோகத்தாலே.

30.—வெங்குலிவாட்டி நீநம் யாவனம் ஸாணாமத்யு |

ந ஹந்ரா டாந்யஸம்ஸ்யாப்யு லேவி ஸத்ரும் வரணவ||குகள்.

அர்த்தம். வரணவ - சத்ருக்களைத்தடுக்கப்பண்ணுகிறவனே! வெங்குலிவாட்டி -சேர்க்கப்பட்ட அஞ்சலியையுடையவனுயாவது, நீநம்-தயவுசெய்ய யோக்யனுயாவது, யாவத்யு-ப்ரார்த்திக்கிறவனுயாவது இருக்கிற, ஸாணாமத்யு-க்ருஹத்துக்குவந்திருக்கிற, ஸத்ரு-லேவி-ஸவரியையும், ஸந்யஸம்ஸ்யாப்யு - க்ருரவ்யாபாரத்தை யுடைத்தா காமெக்காக, நஹந்ராஸ - கொல்லக்கூடாது.

புரா. (வெங்குலிவாட்டிநீநம் யாவத்யு) காயிகுமான சுதூலி யாதல், ஸாமஸமான ஸுதாரமாதல், வாலிகுமான ப்ராஸ்டெநயாதல், ஒன்றே அமைபுமென்கை. (ஸாணாமத்யு) மதுஹேசுமத்யு. சுய வா, வெங்குலி ப்ரஹ்மிகள் மௌணம்; “ஸாணாமத்யு” என்று சுயுபவஸாயாஸ்கு ஜாந விஸேஷத்தைச்சொல்லுகிற தென்னவு மாம். (ஸத்ரு-லேவிநஹந்ராஸ) கீழ்ச்சொன்னபடியே மௌணமாக ஸாணம்புகவுமாம், ஸேஷமாக ஸாணம்புகவுமாம்; ஸாணம்புகுத் தவனை ரக்ஷிக்குமித்தனை யொழிய, அவன்பக்கலிலே ஸத்ருக்ஷ முண்டிதே யென்று ஹிம்லிக்கக்கடவதன்று. (ஸந்யஸம்ஸ்யாப்யு) ஹிம்லியாதொழுகிறது ரக்ஷகஸ்வபுலிபிக்குகோ, வாவம் போகை க்கோ, வுணுஸிபிக்குகோவென்னில்; இத்தனைக்குமன்று; நாட்டார் கூலிரகராவென்று கூசாமெக்காக. (வரணவ) கேவலம் ஸத்ரு வானுலன்றோநீர் ஹிம்லிக்கக்கடவது; அவன் ஸாணாமத்யுனாலும் ஹிம்லிக்கக்கடவிரோ?

குகள்.

தாத்தர்யம்—சத்ருவாகிலும் தன்னிருப்பிடத்துக்கு வந்து கா யிகப்பரத்தியான அஞ்சலியையாவது, மாநலிகப்பரத்தியான ஆதா த்தையாவது, வாசிகப்பரத்தியான ப்ரார்த்தனையையாவது செய் தால் அவனை வெவ்வளவும் கொல்லக்கூடாது. எவனாவது சாஸ்தா மறியாமல் கொன்றால் அவனைக்கண்டு ஜனங்கள் இவன் கிர்த்தயனெ ன்று பயப்படுவார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசாணம்.

யுலகாணம், கஅ - ம் ஸம-ம், உஅ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிவெக. ஏதேனும் ஒருவழியிலே யாகிலும் ஸத்ருவந்து ஸராணம் புகுந்தால் ஹிம்ஸியாதே விடுமதுபோராத; சூத்ரவாணனால் தன் ப்ராணனை நேர்ந்தாகிலும் ரக்ஷிக்கப்படுமென்கிறது சூதேதாவா என்கிற ஸோகத்தாலே.

சி. - சூதேதாவா யபிவா ஐவஃ வரோஷாம் ஸராணாமதஃ |

சுரி: ப்ராணாநு வரிகுஜ்ஜ ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்நா||ககஅ.

அர்த்தம். வரோஷா-சத்ருக்களுக்குள், ஸராணாமத-சரணமடைந்த, சுரி: - சத்ருவானவன், சூதேதாவா - பயந்தவனாகிலும், ஐவஃவா - பயமில்லாதவனாகிலும், க்ருதாத்நா - சீர்திருத்தப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவனால், ப்ராணாநு - ப்ராணன்களை, வரிகுஜ்ஜ - விட்டு, ரக்ஷிதவ்ய: - காப்பாற்றத்தகுந்தவன்.

புரா. (சூர: யபிவாஐவஃ) வீதனுவந்து ஸராணம்புகவுமாம்; சுஹீதனாக ஹாவித்துவந்து ஸராணம்புகவுமா மென்கிறார். (ஐவஃ) ப்ரவந்நனும் ரக்ஷிக்கப்படுமென்கிற வித்தால், தாம் 'பிரிதூலாவேந ஸம்ப்ராப்ய' என்ற வதுக்கு ப்ராபவநமு முண்டென்கிறார். (வரோஷாம் ஸராணாமத: சுரி: ரக்ஷிதவ்ய:) ஸத்ருக்களில்வைத்துக்கொண்டு ஸராணாமதஸத்ருவானவன் ரக்ஷிக்கப்படும். 'வரோஷா' என்கிற விடத்திலே ஸாத்ருவந்தோற்றியிருக்கப்பின்பு மரிஸூஷ ப்ரேயாமம் பண்ணினது - அவனுடைய ஸாத்ருவநவ்யுதி ஷோகநாரூமக. ஸராணாமதனால் ஸாத்ருமுண்டோவென்னில்; ப்ரக்யுகிவஸ்ய ராகையாலே மூணாநமூணமாக ஸாத்ருவநேவகிட்டுக்கவுங்கடும். அங்ஙனன்றிக்கே, 'கொன்றேன்; அன்றேவந்தடைந்தேன்' என்கிறபடியே ரிக்ஷஸூனாய்க்கொண்டு ஸராணம்புகருகையாலே அக்காலத்திலும் ஸத்ருவாஹி பண்ணலாம்படியிருக்கையாலே சொல்லிற்றாகவுமாம். (ப்ராணாநுபரிகுஜ்ஜ) ப்ராணாநுவிவரிகுஜ்ஜ என்னுதொழிந்தது. ஸராணாமத ரக்ஷணத்துக்கு ப்ராணனை வரிகுஜித்தை ஒரேற்றமன்றென்றுதோற்றானகக்காக. (க்ருதாத்நாராக்ஷிதவ்ய:) க்ருதஸூராவனால் ரக்ஷிக்கப்படும்; சூத்ர

நேர்ந்தாகிலும் - கஷ்டப்பட்டாகிலும்.

வானுலே ரக்ஷிக்கப்படுமென்கை, அங்ஙனன்றிக்கே மூரூகூருவா
ஸத்தாலே ஸுஸிக்ஷிதமான சேநஸுபுடையவனுலே ரக்ஷிக்கப்
படுமென்றுமாம். ககஅ.

தாத்பர்யம்—பயப்பட்டாவது, பயப்படாமலாவது, சத்ருக்களு
க்குள் எவனொருவன் சரணமென்று வருகிறானே; அவனை குருகுல
வாஸம்பண்ணி சாஸ்த்ரமர்யாதை யறிந்திருக்கிறவன் தன்ப்ராணன்
களை விட்டுக் காப்பாற்ற வேணும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவழிகளேசரணம்.

யுபகாணம், கஅ - ம் லம-ம், உக - ம் ஸோகம்.

சுமதாரிகெ. பூரணபாபுத்தாலே ஸரணாமகளை
ரக்ஷிபாவிடில் வரும் ஸுஷ்டிஷோஷத்தைச்சொல்லுகிறது.

உஉ.—ஸுதே ஜயாபிரா காரிபிரா ஜோஹாபிரா வி ந ரக்ஷதி |

ஸுயா ஸகூர யயா தகூ ததூபம் லோகமறித்யு^{ஹி}ககக.

அர்த்தம். ஸு - அவன், ஸுயாபிரா - ப்ராணபீதியினால்வது,
காரிபிரா - தந்திரலாசையினாலவது, ஜோஹாபிராவி - அஞ்ஞாதத்தி
னாலவது, யயா.தகூ - மெய்யாக, ஸுயா - தன்னதான், ஸகூர-
பலத்தினால், நரக்ஷதியேச - காப்பாற்றாமல்போனால், ததூப -
அவனுடையபாபம், லோகமறித்யு^{ஹி} - ஜநங்களால் நிந்திக்கப்பட்ட
தாயிருக்கும்.

பூர. (ஸுயாபிரா) பூரணபாபிரா. (காரிபிரா) இவனுக்கு
வாயசுனுவன்பக்கலிலே கைக்கூலி கொள்ளுதல், அவன்பக்கல்
வக்ஷுவாதத்தாலே யாதல். (ஜோஹாபிராவி) இது கூறவும், இது
சுக்ஷுபூரம், என்றறியாமையாலே யாதல். (ஸுயாபிரா தகூ ஸுயா
ஸகூர நரக்ஷதியேச) அவன் மெய்யாகத் தன்ஸகி யுள்ளவனவும்
ரக்ஷிபாபுதில்; தன்நெஞ்சறிய * யாவதூணாபு ரக்ஷியானகி

லென்னை. (ததூபம் லோகமறித்யு^{ஹி}) ஸரணாமகளை ரக்ஷியா
தொழிந்த வாயம், “ஸுதாஜேத்யு^{ஹி}” என்கிறவளவன்றிக்கே
இருந்ததே குடியாக மறிக்கு மென்றிதது. ககக.

தாத்பர்யம்.—தன்ப்ராணன் போமென்னும் பயத்தினாலவது,
எதிரியினிடத்தில் பக்ஷபாதத்தினாலவது, யுத்தாயுத்த மறியாமலா
வது, சரணாகதிபண்ணினவனைக் கபடத்தலவிட்டுத் தன் சக்தியுள்ள
வளவும் காப்பாற்றாமல் போனால், அவனை மஹாபாபியென்று லோ
கமெல்லாம்நிந்திக்கும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவழிகளேசரணம்.

புதுக்காணம், கடி - ம் வறடும், நு - ம் ஸோகும்.

210.— விநாயகர் பஞ்சு தலையில் நாகபிணம் ஸ்ரீராமம்தம் :

சூரிய ஸ்கூ¹தம் தஸ² ஸரம் ம³வே ஞரக⁴தித: || கஉ௦,

அச்சத்தம். ருக்மிணை - ரக்ஷகனான, கீவடி - அலவன், வஸுதூ - (வஸுதூ) பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், சுரூக்மிணை - ரக்ஷிக்கப்படாத வனாய், விநயி - ரசித்துப்போன, ஸாரணாமதூ - சாரணமடைந்த வன், கீவடி - அந்தரக்ஷகனுடைய, வஸுதூ - ஸமஸ்த்தமான, வஸுதூ - புண்யத்தை, ஸூரிய - வாங்கிக்கொண்டு, மருதூ - போவன்.

வூர. (ரக்கிணவூவூவூ) க: கரக்கி: விநஷி ஸ்ரணா
மத்: தவூ வூகூத்: வூரூரூரூயமதூதூ) என்றநீயம். ரக்க
னாவன் காணுநீத அவன் நாடிரிக்கையாலேமுடிந்த ஸ்ரணாமத்
னாவன், அந்தைக்குமுன்பு ஸ்ரணாரூரூரூ வூகூத்: ததையடைய
வாங்கிக்கொண்டு இவனுடைய வூகூத் வமமான லோகத்தேதப்
போம். உகர.

தாற்பரியம்.—சராணுகதன், தன்னை ரக்ஷிக்க ஸமர்த்தனாவன் முன்பே ரக்ஷிக்கப்படாதவனாய் கடுத்தால், அந்த ரக்ஷகனுடைய புண்யத்தை வாங்கிக்கொண்டு அத்தாலடையத்தக்க புண்யலோகங் களையடைவான்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பு - ஐகாணம், கஅ - ம் ஸம - ம், ஈக - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெகெ. ஐயா ஐயா ஐயாக்களிரண்டிலும் வருமநயூஞ் சொல்லுகிறது சுவரூபம் என்கிற பேராகத்தானே.

உதா.—காவிரி கரையில் உட்கார்ந்து விளையுங்கள்.

அந்தம். கூலமுடி - ஸ்வர்க்கப்பராப்திக்கு ஹேதுவாகாததாயும், சுயசுவி - அகீர்த்திரமாயும், வலுவீரூவிநாசுநன - புஜபலத்தையும் அகாயஸமாய் நிர்வஹிக்கும் சக்தியையும் போக்சுடிக்ருதாயும் ஆகும்.

புரா. (சுலுரூபி) "சூரியஸூக்யம் தவ்யமஜேஷம்" என்று அவன் கொண்டுபோக வேண்டாதே தானே நிஷ்தமாம். (சுயஸுஷு) முன்பு பலரையும் ரக்ஷித்து வவாடித்தயஸஸூநஸிக்கும். (வருவீரூவிநாஸநடி) வறுமுகிறது தோள்வலி; வீரூமுகிறது ரக்ஷணயூரத்தில் சுநாயாஸனென. அலையிரண்டு முண்டாயிருக்க ஸாஸனாமதனை ரக்ஷியாஸமயாலே, இவைதானே நஸிக்கும்.

தாத்தர்யம்.—இப்படி சரணாகதனை ரக்ஷிக்க சக்தியிருக்க ரக்ஷியா
மல் போனால், அவன் செய்த புண்யமும் அவனுக்கு ஸ்வர்க்கத்தைக்
கொடாது; அவனுக்கு அபயசஸ்ஸு முண்டாகும்; சரீரபலமனோ
பலங்களும் போய்விடும்.

 னவண்டோடுஷா சீஹா ந்து புவனா! நாபிரக்டேண
என்ற வகுறாயடும் ஸ்பந்தமானையால் வ்யாக்யானம்செய்யவில்லை.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுபகாணம், கடி - ம் ஸுதும், கட - ம், ஸோகம்.

சுவதாரிபெகெ. ஐஷாஐஷாங்களிரண்டிலும் நன்மையைத்
தருவதாயிருந்துள்ள அனுவிலைய வலமத்தை யங்ஷிப்பே
னென்கிறார்.

34.— கரிஷ்நாபி யபாஸு-து கணேசா ரு மந ரு-தபி |

யதிஷ்டம் உயஸஸிம் உஸஸிம் ஸுதம் மயோடிபேகஉஉ.

அர்த்தம். சுணைஃ - கண்டுமஹாமுனியினுடைய, உத்தரபு-
ஸ்ரேஷ்டமாயும், யபாபு-பு-மெய்பாயுமிருக்கிற, வஹு-சொல்லி,
கூபிஷ்ணுபி-அநுஷ்டிக்கப்போகிறேன். (அர்த்தவசனம்) யபி-ஷாபு-
தர்மத்தினின்றும் தவறாமலும், யஸுஷு-கீர்த்திகரமாயும், மஹோ-
பயே - பலமுண்டாகுங் காலத்தில், ஸும-பு-ஸ்வர்க்பரதமா-
யும், ஸுராக் - ஆகும்.

புர. (காரிஷாபிரயாஜாஸ்தோத்ரம்) உத்தமான வரூங்களில்
புரணலாடிகளின் திக்கே மெய்யாயேறிருக்கை. (கண்ணாவடிந
மீது) வறந்தாக்கு உத்திகைவாவது - ஸாணம் புகுகிதவன்

ஸத்ருவென்றாலும், ரக்ஷிக்குமிடத்துத் தன்னை யழியமாறியிருந்த
தேயாகிலும், அவனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்னும் பாசரத்தை யுடைத்
தாயிருக்கை. (யபி-ஷு-உ) அவனுடைய வலநாட ஷூநம் யஸூ
உ-மவேதமாயிருக்கும். அதாகிறது-ஐந்யஸம்ஸுநாகிற வரஸ்யஸுத்
தைப்பற்றியிருக்கை. (யஸஸ்ய-உ) நாட்டா சிருந்ததே குடியாகக்
கொண்டாடும்படியான ஏற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கும். (ஸூரூ-
ஸ்யூ-தூ மஹோடியே) மஹோடியத்தில் ஸூரூத்தைத் தாக்கடவதா
யிருக்கும். ஸூரூமென்கிறது. திரிசிஸயஸு-வத்தை. “திரிஸூ-திஸ
யா ஸூ-அ-ஸு-வ-வாவ: ”.

தாற்பர்யம்.—தண்டு மஹாமுநி யதார்த்தமாய்ச் சொன்ன உத்
தமமான வசந்தத்தை நான் செய்யப் போகிறேன், அதைச் செய்
தால், இந்த லோகத்தில் பாபங்கள் போய் கீர்த்தியுண்டாகும்; பர
லோகத்தில் உத்தமமான ஸுகமுண்டாகும்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவழிகளேசரணம்.

புதுக்கோட்டை, கடி - ம் ஸ்தலம், நட - ம் சோகம்.

சுவதாரிடுகெ. இப்படிசொன்ன விடத்திலும் சீஹாராஜர் நேராகத்தெனியாதே வறிதஹுடியரா யிருக்கிறபடியைக்கண்ட ருளி, பூபூத்துநுண்மமாக பூவநுபரிதராண பூகிடுவெஜ்யை ப்பண்ணியருள்கிறார் வாகுடேவ என்கிற சோகூத்தால்.

30. ஸக்ரதேவ ப்ரபநாய கவாலீதீய யாமதே ।

சுலபம் ஸுரலகிதேஸ்வர ஞ்ஜாஜேத ப்ருத ழஜி|| கஉந.

அர்த்தம். ஸக்ஷுதேவ - ஒருதரமே, ப்ரவஹாய - ப்ரபத்தி
பண்ணினவன் பொருட்டும், தவ - உனக்கு, சுஷ்ரி - (அடி யேனாய்)
ஆகிறேன்; ஐதி - என்று, யாவதேவ - ப்ரார்த்திக்கிறவன் பொருட்
டும், ஸவபுஜகதேஹி - ஸமஸ்த்த ப்ராணிகளிடத்திலி னின்றும்,
சுஹயபு - பயநிவ்ருத்தியை, ஐஹரி - (பண்ணிக்) கொடுக்கிறேன், ஸநதசு -
இது, 28 - எனக்கு, வ, தபு - விடக்கூடாத ஸங்கல்பம்.

சுவகா ரிவெக. “பிது ஹாவேந” என்கிற ஸ்ரோகத்தில் புகு
தியருளிச்செய்தார். இதில் தடிநு மூணமாக பூ திவெஜ்யைப் பண்
ணுகிறார்

புரா. (ஸக்யுதேவ புவநாய) ஸக்யுதேவத்துக்கு ஸஹவா குதேஸமாய், “ஸஹவெஸவபுவநாய” என்கிறபடி. அதாகிறது, தன் யோமுதெயைப்பார்த்துத்தேங்காதே, நம் மூணத்தை விட வலித்து புவநானை. இது ஆழ்வான் நிரூஹம். கீழநாடிகளும் ஸஸ்வரித்துப்போந்தவன் மேல் சுநகுகாலும் மலாநவம் பண்ணப்புகிறவனாகையாலே, யாவடியாஷ்டகவதிடத்தாலும், “ஸக்யு” என்கைக்குப்போரு மத்தனையன்றோவென்று எம்பார் நிரூஹம். ஸஸ்வரிஷ்டிகாரத்துக்கு ஒருகாலமையும்; சுவதிடக்கிறது. உவாய வெவவத்தால்வந்த ரஸுதெயாலே யென்று ஹட்டர் நிரூஹம். “ஸக்யுதேவ” என்கையாலே, உவாயத்துக்கு விவரிதமான ஸஸக்யுதேவதீயை புவாவதிடக்கிறது. (தவாவூ இதியயாவதே) இதுக்கு மேல் உனக்கு அடியேனாகவேனுமென்று உவாயத்தையும் புவாயிட்டுக்கு மவனுக்கு. “ஸக்யுதேவபுவநாய” என்கிறது புவதி; “தவாவூஇதியயாவதே” என்கிற வதிடிரை நிரூஸத்தால், சுநவாத ஹவநாரூபமான ஹதியைச் சொல்லுகிறதென்று நிரூஹிப்பாருமுண்டு. (சுலயஸ்வரூபதேஹு: டிரூ) ஸஸ்வரூபங்கள் நிமித்தமாக ஹவநிரூபதீயைப் பண்ணிக் கொடுப்பன். “ஹிதாஸுநாஸ்யதேஹு:” இதி ஹதெளவனு. சிஹாராஜர் எதிரிலுங்காட்டிக்கொடோம்; இவன்தான் அகலமளவிலும் அவன்கையிலுங் காட்டிக்கொடோ மென்றபடி. (ஹதாஸுதேஹு) நமக்கு ஹவநாரூபமான ஸஸ்வரூபதீயை. ஹதேஹு ஸஸ்வரூப நமக்கு ஸஸ்வரூபங்களடையக் குலையிலுங்குலையாத ஸஸ்வரூபமாகுமிது.

கஉ௩.

தாத்பர்யம்.—தன்தோஷத்தைப் பாராமல் என்னுடைய குணத்தையே பார்த்து நம்பி ஒருக்காலாவது வாசிகமாகவோ காரிகமாகவோ மாநஸிகமாகவோ ப்ரபத்தி பண்ணினவனுக்கும் அவனோடு ஸம்பந்தித்தவைகளுக்கும் ஸமஸ்த்த பூதங்களால் வருமாபத்தைப் போக்கித் தருவதே எனக்கு முக்யமான ஸங்கல்பம். எதைத் தப்பினாலும் இதைத் தப்பமாட்டேன். இந்த ஸ்லோகம் ராமசரம ஸ்லோகம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிருவடிசுளேசரணம்.

களைச் சொல்ல, “நிஸாஹரே நுஸ்ய நிஸஜிவாக்யம் ஸகூண்ட
 கரஸ்யுதமநிதாநி | விவீஷணோ ராக்ஷஸ ராஜசிவோ சிவாஹ
 வாக்யம் ஹிதஸ்யே யுக்தம்” என்று - அவர்கள் நிரயுகமாசுப்
 பிதற்றினவாறெடுகளைக்கட்டு விவீஷணப்பெருமாள், ஹிதஸூப
 மாக, “வ்யுதோ ஹி வாக்ஷஹர மோமராயஸி ஸினோவிஷஸூபிக்
 தீவ்யுதேஷ்ய: | வஜாஹுஸி: வஜாஸிரோதிகாய ஸீதர்ஜிஷா
 ஹிஸவகூந ராஜப்” என்று * பரம்போடொரு கரையிலே பயி
 லுவாணப்போலே ஸ்தெதயாசுதம: நும்பாம்பினருகேகையை நீட்டு
 வாருண்டோ; “யாவஹுஷாரம் ஸஜிஷ்ய வஜிவயீசிவா: வ்யுத
 கூடிதாநா: | ஹுஷ்யாயாயாஸெவநவாயாயாஸு ப்ரஹீயதா
 ஷாஸராயய ரெஷியிதீ || யாவஹுஷாணி ஸிராஸி வானா
 ராஜேரிதா ராக்ஷஸ வஜ்வாநாடி | வஜேராவ சாவாயாஸிவ
 வேமாப்ரஹீயதாஷாஸராயயரெஷியிதீ” என்றுதொடங்கி, குங்
 குகள் கடலையடைத்துப்படைவீட்டை யடைக்கப்பார்க்கப்புகுகிறார்
 கள்; ராசிஸாங்கன் குறுந்தெருவும் நெடுந்தெருவுமாகப்புகுந்து தலை
 களைத்திருகப்புகுகிறது; அதுக்கு முன்னே பிராட்டியைப்பெருமாள்
 பக்கவிலேபோகவிடாயென்றற்போலே சிலவாறெடுகளைச்சொல்ல;
 ப்ரஹஸேநுஜிதஸூதிகளும் அதுக்கு விவரீதமாகச்சிலவாறெடு
 களைச்சொல்ல, ஸ்ரிவிவீஷணப்பெருமானும் கூவி,தராய், “நதா
 தஜேநு சவமிஸ்யோஸி வாக்ஷஸஜிஷா வுவிவகூஸா: | தஸூ
 த்யாவாநாநி விநாஸநாய வஜோஸூஹீநம் வஹுவிவ்யுஸ்ய ||
 வுத்ரபுவாநேநதா ராவணஸ்ய க்ஷிரே ஜிஜித்ரு சிவோஸி
 ஸத்ரு: | யஸூஷ்யஸம் ராவவதோ விநாஸநிஸஜிஜோஹாடிந
 ஜிஸூஸக்ய || க்ஷஜேவயஸு ஸுஷ்யஸு ஸவாவிவயஸு
 ஹாநயகூடி | வாக்ஷஸம் ஸாஹஸிகவஜேபாடி ப்ராவேஸ
 யநுஷ்யுதாஃ ஸீவ்ய:” என்றுதொடங்கி, உனக்கிவற்றில் சுனி
 யோமமில்லை; பெற்றபிள்ளைநீதான்வாது நென்றொரு ஸத்ருவாயி
 ருந்தாய், தகப்பனாச்சுநரூத்தைஇப்படியிசைவாருண்டோ? ஸத்ருக்
 களைக்கொல்லில் முற்பட உன்னைக்கொல்ல வேணும்; அறிவிலையா

ஐமகனான வுன்னே அழைத்தவனையும் புருஷிட்டவனையும் கொல்ல வேணுமென்று வாடுதெடுசொல்லி, “யநாநிரதூரி விஹேஷணாமி வாஸாஸிஷ்பூமி லேனீஸா மித்ராநு | லீதாஸுராபாய நிடுவ டுதேவீம் வடுஸுரபாஜநிஹ வீதஸோகாஃ” என்று - உபஹார வுஸுரமாகப்பிராட்டியையபுடையவன் வஸுத்திலேவிட்டு உங்கள் முடியோடே நெஞ்சாறல் கெட்டிருக்கப் பாருங்கோளென்று வஸுட்கும் ஹிதஞ்சொல்ல, இத்தைக்கேட்ட ராவணன், “வஸுநிவிஷ்டம் ஹிதம்வாக்யு ஸேவஹம் விஹேஷணத் | ஸபுலீதீரூஷம்வாக்யு ராவணஃகாருவாஹிதஃ” என்று-இப்படி ஹிதஞ்சொன்னால், “என்னே நீதிமனங்கெடுத்தா புனக்கென் செய்கேன்” என்றும் - “அபியாதன வறிவித்தவத்தாஹீசெய்தன” என்றும்-காவிலே விழபூபூமாயிருக்க தன் வஸுமின்றியிலே காவவஸுவஸுனபடியாலே வஸுஷங்களைச் சொல்லி, “காஸ்துயிதூவாஸநத்” என்று யிகுரிக்க, “உதீவாதமஹாவாணி ஸுதூஸிஸுஹராக்ஷுஸெஸ” என்று - டோஷர ஹாதாவுமாய் ஹிதோவதேஸம் பண்ணின வென்னை இப்படி சொன்னவிவன் என்படப்புகுகிறுனென்றுதளர்ந்துதடியுன்றியெழுந்திருந்து தனக்கு ஹஸுராயிருப்பார் நாலுபேரோடே கிளம்பி, பின்னையும், “சூதூநம் வஸுரபாருக்ஷ வுஸீதேஹோ வஸுராக்ஷஸாஸு | வஸுஸிடுததஸு மலிஷுரீ” என்று - நாலுவாடுதெடுசொல்லி, “சூஜமாஸேஹுஸுந யதூரஸுஸுக்ஷண” * நின்றவாநில்லா நெஞ்சு புரிவதற்கு முன்னே தம்பிசொல்லு ஜீவியாத ராவணமோ ஷியில்நின்றும் தம்பிசொல்லு ஜீவிக்கிற ராஸேமோஷியை நோக்கி வந்து, “நிவேடியதஸோ க்ஷிபுரம் ராவவாய ஸஹாததே” என்று- நெறிகெடமடுத்துக்கொண்டு புகலாகாது, அந் ஸடுஷ்யும் பண்ணுவார்கள், ஹாஸஸேஷிகளைக்கொண்டு பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து, “சூநய” என்னப் புகவேணுமென்று நின்ற நிலையிலே நின்று விண்ணப்பஞ் செய்து, இத்தைக்கேட்ட ஸஹாராஜர், “வஸுததூவஹம் ஸுஸூஸா ஸுஸீவோ வஸுவிசு” என்று - இவன் வாரெடுயைக்கேட்டுப்பெருமான் முற்பாடாய்வருவதற்குமுன்னே தாம் கடுகடையிட்டுச் சென்று, ராஜகாஸுங்கன் விவாரிக்க வேண்

டாவோ; ஒற்றரைப்போக விடவேண்டாவோ, நம்மிலும் அவர்கள் முற்பட்டார்கள்; “புண்ணியிராகுஷேந்திர ராவணஸுலவேடியு” இங்கே சூகாஸத்திலே நிற்கிறவின் ஒற்றனாகவேனும்; ராவணன் தம்பிலிவடின், நலியவந்தவன்; இவனைக்கழுத்தினுங்காலிலும் கோக்கவடிக்கு மென்பது; அது பெருமான் செவிக்குப்பொறுத்த வாறே வந்தவர்களைப் மவனையுங்கொல்ல பூர்வமென்று சொல்ல, இத்தைக் கேட்டருளின பெருமான் திருவுள்ளந்தனும்பி முதலிகளைப் பார்த்து, “யடிசூக் கூவிராஜேந ராவணாவரஜம்பூதிவாக்யம் ஹேதுஷ்டயுவ ஹவ்விருவிதயூக்ய” என்று-தோழனார் ராஜாக் களாய்ச் செருக்கிச் சொன்ன வாதெடுமை ஸரணாமதராக்ஷணம் பண்ணின ஜாதியிலேபிறந்த நீங்களுங்கேட்டிகோளே; உங்கள்நினைவுகளைச் சொல்லுங்கோளென்ன, “ஹம்ஸுததேந்திர தா: | லோவ வாரணாசராவ சிவயுரிதலிகிரவ:” என்று - பெருமானுக்காக மாட்டார்கள், ஹோராஜர்க் காகமாட்டார்கள், உலயாவிருஃமக பூரீக்ஷித்து ஒழுக விவாரித்துக் கைக்கொள்ள பூர்வமென்று சொல்லித் தலைக்கட்ட, இத்தைக்கேட்ட திருவடியுமெழுந்திருந்து, “நவாசாநாவி ஸஜராநாயிகுராவகாபிக்ஷுராவிவநம் ராஜசூயாஸம் ராஜமௌரவாக்” என்று-இப்பக்ஷங்களையழிக்கப்புகு கிறவனாகையாலே, சிலரோடே பிணக்குண்டாயல்ல, எல்லார்க்கும்மேலாய் நியாபிகனாயல்ல, பூதிபனவாடிபாயல்ல, “சுஷுஹஜீவிதஜை ஹ்யு” என்கிறபெருமானையிழக்கவருமென்று பெருமான் பக்கலாடி ருத்தாலேசொல்லுகிறேனென்று அவையடக்குஞ்சொல்லி, புராவிட்டால் வரீக்ஷிப்பது, வரீக்ஷித்தால் புராவிடுவதென்று சுருநூநூ ஸூயணம்வரும்; “தகுபிதும் வரூசிஷேத தியுராவஷு ஸாவாமத்ய” என்று-ஸாஜேஷ்டபண்ணிக் குலீத்தழைக்க பூர்வமாயிருக்கத்தன்னிடையே விஸுவித்து வந்தவனை யதிஸுரெஜை பண்ணினால் குலீத்துபோம்; அப்போது ராஜநீதியல்ல, ஸாஸுவிருஃமென்று வரவக்ஷுஷிஷணஞ்சொல்லி, “நக்ஷுஷு ஸாவதோ ஜாக்ஷு உக்ஷுதே ஷுஷுஷாவதா | பூஸுஷுஷுநநாவா” என்றும் - “சுஸுஷித தேதிஸுஷுஷாந ஸம்: வரிஸுஷுதி” என்று மிப்படைகளிலே ஸுஷுஷு ஸாவநத்தையும் பண்ணி, திருமுன்னே

நாமுஞ்சில வறிந்தோமாக வொண்ணாதென்று, “யயாஸக்தி ஔயோ
கூதூராக்ஷவஸூரூபவபுதி | ப்ரணஸ்க்ஷஹிவஸூஸூக்ஷா
வாபிதேதாவர” அடியேனுக்குத் தோன்றினவளவு விண்ணப்பஞ்
செய்தேனத்தனை; “நல்லாறறிவீர் தீயாரறிவீர் இவ்வுலகத்தெல்லா
மறிவீர்” என்று - தேவரீர்திருவுள்ளத்தி லகலத்துக்கு இதெங்கே;
இனித்திருவுள்ளமானபடி செய்தருளிரென்று தலைக்கட்ட, “சுய
ராஜே ப்ரவஹாத்ராஸூக்ஷா வாயுஸூதஸூஹிபுத்ர ஹாஷத்
ஃரூரூஸூதவாநாத்நிஷ்ரீத்யு” என்று - காமநின்மகனுன திரு
வடிவாலே ஐயவஸூதரான பெருமாள் தன்திருவுள்ளத்தில் கிடந்த
தருளிச் செய்வதாகக் கோலி, “பித்ருஹாவேந ஸஃப்ராஷ்ட்யு” என்
கிற ஸோகத்தாலே, “பித்ருஹாவேந ஸஃப்ராஷ்ட்யு” ஸதேஹிஷ்டே
யாகிலும் கைவிடேனென்று சொல்லி, “தஸூரூநவஸூரூ வாவா
நஸூரூ நஸூநிதக்ஷணாஸு” என்று - ப்ரவஹானபோதே
நிரோஷன்; இப்படி ப்ரவஹனும் நிரோஷனானவனுக்கு உம்மாலு
மென்னாலும் பிறராலு மெல்லாராலும் வரும் ஊயங்களைப்போக்கக்
கடவேனென்கிறார். இந்தஸோகத்தால்.

“வேதோவ ஷ்யஹணாரூப தாவத்ராஹயதப்ரஹ்” என்று -
வேதோவஷ்யஹண ப்ரவண ப்ரவாயமன்றேவிது. இவ்விடத்தில்
உவஷ்யஹிக்கிற வேதாயுதமெது, வேடிவாகுந்தானெதென்னில்;
“தஹதேவரீதூவாபி ப்ரவாடிஃ ஸஃக்ஷஃவெவ் ஸரணஹிஹ
ப்ரவதே” “ப்ரயதவாணி ஸரணஹிஹப்ரவதே” “வூஷிஸம்
வாடியஷ ஹதோக்ஷ” என்றும் - சொல்லுகிற ப்ரவத்யு
வாய வெவஹம் இவ்விடத்திலுவஷ்யஹிக்கிறது. வாக்யமும்,
“ப்ரயதவாணி ஸரண ஹிஹப்ரவதே” என்கிறவிது, “ஊ
நெள ஸரண ஹிஹப்ரவதே” என்றும் - “ஊநெள மாயம்
நிவீயு” என்றும் - திருவடிகளைக் கையாலே பிடிக்கும்போது
ஸூக்ஷ்மஹிஹவெனும், அந்த ஸூக்ஷ்மஹிஹவெதயாவது - “ஸவ்
யதோநவரிகுஜு” என்றும் - விதாரதாரதோதொடங்கி, “ஸவ்
யதோஸு ஸவ்நுஜு ஸவ்நுஜு ஸவ்நுஜு ஸவ்நுஜு” என்றும் - “விடு
மின்முற்றவும்” என்றும் - “மற்றரும்பற்றிலேன்” என்றும் - உவா
யானுங்களைவிட்டுப் பற்றுக்க. அத்தையிதே “ப்ரயதவாணி”

ருக்க, “விஜயவாழிஸேஷாகாரநடி” என்று - வராதிரசுப்ராபாய நடித்தைப்பற்ற, டொவ்வாபரிசுகமாக வராதிரசுத்தைச்சொன்னார் போலவும் “நீலஜாநடி வீதஜாநடி” என்றால்-ஜாநத்துக்கொரு வெநையு வீதிபாடிகளற்றிருக்க விஷயமதமான நெனயுவீதி பாடிகளை விஷயமான ஜாநத்திலே உவவாரித்து, “நீலஜாநடி வீதஜாநடி” என்றார் போலையும், ஸ்ரீகார பூபாயநடித்தைப் பற்றஸ்ரீகாரவிஷயமான மைவடிதோவாய வ்யவஹாரத்தைவிஷயமான ஸ்ரீகாரமுதவ பூவதி ஜாநத்திலே உவவாரித்துச் சொல்வகிறதாகையாலே ஒரு விநாயமுமில்ல.

ஆகிறது, “வடவூடுநெவ வறவூடு: வறவூடுவூடுநெவ நாடாபயண:” என்றும் - “ஊவூ,ஜ...ஊஜேவெவூலி” என்றும் - “இறைவாநீதாராய்ப்பை” என்றும் - “உந்தன்னேடுந்றே மெயாவோமுனக்கே காமாட்செய்வோம்” என்றும்- எம்பெருமானே உவாயமுமுபேயமுமென்றிறே சொல்லுகிறது; அந்த உவாயோ பேயங்களாகிறது-காரா காரணங்களிறே; “யடிந்தூராய்ஜூபூ தே ததூலுகாரண” என்றும் - “நியதவலவடலாவிகாரண” என்றும் - “வலவடலாவியுமாய் வலவடலாவத்திலே ஸதூ மாயிறே காரணமிருப்பது; “நியதவலவடலாவிகூலகாரண” என்றும் - “பூமலதூதா யோயிகூ காரண” என்றும் - “வலவடலாவத்திலே ஸதூமாயிராகே, அத்தாலே பிறக்கக்கடவது மாய் வலவடலாவியுமாயிறே காரணமிருப்பது; இப்படியிருக்க, “நி தூலவல” என்றும் - “வதூஜாந” என்றும்-“ வனகஜேவா லிதீய” என்றும்- நிதூமுமாய் வனகமுமாயிருக்கிற ஹவலதூ வுக்கு வரவூலவிரூபமான ஹவாலாவதூகூங்கூடும்படியென்; வலவடலாவ ஹலிகூங்கூடும்படி யென்னென்னலில்; “வடேவ லோஜேஜே, சூலீக வனகஜேவா லிதீய” என்றும் - “சலி காராய ஸூலாயநிதூய” என்றும் - சலிகாரமுமாய் நிதூமு மாய் வனகமுமான ஹதூத்தக்கு, “ஹதூவந் ஹதூலவூகூ சூலீக” என்றும்-“லோககாரயத் ஹதூலூ ஹதூயேயே”

“ஸவ்வஸ்யஜ்ஜஸவ்வஸகரூ ஸவ்வவாதுத்திவவாதுதேவ”
என்றும் - சிவியகாரணசுவமும் ஸுஷ்டிஸுஜிசுவமும் பரஸுர
விருஃமாயிருக்க, “ஸகக்ஷுவிடிவிசிரிஷ்ட ஸுஹம் காரணம்,
ஸகம விடிவிசிரிஷ்ட ஸுஹம் காரணம்” என்று - அவ்விருஃ
யதிங்கன் விஸேஷணங்களிலேயாய் விசிரிஷ்டக்ருத்தாலே திவ-
ஹித்தாற்போலே, இங்கும், “யாதாஃ ப்ரஸாடிந்ஹிநாநீஸு”
என்றும் - “தவ்விநுப்ரஸுநேகேசுஸஸு” என்றும் - “ப்ரஹ்
ஷ்டியிஷ்யாதி” என்றும் - “கூதீதயே” என்றும் - “திருவுள்ள
மிடர் கெடுந்தோறும்...வியக்கனின் புதுதும்” என்றும் - ப்ரஸாடிவி
சிரிஷ்டனுபாயம், ப்ரீதிவிசிரிஷ்டனுபேயம் என்று விஸேஷணமே
ஈங்கிடக்கச் செய்தே விசிரிஷ்டக்ருத்தாலே உவாயோடுபேய மெம்
பெருமானென்கிறதாய்கையாலே யெல்லாம்கூடும், “இரக்கமுபாயம்
இனிமை உபேயம்” என்றிறே ஜீயாருளிச் செய்யும்படியும்.

“சுநந்ருஸாடியே ஸாஸீஷே” என்று-ப்ரவதூரடிஸாயுமிதே
ரோகும் ; ஸாயுமாவது-முன்பின்றியிலே பின்பு உதூஹமாவது ;
“உதூஹஸுவிநாஸயோமாகு” என்று-உதூஹாய் நஸிக்குமாகில்
உபேயமான ஹவதாவதி ராவதோகும் நஸிக்குமாயிருந்ததி
யென்னென்னில் ; நஸியாது; இதுக்கிரண்டு ப்ரகாரமுண்டு; அதி
லொன்று-ஸாயுந்தான், உதூரடி என்றும், ப்ராபு என்றும்,
விகாரடி என்றும், ஸாஸாரடி என்றும், நாலுப்ரகாரமாயிருக்
கும். அவற்றிலுதூரடிமாவது - * வடக்கோதி வடக்கோதி
போலே முன்பின்றியிலே பின்புண்டாவது. ப்ராபுமாவது -
“மூரஜமஹி ராஜாநமஹி” “மாரஜாஹிவய” என்று-முன்
பே விரிபுரவமான வஸுவை சுயிகாரிங்கிடுகை. விகாரடிமாவ
து - “கூரஜிஷுருயதி” “தூவ-வீஸேசுவதயதி” பாலைத்
தயிராக்குகையும் ஈயங்களுருக்கு கையும். ஸாஸாரடிமாவது - “ப்ர
ஹ்நுபேசுரகூதி” “வீஹீநவஹி” வஸுதன்னை காரூர
கூர போயுமாகப் பண்ணுகை. இங்கும், “ப்ரஹ்விசிரிஷ்டோதி
வாஸு” என்றும் - “வாராஹ்ரம் வாரூஷிமொவெதிஷிஷு”
“வாரூஷிசிராவஸவடி” என்றும் - “உன்னை பெய்தி”

என்றும் - பண்டே லிபிராவன வரஜாதாவை இவன் கிட்டு
கையால், பூராவும் மித்யமேயாகிறது. இனிமற்றை பூராரும் ;
“ நிரோ நிரோநாடி ” என்றும் - “ சுஜோஷோக ” என்றும் -
“ நவ்விஜாதவிஜாதவிபரிதோபாவிக்ஷே ” என்றும் -
“ பரநன்மலர்ச்சோதி ” என்றும் - சூதாக்கள் மித்யரகையாலும்
இவர்களுக்கு யஜ்மான ஜாநா நநாடிகள் மித்யங்களாகையாலும்,
“ தலஸாமலிபிதேவகேத ” என்றும் - “ தயாதிரோஹித
காஹித ” கேதசூத்ரஸூத்ர ” என்றும் - சூதஸரூப யஜ்ங்க
ளுக்கு திரோயாயகமான பூசுதி ஸம்ஸம-ம்போய், “ ஸேந
ரூபேணாவி நிஷிக்ஷே ” என்றும் - “ சூவிதலஸரூபஸூ ”
என்றும் - “ சுவேவாயாடிபோமணா ” என்றும் - “ பூகாஸு
தேநஜிதே நிரோனவாதேநாஹிகே ” என்றும் - ஸாஹாவி
காகாரும் ப்ர விஸுதமாய் - உதாடிமன்றிக்கே யொழிகையாலும்
மித்யமாகிறது என்ற பூராரும்.

அவையுமப்படியாகிறது; இவ்வேளும் பூவத்யூவஸூஹ
ணம் பண்ணுகிறதாகில், “ சுஹேஷு பராயாநா ரோயோகிண
நோமதி; க்ஷேவேவாய ஹிகேதோவேதிபூராய-நாபிதி; ||
ஸரணமதி: ” என்கிற பூவத்யூகணங்கிடத்தோவென்னில் ;
“ ராவணேநாநாடி ஹிதேநா ராக்ஷஸோராக்ஷஸேஸுர: தஸூ
ஹ ரேஜோஹாதா விஹிஷண ஹிதிரூத: ” என்று - ராவண
ஸம்வாத்தாலும், “ ஹிஷயஸேஸஹிதிரா ” என்று நாமிநிரூதத்
தாலும், ஸுஜோஷத்தை முன்னிகையாலே, “ சுஹேஷு பரா
யாநா ரோய: ” என்னுமே-ஞ்சொல்லுகிறது; “ ராஜ்யோபாய-
யிரோநஸு ” என்று - தனக்கு ராஜ்யம் வேண்டிவந்தவனாய் பெருமா
ளுக்கொரு கிணிகாரும் பண்ணவந்தவனல்லாமையாலே, “ சுகிண
ந: ” என்னுமே-ஞ்சொல்லுகிறது; “ கோமத்யுகூ-வபாஸந: ”
என்று - தள்ளிவிடும்படி ஸோடிபூதாவுக்குட்பட்ட ஆளன்றிக்
கே போருகையாலே, “ சுமதி: ” என்னு மே-ஞ்சொல்லுகிறது;
“ ஹிஷஸரணத: ” என்கையாலே, “ க்ஷேவேவாய ஹிகேதோ

ளென்னென்றால்; ‘‘சூவ்யதீரஸக்யஜீவதேஸாசன’’ என்றும் - ‘‘சுருதகஜநூலம்வரிஃ’’ என்றும் - ஹத்திபாலே ஸுராவநிஷ்டித்யம் வஹநிஷ்டித்யம் திரகாவஸாந்யெயந்திக்கே, ‘‘தஜ்யம் ஸக்யஜீவாநோஹவதி’’ என்றும் - ‘‘உவாநோயநுதாநுநேஸுபுரதஸீவ்வஹபுரஃ’’ என்றும் - ஸுராவநிஷ்டித்யம் வஹநிஷ்டித்யம் மொருகாலேயாயிருக்கை, ‘‘ஸக்யஜீவ’’ என்கிற சுவயாரணம் - ப்ரவஹனே என்றும், ஒருகாலே, இருகாலம்மட்டில்லை என்றும், சுருதாமஹவஜேஹமோ? சுநுதோமவ்வஜேஹமோ வென்னில்; ப்ரவஹனேயென்றபோது, ப்ரவஹனே யகவதித்த அஹனுக்கு சுஹயபுரீதாம் பண்ணுவனென்று வாசுத்தக்கு விதேயமித்தனை போக்கி, ப்ரவஹனே சுப்ரவஹனே வென்று விஜிஸாமாய் ப்ரவஹனே என்று விதேயமல்லாமையாலும், ‘‘ஸக்யஜீவாநோஹவதி’’ என்றும் - ‘‘ஸக்யஜீவஹிஸாஸாஸ்யஃ’’ என்றும் - ப்ரவத்தியாகில் ஸக்யதீயோஜெயாய் சுஸக்யதீயோஜெய மல்லாமையாலே ஸக்யஜீவத்தியா நிருப்பதொரு ப்ரவத்தியில் வுவுவஜே மல்லாமையாலும் சுயோமஹவஜே மல்லாமையாலும், ‘‘சுஹயம்மதோஹவதி’’ என்று - சுப்ரவஹனான ஹத்திநிஷ்டனுக்கும் சுஹயபுரீதாம் பண்ணினபடியாலே சுநுதோமவ்வஜே மல்லாமையாலும் வுாவதஜிமில்லென்றிட்டெய்யும். இனி ‘‘ஸக்யஜீவ’’ என்று - இங்கேகூட்டினபோது - ‘‘ஸக்யஜீவகூர்நாஸக்யஸு’’ என்று - ப்ரவத்திஸுராவாஹியாதம் பண்ணுகிறதன் திக்கே ப்ரவஹனநிஷ்டித்யம் சுஹயபுரீதாநத்திலே தாதுராமாகையாலே ஸக்யதீதோடே கூட்டினாலும் வுய்யும். இந்த உவவத்திகளாலே ஸக்யதீபுரீதோமமும் வுய்யும். ‘‘ஸக்யஜீவாஹயாநிஷ்டித்யம்’’ என்றிக்கே சுநுயித்தாலே வென்னில்; ஒருசீரிக்குப் பிறக்கக்கடவ ஹங்களுல்லாம் ஒருகாலே ஸஹிதமாய் அவற்றினுடைய நிஷ்டித்யை ஒருகாலே பண்ணுகிறதல்ல; ஹதிகாவத்தில் ஹங்கள் பண்டேயகவதித்துப்போயின்றன; சூமாலிகாவத்தில் ஹங்கள் உஹ மல்லாமையாலே தநிஷ்டித்ய இப்போது பண்ணவொண்ணாது. இன்னமும், ‘‘ஜீவாநி’’ என்று ப்ராரஸமாய் பரிஸோஹமல்லாத ஹங்கள் உஹங்கள்

லாமையாலேமேல்வருமவையடைய வரவரப்போக்குகிறே னென்கிற வரலாற்றத்துக்கும்ஒருகாலேயென்கிற ஸக்யுதேவத்துக்கும் வுரஹதிரியும்வரும். ஸக்யபுராணம்பண்ணுகிற இன்றுதொடங்கிராவணவயபவரிஷமாசகவும் ஸக்யங்களுக்கும் வுரிஷாரங்களுக்கும் ஸக்யியில் லாமையாலே ஸக்யபுராணம் விராஜமு மாகையாலே, “ஸக்யசு” என்றும் - “ஹவ” என்றும் - ப்ருஷுதேவ வசிகங்களுக்கு வெவயுய்யுய்வரும்என்னில்; வாராத; ப்ருவஹனென்றார் பெருமான்,அதுக்கு ஸக்யவத்யபாத லீஷாராஜர், ஸக்யுதேவாஜெயான ப்ருவத்யப, “ராவயவம் ஸராணம்மத:” என்றும் - “ஹவஹம் ஸராணம்மத:” என்றும் - “வாடிபொ ஸராணாஜேஷீ-நிவவாத” என்றும்-முக்கால்பண்ணி ப்ருவத்யபுஷணஹாநியும் ப்ருவத்யபுஷணஹாநியும் ப்ருவத்யபு ஸராணிவஹாநியும்பண்ணினுமென்று லீஷணஞ்சொல்ல, “ஸக்யுதேவ ப்ருவஹாய” அவன் பலகால் பண்ணிற்றிலன்; ஒருகால் பண்ணினுமென்கிறார். நாலுமுன்றுபண்ணை பண்ணிற்றாக எடுத்த ப்ருவாணங்கள் செய்யும்படி யென்னென்னில்; “ராக்ஷஸோஜேஷி வஸ்யுய்ஷீஷாநஹவஹம் நஸம்ஸய:” என்று-ஸக்யிபாவஞ்சொன்ன உங்களைப்பார்த்து, “லோஹம் வரூஷிதஸேந லாவலஹாவரோநித:|த்யுஷ்வாஸுத்யாஸ லாராஸ ராவயம்ஸராணம்மத:” என்கிறபடி விடுராயியாய் வந்தவனல்லேன், அவன்தானே வரிஹவித்துப்போகச்சொல்ல அவனோட்டை ஸக்யவாங்ககையும்கிட்டுப்பெருமானே ஸராணம் புகவந்தேனென்று தன்னருள் பாடு சொன்னான் முற்பட “ஸராணம்மத:” என்கிற நிடெஷ; உம்முடைய வாகெத்களாலே கலங்கினோமோ வென்று ஸக்யித்து நம்மைத் தெளிய விடுகக்கு, “ஹவஹம் ஸராணம்மத:” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தபடி; வாயகளுய் வந்தவனல்லன்; உம்மை ஸராணம்புகுவதாக வந்தவனென்று நமக்குப் பட்டாங்கு சொன்ன லிரண்டாம் பண்ணை; “சூநய” என்று நாமுமழைத்து, “ஸக்யாஷிஷு-ஜேஷா ஹவத:” “ஸக்யிஷ்வனாஷு-வெவத:ந:” என்று - நீ ரக்யிபண்ணின பின்பாயிற்று, “வாசுவாதாவநி” என்று-ஹவியிலேயிழிந்து, “வாடிபொ ஸராணாஜேஷீ - நிவவாத”

என்று - நம்காலிலே விழுந்த தாகையாலே, ஒருகாலே யாயிற்று அவன் ஸாணம் புகுந்தது; ஒரு ஹா.நிபும் பண்ணிற்றில னென்கிறார். ஆகையாலே, “வாக்யமேவ” என்கிற வடும் வாக்யமேவ மாகிறது. அன்றியிலே, * உ. (வாக்யமேவ ப்ரவணாய) என்று - “சுருதகலாபுராவுதோபபேஷா உருகயா” என்கிறப்போலே, வாக்யமேவ நிபுதி ப்ரவணனென்றும், யேபி வடிவோவியான ஸ்ரீலாமாய், “விவாஸ்யவபு நஃபு” என்று - ஸுஷ்டேனே சுஷ்டேனே, ஸத்யாவோ ஸத்யாவோ, தித்யேனே சுதித்யேனே, வயுனே சுவயுனே, ஸீகார்யுனே வஹிஷார்யுனே என்று நாம் பட்டாற்போலே, ஹாரித்யநாடிகளையென்கிறேனே பற்றுவேனே, ராவணனே விடுவேனே பற்றுவேனே, போகிற விடத்தில் கைக் கொள்ளுவர்களோ தள்ளுவர்களோ, ராஜிங்கிடைக்குமோ கிடையாதோ, என்றிப்புடைகளிலே வஹு-ஹவமாய் விவாஸித்து அளப்பது முகப்பதாகையன்றிக்கே * வாக்யமேவ ஸுநிபிதம் ததா-போலே ஒருகாலே யதுதியிட்டு வந்தவனென்கிறாராகவுமாம். அன்றியிலே, * உ. வஹஸாஸவஸ்ய வாக்யமேவமாய், வஹ லெவ ப்ரவணாய என்றும், அதாவது - “சுஜமாயி ஹவதே-ந” என்றும் - “ஹஸி ஸீபாதாய்” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, * கின்றவாநில்லா கெஞ்சிற்பிறந்த வாநுகதியும் புரிவதற்கு முன்பே வந்தானென்கை. அன்றியிலே, * ச. (வஹஸாஸவணாய) என்று - ஒன்றையும் கிரகித்தியாடுத ஸாஹஸிகனாய் வந்தான். அதாவது - ராவணன் மோஷியிலே நின்று கடற்கரைவிரிசுக்கிற பெருமானை ஸாணம்புக்கால், அவர்பிடித்துக்கொண்டுபோய் விலங்கிலே யிடிச் செய்வதென்னென்று உயப்படாநீத பட்டது படுகிறதென்று அவன் வந்த ஸாஹஸங்காணு மென்கிறாராகவுமாம். இப்படி ஸாணமாத ரகணம் பண்ணுகிறார்களில் அடியேன் ஸாணமாதிரிலே ஸாஸ்திரியுண்டோவென்ன; * டி. (வஹஸாஸவணாய) * அன்றின்றகன் றுக்காக முன்னீன்றகன் றுக்கொப்பினும் குளம்பிலும் கொள்ளும் தாயைப்போலே பால்பாய ஸாணமாதனாய் மெழும்பெறுதவிவ னுக்கே யாமத்தனைபோக்கி, வஹஸாஸாணமாதனாய் ராஜிஷாஸமல மும் பெற்றவருக்காகும்.

இப்படியாவது அவன் தான் ஸரணாததுகிலன்றே, “ஸீ
 வ்யுஷ்ராஹிசேநோராஜந வயாவெஷாஃ—ராஜநாதி” என்றும் -
 “வயுதாஜேஷகீவேணஜேணந ஸவிரெவஸூஹ” என்றும் -
 நாங்கள் சென்ன வாதெதில்லயக்கேட்டு வெருவிப்போக நிற்கிறவ
 னன்றேயென்ன; * க. (புவஹாவெயவ) நமிப்படி விபுதிவ
 ஹரான வளவிலும் அவன் புவஹனே, போகான்காணுமென்கிறார்.
 புவஹனே காணுமென்றருளிச் செய்யாநின்றீர்; இவன் ஊதிநிஷ்
 ணைப்போலே அங்கமாகச்சில யஜ்ஞாநம்பண்ணி, “புரீய
 தாம் ஞாஸரயாய வெயிதி” என்று நல்வாரெரு சொல்லுவதும்,
 ஞிதவயமாகாதென்பதும், தன்மகள் கூடுவெய்யிட்டி நல்வா
 ரெதே- சொல்லுவதாய், அநேகம் வுஸாஸரணம் பண்ணியன்றே
 வந்தது; ஆனபின்பு அவன் ஊதிநிஷ்ணென்றார் ஸ்ஹாராஜர்; பெரு
 மாள், * உ. (புவஹாவெயவ) அவன் நல்வாரெதே- சொல்லிற்று
 நமக்காகவல்ல, “விவீஷணஸூ யஜ்ஞாநதாநாஷஸுவேஷிதஃ”
 என்று - புகுதூ யாஜி-கணைகயாலும், “மாஸாஸாதிதி
 வதா” என்று - தமயன் விஷயத்திலே, ஹிதவாநுகைகயாலும்,
 “சூககலிஷுஷுஸூஹ” என்று - புவதூயிகாரியாய்ச் சொன்
 னாரித்தனை; ஆகையால், இதுசூக்யாவிரிபம். “ஹேநயோருஹயோ
 ரிஷ்யு ராஸூரபய” என்று பள்ளரும்பறையரும், பார்ப்பாரும்
 ஸிபார்க்கருமான விருபடைக்கு நடுவே, தேரைநிறுத்தி வரஸீஸோக
 முவடேஸித்தபோது, அஜ-ந னென்கேருளித்துக் குலைகுடியும்
 ||தோதவத்தியுமாய்சின்றான்: “இன்னமுறங்குத்யோ” என்ன; “நக்
 ஸகமீர் போதருகின்றேன்” என்றும்-“தாயோமாய்வந்தோம்தயிலே
 மூப்பாடுவான்” என்றும் - திருவாய்ப்பாடியில்பெண்கள்கோன்புக்குப்
 போகிறபோது † அனத்தலிலே கண்ணையுங்கடையையுந்துடைத்து
 வந்தார்கள் தத்தனைபோக்கி எந்த * உவர்த்துமியிலே குளித்து வந்தார்
 கள்; அப்படியே இவனும், “யோவிஷாஸவதகம் தேவதி தாவி
 ஞுராஹுரேதவ்ய” என்று-விஷாஸவதகம் தேவதியாய், கஜிவணாஹுன

* பார்க்கர் - பெளத்தர்கள். || தோதவத்தி - சுத்தவஸ்தம்.

(பா) † அந்தகிலேயிலே * உவர்த்துமி - ஸமுத்ரம்.

ராவணன் மோஷ்டியிலே நின்று போருகிறபோது, “வலுவனவலு
திஷ்ட” என்று - சூகாஸத்திலே நின்றாந்தனைபோக்கி என்னகட-
லாந் புனலாடி வந்தான்; “யடிஹரேவவிரஜேஜிக்ஷுஹரேவபு
ஜேஜ” என்றும் - “நாலி நாசுதவஸவஸோநநிதிதவரீக்ஷண”
ஸுபெவகாரணம் நிதிஷ்டாசுரவரிமுஜே” என்றும் - “போ
துவீர்போதுமிஜே” என்றும் - ராஜிபிறத்தபோதே வந்தானத்தனை.
மஜேயாடுவார்க்கு ஒரு உவர்க்குழியிலேகுளிக்கவேணுமோ? “ஹ
வாநு வவித்ருவாலு-ஹவ” “வவித்ரு” “வவித்ராணாவவி
த்ரு” “வாவநஸவடிகோகாநா கவஜேவரவாநடிந” என்று
பேசப்பட்ட நம்பக்கல் வருகிறவனுக்கு ஒரு வ-ரஸுரணம் வேண்
டா புவனாதுகில் என்கிறார். அதிருந்தபடியென்! ஹதிக்கு ஸாலு
விஹிதமான வணடாஸுரி யேட்க்கஞ்ஞண்டாயிராகின்றது; இதுக்கு,
“வஸட்யேடாநு வரிதுஜி” என்று - உள்ள யேட்க்களையும் விடச்
சொல்லாநின்றது; ஆகையாலேபுவத்தியில்ஹதி விவகுகெனையாய்
த்தோர்நுகின்றதினெனில்; அது சொல்லவொண்ணாது; “ஸவபு
ரீணகேஹுரே யயாஸவஸவவலிதி” என்று - ஸாலுபுரீணக
ராது லது சொன்னபடி கொள்ளக்கடவோம்; அதாவது - “வஹ
வோஹியயாபாமடாலிசுஜேகம் ஹவாஸாடி | தயாஜாநாநி
ஸவடாணி புவிஸகிசீஸாடி” என்று - ஒருருக்குப்போகவென்
றால்; பலவழியாயிருக்குமாப்போலே, ஹவதூவிக்குப்பல உபாயங்
களுண்டு என்று சொல்லி, ஒரு உபாயம் ஸுயிஸகாமகையாலே சில
ஸஹகாராநுநாங்களை விபித்த, ஒரு உபாயம் ஸவடஸகியாகை
யாலேஸஹகாராநுநாங்களை வேண்டாவென்கிறது; பூகாரஸேஷத்
தாலே ஒன்றுக்கொன்று வெவகுகுணும்வாராது. ஸுரலபநிரலப
கயேட்க்களென்றும் நிரலவிதஸுரலபத்தக்கு விசேஷஸவபு
கயேட்க்களென்று முண்டு; அந்த விசேஷஸவபுக்ஷங்களைப்பார்த்
தால் புவத்தியே விவகுகெனெ; எங்ஙனெயென்னில், “ஸோஉ
ஜேஷுவுஸவிஜீஜாலிகவு” என்றும் - “புஷுவிஜாஸோதி
வாடி” “ஜாஸா ஹேவஜேயுதே ஸவடபாஸெஸ” என்றும் -
“கஜேவெகஜாநயாதுநடி, சுநாவாவோவிஜேய, சுஜேக

[illegible]

ஹத்தியோமநிஷ்ரான ஹநலீரானுக்குமாகோம்; ஸ்ராவவஸாஸாணம்
மதஃ” என்று - ப்ரவஹனான விஹீஷணனுக்கே யாகக்கடவோம்.
* ச. (ப்ரவஹாபெயவ) “சுகாராய டிராபெயவ” என்றும் - “தனக்
தேயாக வெணைக்கொள்ளும்தே” என்றும் - அவன் நமக்கேயா யிருக்
குமாப்போலே, “எனக்கே தன்னைத்தந்தகற்பகம்” என்று-சுனியாசு
ர் சொன்னபடியே நாம் ப்ரவஹனுக்கே யாகக்கடவோம்.

அவன் ப்ரவஹனாவது கூடாடி ப்ரயோஜிதத்துக்காகவன்றோ,
“ஸ்ராஜிவ்ராய டிராயாநஸு வஸிவ்ரவ்ரஹாமதஃ” என்று -
உம்முடைய ஹநலீரானன்றோ சொன்னானென்ன; *க. (தவாஸீதி
வயாஅதஃ) சுநந்ரஹ்யோஜிதநயே வந்தான் காணுமென்கிறார்.
அதாவது - உகார ஸ்வயாஸாணாய டிராயம், டி-தவயமாகாதென்று
தனக்குப்பண்ணின உவகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக ஸ்ராஜிங்
கொடுக்கவேணுமென்று சுஹிப்ராயமாக ஹநலீரான் சொன்னானத்
தனைபோக்கி விஹீஷணன் சொன்னானே; “நதேவதோகாக்ரணே
நாரிஸு ஶஹவ்யுணே | வெஸ்யுநு வாவிதோகாநா காரி
யே நக்யாவதிநா” என்றும் - “உன்னுல்லால் யாவராலுமொன்
றுங்குறையேண்டேன்” என்றும் - மகூஷணனும் ஸங்கோவனும்
சொன்னாற்போலே, “சூகூவாசூராஸு டிராஸாஸு” என்றும் -
“வாரிதூகூ ரியாஅஹா ரிதூரணிவ யநாநிவ | ஹவஹதேஸு ஸ்ராஜி
நு ஜீவிதஃ வஸுவாநிபெவ” என்றும்- புறம்புள்ளவற்றையடைய
விட்டு * சேஸேயதண்ணியரும் பெருஞ்செல்லமும் அன்மக்களும் மே
லாய் தாய் தந்தையும் தாமேயாக வந்தவென்கிறார். * உ. (தவா
ஸீதிவயாஅதஃ) “தவெவவாஸுஹஸேயா” என்றும்-“உன்றன்
னேடுற்றேமேயாவோமுனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்றும்- சுந
ந்ரஹ்யோஜிதநயேவந்தான். * க. (தவாஸு) “நதே” “நஸாவ
ணஸு” ஸாதஹ்யுமுமில்லே. வஸவாஸுதஹ்யுமுமில்லே; ஶதூராத
ஹ்யுதேவ ஸுரவபெமன்று வந்தவன். * ச. (தவெவவாஸு) அவன்
நம்மை நோக்கி “தவெவவாஸு” என்றான்; நாமும், “ஹகூவா
ஸாமாநு விவாநாநு, ததோநதேதலாஹதஃ | ஶீரநஸுஸாணம்
ப்ரவஹு ஶீரோகம் ஸமவதி” “போகம் நீயெய்திப் பின்னும் நம்மி
டைக்கே போதுவாய்” என்றும் - ஹகூரஸாஜிமும் கெஹ்யு ஸா
ஜிமும், “தவெவவாஸு” என்னக்கடவோம். “ஸ்ரீதாராஜி

நாஜேந உஜ்ஜயா உக்ஷேஷிதிக்” என்றும் - விவீஷணவிதேயம்
 ஹி மௌஸ்யரூபிணம் சுபு தி” “மௌஸ்யரூபம் நாஜரூபம்
 ப்ரபாதிவீஷண” என்றும்- இப்படி இரண்டுக்கொடுத்துவிட்ட.
 ருளிஞானிதே, கூமயநமென்னக்கொமிலாழ்வாரைக் காட்டுகிறபடி
 பென்னென்னில் ; “உஜ்விதாநரோபரூபிணக் கூமௌஷண
 தி” என்றும்- “மேநுவஸ ப்ரவஸிதாநாம் சுபுத்யாணா திணம்
 யநி” காஜம்.காஜம்.காஜம் விதாநம் ராஜஸ்யஜிதிக்” என்றும்-
 உபவாஸாணத்திலும், ப்ரஹ்மணவாஸாணத்திலும் ப்ரவஸிதாநம்
 தி இங்கே கூடவழிக்கிறதாகையாலே குறையிலை. * ௩. (தவா
 ஷி) “புரிதிராதிநிஸேஷகி” என்றும்-“புரிதிராதிநிஸேஷகி”
 என்றும் “சுதிராதிநிஸேஷகி” என்றும்-சுதிராதிநிஸேஷகி
 ஸேஷமாயன்றே இருப்பது. * ௪. (தவாஷி) சுஹம் ப்ரஹ்மண
 போலே வாரிதாநாயிகரணத்தாலே சொன்னாலும் ஸேஷஸேஷி
 ஹவம் விவிக்குமிதே ; அப்படி சொல்லாதே வ்யாகரணமாகச்
 சொல்லிற்று, வஸிதாநாயிகரணத்தாலும் ப்ரஹ்மணத்தாலும்
 உபவாதிக்கலேண்டி சுவாதத்திஸ் ப்ரவஸிதாநம்போலேதோ
 ன்றி ஹிதிக்க கொன்னாத்தென்று ஜீவவாரிதாநத்தேஷமும், வ்யாக்
 கைக்காக.

(உதி) இப்பாகம் ரஸித்தபடியாலே “தவாஷி” என்ற
 ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுவதேயென்று கூடஹித்தவ்ய-கராகிதர்.
 (உதி) “உதிஹ்மணாநிஸேஷகி” என்றும்போலே யாராகச்சொ
 ல்க்கடவ பாகரத்தை யார்சொல்லுகிறார், வுஹி வுஹி
 களிதஹிஸமாநம் சொல்லக்கடவபாகரத்தை யொரு ராகஸன்
 சொல்லுவதே.

* ௫. (உ) உபவாதித்த யதேவகித்தவிதாதே மஹத்
 தையும் வேண்டுவதே என்று - ஸுஹிதாநாயிகமாகவுமாம். * ௬.
 (தவாஷிதி) “உதிஹ்மணாநிஸேஷகி” என்று - மஹி
 துஷ்ய வாரியாணமான உபவாதத்த யதேவகித்தால், உதேய
 களில் தி வஹித்த யதேவகியாதே வாரிதாநாயிகமான
 ஸவவஹித்த யதேவகிப்பதே. (தவாஷிதி) வஸிதாநாயித்
 திஸ் உபவாதத்த யதேவகித்து ஸாணாமதனயப்போகாதே உதி
 ராயித்திஸ் கௌஸ்யத்தையும் கௌஸ்யித்து உபவாதித்தவதே.

இப்படி யிருந்தால் அவனுக்குச் செய்தருளப்படுகிறதே தென்னில் ; * க. (சுலயந்திராதி) “சுலயவோ உமபஜாதோ மவதி” என்னும்படி பண்ணுவன். (சுலயத்) தடிநு தடினாவ ததி ரீராயிகளை யிறேகாட்டுவது; ஆகையாலே, *உ. தடிநுமான ழிழைங்களைக்கொடுப்பன். *ங். தடினாவமான அச்சமில்லாமையைப் பண்ணுவன். *ச. வாகுகரிஷ்டிராணமரண சூவகவினெனியிறே மயம்; ததி ரீராயியான இவன் ஁-ஐவவரவி தரான வரரால் பண்ணப்படுகிற உவகாரஸஜாவி மையுடையனும்படி பண்ணுவன். *ரு (சுலயத்) “சுதீதேதேராக” “வத-ஐரேநய்யா” “சுமாரிசியயத்” என்றிறே மக்ஷணம்; ஆகையால் மேலொரு சுநய-ஐ வாராதபடி பண்ணுவன்.

ஆர்நிமித்தமாக ஹயநிவ்ருத்தி பண்ணுவதென்ன; * க. (ஸவபுலஹிதேஹி) ஏதேனுமாக ஹயஸூதமா யுள்ளவையெல்லாம் நிமித்தமாக. * உ. (ஸவபுலஹிதேஹி) ஹதிகங்களாகின்றன- சுவிஸ்வபுஷ்டங்களிறே; அதாவது - டேவதிரூபஜ்ஞஸூவராத்மகாமிறே யிருப்பது. இவை யித்தனையும் நவியாதபடிபண்ணுவன். * ஈ. (ஸவபுலஹிதேஹி) ராவணனுட்பட்ட வரிஹவத்தாலே அவன்தம் மியென்று ஐரோகிகளால் வருமது, நம்பக்கலில் பரிவாலே, “வயுதாழ்” என்று - திரூக்கான உம்மால் வருமது, ராவணவிஜயத்திலே வரிஹதரான மருத்தன் தொடக்கமான ஐஷிராஜாக்ளால் வருமது, வீர்த்தோடேபிடுங்குண்ட ஸாவரமான கெகுவாஹமடியாக வருமது, இவ்வாவத்தடைய ஸுரிஹரிப்பன். * ச. (ஸவபுலஹிதேஹி) “வருஹதாசுக்ஷேஹே” என்றும்- “ஹேதிகாநீதி யாணு” ஹ-” என்றும் - ப்ருகி, ஹயாலே வுபிவ்ரஹி ஹதிகா ருமான ஸரீரேநி ய விஷயாதிதன் நவியிலும் வரிஹரிப்பன். * டி. (ஸவபுலஹிதேஹி) “ஹயதாதி” “நானே நானுதநாகம் புகும் பாவம் செய்தேன்” என்கிற உன்னல்வரும் ஹயமும், “ஹயஸ்ஸெஸௌ வரிவத்யாதி” என்றும்- “கதிவரதி” “நகூதாதி” என்றும், நம்மால்வரும் ஹயமும், ஹிரணுராவணன்கி வித்யுஹத்யுபுஹதிகளானபோல் வரும் ஹயமும் போக்குவன். * கூ. (ஸவபுலஹிதேஹி) “ஸவபுலஹிதேஹி” என்று- சுலேதநமான வாவங்களும், அவ்வோவாவங்களடியாக வாயிக்கும் ஜகூக்ன்றும், இதடியாகவரும் ஹயமும் அஹலேபோக்குவன். இப்படி, “ஹித்யாபுதாநா ஹயதேஹி” வந்தியாகவாயாம்.

அன்றியிலே உதயி-புறாய் புவனமும், “தவாஸ்தி யயா
வகே” என்று - ஸரணாமதனும், மலையி-புறான விஷ்ணுநெரு
வனுக்குமோ வயநியூதிபண்ணுவதென்றால் ; “ஹதி” என்கிற-
உய்வை இங்கே கூட்டி, * க. (லவபுகுலதேஜஸ்) அவனுக்கே
யல்ல ; “உதயி-புலஸுஹராசுடுவெஸ்” என்று - அவனோடு கூடவந்த
வர்களுக்கும் அவர் தங்களைப்பற்றினாருக்கும் சுலபபுஷாம் பண்
ணுவனென்றாவதுமாம், வயநியூதிப் சொல்வெண்டாவோ வென்
னில் ; “ராவேணாஹேயடிதே” என்கிறவிடத்திலுண்டோ? “ஹம்
ஹயாநாசிவஹாரிணி” என்கிற விடத்திலுண்டோ? அது தன்ன
டையேவரும். அன்றியிலே, ‘புவனாய’ என்று புவனருக்கே
யோ பண்ணுவது? ஹதிவிஷ்ணுக்கும் வாருஷகார நிஷ்ணுக்கு
மில்லையோ ; * உ. (லவபுகுலதேஜஸ்) ஹதிவிஷ்ணோடு வாரு
ஷகாரநிஷ்ணோடு வாசியற, (சுலிஸ்யேஷேதிவேதேஷ ஸந்தே
நந்தேதாவிஷ்) என்று-ஹவக் ஜாதத்தாலே ஸந்தேதபெற்று
ரெல்லார்க்குமாம். இப்படி கைமுத்துடையான விஷ்ணுநாகா
ரிசுருக்கொ கொடுத்தருளுவதென்றார் ; கி-வஹு-நா ; * ஈ.
(லவபுகுலதேஜஸ்) ஸுஷ்ணோவாயநிஷ்ணாகவேண்டா ; அதி
புலங்கம் வாராதபடி, “ஹதிவிஷ்யவாலிந்” என்று-நம்மெல்லைக்
குள்ளே கிடக்கையேயுள்ளது. “பதிவாராவணஸ்ய” என்று-ஸத்ரு
வான ராவணனோடு, “விஷ்ணோவா” என்று-வி-தூண விஷ்ணு
னோடு, “பாஷி-தம-மதிஷ்ணாபியாநஹம்பாபுரியாவிஷ்ய” என்ற
உதாஸீடுவெனான ஸவாஸி-பாடு, “சூவஹதூபா-மதி” என்று-
பூமமான வாலியோடு, “மஹேயோகாநகதூபா” என்று - வகி
மான ஜபாயாவோடு, “பாஷாணமகதி வயவவ-பாபாவிஷே
த” என்று-ஸாவரமான சுஹஸிராஸிரெனையோடு, “பூதிவேதே
ஸிபாபு” என்று-ஜிஹமான ஜபனோடு, “புற்பாமுதலப்புல்லெ
மும்பாதிபொன்றின்றியே, நம்பாலயோத்திரி-வாழும் சராசரமுற்ற
வும் நம்பாலுக்குய்த்தனை” என்று - துணை-மூலீ-பாயாபிகளோடு,
“விதாசிஹபு-ரோமாஜே” என்று-அடியிலே நம்மைப் பெறவே
ணுமென்று சுவேகதித்தனூ ஹாபிகளோடுவாசியற ஸூஹாபி விலீ
விகாணமான லவபுகுலதேஜஸுக்குமாகம்.

இவர்களுக்குச் செய்தருளுவதென்னென்னில், * க. (டிஹி)
 தூமமும்ல்ல, ஐளாருமும்ல்ல, உவகாருமும்ல்ல, ஐாநமாகவே
 பண்ணுன். தூமமாவது - “கீதிபுஜிபுஜயாமேயாமு ஸபி
 பபுணஸ்” என்று - பிறாவேகித்தததை கீதிபுஜமமாக நசையற
 க்கொடுக்கக. ஐளாருமாவது - “ஸவபுவிஷயவிதரணஸ் ஐளா
 ருஸ்” என்று - விஷயவெவஷிம்பாராதே முலைக்கடுப்பு சுரக்கு
 மாப்போலே தன் பேருகக்கொடுக்கக, உவகாருமாவது - “புது
 வகாரயியா வஸு க்யகிருவகாரஸ்” என்று - புதுவகார
 புயோஜிநமாக சூவஹருக்குக்கொடுக்கக. “சுடிஷிபுஜிபுஜயா
 மேயாமு ஸபிபுணஸ் ஐாநஸ்” என்று - விமகணவிஷயத்தல்
 விமகணவகாரங்களை சுடிஷிபுஜமமாகக்கொடுக்கக. *௨. (டிஹி)
 “கோக்யபிஷாஸி” போலே, “காஸாஸி” என்று-காவுவினெவநம்
 பண்ணோம். * ௩. (டிஹி) “தடுவெவிதாநபுத ஹஹவதி,
 போலே, “உவாஸநபுராஸுல கோக்யபுராஸு” என்று-அவன்
 நம்மை நோக்கிக் கிளம்பினபோதே நாமும் உவக்யித்தோம். இது
 யாவகாதுவாவியாகக்கடவது. “புராஸுலாஉ வரிஸகாவஸுவர
 ஐாநஸ்” இதே, *௪. (புவஹாயடிஹி) “நாஸுலோகாவஸா
 சிசிரிசுலோஹஸ்” என்றும் - “தேவாநுதவஸாநாஸா சிசிரிசு
 ஹபுராஸு” என்றும்-உதரோவாயங்களில் புவதிவிமகணென
 யானுப்போலே, “நாஹபுநிஸாஸுலஸு சுலாநகோபிதாஸிவி”
 என்று-அல்லாதவயிகாரிகளில் புவஹாயிகாரி விமகணனா
 யிதே இருப்பது.

இவ்விமகணாயிகாரியைக் கண்டால் ஐாநம்பண்ணுநருக்கப்
 போமோ ; அதுதான் வாக்யிகமோ ; நியமீழண்டோவென்னில் ;
 * ௧. (ஹதபுதாஸி) இரு நமக்கு நியதாநடுஷயம். *௨. (ஹதசு)
 புவஹுக்குப் பண்ணுகிற சுலயபுடாநம். “சுநாவாநயீயஸு”
 என்று-எதிட்டுக்கொண்டால் முடியுமளவுக்கிடாதே நடக்கும்திதே

வந்தமாயிற்று. “நதகூபுதிஜ்ஜாஸம்ஸூது ப்ராஹ்ணேணேஜ்ஜா விசேஷதஃ” என்றபடியிலே சொன்னோமே. * ௩. (வந்தகூபுதி) “வாரித்ராணாயஸாயுகநாடி...ஸம்ஹவாஜி” என்றும்—“ஸரீரபு ஹணம் வ்யாவிநு யஜித்ராணாயகேவமஸு” என்றும் - “பொழுதே முங்காதல்பூண்ட” என்றும் - “காக்குமியல்வினன்” என்றும் - இது நமக்கு ஸக்யபுயுத்தம்.

இதனுடையமாருக்கென்ன ; * ௧. (23) “சுயிட்டுதோ ரோந- ஷேஜோகோ” என்றும் - “வேண்டித்தேவரிசக்க” என்றும் - வரா வேகெஷயயதுக்கென்று இட்டுப்பிறந்த நமக்கு. * 2. (23) ஸு ஷாவான ஸ்ஹாவாவுக்கும் பணியல்ல; ஸம்ஹதாவான ருக்ஷிணுக் கும் பணியல்ல ; “நவரிவாருந ஸாலயுஜிதே ஸவேபுஸூரா ஐரே” என்றும் - “ருக்ஷாயுடம் ஸவட்டுகோகாநாம் விஷுக்ஷேவ ஜயிவாநு” என்றும் - ருக்ஷெண நமக்கே பணியென்கிறார். * ௩. (23) (23) (23) நமக்கல் வரிவாலே விலக்குகையும் உமக்குப்ப ணியானுற்போலே ஸுரிகருக்ஷணமும்நமக்கும் த்தொழில்காணும். * ௪. (வந்தகூபுதி) “ஸக்யஜேவமஹிதகூ” போலே ஸக்ய புயுத்தனுக்கு ப்யோஜநமில்லை; செய்யாதபோது கவேவாதவா நரவிஸாரித்ராடிகளிருந்து “எங்கள் குழுவிலிருந்துகொட்டோம்” என்று கதவை யடைப்பார்கள். அதுசெய்யாதே, சாதுகோட்டி யுட் கொள்ளப்படுகிறதே ப்யோஜநமாக இது நமக்கதுஷ்யமென் றிறார். * 5. (வந்தகூபுதி) இது நமக்கதுஷ்யம் ; இத்ததைத் தலைக்கட்டித்தாரீரென்று உஹாராஜரை இரக்கிறார்.

இப்படி பெருநூல் உஹாராஜரைப்பார்த்து கலயபுஷாம் பண்ணி ஸுரிகருனை விவீஷண ருக்ஷணம் பண்ணவேனுமென்று இந்த ஸ்லோகத்தில் காதுஸூயுடமருளிச் செய்தாராயிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிருவடிகளேசரணம்.

யுலகாணம், கஅ - ம் ஸமயம், ௩௪ - ம் ஸோகம்.

சுலதாரிகெ, “திதுவாவேந” விலே புகுதியதந்திர் ;
“ஸக்யுதேவபுலவனாய” விலேநம்முடைய ஸக்யுமறிந்திர் ; அஞ்சா
தேவிகுரிக்ககக்கு “விசாஅநா” என்கிறதிலேநம்முடைய மிடுக்
குங்கண்டிர் ; ஒருதிருக்குங்குட சுநுஷித்ததாயலே நமக்கு
சுநுஷிக்கவேனு மென்னுமிடமுங்கண்டிர். “ஸாண” என்பவனை
ரகித்தார்க்கும் ரகியாதார்க்கும் உண்டான வாவேலுங்கள் சு
ணுவயநத்திலே கண்டிர் ; ஆன பின்பு அவன் ஆரேனுமாகிலும்,
“ராவவஸாணமத” என்கிறபோதே அவனுக்கு சுலயம் ஈது
ம் ; அததை சூயை செலுத்திரென்குர்.

௨௦—சூநயெநம் ஊரிஸூஷ ஈது ஸூயா |
விவீஷணோ வா ஸுய யபிவா ராவண ஸுய || ௧௨௪.

அர்த்தம், ஊரிஸூஷ - வாகரோத்தமரான மஹாராஜரே !
யா-என்னாலே, சுஷு-இந்த விவீஷணனுக்கு, சுலய - பயமில்லா
மையானது, ஈது - கொடுக்கப்பட்டது ; ஸுய-ஸுக்ரீவனே !
விவீஷணோவா-விவீஷணனாகிலும், ராவணஸுய-ராவணன்
தானேயாகிலும், வநயு-இவனை, சூநய-அழைத்துவாரும்.

பு. (சூநயெநயு) “நிவேடியதரீ” என்று ஸவரிகுர
ரான உம்மைபுரஸுஷகாரமாகப்புகுர ஆசைப்பட்டவன் ரெஞ்சா
தல் தீர்த்து புகுந்தானாவதம், நாம் ஸீகரித்தோமாவதம், நீர் அவ
னைச்சென்று அழைத்துவந்தாலன்றோ. (ஊரிஸூஷ) அவன் ரெஞ்
சாதல் திருமளவேயோ ? நம்பக்கல் பரிவுடைபா ரெல்லாராலும்
புரஸுஷகாரான உம்முடைய சுநுஷிதையெழிய நாம் ஸீகரி
க்க ஸகரோ ! (ஈதுஸூயா ஸுயா) (சுஷு) தன்வஸு-வமயத்தை
யடைய விட்டு ஸுதிகஷ-வலகமரக ஸாணம் புகுத்தவனுக்கு
(யா) திதுவாவேந அமைந்திருந்துள்ள நம்மாலே ஸாணமென்ற
போதே சுலயம்ஈதம், “சுலவேலா-வமயமேவகி”, நம்ஸீகரி
த்தோமாய் அவனுமீகரிக்கப்பட்டவனுப்படி சுநுஷிதபண்ணுயிர்.
அழைக்கப்போகிறவரை அழைத்து அருளிச்செய்குர். (விவீஷணோ
வா ராவணஸுய-பிவா) விவீஷணனை யிறே அழைக்கச்சொல்லி

நிறென்று மீளாதே ராவணன் தானையாகிலும் அழைத்துக் கொண்டுபோகும். விஜீஷணனைக் கைக்கொண்டோமாகில், “விஜீஷணஸூபஜி-கா” என்கிறபடியே, தன் பக்கவிலே ஒரு முதலுடையவனை ஸ்ரீகரித்தோமாவுதோம் ; “ராவணஸூக்யஸம்ஸஸூ” என்கிறபடியே, அந்த நூஸம்ஸனை ஸ்ரீகரித்தோமாகிற்காணும் மகக்கு நிறமுள்ளது. விஜீஷணனை ஸ்ரீகரித்தால் அவனோடேகூடி நாலவரும் பிழைத்துப் போருமித்தனை ; ராவணனை ஸ்ரீகரித்தால் துன்புக் கூட்டோடே வுறையடைய நோக்கினோ மாவுதோம். (ஸூத்ரீவ) நமக்குவரும் ஏற்றமடைய, “ஸேகம் டுஃவம் ஸுவம் உநே” என்றிருக்கிற உம்முடைய ஏற்றமன்றோ? கஉச.

தாத்தபர்யம்.—நம்மிடத்தில் மித்ரபாவமாத்தரத்தையே பண்ணி எவனுக்கும் தத்ஸம்பந்திகளுக்கும் எகலவிக் பயங்கனையும் போக்கி மங்களங்களைத்தந்து ரகஸிப்பதே அவஸ்ய கர்த்தவ்யமாக வெண்ணி அப்படியே அதை நடத்திக்கொண்டுபோருகிற நாம். இப்படித்தன்னுடைய தாரபுத்ரானிகை பந்துகளையும் விட்டு எலக்கணப் பந்தி பண்ணிப் பரம்புருஷார்த்தமான பகவத்தைக் கர்த்தவ்யத்தையர்த்தித் தவந்த இந்தவிழிஷணனுக்கு இவன் சரணமென்ற போதே அபயம் கொடுத்தோம். இவன் உமமைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு நம்மை யாஸ்யரித்தவனாகையாலே இவன் மனோரதப்படி நீரே இவனை அழைத்துக் கொண்டோவாரும். நீரேயம் பரர்க்குமளவில் இவன் ஸாத வந்தகுண விபிஷணனாகாமல், தர்வருத்தான ராவணனாகியிருந்தாலும், இவன் விபிஷணனன்று, அவன் தமயன் ராவணனென்று விட்டு விடாமல் அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு வாரும். நாம் ராவணனை ரகஸித்தால் ஒருதேசத்தைமல்லாம் ரகஸித்தோமென்றும் சுதந்திரவையும் தோஷம்பாராமல் ரகஸித்தோமென்றும் புகழுண்டாகும். இப்புகழ் நம்மோடு ஸமஸூகதுக்கரான உமக்கு முண்டாபாஸகடால் மம்ஸங்கல் பத்தைச் செய்து தலைக்கட்டிவரும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுலகாணம், கஅ - ம் ஸம-ம், ௩௩ - ம் ஸோகம்.

—:0:—

சுவதாரிவெ. பெருமாள் அருளிச்செய்த வாதெய்யைக் கேட்டு கடல் தெளிந்தாற்போலே தெளிந்து வீரதாய் ஒருவா வெகு சொன்னார்.

2௦—ராஜஸூத்ரம் வயஸூக்ய ஸூத்ரீவஃ புவமேஸ்வரஃ |

புகழ்மாவத காகுதம் வெளவாடே-நாணியோழிதம் ||

அர்த்தம்.—வவமேஸ்வரஃ - வாக்ரராஜாவான, வஸுத்ரி, வதூஸு - ஸுக்ரீமஹாராஜரும், ஸாஜியஸு - ஸ்ரீராமனுடைய, வஸு - வார்த்தையை, ஸுஸூகா - கேட்டு, ஸௌஹாரதேந்த - மித்ரபாவத்தினாலே, சுவிஸேவாதிதே-ஏவப்பட்டுவராய், சுசாகுஷுத் - ஸ்ரீராகவனைக் குறித்து, வ்யுத்திஸாஷுத் - உத்தரம் சென்னார்.

• வுா. (நாலைஞ்சுவஸூகா) தம்முடைய வடிவு கண்
டார்க்கு உண்டறுக்க வொண்ணுதாற் போலே, கேட்ட ஆஸ்ரி தவ
மடத்துக்கு உண்டறுக்க வொண்ணுத வாடுதெடையக்கேட்டு. (து)
பேரோடாய்ப் பெருமானோடு விருோயித்த நிக்குலத்து பெருமா
னோடு வணக்கணாரான வேறுபாடு. (வஸூத்ர வஸூவஸூமஸூர; இவரு
டைய வரிகாஸூமம்முன்புநின்றநிக்குலத்து இவரைப்போலே வணக்
கணர்களானுள்ளென் றுகநுத்த. (வெளஹாடி-நாவிநாவிசு)
தம்பட்கல் பெருமானுக்குண்டான வெளஹாடி-தநாலே பேரூரித்
ராய்ச் சொன்னார். வெளஹாடி-மாஸ்து - 'உதேவஸூவஸூயா'
என்று வஸூரிகளான தாஞ்செய்ததை நமக்குப்பின் செல்லவேண்டு
மி நுக்க, நம்மை வஹுஸூவமாகத் தெளிவித்து நாம் இசைந்தால்
வீரிகரிக்கக் கடவோமென்னும் நீர்மை. (காசுஸூத்ர-புலோஷித்)
இக்கீரமக்கடியான குடிப்பிறப்பையுடையவரை ஒரு வாடுதெட
சொன்னார். தம்முடைய வெளஹாடி-ம் பேரூரகமாக வொண்
ணுதிதே; அது கலக்கத்துக்கு ஷோதுவாகையாலே. கஉரு.

தாத்பர்யம்.—இப்படி பெருமானருளிச் செய்தவர்க்குத்தலையக் கேட்டு ஸாக்ரீவமஹாராஜர், தன் பரிசுரமான வாகடர்களுடன்கூட முன்புள்ள கலக்கத்தைவிட்டு, பெருமாள் தன்னிடத்தில் பண்ணின ப்ரோமாதிரியத்தக்கவனோடு மறுத்துச் சொல்லமாட்டாமல் அவ்வாற்தலக்கதுகூலமாகவே பெருமானருக்குப் பரப்புத்தரம் சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபகாணம், கடி - ம், ஸதம், நசு - ஸோகம்.

 (0)

சுவதார்ப்பெகெ, டோகத்தில ரகூகாவேபெகெ யுடையா
டைய இவ்வாறெகெ-புரின் நிழலிலே ஒதுங்கலாம்படி வாரெகெ-பு
சொன்னீரென் னு மிது கேவர்க்கு ஏற்றமோவென்கிறார்.

சே—கிதேது விதும் யதேஜ நோகநாடி வு—வாவஹ |

ய.சுமாரி பூவாழைமா ஸகவாநுஸ.த யேவரி.த: ||

அர்த்தம். — யேசு - தாம்ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவரே ! யோக நாய-ஜகத்துக்கு ஸ்வாமியே ! ஸுவாவஹ-ஸுகந்தைக் கொடுக்கி மவரே ! சூர - பூஜ்யரே ! ஸகாவாந - ஸத்வகுணத்தையுடைய ராய், ஸத்யே - நம்மார்க்கத்தில், ஸ்விதஃ - நிலையையுடையருமானா க்ஷி - நீர், ஸ்வாஷேயாயக - சொன்னீரென்பது யாதொன்று; சுரு - இந்த விஷயத்தில், கிழ - என்ன, விசுவாச - ஆச்சர்யம்.

வா. (கிரிசு விசுவாசம்) உம்மை யொழிந்தார் இவ்வாறெனக் கொன்னார்களாகிலன்றோ? சூரபுமாவது; தேவரீர் அருளிச்செய்திரென்றுல் சூரபுமோ? சூரபுமன்மென்று மிடத்துக்குஹேதுக்கள் சொல்லுகிறது மேல்; (யேசு) யேசுங்களில் வெளிது கழிந்த யேசும் ஸரணாமதரகூண மென்று அறியு மவரல்லீரோ. (யோகநாய) அவ்வளவேயோ? சிறியதைப்பெரியதறியாதபடிநோக்காதொழிந்தால் குறையாம்படியான ஸ்விதவாஹகூணத்தையுடையரல்லீரோ? (ஸுவாவஹ) உம்முடைய நிவடாஹகூணம் ஸுவாநிவடகூமான வளவேயோ? ஸுவாஹேதுவுமாகவன்றோ இருப்பது. (ஸகாவாந) “கயிகினிஸஸாபதே” என்று போந்த நீர், நான் “வயுதாஸ” என்ன, “நத்யஜேயு” என்று நெஞ்சில் தாய்மையையுடையவரல்லீரோ? (ஸ்விதஸ்விதஃ) சுவிதமானவர்களை யும் வஹிஷ்ஸித்துச் செய்யவேண்டுமபடி ஸரணாமதரகூணத்தில் நிஷ்ரானவரல்லீரோ? (சூரபும-ஸ்வாஷேயாயக) ஸக-யோகமும் உம்மை யொழியவே உம்முடைய வாறென்கியின் நிழலிலே ஒதுங்கலாம்படி நீர் சொன்னீரென்றது யாதொன்று; அதாகி மது-“ஷோஷோயபுவிதஸுஸ்யாக” என்றும்-“சுலயவஸவடஹி தேஸேயாடிடிடி” என்றுஞ்சொன்ன வாறென்கியை இவ்வாவங்கனையுடைய தேவரீர் அருளிச்செய்திரென்று இதொரு சூரபுமோ? உம்மை யொழிந்தா ரொருவர் சொல்லிலன்றோ சூரபுமாவது.

கஉசு

தாத்பர்யம். ஸ்வாமி! ஸத்வகுண ப்ரதாராய், உத்க்ருஷ்ட தாம்ஸ்வரூபத்தை அறிந்து ஜகங்களை யொரு உபதரவம் வாராதபடி ரகித்து, ஸுகப்ரதராய், இப்படி ஸம்மார்க்கத்தில் சலியாமலிருந்து ஸர்வலோக பூஜ்யரான தேவரீர், ஆஸரித விஷயத்திலிப்படி யருளிச்செய்தது ஒரு ஆச்சர்யமாய்.

பெரியவாச்சாரிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபகாணம், கஅ - ம், ஸம-ம், ௩௭ - ம் ஸோகம்.

—:0:—

சுவதாரிகெ, நம்முடைய வாரெதெயை நீர்கொண்டாடின இத்தால் பூயோஜம மென் ! உம்முடைய ஞஞ்ச தெளிந்தால் ன்றோ இவனை ஸ்ரீகரீக்கலாவது என்ன ; அதுக்கும் ஒருகுறையில் லை யென்கிறார்.

ஜி.—ஜி வாபுறாநாடாபம் ஸம-ம் வேதி விவீஷணடி !

சுந-ஜிநாது ஹாவாது ஸவ-த ஸ-வரீகதித: || ௧௨௭ ||

அர்த்தம்.—ஜி-என்னுடைய, சுயடி-இந்த, சுதாராநாதி-ஹ்ருதயமும், விவீஷணடி-விபீஷணும்வானை, ஸம-ம்-தோஷரஹிதனாக, வேதி-அறிகிறது; சுந-ஜிநாது-ஹேதுவினாலும், ஹாவாது-அபிப்ராயத்தினாலும், ஸவ-த:-எல்லாப்ரகாரங்களினாலும், ஸ-வரீகதித: (இவன்) செவ்வையாய்ப் பரீகரிக்கப்பட்டான்.

புரா. (சுந-ஜிநாது) ஜிவவிகாராதி விஷங்களாலும். (ஹாவாது) அவனுடையவாரெதெய் ஸ்ரீகரீகளாலே பூகாஸிப்பிக்கப்பட்ட நெஞ்சில் மேன்மையாலும். (அ) ஸ்ஜத்தால் நான் “வயுதாடி” என்றபோதோடு, நீர் “நக்ஷத்ரேயடி” என்றபோதோடு, திருவடி, “விஜிதேகஸூஷணடி” என்றபோதோடு வாசியறனாக ஸூபனா திருந்தபடியாலும். (ஸவ-த:) இப்படி ஸவ-த-பூகாரங்களாலும். (ஸ-வரீகதித:) ஸம்ஸயவிவரூபா ஹிதமாக வரீகரிக்கப்பட்டான். ௧௨௭

தாத்தாயம். இந்த விபீஷணன் கபடத்தை விட்டு ருஜுவாயே சரணாகதி பண்ணினு னென்று எனக்கும் தோற்றுகிறது. ஏனென்றால், இவனுடைய முகமலர்த்தியாலும் கண்டத்வரி முதலானவைகளாலும் இப்படி ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் இவனுடைய மகஸ்ஸையா ராய்க்தோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபகாணம், கஅ - ம் ஸம-ம், ௩௭ - ம் ஸோகம்.

—:0:—

சுவதாரிகெ, இப்படி ஸம-ம் ஹாவாதுகையாலும், அத்தாலே தேவர்க்கு ஸ்ரீகரீகராக வ்யாபனாகையாலும், நாங்களெல்லாரும் பெற்ற பேற்றை இவனொருவனும் பெறவேனுமென்கிறார்.

10. —தலாசுகிப்யூ ஸஹாலாஸி ஸுலோ ஹதா ராவவ |
விஷ்ணோ ரஹாப்ராஜ ஸலிங் வாஸுலெவதா நஃ ||

அர்த்தம்.—ராவவ - ரஸுகுமத்திலவதரித்த ஸ்ரீராமனே !
தலாசுகிப்யூ, ரஹாப்ராஜஃ. அத்யந்தம் புத்திமானுன, விஷ்ணு-விபிஷ்ணுமான். கிப்யூ-சீக்ரமாக, ஸுலாஸிஸஹ - எங்க ளோடுகூட, குமாராக, ஹதா-ஆகட்டும்; நஃ-எங்களுக்கு ஸலிங்க-தோழமைவாயும், வாஸுலெவதா-அடைபட்டும்.

வ்யா. (தலாசுகிப்யூ) “சுஜமாஜேஹதிதேகந” என்று பதறிவந்தபடியாலும், “ஐதேஸ்யாஸ்யாபா” என்ற தேவரபடியாலும் விஷ்ணுவை வின்னிக் கே யிருக்க, என்னுலே யாபிற்று அவனை ஸ்ரீகிருஷ்ணத்தில் விஷ்ணுமண்டாயிற்று; நான் தெளிந்த பின்பு சடக்கன விஷ்ணுக்கிவணும். (ஸஹாலாஸிஸுலோ ஹதா) எங்களை எல்லாபாடிங் கொண்டு கொண்ட அடிமையையு இவனை யொருவனைபுங் கொண்டு கொண்டருளவேணும். “கண்ணன்வா னுடமருத் தெய்வத்தின் மோனையிர்ளாய்” என்று கிருஷ்ணபிரித எல்லாபாடியும் ஆழ்வார்க்கு ஒப்பாகச் சொல்லக்கடவதே. (ஸஹாலாஸி) இவரை அடிமைகொள்ளுமிடத்தில் இவர் ப்ரபாகராய் இவர்க்கு நாக்கன் வரிகரவலிதராய் அடிமைசெய்யும்படி விஷ்ணுரித்தருளவேணும். “ஸஹாலேகதேவ்யாநே”. (ராவவ) ப்ரவஹ வரிதரானம் பண்ணுதபோது ஸுலிபத்தை அழிக்கும்படியான குடிப்பிறப்பையுடையரல்லோ. (விஷ்ணோ ரஹாப்ராஜஃ) ஜ்ஞகையாவது-நம்மை வறுமையே பற்றுகாக விஷ்ணுகிரிப்பென்றிருக்கை; ப்ராஜ்ஞகையாவது-ராவணஸாஸமடத்தால் வந்த ஜோஷங்களைப் பாராதே விஷ்ணுகிரிப்பென்றிருக்கை. ரஹாப்ராஜ்ஞகையாவது-எத்தனையேனும் கூடாதுரான “வயதகாழ்” என்றாலும் தாம் பித்தகாஸிபாத்த இவனைத் தெளியவிட்டு விஷ்ணுகிரிப்பென்றிருக்கை. இப்படி உம்மை உள்ளபடி அறியும் பேரறிவாளனல்லோ? (நஃ ஸலிங்கவாஸுலெவதா) “வாஸுலாவோஸி” என்னும் படியே நான் பெற்றபேறு பெறவேணும்; எங்களுக்கு ஸலிங்கத்தை அடையவேணு மென்றுமாம். “தோழன் நீ” என்று நீர் அடிமைகொள்ளு மாப்போலே அவனும் எங்களை அடிமைகொள்ளவேணும். கஉஅ

சுவயபுஷா நவாரம்--ததஸுஸுத்ரி வவயு; ௩௩௫

தாற்ப்பயம். இந்தரிபிஷணனும் தேவரீருடைய த்ருட வரதத்
தையறிந்து சரணுகதிபண்ணி தேவரீரும் இவருக்கு அபய் ப்ரதாகம்
பண்ணினபடியாலே சித்திரமாய் இவர் எங்களுடன் கூடி நாங்கள்
செய்யுமடியமைய ச்செய்து எங்களுக்கு மித்ரராயிருக்கட்டும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யு-ககாணம், கஅ - ம் ஸம-ம், ௩௩ - ம் ஸோகர்.

—(0)—

சுவ-தாரிடுகெ. ஹோராஜர் சொன்னபடியே தன் பேறுகத்
கிட்டினாரென்கிறத.

சே.—ததஸுஸுத்ரிவவயோ நிரிஷித கிரீஸுரேணா
உவிஷித-நரேஸுரஸு | விவிஷணேநாஸு-ஜமாசி
ஸஜி-வத-திராஜேநயபா-வா-ரதஸு || ௧௩௯.

அர்த்தம்.—த.கஃ-அதுக்குப்பிற்பாடு, தக-அந்த, ஸு-த்ரி வவ
யு-ஸு-கீவமஹாராஜருடைய வார்த்தையை, நிரிஷித-கேட்டு,
நரேஸுரஸு-தங்களுக்கு நியாமகரண பெருமாள், ஹிரீஸுரேண-
வாக்ரதிபதியான ஸு-கீவனாலே, உவிஷித-சொல்லப்பட்ட, வி
விஷணே-ந-ரிபிஷணந்வானேடு, ஸஜி-ஸமாகமத்தை, வா-ரத-
ஸு-இத்தான், வத-திராஜேநயபா-பகவிராஜரான கருத்மாவேடு
போல, ஸு-கீவமாக, ஜமாசி-அடைந்தார்.

வ்யா. (ததஸுஸுத்ரிவவயோநிரிஷித-க) “வயுதாஸு” என்ற
ஹோராஜருடைய சநு-கலிமமான அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட
பின்பு, ஸ்ரீ-தியாலேபிறந்தவிசேஷம். (நிரிஷித-க-நரேஸு
ரேண-அ) அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட பின்பு நரேஸுரருமானார்.
திருவடி வார்த்தையைக்கேட்டபோதும் உளரானார்; ஹோரா
ஜர் வார்த்தையைக்கேட்டபின்பு ஸவீ-திவ-காஹக ரானார்.
(ஹிரீஸுரேண-அ-விஷித-விவிஷணேந-ஸஜி-வத-வா-ரத-
யு-ககாண்டு புத்ரவொட்டோ மென்றதாமே ஸவரிகாராய்க்
கொண்டு விஷயிகரிகவேணுமென்கிறாரென்று கருத்து. (ஸு-
ஜமாசி)-கட்டுவிடப்பட்ட தருணவ-ஸு-யு-க-க-தின்-பிரி-லே விழு
மாப்போலே சடக்கெனக்கிட்டினார். ஹோராஜருடைய பேரீசம்

மறுவலிதில் செய்வதென்னென்று அவர் இசைந்தபோதே சடக்கெனக் கிட்டினுரென்றுமாம். (வாராஜா: வதகிராஜேநயயா) உந்நீள்தன் பேராகப் பெரிய திருவடிமையக் கிட்டினுற்போலே இவரும் தம் பேராகக் கிட்டினுரென்கை. கஉக.

தாத்ப்யம். இப்படி ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்சொன்ன வார்த்தையைப்பெருமாள்கேட்டு அவர் அநுமதி பண்ணினபடியே, த்ரிலோகாதிபதியான இந்த்ரன் கருத்மானோடு கலந்தார்போலே, ஆகாசத்தில் நின்று மிறக்கிவந்த ஸ்ரீவிபீஷணமுவானோடு கலந்தார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிமேலேசரணம்.

உதி ஸ்ரீயுககாணே சுஷ்மாடிஸஸம். .

யுககாணம், கக - ம் ஸம-ம், க-உ - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெக. சுமனாரம்பெருமானும் விஷயீசுரித்து லீஹாராஜரும் இசைந்ததுக்குப் பின்பு ஸ்ரீவிபீஷணமுவான் செய்தபடி சொல்லுகிறது.

உஉ.—ராவடுவணாயே உடுது ஸஹதோ ராவணாநுஜ: |

விபீஷணோ லீஹாபுராஜோ ஹதிம் ஸலீவதோக்யநு||கஉஃ.

வாதுவாதாவதிஹுடுஷாஹதெகரநுமரெஸுஹ.

அர்த்தம்.—ராவடுவண - ரகுநாதத்திலவதரித்த ஸ்ரீராமனாலே, சுமயே-பயநின்றுத்திபானது, உடுது-கொடுக்கப்பட்ட வளவில், ராவணாநுஜ:-ராவணாஸுரனுக்குத் தம்பியுமாய், லீஹாபுராஜ:-நல்ல லீவையுடையருமாய், ஸஹத:-செவ்வையாய் வணங்கி யிருக்கிற, விபீஷண:-விபீஷணம்பெருமான், ஹதிடி-பூமியை, ஸலீவதோக்யநு-பாராதின்னுகொண்டு, சுநுமரெஸ:-பின் கொடர்ந்துவந்த, ஹதெகரஸுஹ-ப்ரீதியுத்தரான ராகுஸர்களுகுகூட - ஹுஷ்டி-ஸத் தீகாஷத் ஸதயுடையவராய், சுவதிடி-கரையிலே, வாது ஆகாசத்தில் நின்றும, வவாத-விழுந்தார்.

புரா. (ராவடுவண) ப்ரஹ்மவரித்ராணம் தமக்கு ஏற்ற மன்றிக்கே கூறுபடுமென்கை. (சுமயேஉடுது) 'உடுதுலீஸுராய' 'ஓபா' என்றதுவிந்தது லீஹாராஜர் இசைந்ததுக்குப்பின்பென்கை.

(ராவணாநாஜி-விலீஷணஃஸந்தி) “நதஜேய்ய” என்றிருந்த ராவணன் தம்பியாயிருந்து வைத்துப் பிறர் அள்ளியெடுக்க வேண்டு ம்படி திருவடிகளிலே வந்து விழுவதே! என்று ஜலி கொண்டாடுகிறான். (சீமாபுராஜஃஸந்தி) தமக்கு கவிதையாயிருந்துள்ள சீமா ராஜபுரத்தின்கள் “வயுதாடி” என்ன “நதஜேய்ய” என்று விஷயீகரித்த உபகாரத்தை அறிந்தவனாகையாலே விஷயீகார மாகிற சீமாபகாரத்துக்குத் தேற்றத்துத் திருவடிகளிலே விழுந்தா னென்கை. (ஹரீஸ்வரேவோகபநு வந்தி) “எழைபேதிலன் கீழ்மகனென்னுதரங்கி” என்கிறபடியே என்னுடைய திகஷ்டம் பாராதே தமமுடைய பேறாக மேல்விழுவதே! என்று அஜாவிஷண ய்க்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்தபடி. (வாழ்வாதாவநிஹு ஷஃஹவெசு ரநாஹவெஸஹ) சீமாபுராஜர் “வயுதாடி” என்ற போது தரையிற்கால்பாவ விரகின்றிக்கே சூகாஸஸூனய் நின்றவன், அவர் தாமேசென்று அஸுத்தபின்பு பிறந்த வீதிவகஷ்டத்தா லே பெருமாள் திருவடிகளாவஞ் செல்லாதே வியவரிகாரன ய்க்கொண்டு சூகாஸத்தில் நின்றதரையிலே விழுந்தான். “உத வாதமஜாவாணி ஸ து-ஜி-ஸுஹாராகு-வெஃ” என்று அவன் அஜாவஸஸு மறற்போது தாங்கனும் ஸுஸகாமத்துப் போந்தார் கள்; “வயுதாஜேஷ-ஜே-ண-ஜே-ண-நஸ-வி-வெஸஹ” என்று வயத்திலும் ஹாயிகளாளுர்கள்; வீசாரத்திலும் கஷ்டத்தரானா ள்கள்.

இத்தால் சொல்லிற் றாயிற்று - ஒருவனைக் கண்ணழிவற்ற வெவ்வுவனென்று கிண-புரித்தால் அவனைப் பிரியமாட்டாத ஸ்வே ஹத்தையுடையாஸை ஸுரீகழிக்கக்கடவ தல்லவென்று கருத்து.

தாற்பரியம். சரணுதவத்ஸவரான பெருமாள், ஸர்வ ஸங்க ன்களையும்விட்டுத்தம்பிடத்தில் சரணம்புகுந்த விபிஷணனுக்கு, தா னவதரித்தருவத்தில் பெரியோர்களதுஷ்டித்து பரம்பரப்ராப்தமான அபயபரதாஹம் பண்ணினபின்பு, விபிஷணப்பெருமாள், இவருடைய சத்ருவின் தம்பி யாயினும் பெருமாள் பண்ணின உபகாரத்தை யறி ந்தவராய், தன்னுடன் ஸமஸுகதுக்கராய்ப் புறப்பட்டுவந்த நாலு ராகுஸர்களுோடு கூட மிகவுமஸத்துஷ்டராய் பூமியைக் குனிந்துபார் த்து ஆகாசத்திலின்று பூமியிலிறங்கிவந்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

புலிகாணம், கக - ம் வுறும், ந - ம் ஸோகம்.

————— (1) —————

சுவதாரிவெக. பின்பு பதற்றத்தீர்த்து பெருமானுடைய திருவடிகளைப் புகழிடமாக நினைத்து ஸபாபிகளையும் வந்து விழுந்தா னென்கிறது.

சி.சி.—ஓ து ராஜஸு? யஜ்ஞா தா நிவஹாத விஹீஷண: । கருக.

வாடிதோ ஸாணாநேஷீ உதுலி ஸஹ ராஷ்வெஸை||

அர்த்தம்.—லா-அப்படிப்பட்ட, யஜுதா-ஸ்ரேயோமார்ச்சகத்
தில் மறஸ்வையுடைய, விஹ்ஷணஸூ - விபிஷணுவானும், ஸாஸ
ணாஹேஷீ-புகலிடத்தைத்தேடினவராய், ராஜ்யி-பெருமானுடைய,
வாடிபேயர்-திருவழிகளிலே, உதா-அஃ - நாலுபேர்களாயிருக்கிற,
ராஜ்யெவ்வஸூ-ராஜ்யஸர்களைக்கூட, கிவலாத-விழுந்தார்.

வா. (ஸ்து) இப்படி கலங்கின கலக்கத்திற் த வேறுபாடு. (விவீஷண:படி-பூதா) எல்லாவவவெல்லையிலும் ஸாரணாமதியிடுத் தில் நின்றும் நெஞ்சுருளையாதே யிருக்குமவன். அதாகிறது-“வயு-தாடி” என்ற போதோடு, “ஸஜ்ஜிதாடி” என்ற போதோடு, “நத்யுஜேயடி” என்ற போதோடு, “சூநவெயநடி” என்ற போதோடு, “சுலாஹிஸ்து-லேஷாஹவத” என்ற போதோடு வாசியத, “ராவ வஸாரணமதி” என்று-தான்பற்றின பற்றிற் குலையாதொழிகை. (ராஜஸூவாடியோ: ஸாரணாநேஷீ கிவபாக) தன் பக்கத்தில் சூடிராதிசயத் தோற்றும்படி சுலிராமின வடிவையுடையராடி ள்ளவருடைய. (வாடியோ:ஸாரணாநேஷீ) ஸுநாயவபுரெஜே ரா தாவினுடைய ஸுநாஜிதவதயேசுவாஸ்யமாகச் செல்லுமாப்போ லே திருவடிகளிலே தனக்குப் புகலிடத்தை நினைத்தபடி. (கிவ பாக) சிலர் அள்ளியெடுக்கும்படி விழுந்தான். (வத-அதி-ஸுஹ ராஷுரெலு) “தாநூந்தடக்கையுங் கூப்பிப்பணியுமவர்” என்னுமா ப்போலே தன்னுடைய விழுக்காட்டிலே அவர்கள் சுதஹபுத்திராம் படி விழுந்தான்.

கருகடி.

தாத்தப்பயம். வீதிஷணன், சாணாகதிதர்மத்தையறுதியாய் அவ
லம்பித்து ஆகாசத்தில் கீண்டும் இறங்கிப் ப்ரஸங்க முகராய், தனக்குப்

புகலிடத்தை யாராய்ந்து கொண்டு தன்னை யறுஸரித்து வந்த நாலு
ராசுஸர்களோடு கூட பெருமாள் திருவடிகளில் விழுந்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபகாணம், கஅ - ம் ஸமம், ச - ம் ஸோகம்.

—:0:—

உ. —சுலபவ்யாசா ராஜ வாசுதேவ விவீஷண: | ௧௩௭.

யதிபுயுதூ உயுதூ உலாபுதூ ஸுபுஹஷ்டணபு||

அர்த்தம்.—விவீஷண:—விபீஷணமாவான், அசுர - அப்போது,
தூ—அக்கோஷ்டியில், யதிபுயுதூ—தர்மத்தோடு கூடினதாயும்,
யுதூ—யோக்யமாயும், ஸாபுதூ—இந்தக்காலத்தில், ஸுபுஹ
ஷ்டணபு - ஸந்தோஷ ஜகமாயிருக்கிற, வாசுதேவ - வாக்யத்தை
ராஜ-ஸ்ரீராமனைக்குறித்து, சுலபவ்யாசா—சொன்னார்.

ஸ்ரீ (விவீஷண:சுலபவ்யாசா) “வாசுதேவாநிபவாசு” என்று
கூறியுமாய் ஸரணமாயிப்பண்ணினான் சித்; அவ்வளவே பெ
ருமானுக்கும் அமைந்திருக்க அவ்வளவில் தனக்கு பூரணத்தில்லா
மையாலே வாலிகமாவும் ஸரணம் புகுந்தான். (அசுர) திருவடிக
ளிலே விழுந்த ஸரியத்திலே. (தூ) பெருமானும் உலாபுராஜரும்
முதலிகளும் வணக்கணராயிருக்கிற மோஷ்டியிலே. (ராஜவாசுதேவ)
“ஸுபுஹஷ்டணபு” என்று—தன்னை நிவேஷிக்கக்கூக
உலாபுராஜரையும் முதலிகளையும் குறித்துச்சொன்ன வாதெத
யன்றிக்கே ஸரணுரான பெருமாள் தம்மைக் குறித்துச் சொன்ன
வாதெத. (வாசுதேவ, ஸுபுஹஷ்டணபு) பூரணபுதூ—மாதக்கால்
லுக்கை. (யதிபுயுதூ) ஸரணமதிக்கு சுஜங்களான யதிபுயுதூ
டே கூடியுள்ளதை. (யுதூ) ஸரணுவிஷயத்தைக் குறித்து
பூரணமாயிருக்கிறதாலே யுதூமாயிருக்கை. (ஸாபுதூ—ஸுபு
ஷ்டணபு) (ஸாவஸரணமாதே) என்றதுபோலே உலா
புராஜருக்கும் வரிகுரத்துக்கும் ஸுபுஹஷ்டணபுமாயிருக்கை யன்றி
க்கே இப்போது எல்லார்க்கும் ஸுபுஹஷ்டணபுமாயிருக்கமனத. ௧௩௭.

தாத்தர்யம். விபீஷணன், வாநாஸேநையின் மத்யத்தி லெழூர் தருளியிருக்கிற பெருமானைத் திருவடிதொழுது, அதுக்கு உபயுக்த மாயும், தக்கால யோக்யமாயும், அப்பொழு தெல்லாருக்கு மாந்த ஜநகமாயுமிருக்கிற வார்த்தையைச் சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிதளேசரணம்.

யுபிகாணம், கக்ஷ - ம் ஸமடும், நு - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிபெசு. அவ்வாகும் இன்னதென்கிறதுமேல்.
உ.உ.—சுநுஜோராவணஸுஜாஹம் தேந வாலுஷுவலாநிதிக்ஷநு.

ஹவஹம் ஸவடூஉகி காநாம் ஸாணம் ஸாணம் மகி:

அர்த்தம்.—சுஹஸு-நான், ராவணஸு-ராவணனுடைய, சுநுஜ-தம்பியாயும், தேந-அந்த ராவணனாலே, சுவலாநிதஸு-திரஸ்கரிக்கப்பட்டவனாயும், சுலி - ஆகிறேன். ஸவடூஉகிதாநாஸு-ஸமஸ்தப் பரணிகளுக்கும், ஸாணஸு-ரக்ஷகராயிருக்கிற, ஹவஹஸு-தேவரீரை, ஸாணஸு-தஞ்சமரக, மகி-அடைந்தவனாகஆகிறேன்.

வா. (சுஹஸுராவணஸுஜாநுஜதேநாவலாநிதேதாவலி) இப்பாகரத்தைச்சொல்லி முன்பே ஸாணம் புக்கானன்றோ? வுந ரவி இப்படி ஸாணம்புகுகிறது என்னென்னில், “ஸுதீவகாஸு ஸேஸபக்ஷ” என்று-ஸுதீவரையும் பரிகரத்தையும் குறித்து “நிவேடியத” என்கிற ப்ரியோஜனத்துக்காக, “ராவவஸாணம் மகி” என்று - வரோக்ஷரவிவேண சொன்னான் அங்கு, இங்கு “ஹவஹஸாணம் மகி” என்று இவர் தம்மையே குறித்துச் சொல்லுகையாலே வுநஸுதீயில்லை. “சுநுஜ” என்கிற ஸுஜோஷ வுராவதம், சுகிணியுத்துக்கும் உபவக்ஷணம். (ஸவடூஉகிதாநாம் ஸாணஸு) வாவஸு வுருளிருந்துள்ள ராவணன் கிடந்துள்ள குடனிலே கிடந்து அவனிலுந் தண்ணியனுகையாலே, “ராவணஸு நுஸஸஸுஜாதா” என்று-உம்முடைய மோலிக்கு ஆகாதவள வேயன்றிக்கே, “காந்தாயிகுலவாஸஸு” என்று-அவனுக்கும் ஆகாதவெனக்கு ஸாணாஹ-ரான தேவர்க்கும் ஆகாதாருண்டோ? (ஹவஹஸாணம் மகி) ஜாநஸுஜாநிதிகளாலும் வுண-ரான தேவரைப் புகலாகப்பற்றினான்.

தாழ்ப்பாயம். நான், மஹாபாபியான ராவண னுடையதம்பி; அவன் என்னைப்போல அவமானமும் பண்ணினான்; ஆகையாலே நான் கதிகளும், ஸர்வர்க்கும் ரக்ஷகரான தேவரீரரசரணமாகவடைந்தேன்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்

யாழகாணம், கலை - ம், ஸமயம், கா - ஸோகம்.

—(௦)—

சுவதாரிசெக சுதனாரம் பூரவ்யாஹாநிரஸநவதுவகமாக பூரவ்யமின்னதென்கிறத.

பே.—வரித்துரை யோ அஹா வித்ராணி ய யநாநிவ | ௩௩௪.

ஹவதூதா தேரோஜ்யம் உஜீவிதம் ஸுபாநிவெ ||

அர்த்தம்.—யோ.என்னாலே, அஹா - ஸங்கரகாமும், வரித்துரை-விடப்பட்டது; வித்ராணி-ய-ஸ்தேஹிதர்க்களும், துத்தாநி-விடப்பட்டார்கள்; யநாநிவ - ஸம்பத்துக்களும், துத்தாநி - விடப்பட்டதுகள்; தே-என்னுடைய, ரோஜ்யம்-ராஜ்யமும், ஜீவிதம்-பராணனும், ஸுபாநிவெ-ஸுகங்களும், (இவையெல்லாம்) ஹவதூதா-தேவரீரதிநமாயிருக்கிறது.

பூ. (வரித்துரையோஅஹா வித்ராணி ய யநாநிவ) ராவண ஸ்வஸத்தால் வந்த உவெஜ்யென்ன, துத்தாநிவித்ருங்களைன்ன, துத்தாராஸப்ராஹ்மான யநமென்ன, மற்றும் ஸோபாயிசுங்களான ஸ்வஸங்களை ஸ்வாஸநமாக விட்டு வந்தவன். இதரோஹிசுக்கு ஸாஸஸிபமாக துத்தாஜிமான பூரவ்யாஹாஸங்களுக்கும் உவதுக்ஷணம். (ஹவதூதா-தேரோஜ்யம் உஜீவிதம் ஸுபாநிவெ) “ரோஜ்ய” என்று வரித்துறைக்களுக்கெல்லாம் உவதுக்ஷணம்; “ஜீவிதம்” என்று யாரகவேஷகஜோயுங்களுக்கும் உவதுக்ஷணம்; “ஸுபாநி” என்று உவயத்தாலும் வந்தஸுவங்களும்தேவர் திருவடிகளே; ஸகதுஹாமிங்களும் தேவர் திருவடிகளில் வெஜ்ஜா ஸ்வத்திலே சுஜஹிதம். “ரோதாவிதாயுவதய” “ஸூரதாஹதாயவஸுஸூவிதாஹிதராவயவ” “சேஸேயகண்ணியநம்” என்னக்கடவதிறே. விட்டவை ஓர் உதவாக மாட்டாத. “ஸ்வஸிபாவி நஸ்வஸி சூதநம் பூரணகாயயோ: | வஸு, வித்ருகதூரதி ஸ்வஸிசூதநமேதாநா” எல்லா உதவும் ஆக

௩௪௨ ஸ்வயவ்ருஷாநஸாரம்—தவ்யுதகியநய்.

வல்லீர் தேவர்; “வித்யுஜாசுஸுஹுஜாசு ஞாரவாசுராடியோ
விவா | வனகெசுஹுஜாஹாயவவதுஹாயகேஸவ:” என்னக்
கடவதிதே. க௩௪௨

தாத்பர்யம். நான் என்னுடைய ஜ்யேஷ்டப்ராதாவான ராவ
ணனுண்டிருக்கும் லங்கையையும், அதைச்சேர்ந்த ராஜபந்துக்களையும்,
மற்றுமங்குள்ள செல்வங்களையும் நசையறவிட்டு வந்தேன்; அப்ப
மான அவைகள் எனக்கு உபாதேயங்களன்று; ஏனென்றால், இந்த
ராஜ்ய ஸுகமும், தம்முலமான தநஸுகமும், அந்நபாநாதீஸ்ரக் சக்
தநாதி ஸுகமும் இதெல்லாம் தேவரீருடைய கடாசு லப்யமான
தேவரீருடைய கைங்கர்ய ஸுகத்தில் ஏகதேசங்கள்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுககாணம், க௩ - ம், லமடும், ஏ - ம் ஸோகம்.

—:0:—

கவதாரிகெசு, இவர் தம் ஸாராவாநு ராவமான வர
தெய்யைக் கேட்டு தமக்கு இவர்பக்கனுண்டான சூரநாதிஸய
மெல்லாம் சுடாசுத்திலே தோற்றும்படி விசேஷசுடாசுதம் பண்
னியருளி ஒரு வாதெய்யருளிச்செய்கிறார்.

2௨.—தவ்யுதகியநய் ஸுதா ராஜோ வயந ஸ்வவீச | க௩௩.

வயவா ஸாநயிகெசு நமோவநாஹுாம் விவநிவ ||

அர்த்தம்.—ராஜேஸ்ரீராமன், தவ்யு-அந்த விபிஷணனுடைய,
க௩-அந்த, வயநய்-சொல்லே, ஸு-கூர்-கேட்டு, வநய்-இந்த விபி
ஷணனே, வயவா-வார்த்தைபினாலே, ஸாநயிக்-நல்வார்த்தை சொ
ல்லி, நோவநாஹு-கண்களினாலே, விவநிவ-பாநம்பண்ணுகிற
வர்போல், வயநய் வார்த்தையை, கவ்வீச-சொன்னார்.

வ்யா (தவ்யு) தன்னுடைய-வரிகாங்களையும் விட்டுப் பெரு
மானுடைய திருவடிகளையே ஸரணமாகப்பற்றினவனுடைய. (தக
யநய்-ஸு-கூர்) பெருமாள் திருவடிகளில் கெஜராமே எனக்கு

ஸகருஜாமங்கனம் என்று சொன்னவாடு தெட்டையக்கேட்டு, (வனநம் வயவாஸாந்யிகா) வதிவட்வூதம் பாராதே நம்மை இங்கனே விஷயீகரிப்பதே! என்று ஹ்ருஷீராயிருந்தள்ள இவரைக் குறித்து ஸ்ராவராயண்காவணம் பண்ணுமாப்போலே வாயாலே இன்சொல்லைச்சொல்லி-அதாகிறது - நம்முடைய வெவ்வுவத்தைச் சொன்னதே ஹேதுவாக, ராவணன் “ஹேந்யூஸ்யம் வியம்ஸூதிராசுவாகுடுகேநிஸாஹஸுஸிநுஹுதேதநஹுவஸ்காநூயிகுஹவாஸந்ய” என்று-வரிவிலக்கிற டிஸெயிலே வந்து கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? குறைவாளர்கள் செய்ததைப் பொறுக்கு மித்தனை யன்றோவென்கை. (ஹேநாஸூராவிஸநிவராவேவநநிஸூவீச) அந்த இன் சொல்லாலே இவனை நீராக்கிக் கண்ணாலே பருகுவாரப்போலே விடுவாக்கடாக்கம் செய்தருளா சிந்துகொண்டு பெருமாள் ஒருவாடுதெட்டி யருளிச்செய்தருளினார். “என்னில் முன்னம் பாரித்துத்தா நென்னை முற்றப் பருகினான்” என்னக்கடவதிறே.

௧௩௫௨.

தாத்தப்பம். விபிஷணப்பெருமாள் சொன்ன ப்ரார்த்தனா வாக்கத்தைப் பெருமாள்கேட்டு, அவர் மனோக்லேசங்கள் நீங்கும்படி நல்வார்த்தை சொல்லி, பூர்ணமாகக் கடாக்ஷித்து, அக்கடாக்ஷத்தாலவரையுருதும்படி பண்ணி, அவருடன் ஸம்பாவித்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுபகாணம், ௧௯ - ம் வஸத், ௭ - ம் ஸோகம்.

—:0:—

சுவதாரிடுகெ. உம்முடைய விரோயிகளை அழியச்செய்து ஹ்ருஷீராயிருத்திலே உம்மை சுலிஷேகம் பண்ணக்கடவோம்; உம்முடைய எதிரிகளுடைய வாயிருக்கும்படி சொல்லீர் என்கிறார். யதா, நம்பக்கல் ஸநுகூலவ்யூதியே உமக்கு வ்யோஜநமாகச் சொன்னீரே, காயிகமான வ்யூதியைப் பின்னைக் கொள்ளுகிறோம்; வாலிகமாயிருப்பதொரு வ்யூதியைப்பண்ணீர் என்கிறார். “யாயா ஹேஷ்டாதஹுந்ய” ப்ரீவிஷணுமாவானுடைய ஸோமலர்த்திகாண்கைக்காக.

சி.—சூவ்யாஹி 22 கடுகைந ராக்ஷஸாநா வாவாவயு 1௩௩௬.

அர்த்தம்.—ராக்ஷஸா நாடி-ராக்ஷஸர்களுடைய, வவாவைத்-
பாபல்யதெளர்ப்பல்யங்களை, ஐ-எனக்கு, தகேந-யதார்த்தமாக,
சூவூர ஹி-சொல்லும்.

வூ. (சூவூர ஹி ராக்ஷஸா நா-வவாவைத்) அவர்களிலே
சக்தி திஷ்ணியுக்கிற அவளை விஜாதியருடைய வவாக் கேட்பாரைப்
போலே கேட்பானென் னென்னிஸ்; “நத-ராக்ஷஸேஷிதஃ”
என்னுமளவன் திக்கே ராக்ஷஸஜா தீபருடல்ஸ்; இவர் ஐக்ஷாகு-
வம்ஸுர் என்னும் தினைவாலே “பண்டக் குலத்தைத் தவிர்த்து”
என்னும்-“குலத்தரும்” என்னுஞ் சொல்லலாம்படியிறே மமவஸூர
சூயணவெவவ மிருப்பது. “விபூர ஹிஷ்ணய-கர்சு” நத-
யாவிதவெஷ்டா-வெந” “தமராவார்”. (ஐ-தகேந-சூவூர ஹி)
ராக்ஷஸவத்தை யழியச் செய்யக்கடவோமாய், அந்த வவத்தினு-
டைய அளவறியாத நமக்கு நிலவராயிருந்துள்ள நீர், நம்முன்பே எதி-
ரிகளுடைய மிடுக்கைச் சொல்லுவ தென்னென்றிராதே உள்ளபடி-
யெனக்குச் சொல்லுமென்கிறார். க௩௭.

தாற்பர்யம். நாம் ராக்ஷஸர்கள் மேலெடுத்து விட்டிருக்கிறோ-
ம்; அவர்கள் பலம் நமக்குத் தெரியாது; நீ ரறிவீராகையால் அதை
உள்ளபடி சொல்லும்; என்று பெருபான் விபிஷ்ணுந்வானைப் பார்த்த
ருளிச்செய்தார்.

பெரிமவாச்சரன்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ய-பிகாணம், கக - ம் வம-ம், உக - ம் ஸோகம்.

சுவதாரிசெ. “சுஹக்ஷராவணம் வஷ்டேஷ்வய-சூ-ஸ
ஹவாஸவ்யுசுயோயூஹவ வேக்ஷராஜிதி, ஹ்வெஷ்வய-சூ-ஸ
ஸூவே” என்று-இவருடைய சுஹிஷேசுவரிவநிபாக வவத்தை
நிண்டியித்தார் பெருமான்; இவரும், “ராக்ஷஸா நா-வயேஸாஹு-
ஹயாஸவ்ய-ஷ்டேணே। சுரிஷ்ராஜிபயா-வாண-வ-வேக்ஷராஜி-
வவாஹிதீ” என்று-தாம் அடிமை செய்யும்படியைச் சொல்லுகிறார்.
பெருமான் அருளிச்செய்தபடியே தாமும் விஜாதியாய்ப்பேசுகிறார்.

உத.—ராக்ஷஸாநாட் வயே ஸாஹ்யம் ஹ்யாபாஸு ப்ரயஷ்டணே |

கரிஷ்யாரியபாபுராணா ப்ரவேக்ஷாரிவாஹிநீழி க௩௭.

அந்தம்.—ராக்ஷஸாநாட்ய-ராக்ஷஸர்களுடைய, வயே-கொலை யிலும், ஹ்யாபாஸ-லங்காபுரியினுடைய, ப்ரயஷ்டணே-சின்னப்பின் னமாக்ருவையிலும், ஸாஹ்ய-ஸஹாயத்தை, யபாபுராண-பிராண னுள்ளவளவும், கரிஷ்யா-செய்வேன்; வாஹிநீழி - ஸேனையை, ப்ரவேக்ஷாரிவ-ப்ரவேசிப்பதும் செய்வேன்.

வ்யா. (ஸாஹ்ய) என்றது-தேவர் சுயிக்ரித்த காரணத்தில் என்னுடைய ஸாரூபஸிங்குஷ்டமாக யுகத்திலே அம்பெடுத்துக் கொடுக்கிறேன் என்கிறார். (யபாபுராண) என்று “ராவவா ஷேட்பராக்ரானாநபுராணேகாருதேடியாஸு” என்கிற முதலிக ளுடைய நிலையிலே நின்று பேசுகிறார். க௩௭.

ஹ்யர் ப்ரீவாடித்திலே சுலயவ்யுதாநங்கேட்டாரொரு ப்ரீவெ ஷ்வர் இவகரணத்திற்செய்ததாயிற்றென்னென்றுகேட்க, “ஸுஷோ ஷராயிருப்பார்ஸரணாமதராகார்” என்று ஷோராஜர் வக்ஷத்தாலே வலிவடிவகூறித்து, “ஷோஷ-மணங்கள் சுப்யோஜகங்கள், தேநநர் நின்ற நிலையிலே ஸரணாமதிக்கு சுஹட்டர்” என்று பெருமாள் திரு வுள்ளத்தாலே விலாஹம்.

தாத்பர்யம். தேவரீர் லங்கையி லெழுந்தருளி ஸமஸ்த பலத் தையும்ழியச்செய்து ராவணனைக் கொல்லும் விஷயத்தில் என்ப்ராண னிருக்குமளவும் தேவரீருடைய ஸேனையிற் புகுந்து ஸஹாயம் பண் னுகிறேன். என்று பெருமாள் ஸந்திதியில் ப்ரீஸிபிஷணப்பெருமாள் சொல்லுகிறார்.

சுலயவ்யுதாநஸாரம் முற்றிற்று.

—:0:—

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிசுளேசரணம்.

—

யுககாணம், ௧௭ - ம் ஸுடம், ௫௦ - ம் ஸூகம்.

—:0:—

உத.—ந வாடி ஹாவி ஸஜ்ஷ-ஹாநாயிகா ஹவகாதித: |

வக்ஷாரிவவநம் ராஜநு யபாஸு-ராக்ஷஸவாஸு க௩௮.

சுவதாரிவெகெ. ஸ்ரீவிஷ்ணுப் பெருமாள் ராவணனைவிட்
டுப் பெருமாள் திருவடிகளிலே ஸாரணம் புகுகிற இத்தைக்கேட்ட
ஹாராஜர், பூதிகலிதன விவன் விபூலுமணிக்கிறான், வயிற்
வயிற்னென்று வாடுகெட்டு சொல்ல; நமக்குமூப்பரானவிரகினைவு
இதுவாயிராநின்றது; நம்முடைய நினைவு ஸாரணமதரகூணம்
பண்ணுகையா யிராநின்றது; மேல் செய்யும்படி யென்னென்று
வாழ்த்தப்பட்டு இத்திரளில் நமக்காவாருண்டோ வென்று, “ஸு
ஹிஷ்டாஹிஷ்ட க்ருஷ்யேஷு-யுகம் வாலிதகா வுதா | ஸிஷ்டேஷு-
நாவிஸுஷ்டேஷு-ஸாரண தீமலிதிவிதா” என்று-பத்தம் பத்தாக
வெண்ணவல்லாயும், ராமதேவியின் நியிலேஸிவீநாயும், அறுதியிட்
டாம்போலே செய்து முடிக்கவல்லாயும், நின்ற நிலைக்கு நன்மைவே
னுமென்றிருக்கு மவனுமான வஸுவால், காரிய வஜ்ஜடங்களிலின்
ளபடி செய்யத் தகுமென்று சொல்லுகை வரலுமன்றோ வென்று
வாரிநடுக்கிலே பெருமானருளிச்செய்ய, “சுஜாதநாவலிதேகிணி
திஷ்டு-தோகேஷு-ராவவ | சூதாநம் வலிஜயநாவிஷ்டுஷு-
ஸு-ஹிஷ்டயா” என்று-தேவரீந்திரவுள்ளத்தில் கிடவாததண்டோ?
ஒன்று மறியாத வடியோங்களைக் கேட்டருளுகிறது எங்களைத்திருவு
ள்ளம் பற்றின நன்மையிறே; இதெல்லாங்கூடப் பெருமாள் நீர்மை
யிருந்தபடி யென்னென்று நாட்டார் தேவரீரைக் கொண்டாடுகைக்
கிறே என்று விண்ணப்பஞ் செய்து பின்னையுஞ் சோழீட்டுவளர்த்த
ஹாராஜர்க்காக மாட்டாதே, அவர் தமக்குங் கூடமுதலியா
ரான பெருமானுக்காகவும் மாட்டாதே சுவிரூபமாக, வரீகூழி
த்துக் கொள்ளவேனுமென்பாரும், ஸவ்யா ஸஜீநீயனென்பா
ரும், ஸஹஸாவியாஸயோமுகினல்ல நென்பாருமாய்க் கொண்டு,
சுஜாஸாரஹ ஜாவவசுபு-ஹிதிகள், *ஸுஸுஸுஸு-தமாகச் சொன்ன வா
டுகெட்டுக்கேட்ட திருவடி, இவர்கள்நினைவுநினைவாகப்பெருமானை
யிழக்கவாகாதே புகுகிறதென்று ஹயப்பட்டு யுகுகளாலே இவர்கள்
வசுந்களை யழித்து, பெருமாள் திருவுள்ளத்துக் கரு-ம-ணமாக
வும், ஸாஸூரவிதமாகவும், சுவஸூரவிதமாகவும், வாடுகெட்டு
சொல்லக்கோலி, முதலிகள் சிவக்கென்றதபடி அவையடக்கமாக
மேலுக்காருங்களாலே சொல்லுகிறவனல்லேன், பெருமாள் பக்கவா

ஈரத்தாலும், ராஜகாரூர்த்தா நிதுவாகையாலும், சுஷ்டுவிதியினுடைய இனிமையாலும், நானுமொரு வாதெடு சொல்லப்புகுகிறேனென்கிறான்.

வா. (நவாஜாஹாவி ஸஷ்டுஷ்டா ஹாயிகூரஹ உகாஜிஃ) நாட்டாரொரு ஸஷ்டுஷ்டுக்களிலே யிருந்தா லொருத்தருக்கொருத்தர் மிகைக்க வாதெடு சொல்லும்போது இவ்வோ ஹேதுக்களாலே யிறே, அவை யொன்றாலுமல்ல இப்போதென்கிறான். (நவாஜாஃ) மௌரவ்யூரான உங்களுளோடே எனக்கொரு விவாடிமுண்டாய், அத்தாலே சூழ்ஹவஹிதனாய்ச்சொல்லுகிறேனல்லேன். (நாவிஸஷ்டுஷ்டாஃ) விவீஷணன் பக்கவி லெனக்கொரு பக்ஷவாதமுண்டாய் அத்தாலே அது செய்ததரவேணுமென்று திவ்யுததாலே சொல்லுகிறேனல்லேன். (நாயிகூராஃ) “உத: ப்ருத்யவர: கபிஹாவி ஸுத்யவநிதியெள” என்றிருக்கிறவனாகையாலே உங்களுந்காட்டில் நான் மிகைக்கச் சொல்லுகிறேனல்லேன். (நவகாஜிஃ) பிச்சனாய் நிவாரகனின்றியே வேண்டிற்றுச் சொல்லுகிறவனல்லேன்.

அன்றியிலே, (நவாஜாஹாவி ஸஷ்டுஷ்டாஹாயிகூரஹ உகாஜிஃ) வாடிவித்ணாஜஹாலிநிவேஸங்களாலல்ல. (நவாஜாஃ) “வீதராமாகயாவாடி” என்று ப்ராணயுக்திகளாலே தக்ஷிணஷ்டும் பண்ணிவிடுகையென்றொரு வுருஷாஸ்டுமாய்ச் சொல்லுகிறவனல்லேன். (நாவிஸஷ்டுராஃ) வெதனிகளாய் சுஷ்டுதரஞ் சொல்லியாகிலும் பிறரை யழிக்கவேணுமென்று சூழ்ஹவ்யூனாய் அத்தாலே சொல்லுகிறவனுமல்லேன். (நாயிகூராஃ) “ஜலோஸு விஜய:வம” என்று-ஜலு கவெசொல்லிப் பிறரைஜயித்து ஓராயி கூத்துக்காகச்சொல்லுகிறவனுமல்லேன். (நவகாஜிஃ) விவீஷணன் பக்கவிலே ஒருசுஷ்டுஷ்டு டெஹையாலே சொல்லுகிறவனுமல்லேன். ஒருநீரையிட்டு இவை தோறும் அழித்துக் கொள்ளாதேத்தனிடையே கீட்டது-இவை தனித்தனியே கிரடுவகூஹேதுக்களெனயும், இவை யித்தனைபுரி நன்பந்நிலில்லை மென்னைக்குமாம்.

(வக்ஷாதி) || அமைத்துச் சொல்லுகிறவனல்லேன்; உங்களுக்கும் பகஷமாப் ஹோராஜருக்குந் திருவுள்ளமாகில் அப்போது சொல்லக் கடவேனத்தனை. (வயநடி) “வக்ஷாதி” என்னச்செய்தே, வயநமென்னென்னில்; * வாஹவயகிபோலே யாகவுமாம். அன்றியிலே சொல்லுமிடத்தில் கிடக்கிற கார்புவெள்ளத்திலு மிதொரு காலு கேஷவமோ என்று முசியாதபடி, * சுஷூட்வக்ஷி” ஐதிலவயநமாய், பாசுரப் பரப்பற்று, விவக்ஷிதாசூட்வாவுகமாகச் சுருக்கினுற்போலே, சொல்லுகிறேனென்று ஸவ்யூபாஜநமாகவுமாம்.

* க. (ராஜது) நீங்கள் ராஜாக்களாகையாலே, எதிர்த்தாரையழிக்கவும், அடைந்தாரைக் காக்கவும் வேணுமென்று சொல்லுகிறேன். * உ. (ராஜது) நீங்கள் ராஜாக்களாய் நான் ஐனியாய்க் கார்புஞ் சொல்லுமவ்ஹாகையாலே சொல்லுகிறேனென்றுமாம். * ஈ. (ராஜது) “விவ்ஹேடா மாயதேநேஸாராஜாநு” என்று நாங்கள் சொல்லப்புகிற வசூடந்தான் உம்முடையநெஞ்சிலே தோற்றும்படியான நெஞ்சில் அகலமுடையாய்த்தோற்றினுனு மடக்கி வைக்குமவருமாகையாலே சொல்லுகிறேனென்றுமாம். * ச. (ராஜது) நாங்க னேதேனுஞ் சொல்லப்படுக்கால் ஐவத்தைக் கடுத்துக்கொண்டிருக்கையன்றிக்கே, “புஜாஸூபு. நுரஜு. தீ” என்றும் “ரஜு. நா ஐ. ராஜா” என்றும், குளிர்முகந்தந்து கேட்டபடியாலே சொல்லுகிறேனென்றுமாம்.

முகத்தந்தோமென்றால் தோற்றிற்றுச்சொல்லுமத்தனையோவென்ன; * க. (யபாசூடடி) ஸவ்யூதிவஹமல்ல, ஸாஸங்களில் யபோசூமானவசூடம். * உ. (ராஜதுயபாசூடடி) “ஸவ்யூராஜஸுபேராஹ தே” என்று உண்மையொழியராஜாக்கள் பாடிடேனுமோ. * ஈ. யபாசூடடி) பூரணயுகிகளாலே தள்ளுண்கையன்றிக்கே சுவாயிதமாயிற்றிருப்பது.

ஹேஷஹங்களில்லை யென்றாலும் சொல்லுகிற பூகாரமென்னென்னில்; * க. (ராஜமௌரவாசு) ஹேஷாஹாஸங்களில்லையென்றே னத்தனைபோக்கி ஸரீரூக் ஹேதுவுமில்லை யென்

தேனே. * உ. (ராஜமொளரவாசு) இதுக்கு முன்பு பிறந்த வாடெட்கள் “சுவுஹுஜீவிதஹுஜா... நதாபுதிஜாஹு ஸுது” என்ற பெருமானுக்கு சுவுஹுமாதையாலே இச்சிரித்த முகத்தையிழக்கப்புகுகிறோமென்கிற ஹயத்தாலே சொல்லுகிறேன். அன்றியிலே, *௩. (ராஜமொளரவாசு) என்று “ஸாணாமதவஹு” என்கிறபடியே “ஸாணாமதரக்ஷணேராஜமொளரவாசு” என்றும், ஸாணாமதரக்ஷணத்திலே பெருமாள் விருப்பத்தாலே சொல்லுகிறேனென்றாகவுமாம். நம்முடைய வக்ஷத்துக்கு விருஹமாக நம் முடைய வரிகரமான நீ சொல்லப்பெறுவையோவென்ன; * ச. (ஹவதோவிராஜமொளரவாசு) உமக்குங் கூடப்பேணவேண்டுமபடியான பெருமாள் மொளரவத்தாலே சொல்லுகிறேனென்றாகவுமாம். “ஜோவபுவியோகாநா மாருநா ராயணாமாரு” அன்றோ? அன்றியிலே, *௫. “ராஜநாராஜ” என்று இருவரையும் ஸ்வோயித்து “ஹவதோமொளரவாசு” என்றும், நீங்கள் ஸாஹாக்களாய் மாருக்களாயிருக்க, நாங்கள் ஸாஸுராய் சிஷுக்களாயிருந்தால் “நியஜாதிக்ரஹஹி வோயபேசு” என்று தப்பினவை விண்ணப் பஞ்செய்யவேணுமென்று சொல்லுகிறேனென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, * ௬. “ராஜநா” என்று ஜஹாராஜரை ஸ்வோயித்து, (ராஜமொளரவாசு) என்றுகிலுமாம். அன்றியிலே, * ௭. (மொளரவாசு) என்று ஸுதுவக்ஷத்தில்கின்றும் ஹேமபண்ணிக்குலைத்தழப்பிக்க ப்ராஹ்மாயிருக்க, வந்தவனை விடுகிற தென்னென்று ராஜகாரி மொளரவத்தாலே பென்றுமாம். அன்றியிலே, * ௮. (மொளரவாசு) என்று “சுரிபுராணாநாரிதஜிரகதி தவடுகூதாநா” என்று ஸாணாமதரக்ஷணம் கூடவும் என்கிற வியிவெத்தாலே யென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, * ௯. (மொளரவாசு) என்று ஸாணாமதரக்ஷணம் பண்ணிகொள்ளென்று உங்களுக்கு ஒரேற்றம் வரவேணுமென்கிற விதுவே ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறேன். அன்றியிலே, * ௧௦. (ராஜமொளரவாசு) என்று “சுஹுமொளரவாசு வஹு ருவிநாஸநா” என்றும், “ஸாணாமதஹுதுணாநிஹுது நவியேதே” என்றும், “சுஹாயஸுதுதஹு ஸவஹுது

ரக்திதே” என்றும், ஸரணாமதிருக்கணம்பண்ணாதபோது வரும் சுந
 சூட்சுபுராதுரூபத்தாலே சொல்லுகிறேன் என்றாகவுமாம். அன்றி
 யிலே, * கக. (மௌரவாசு) என்று “விவீஷணஸுயஜிதாந
 துராக்கஸ்யேவதிதே” என்று எதிரிகையாலே விடுத்திட்டு அவர்கள்
 தாங்களே வரையாதிடுகின்றன என்று சொல்லும்படி யாய், தான்
 ஸாரிநுபதிமன்றியிலே ஸரணாமதியான விசேஷயஜிநிஷ்ணு
 மான ஸ்ரீவிவீஷணப்பெருமானுடைய வெவகூணுத்தாலே யென்
 றாகவுமாம். அன்றியிலே, * கக. (மௌரவாசு) என்று “ஜேஷா
 சுந்ராதநவாநாஜி விவீஷணஸு-தாசுருபு தயாஜெஜிதாநு
 தி” என்று தன் பெண்பிள்ளையையிட்டுப் பிராட்டிக்கு சூழலாம்
 பண்ணுவதும், “நஜிதேகாவயஜிததி” என்று - ராவணன்
 என்னைநயிப்புகவிலக்கியும், “ஹ்ரீயதாநாசாஸாயஜெயி”
 என்று பிராட்டி விஷயத்தில் நல்வாதெது சொல்லியும், “யாவந
 மூஹநிஸிராஸி வானா ராஜேரிதாராக்கஸ வுஜ்வாநா”
 என்று-நமக்காக அண்ணன்பாராமற் சொல்லியும், “வாஹுஜி
 புவிவகூஸு-கி” என்றும் - “கூஜேவவயுஸஸு-ஜி-தி”
 என்றும்-உஜிதிதைப் பாராமற் சொல்லியும், இப்படி அவன் நமக்
 குப் பண்ணின உவகாரபுராதுரூபத்தாலே யென்றுமாம். அன்றி
 யிலே, * கக. (மௌரவாசு) என்று “ஸுஸிடுததஸு” என்று சூ
 நுகுதிஷுஷுமும், “உஜ்வாதமஜாவாணி” என்றுகையிலேபிடி
 த்த மெடியிருக்கவரூஷித்தவனைக்கரைய வடியாமையாலே புர
 திகுதிஷு வஜிதமும், “வாலிநகூஹதநுஷு-ஸு-ஜி-வஜூ
 ஹிததி ராஜிபுராஸுயஜிதாநு” என்றுஸோசாஹரணமாக
 விஸுஸித்தப் பற்றுக்கையாலே ரக்திஷு-கீதிஸுஸாமும், “ஹவ
 ஸரணஜிதே” என்கையாலே மோஹுக்கவரணமும், “ஹஜித
 ராஜிநுஜிவிதகூஸு-வாநிவெ” என்கையாலே சூதநிடுவக்
 கும், “புணாஜிஷுஜிதாநுஷுஷுதா-ஸு-ஹயா-மதி” என்று
 ஜெநுரூப காவ-கூணுமுமாகிற ஸரணாமதிருக்கணவெளஷ
 யுத்தாலே யென்றுமாம். அன்றியிலே, * கக. (மௌரவாசு) என்று-
 “நகூஷுபு-வஜேதாஜாநு-கூஷு-தேஷுஷு-ஹவ-தா-பு-ஸு-ஸு-வ

டிநனூவி” என்றுதொடங்கி, வாரெஸ்சொல்லுகிற விடத்தில் ஒரு ஷோஷங்கண்டிலோம்; சுவங்குளிர்ந்திருந்தது; சுஷுஷுஷுடியனிப் படித்தேங்காதவன்; வாரெஸ்தமொறுதல், குழறுதல், ஷூஹைத மாகுதல், நாக்கு வறளுதல் செய்கிறதில்லை; கூலிபூயம் மறைத் தாலும்பின்னையும்பிட்டுக்கொண்டுபுறப்படும்; அதுகண்டிலோமாகையாலே ஷுஷுனல்லன், ஸூஷூவான் என்கைக்கீடான யுகிபூயா ஷூத்தாலே யென்றாகவுமாம். க௬அ

தாத்தர்யம்—லோகத்தில்நாட்டார்சொல்வதுபோல்என்னுடைய வாதஸாமர்த்தயத்தால் பிறரை ஜயிக்கவேண்டுமென்றாவது, விபிஷண னிடத்தில் ப்ரீதியினுலே உம்மை நீர்ப்பந்தித்தாவது, உங்களைக்காட்டி.ஹம் பெரியவனென்றாவது, யதேச்சையாய்ப் பிதற்றுகைக் காவது நான்சொல்லவில்லை. என்னப்போல தாஸர்கள் சொல்லும்வார்த்தை களைச் செவிகொடுத்து ஸந்தோஷமாய்க் கேட்கிறவரன்றோ தேவர். இப்போது நான்சொல்லுகிறது, விபிஷணன் நமக்குப்பண்ணின உபகாரஸோஷத்தாலும், உத்க்ருஷ்டமான சாணாகதியை ஸலக்ஷணமாகப் பண்ணினபடியாலும், இப்படிப்பட்ட இவரை ரக்ஷியாதபோது அநர்த்தம் வருமாகையாலும், இவரை ரக்ஷித்தால் உங்களுக்குக் கீர்த்தியுண்டாகுமாகையாலும், இப்படிப்பட்டவரை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று சாஸ்தரத்தில் விதிக்கிறபடியாலும், அன்றியிலே, ராஜகார்ய மிப்படியேசெய்யவேண்டுமாகையாலும், ராஜாக்களான நீங்கள் மறந்ததை மந்தரியான நான் ஸமயத்தில் அறிவிப்பிக்க வேண்டுமாகையாலும், உமக்குங்கூட பூஜ்யரானபெருமானுக்கு இவரை ரக்ஷிப்பதினுண்டான அபிநிலேஸத்தாலும் இது செய்யாவிடில் பெருமாள் ஸத்தை யழியுமாகையாலும், இப்படிப்பட்ட ஸமீசீரமான அநேக யுக்திகளாலே அபாதிதமாய் சாஸ்த்ரோக்தமான வர்த்தம்; இதைக்கேள்ரென்று திருவடி மஹாராஜரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸூநூகாணம், க௬ - ம் ஸதுடம், ௩௦ - ம் ஸோகம்.

—(௦)—

சே. --ஹிஹைத நஹிதீவ நஷுஸோஹ வுஸந

வஸுவஸயா திவீயுரோநா | ஸஹயஸஹிதேவ

உகூவாகீஜநகஸூதா-ஜகமஹாராஜாவிக௬கூ.

அர்த்தம்.—ஹிஹைத நஹிதீவ - பனியினுலிந்த தாமரைப் பூப்போல், நஷுஸோஹ - கசித்துப்போன அழகையுடைய, வுஸநவஸுவஸயா-துக்கங்களின் வரிசையினால், திவீயுரோநா-மிகவும்நெருக்குப்பட்டவளுமான, ஜநகஸூதா-ஜகமஹாராஜாவின் பெண்ணான பிராட்டியானவள், ஸஹயஸஹிதா..தன்னுடன்கூட

ஸஞ்சரிக்கும் ஆண்பகையோடு பிரிந்த, ஹ்ருவாகீவ - சக்ரவாசப் பேடைபோலே, க்ருபணாடி - தீமனா, ஹ்ருவாடி - அவஸ்தையை, ப்ருபணாடி - அடைந்தவளாக ஆனாள்.

சுவ தாரிணெ, பெருமானைப்பிரிந்த வாற்றாமையோற்ற எழுந்தருளியிருந்த பிராட்டிக்குப் போலி சொல்லுகிறார்.

பூர. (ஹிமவத் தநஸிநீவநஷ்டோரஹ) நாதம் மென்மை குளிர்ந்த செம்மை செவ்வி விகாசம் என்கிற ஸ்வாவங்கையுடைய தாய் வைத்தகண்வாங்கவொண்ணாதபடி ஹ்ருவாகீவமாய் முன்பழகிய தாயிருந்த தாமரைப்பூவானது பனியிலே நோவுபட்டு இருக்கிறப் போலே, இவளும் நோவுபட்டிருக்கிறபடி. (ஹ்ருவநவராவயாதி ஹ்ருவாகீவநா) இதுதான் ப்ருக்யதயாக மேல்வரும் ஹ்ருவநவராவ ரெக லாஸ்யரித்த வளவன்றிக்கே நோவு படுத்தா நின்றது. (ஹ்ருவநவரஹிதேவஹ்ருவாகீ) “நின்னஞ்சிறைய சேவலமாய்” என்கிறபடியே, பிரிவுபொறுத ப்ருக்யதயைக்கொண்டுதனிப்பேயிருந்தாள். (ஹ்ருவநவரதா) ஹ்ருவநவர்களுக்கிட்படாத பிறப்பை யுடைய வள்கிடர் இப்படிநோவுபடுகிறாள். (ஹ்ருவநவரதா) பெருமானைக் கைப்பிடித்த செல்வமன்று, பிறப்பினுடைய செல்வம். (ஹ்ருவநவரதா) பட்டக்கடவதிலொன்றும் குறையாமல் பட்டாள்.

தாத்ரயம்.—ஸ்தாபிராட்டி, ஹ்ருவநவரஹாஜாவின் குலத்திலவ தரித்து மஹத்ஸுங்களை யதுபவித்து பால்யந்தொடங்கி துக்கங் களை யறியாமலிருந்த இப்போது பெருமானை விட்டுப்பிரிந்து ராவ ணன் கையிலகப்பட்டு, ராவணனாலும் அவனாலேவப்பட்ட ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளாலும் செய்யப்பட்ட உபத்ரவங்களினால் மிகவும் நலிவுபட் டவளாய் அசோகவந்தில் வலிக்குங்காலத்தில், ஒருதடாகத்தில் வெகுகாலமாய் ஸுகமேவாழ்ந்திருந்த பின்பு பனிக்காலத்தில் பனியினாலிழந்து அழகுநீலந்து கிடக்கிற தாமரைப்பூபோல் வடிவழிந்து, பதியின் விஸ்வலேஷம் ஸஹிபாத சக்ரவாகப்பேடை, தன் கணவனைவிட்டு நீங்கினகாலத்தில் துக்கத்தை யதுபவிப்பதுபோல அகப்பந்தம் தீர்த்தசையை யடைந்திருந்தாள்.

பெரிபவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசானம்.

யுககாணம், உக - ம் ஸமும், உஉ - ம் ஸோகம்.

—(௧)—

உ. மாவலிநய நெளசித்து ஸாரா ஹ்ருவாகீவநா |
ஸாமரம் ஸோஷயிஷ்யாதி ஹ்ருவாகீவநா || கசச.

அர்த்தம்.—வெளரிடுதே - ஸுமித்ரா தேவியின் குமாரனான
லக்ஷ்மணனே ! -வாவர-ததுஸ்ஸையும், சூஸ்விஷ்வாவரோ - ஸர்
ப்பங்களோடு ஸமாகங்களா யிருக்கிற, ஸராஸூ - பாணங்களையும்,
சூநய-கொண்டுவாரும்; ஸாமரூ-ஸமுத்தரத்தை, ஸோஷயிஷ்ரூதி-
உலர்த்தப்போகிறேன்; வவஜ்ஜா-வாநாச்சன், வஜ்ஜா-கால்களினு
லே, யானு-(கடந்து) போகட்டும்.

கவதாரிபெக, கடலைநோக்கி வரக்கிடந்த பெருமாள், ஜவ
வாகுதியானது வந்து சுவர்காட்டாமையாலே ஆழியைச்சிறி
“ஜாஜ்யாஜகராமய, கவலிஷ்யஹிஜாநாதி” என்று மீன்படு குட்ட
மான விது நம்மை மதிக்கிறதில்லை, கொடுவா தக்காணை யென்கிறார்.

வ்யா, * க, (வாவரநய) முணவீரனான விவனை நியமிக்கும்
படி, முணவானானவில்லைக்கொடுவாரீரென்கிறார். *உ, (வாவரநய)
இதின் நீகட்டைக் குலைக்கும்படி, நீகட்டுடைய வில்லைக்கொண்டுவாரீ
ரென்கிறார். *ங, (வாவரநய) இதினுடைய ஆறுமாய்ப்பைப்போக்கு
ம்படி வளந்த வில்லைக்கொண்டுவாரீ ரென்கிறார். *ச, (வாவரநய)

இது புல்லைக்கவடிப்படி வில்லைக்கொண்டு வாரீர். என்றவளவிலே இ
லையபெருமாள், தாம் படுக்கையானபடியாலே படுக்கைப்பற்றைப்
படைப்பற்றாக்கவொண்ணாதென்று குகைதாங்குகிறத; *க, (வெளரி
டுதே) தாய்மார்சொல்லிற்றுச்செய்யுமதொழியதமயன் மார்சொல்லி
ற்றுச்செய்யவொண்ணாதே? *உ, (வெளரிடுதே), ஸாஜேவ்யாஜஹி
காஷ்டே” என்று ஆய்ச்சிசொன்னபடியெய்வெண்டாலே? *ங, (வெளரிடுதே)

“வணகடே-ஹிஷ்யவணுநென்” என்று ரெதி யைப்
பார்த்தால் நம்மைப்பண்ணிவாரிவமுமக்குமில்லையோ? என்றவா
றையப்பட்டு வில்லைக்கொண்டுவந்துகொடுத்தார். *ச, (ஸராஸூ) இ
குறையுத்தாரீரென்கிறார். *உ, (ஸராஸூ) அம்புக்கு அம்பையிட்டு
அழிக்கவேணும். “கணகேநவகணக” இதே “வணகேநலேஹ
ஷாணா” என்று ஓரம்பே யமைந்திருக்கப்பலவம்பு வேண்டொனென்
னென்னில்; “வசிதஜ்ஜாதிவாநுஷ்ட” என்று இக்கடலோடு துவக்
கானவேருகடையும்ழிக்கையினுண்டானதிருவுள்ளத்தாலே. “விலே
ஹவா-நலாரவாநு வவெவகேநலேஹஷாணா மிரீநுரவாதவ

† முணம்-நாணி. § சட்டு-வரப்பு. ¶ சட்டு-உறுதி.
* இதுமாய்ப்பு-சுமிர்ச்சி, (கர்வம்). || (பா. வார்த்தை நெஞ்சில்பட்டு.
௫ அம்பு-ஜலம். ௭ அம்பு-பாணம்.

மேயல்ல வாக்குகிறோம். * கூ. (ஸாமரபித்யாஜி) விஷுவசேஷாவி
ஸவ்யபுஷ்பாண்டேதூலாஹுத்யு' என்றுகாமாக்கினத்தை யழி
க்கலாகாது. இதின் நீர்க் களிப்பதும்படி யுலர்த்தி விடுகிறோம்.
*கௌ. (ஸோஷயிஷ்யாஜி) இத்தையாக்கும்பொதன்றோ காமவேண்டி
வது; அழிக்குமிடத்தில் ருஹ்யாஜிகளை யிட்டாற்போலே அம்பப
யிட்டழிக்கிறோம்.

இத்தால் பெறப்படுகிற வ்யூயோஜந மென்னென்னில். *க.
(வஹ்யாண்டுவஹ்யாஜி) இவர்கள்மர்க்கொம்புபாயாமே மனற்குள்
றிலேபாய்ந்து போவதாக. *உ. (வஹ்யாண்டுவஹ்யாஜி) இவர்
கள் கைசீச நீஞ்சாமே காலிட்டு நடப்பனவாக. *௩. (வஹ்யாண்டுவஹ்யாஜி) இவர்
கள் ளக்கரையோடிக் கரையோடு தாவாடுகா
லிட்டு நடப்பனவாக. *ச. (வஹ்யாண்டுவஹ்யாஜி) இவர்கள்
நீருக்குமே லமுந்தாமே மண்ணிலே நடந்துபோவதாக. *௫ (ஸாம
ரஸோஷயிஷ்யாஜி) வஹ்யாண்டுவஹ்யாஜி) பண்ணின் பரபத்
துக்கு இதின் பெருமையெல்லாம் தரைமட்டமாக்கிக்குரங்கின் காவின்
கீழே துகையுண்ணும்படி பண்ணுகிறோம்.

தாத்பர்யம்.—ஸ்ரீராமன், ஸமுத்ராஜன் வரவைக் குறித்து
மூன்றுகள் ப்ராயோபஸேஸம் பண்ணின வளவிலும் தன்னுடைய
ஜடத்தன்மையினு லவன் வாராமலிருக்க, அப்போது பெருமான்
கோபித்து ஸமுத்ராஜனை நசிப்பிக்கத் திருவுள்ளம் பற்ற, இதை
பாவஜ்ஞரான இளைபபெருமான் அறிந்து அத்யந்த ஸுகுமாரரான
இவர்படைபொருத்தக்கூடாதென்று விலகியும்பாணங்களை யும்கொண்
டுவாராமலிருக்க, லக்ஷ்மண! உம்முடையதாயார், ஸர்வகாலத்திலும்
உம்முடைய தமயனான ஸ்ரீராமனை அதுவர்த்தித்துக் காத்துக்கொண்
டு போருமென்று சொன்னது உமக்கு ஜ்ஞாபகமில்லையா? நம்மு
டைய ஸ்வரூபமறியாமல் மதித்திருக்கிற ஜடப்ாக்குதியான இந்த
ஸமுத்ராஜனை இப்போது உலர்த்திவிடுகிறேன்; நீர்க்ஞரமானபாண
ங்களையும் ததுஸ்சையுக் கொண்டுவாரும். ஸமுத்ரத்தை உலர்த்தி
விட்டால், நம்முடைய வாகாஸைகைகள் ஆகாசத்திற்குள்ளுமிச்சிச் செல்
வது ஜலத்தில் நீந்துவது முதலான கஷ்டங்களில்லாமல் கால் நடை
யாலே லங்கை யேறப்பேரவர்கள். என்றருளிச்செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்

யுலகாணம், ககசம் ஸமயம், கச-கடு-கச-கௌ-ம் ஞோகங்கள்.

—(1)—

வழிதேவியே ஹோபோயீ வரோதா ஸநாதநஃ |

சுநாஜியநியநோ ஹேதஃவரோதா ஹோநா ||

கசக

தலஃவரோதா யாதா ஸஜயக, மஜாயநஃ |

ஸ்ரீவதவக்ஷா நித்யஸ்ரீ ரஜேய ஸாஸ்தோ யுவஃ ||

கசஉ

ரோநுஷம் வபு ராவாய விஷு ஸூத்ரவராக்ரஃ |

ஸவெவடி வரீவ்யுதோ டேவெவடி நரகவபாஸமெதஃ ||

ஸவடிவோகேஸுர ஸாக்ஷா ஹோகாநாஹிதகாஜியா |

ஸராக்ஷஸவரீவாரம் ஹ தவாஸாஹோடிதஃ ||

கசச

அர்த்தம். ஸநாதநஃ - இந்தஸ்ரீராமன், ஹோபோயீ - பெருந்த
தபஸ்வியாயும், ஸநாதநஃ - ஸர்வகாலமும் இருக்கிறவனாயும், சுநா
ஜியநியநஃ - முதல்நடுமுடிவுகளில்லாதவனாயும், ஹேதஃ - மஹத்
தத்துவத்தைக் காட்டினும், வரஃ - பெரியவனாயும், ஹோநா - உத்க்
ருஷ்டனாயும், தலஃ - மூலப்ரக்ருதியைக் காட்டினும், வரஃ - அதிக
னாயும், யாதா - ஆகாரபூதனாயும், ஸஜயக, மஜாயநஃ - ஸ்ரீபாஞ்ச
ஜயம் திருவாழிகளமோதகி இவைகளை தரித்தவனாயும், ஸ்ரீவதவ
க்ஷாஃ - ஸ்ரீவதஸமென்னும் சிந்தை மார்பிலுடையவனாயும், நித்ய
ஸ்ரீ - இணைபிரியாத ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையுடையவனாயும், ரஜேய -
ஜயிக்கமுடியாதவனாயும், ஸாஸ்தஃ - விகாராகூர்வனாயும், யுவஃ -
சலிப்பிக்கத்தகாதவனாயும் இருக்கிற, வரோதா - ஸர்வேஸ்வரன்
வழிதேவியே-ஸபஷ்டம். ஹோடிதஃ-பெரியதேஜஸையுடையவனாய்,
ஸவடிவோகேஸுரஃ-ஸமஸ்தவோகங்களுக்கும் ஸ்வாமிபாய், விஷு-
ஸர்வவ்யாபியானநாராயணன், ஸூத்ரவராக்ரஃ-யதார்த்தமானப்ரா
திஜ்ஞையையுடையவனாய், வரோகாநாஹிதகாஜியா - உவா
மெதஃ-அடைந்திருக்கிற, ஸவெவடி-ஸமஸ்தமான, டேவெவடி-தே
வதைகளாலே, வரீவ்யுதஃ - சூழப்பட்டவனாய், ரோநுஷம்-மதுஷ்ய
ஸம்பந்தியான, வபு - சரீரத்தை, ராவாய-அடைந்து, ஸாக்ஷாஸி-
வ்யவதாரமில்லாமல், ஹோகாநாடி - வோகங்களுக்கு, ஹிதகாஜி
யா - நன்மையைப்பண்ண வேண்டுமென்கிற இச்சகயினால், ஸராக்ஷ
ஸவரீவாரடி - ராக்ஷஸபரிஜநங்களோடு கூடின, க்ஷாடி - உன்னை,
ஹ தவாஸா - கொன்றான்.

கவதாரிவெக, வேலாணங்களிலே “தகிரிநுக்ஷுதரோ
 நஜிரயாநதிலிவ்ருத ஹநு” என்றும் “பாஃவாஸு” என்றும் “விஸா
 யிகோருடேரேஹவிடஃ சிவவனகோடியுயஸ்திவஸுஹு” என்றும்
 “புஜரவதிரகாபயத” என்றும் “யாநாயபாபவபுதிகலுயசு”
 என்றும் “புஜரவதேஸுஹாவேஸுபுபதே” என்றும் வனவரோதி
 வாகுங்களாலே, ஸரோவூரபுரோணத்தாமிட்டு ஐதூருஃபு
 ஹாதிதன் காரணங்களாகவும், லோகபுராகவும், ஸவதாரிக
 ராகவும் ஸகித்து “வனகோஹவெ நாராயண சூலீச நஸு
 ஹாதேஸாநஃ” என்றும் “சுயவாநரேவநாராயணஸோநு
 காரயத, ஸுஹாவதாஃபுஃவோஜாயத” “தூக்ஷஸ்திவபாணி
 பாராஃஷோஜாயத” “நாராயணாதி ஹாஜாயதே...ருஃபு
 ஜாயதே...ஐதூராஜாயதே” “தகூஹாராயணவரஃ” “நாராய
 ணவரஃபுஹ” “ஸுஹவிதாரிவாதிவா” “ஸுஹவேஹு
 வெஹவஹத” “ஸோஹேஷுஷுஸிவிஜிதாரிவதஃ” “வரா
 தூருவாருஷுஃவெதிவிவ” என்றும் வனவரோதிநகிவர
 நாராயணாநுவாக லேஹாவநிஷசு வாவாஹோவநிஷசு
 ஹதிஸுதிரிஸிரோவாகுங்களாலும், “ஸுதிலிஹவாகுபகரண
 ஸாநஸரோவாநாஹவாஹபுதௌவபுதௌபுதவிவகஷுடாசு”
 என்று, “ஸுதிலிஹயிகரணநிரயத்தாலே வதவபுதவபுத
 தைப்பற்ற உதூரோதூரம் புவபுதமாய் ஸரோவெஹுஃவபுத
 மாகையாலும், உவகூரயிகரணநிரயத்தாலும், சுதூராவிவ
 ருஹாஸுடாஹியாயிவாகையாலும், சுயவஸகூபாலும், நாரா
 யணனே ஸவதாரணம்,வரதகூம்-உவாஸுதன், லோகபுராதன்,
 என்று அதுதயிட வுஹுதாரயிகாரமாய் “ஹதூரஸாஸாஃபுஜிஜ
 நாஃபுந” என்று வுணராயிகாரமுமாய் தூஸித்திபதிகைய
 க்கண்ட ஸீவாலீகிஹவான், உதூரஹகையாவே “சூலீ வரஹ
 ப்ரஸிவ” என்னும்படி யுலக்கைப்பாட்டாசு, ஹதூஹிவெநகளா
 ய் ப்ரஹாவித்தி காராஃஹோதிநிராதினைமிட்டு தகூநிணபுயம்
 பண்ணுவதாகக்கோலி, திமே வரவிவயாநதூரமாக ஸீவாவர்க்ளா
 ந தாராஹாதினை யிட்டு “கூபுதேயஸு” என்று தொடங்கி
 தகூநிணபுயப்பண்ணி, இப்போது ராவணவயாநதூரமாக லேஹா
 ஃபுநியைமிட்டு தகூநிணபுயப்பண்ணுகிறாஃபுதே.ஸத்தாந்.

[illegible]

“நடுசாஹாசுபூவிவெளவாஹு” என்று நாட்டாரெழிலுக்குத் தோள்படைத்தார்களாகில் அமைக்கைக்கு மாண்மைக்கும் தோள் படைத்தாய்நீயன்றோ? ஆருடைமைக்கும் வெண்பூரமுடைமைக்கும் வெவ்வுவணன் தம்மியன்றோ. நீயுமாய்க் கோவித்தால் நாட்டில் படைவீட்டெல்லாமழித்துத்திரிந்த ஐதேனும் உன்முன்னே நிற்கவல்லனோ? சாபாநாது, ஊசகூரான ஐவிகள், வுரஹணர், ஷிவிரான ஊரணமாயவடாழிகளாகப்பட உனக்குஞ்சி ஷிமஹங்களிலே யன்றோ ஒடிப்போய்க்கிடப்பது; இப்படி மதிப்பனயிருக்கிற நீ கூட, ரான பிநுஷுநுக்குத்தோரோமென்று உவெட்கவுமறிந்திலையீ; வரங்கொள்ளுநகக்குங்கூடப்பாத்தம்போராத பிநுஷுநு கிட்டவொண்ணாதகிலத்திலேநின்று ஒருடம்பிலே அம்புபட்டால் அவ்வடிவைவிட்டு வேறொருவடிவு கொள்ள வல்லையாயிருக்கிற வுனக்கு ராஜினால் பிறந்த விநாஸம் எனக்குக் கூடியிருக்கிறதில்லை யென்று சிநுபவபூபடுவது, “யவெவ்வவாநரெவையேடாரெவையுடவெஸ்துபிஷுஹாணபுவேபிஷெவவஹுடிபேநாஹுஸஜேராபிஜாநுஷுடி|| யவெவ்வஹிஜநஸூரேநராசுபெவெவையுஹுஷுடி || வரவவஹுதோரூதாதவெவ்வாவெளநராநுஷு” என்றும், குரங்கு படைகொண்டு ஆழிக்கடலை யளவிட்டு அணைகட்டினபடியாலும், உனக்கப்படத்தலைக்காவலாய் அழிவில்லாத பாரிகரமுந்தானுமாயிருந்த வரனைக் கொன்றபடியாலும், இந்த யுகிகளாலே இவரை பிநுஷுநுரல்ல; ஷிவிரென்றறுதியிட்டு, “சுயவாவாஸவேநகஸ்யவழிபுதோஸி” என்றஐதேனாலே நலிவுபட்டாயோ? யபிகுடுவாராழிகளாலேயோ? ஸாஹதபூவான ருடினாலேயோ? என்று ஸஜித்தா, “வாவவவஹுசுதஸூகிலாநுஷுபிஷிஸ்யபாமே” என்றும் “பேநவிநூவலிதஸூகேதாபேநவிநூவலிதோயபி: | பேநவெவ்வுவணாராஜாபுஷுடுகணவிபேஜித” என்றும் “ஜேதாரடுதாசுவாநாநாநேஷுதாராஸுரஸுய” என்றும் சதுசியிலே கின்றவுன்மகன்கையிலே கட்டுண்டுபோன ஐதேன் உன்முன்னிலையிலே நிற்கவும்மாட்டான்; எல்லார்க்குங் “சுதமறனானுகிலுமுனக்கஞ்சி வுஹாவையிட்டு

ய வெட்கம்-அச்சம்.

சதுசியிலே-ஸேநாபுகத்திலே. “சுதமன்-சிஷுநனநமன்.

உறவுசெய்து நழுவின யமனும்மாட்டான் ; தமயினையாகிலும் ழேற்
றபுரவியான வுஷகத்தையகப்படப் பறிகொடுத்து இன்று கூட
மீட்கமாட்டாத வெவ்ருவணனும்மாட்டான் ; உரு ஹாஸங்கொடு
த்துஉவகாரகூடியிருக்கச்செய்தோடும் || வீர்த்தோடேபிடுங்குண்ட
வனையாலே ருஷி னும்மாட்டான் ; என்றுகழித்து, “ஸதாபஹிஸ
தே ஹவதேஷுவஸுவஸுபுரணதேஹாணபுஷுத்ய” என்று
பாஸஸுபுதுஷுத்தாலும், ராவணவயத்தில் வெந்நிபபுதுஷு
த்தாலும், ஸேதாபாஸவரவயவாலிவபாஷிகரணங்களால் வருகிற
கருபாந்தாலும், “வராவஸுசுகி விவியெவஸுருயதேகஸா
லாவிகி ஜாநவயுகியாய” என்றும் “விவிதாஸுசுயஸெதா
நுபயதுபுதிஷுதா” என்றும் “ஸீதாவுஷுதவாநிஷு”
என்றும் “ஹவாஹாராயணாதேவ” என்றுஞ் சொல்லுகிற சூழ்
கூடங்களாலும் பெருமானே பூரவஸு என்று தானே யறுதிபிட்டு
தானறிந்த வுசாரத்தைப் பிறர்க்கு மறிவிப்பதாகக் கோலி, ராவ
ணனேநோக்கி இவர் கேவலரல்ல, வரவஸுவான நாராயண
ன் ; தேவாடிகளால் படாதபடி ஸுஹாஸுராலியாய் நின்று வரங்
கொடுத்த படியாலே ஸக்யுபாஸுபுயோம ராகைக்காகத் தம்மை
முடிசேனாஷு சட்டையையிட்டு ி ஓறுப்புண்டதேவர்களையும், ிக்ஷ
வாநரமோவஸுவிஷுஹங்களைக்கொள்ளுவித்து, சம்முடையவிஹி
கியான லோகத்தை ‘புஷுஸுலோககணக்யு’ என்னும்படி. நீந
லிந்தபடியாலே தமக்குவேண்டியன்றிக்கே லோகஹிதாஸுடமாக
ஸவரிகரண வுள்ளைக்கொன்று பெரிய புகருந்தாமாய் சின்று
ரென்று நிஷுஷிடுத்துத் தலைக்கட்டுகிற ளிபு டேசுத்தி விஷு
ஸோகியால்.

இதில் முதல் ஸோகத்தால் லீலாவிஹிகியிலே எல்லாரோடு
முருக்கலந்து நிற்கிற ளிவர் யேதநா யேதநவிஷுணமான வஸு
வென்றறிந்தேனென்கிறாள்.

ழேற்ற புறவியான - தருந்த வாஹநமான. || டீடத்தோ
டே பிடுங்குண்டவ னாகையாலே - தனக்கு வாஸஸ்தாநமான கை
லாஸத்தோடு தூக்கப்பட்டவ னாசையால். ி ஓறுப்புண்ட -
வ்யாகுலரான.

வா. *க. (வுத்தே) அவரோ இவரோவென்று¹ அலமந்து திரிந்தோம்; இப்போதொருபடி வெளியாயிற்று. *உ. (வுத்தே) டேவதா ஞாவிஷயவிவரமானபோது தெரியாதபடி யிருள்முடிக்கிடந்தது; மஹவிஷயத்திலே வந்தவாதே புகாசமாய்தியவாயிற்று. “டிடி ரிஸு-லியோமந்தே” என்றும் “உத்தேஷு-திஜூ-நதேவோஹநது” என்றும் “அறியாதனவறிவித்த” என்றும் ஜோகத்துக்குடிஹம்முவாய் இவனிதே. *ங. (வுத்தே) “இனியநீக்கே வீசற்கும் காண்முதற்குத் தெய்வம் இனியநீக்கே நெம்பெருமானுனை” என்னுமாப்போலே இத்தனைபோது மறிந்திலேன், இப்போதறிந்தே நென்கிறான். *ச. (வுத்தே) கண்டபோதே “ஸவ-பு-மோகேஸாஸு-ஸாஸா” என்னும்படியானார். *ரு. (வுத்தே) “கா-ஹ்வலலி-ஸா-ஹ்-ராணாம் ரி-ஸா-தா-வா-ஸா-நதே | வஸ-தி-நா-வா-வா-ஸா-ரோ-ஹே-டி-வ-தா-பு-தி-ஹ-தி-பா || கி-நு-வ-நு-ஜே-ஸ-ஹ்-நா-வ-தி-தா-வி-ஸு-யா-வ-பா || ரோ-ஹி-ணீ-ஜே-கி-ஷா-ம் ஜே-ஷா-ரோ-ஹ-ஸ-வ-பு-மா-ண-ஹ்-தி-தா || வ-லி-ஷ-ம-கோ-வ-யி-கா-க-ம் நா-லி-க-யூ-ண-ஸா-ய-தீ” என்று திருவடியானவன், ரு-ஹ்-ரி-ஸா-ப-ஸ-ம-க-க-ரு-ட-ய-டி-வ-தெ-யோ? வ-நு-ஜே-ப-பி-ரி-ந்த-ரோ-ஹி-ணீ-யோ? வ-லி-ஷ-ணீ-ப-பி-ரி-ந்த-கா-ஸ-தி-யோ? என்று சாதித்து யுகுகளாலே பிராட்டியென்று அறுதியிட்டாற்போலன்றிக்கே, கண்டபோதே பெருமானென்றும், பெருமானே பூரவஸு-லெ-ன்னும் அறுதியிட்டே நென்கிறான். *சு. (வுத்தே) டேவவுத்தே “டி-யா-ஜா-தே” என்கிற டே-ள-வ-லி-ய-ப-போ-லே சொல்லுகிறான். “டி-ஹ-த-ர-வ-லி-ஷ-ப-ரோ-ஹ-ஸ-த-டி-வோ-ஹ-ம-வா-ஹ-ஹ-ரி-சி | உ-தே-ல-வ-ய-த-ர-ம-தீ-த-வ-லி-ஷ-ந-ஜே-ஹ-த-நா || த-டி-ந-ஹ்-டி-யா-ஜா-தே” என்றானிதே, “ஜா-தே” என்று ஸா-ஜா-நு-வா-லி-பா-ள-ஜா-ந-ஸ-ம-மி-வ்-லி-த-தி-ல் ஸு-தி-வி-ஸே-ஷ-தி-லே வ-ஸு-வ-லி-க்கி-து. *எ. (வுத்தே) “ஸ-ஹி-டி-வ-ர-ஹ்-ண-ப-ஸு-ர-வ-ண-ஸு-வ-யா-ஸ-தி-வி-க-க-தி-தோ-ஜா-ந-ஹே-ஹே-கே-ஜே-வி-ஷ-ஸ-நா-த-நு” என்றும்

“வேண்டித்தேவிரக்க” என்றும் ராவணவயாகுடிகளான டேவர் களவேவென்குப்பாலே வந்து பிறத்தாரென்கிற டேவரஹஸ்ய மிப் போது வெளியாயிற்று. * அ. (வ்யூகதே) வரவிருபாயம் வருமெ ன்று ராவணன்படுத்தனையும் தம்மைமறைத்து * நாட்டில்பிறந்து படாதனபட்டுமெரிசர்க்காய்த் திரிந்தது, ராவணன் பட்டவாதே இப் போது வெளியாயிற்று.

வெளியானபடி மெங்கனெ யென்னில்; (வனஷஃஹாயோயீ, வரரோதா, ஸஜ்வக்ய மஹாயந, நித்யபீஃஹிவா) வரவஹு வெ ன்னுமிடமானல் “வ்யூகதே, வனஷஃ” என்று ஸாரநாயிகரிக் க வே ண்டாவோ வென்னில்; வகூவினுடைய விவக்ஷாவஸமிதே வாஸ்ய வ்யூகதே; ராவணவயம் ராஜினால் கூடாதென்பது, ஹ்நாடிகளே வெ ன்பது, அங்குங்கூடாதென்பதாய் ஸாரநாநுத்திலேவிவாரித்தயூகி களால் ஒருபடி யறிந்தோமென்று ஸாரநாநுத்திலே கிஸ்யித்தத் தனியே ஒரு வாக்யமாய்க் கிடக்கிறது. ∴ மெநாகுக்கிரயரூண விமமநேநாமஃஹிவாஹதம் ஸகிஸ்யஸகுகுதஸ்யவஜ்வதநா ஜீ தோஜேஹநாடிவி | தாக்ஷுஃஹிவாவிஸிந்தி ஜேந மாரூணா ஜாநாகிரோராவணஸு” என்று வஹுஃஹிவமாக விக்ஷமாய் “ஹி ஜா த்ஸ ஜடாயுரஹிவா ஹிவா ஹிவாஹிவாஹிவாஹிவா” போலே கிடக்கிறது. “வ்யூகதே” என்று தானறிந்தாளாகில் “வனஷஃஹா யோயீவரரோதா” என்று மேலே சொல்லுகிற தென்னென்னில், “வஸுஹாநாஷஹிவாஹிவா ராவணையினிஜிதஃ” என்றும் “வஸுஹாஹிவாஹிவாஹிவாஹிவாஹிவாஹிவா” என்றும் ராவணனை நோக் கிச் சொல்லுகிறவளாகையாலே அவரோ இவரோ வென்று ஸுநே ஹித்தவள் “ஆரானுமல்லறித்தேனவனை நான்” என்றாள்முற்பட, அநநாரம் “உமக்கறியக்கூறுகேளே” என்று ராவணனுக்கும் பிற ர்க்குமறியச் சொல்லுகிறாள். பிணமாய்க் கிடக்கிறவனுக்குச் சொல் லுகிற தென்னென்னில்; விருஹிநிகளுமாய் வதிஹிநெநகளுமாய் இந்நகி ஹிநிகள் நாயன்மார் ஸவநிஹி தாயிநுக்க முன்னிலையாக

வாவித்துச் சொல்லக்கடவது. “நநுநாவிநீதாநாவிநேதா
 விவரணை” என்றும் “கூழைதூவியே” என்றும் “ஹாரா
 ஹாராகூணஹாஸுபிதேஹாராஹாரதஸுஹாரேஜநநா” என்
 றும் “முகிவண்ணாகவதே” என்றும் “வட்கிலளிதையும் மணிவ
 ண்ண” என்றும் “எந்தக விலைதகவிலையே நீகண்ண” என்றும்
 கூழைகவநிகெயிலே யிருக்கிறபிராட்டி ஹாராவானிலேயிருக்கிற
 பெருமானே நோக்கிச் சொன்னான்; தந்தாமூர்கனிலே யிருக்கிற ஆழ்
 வார்களாகிற நாய்ச்சிமார் தந்தாந் திருப்பதிகளிலே யிருக்கிறநாயன்
 மாரைநோக்கிச் சொன்னார்கள்; தாரையும் வாலி பட்டுக்கிடக்கிற
 போது “உதிஷ் ஹரிசாரடித் தவஹஸுஸாயதேநாதபூமிநெவ்விபா
 ஸுஸாரதேஹிஹெடுளேநபுவதிஸுதரே: | சுதீவவஸுதேகாநாவ
 ஸுயாவஸுயாபிவ | மதாஸுரவிபாமா தெதுபூவிஹா
 யநிஷேவஸே” என்று சொன்னான்; தேஹாடிசியும், “நநுநாவி
 ஹாவாஹாதவ வெஸுரவணாநாஜ “ உதிஷ்ஹாதிஷ்கிஸே
 ஹே” என்று சொன்னான்; புகுக்கமாக வெளிக்கிலாபங்கள்
 தானே காணுகின்றோம்.

இவன்தான் தனக்கு வுதமாய்ச் சொன்ன பாசாமென்னென்
 னின்; “ வணஷ்வராதாநித்யுபீதேபூகாநாஹிதகாஜியா வ
 ராகூஸவரீவாரஹத வாஸுலாஹாடி: ” என்றிப்பிடைக
 ளிலே. * க. (வணஷ்) “ஹநுஷ்வவாராலாய” என்று ஹநுஷு
 சட்டை யிட்டுத் தம்மை மறைத்துக் கொடு நிற்கிற விவர். * உ.
 (வணஷ்) “ஹாஜேஸாகூஸாவிஷ்டித்யுவாவவிஷ்ணு | கூக்தி
 யோநிஹதஸுஜேநஸோவஜிதிநிஸுய” என்றும் “வாஸுலா:
 தியதாஹாதுஸியஸெதாநிவத்ய” என்றும் எங்களுக்கெ
 ல்லாம் நியாபிகராய் பூசவில் பட்டார்க்கு வெறுக்கிறதென்! வஸுலா
 ரத்தில் புவதிட்கலாகாதோ, பெண்டுகளைமீள் விடுமென்று உதார
 கூதலுங்களுக்கு வியாயகராயிருக்கிற விவர். * க. (வணஷ்)
 விஷ்ணுநிஷ்டித்யு ஸுலாணஹிஷ்டிதெகளாக்கிஎன்னவெய்யு

ஹுவினெதயாக்கிநிற்கிறவீவர். *ச. (வனவடி) நிகொழுந்தனர்பெண்
 நுகளை சுஞ்சுபுர விவஹுவினெதகளாக்கி எங்களை ரணஹுவி
 நெதகளாக்கி நிற்கிறவீவர். *நி. (வனவடி) “யஜுஸுஸாவநா
 சூடாய” என்றும் “யஜுஸாவரோஜநஸுராவ” என்றும் ஐவி
 களுக்கு யஜுத்தைக்கொடுத்து, “விவீஷணவிபேயஹுவினெத
 ருபிஷுதது” என்றுவிவீஷணனுக்கு சுபெசுபுரருத்தைக்கொ
 டுத்து, “ஹுஸுசாவஸுபீ” என்றுஸுபீவனுக்குக்கொடுத்துத்
 கொடுத்து, “யோசுஸுபீநுஜாநுதாமஹுசாவ நநுதாவ” எ
 ன்றும் “சுபுஹுதரோமதி” என்றும் ஐயாவாவிகளுக்கு நோ
 கத்தைக்கொடுத்து, *அறம்பொருளினபம்பிதென்கிறவாருஷா
 சூடும் நாலும் மாண்டவாதே எனக்குக் வெகுவறுத்தையே தந்து
 நிற்கிறவீவர். *க. (வனவடி) “ஸுபுஸுபீஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபு
 ஷுதே” என்கிறபடியே வருவாவியயாபிஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபு
 ராவணவயாபிஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபு
 தாரைப்போலே நிற்கிறவீவர். *எ. (வனவடி) “போஸுபுஸுபுஸுபு
 போஸுபுஸுபு” “வாஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபு” என்று சுபுபெதகளான என்
 போல்வார்க்கு சுபுபுதவெளகருபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபு
 ஸுபுத தண்மைபாந நினைக்கும்படி எளியராயிருக்கிறவீவர்.

இப்படி எளியராயிருக்கிறவீவர் தாமரென்னில்; *க. (பிறா
 யோபீதேகவரால்; “ஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபு
 கட்டடங்குநன்றான ஐவறுணங்களை யுடையவர். *உ. (பிறாபீதே)
 “வனவடிவிவஹுவினெதயா” என்றும் “போயயுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபு
 நிகுஷுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபு
 போய” என்று மணங்களுக்குப் போய் “சுநய்யிகாஸுபு
 யாஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபு
 யுடையவன்” என்றும் சுவிவிவஹுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபு
 மானவர். (பிறாபீதே) “போயஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபு
 யாஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபுஸுபு

விலீஷணஸரணாமதிக்கு ஸுத்ரீவஸரஹஜாவைப் பூஜித்களு
டைய வக்ஷங்களைத் தள்ளியும், இப்படி பலரோடே கலந்தவிடத்தி
லும் இத்தனைபேரையும் தள்ளும்படியான பூவபயாதிக்கையுடைய
ராயிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * கூ. (ஔமோடியாதீ) என்று
தலைபுஞ் சடையும் அரையும் மரவுரியுமான வேஷத்தாலும், இத்தனை
பெண்டுகள் திரண்டு கிடக்க முகமெடுத்துப் பாராதவிருத்தியாலும்.
வென்றுகொண்ட ராஜிங்கன் ஸுத்ரீவவிலீஷணாடிகளுக்குக் கொ
டுத்துத் தாமவற்றில் நசைபண்ணாமையாலும், நினைத்து முடிக்கும்
படியான துபோநுஷாநத்தாலும், இவர் தாம் பெரிய யோயிக
ளாயிருந்தாரென்றுமாம்.

இப்படி யோதிகளாகில் கட்டுவஸூரான ஸஸ்ஸாரியாயிருந்தா ரோவென்னில், * க. (வரஜாதா) அப்படியல்ல; ஸவடூதூராரி யான வாரூஷோதூதின். * உ. (வரஜாதா) “வரோராகஸூரூதி வரஜி” என்றும், “யஸூரூதரூநாவரஜூதிகினிசு” என்றும் “நத தூரூலூயிகூரூபூரூதே” என்றும் “ஒத்தார்மிக்காரை யிலைய மாமாயன்” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸரூலூயிகூரூபூரூதூன வன். (வரஜாதா) “சூதூஜீவூபூதௌஜேஹேஸூலாவேவரஜாதூதி | யதேதூகேடுநூளூதௌவராதே” என்ற இவ்வசூடங்களிலு மாம். * ஈ. (வரஜாதா) என்று ஜீவவாலியாய், “ஸூதூதூலாவசு” என்றும் “ஸவணவஸூடூபூதூலூயநூலூ” என்றும் “இல்லதூ முள்ளதூ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஸரூரூதூலாவத்தாரூலே அவன் தானென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிறவர். அன்றியிலே, * ச. (வரஜாதா) என்று யூதியிலேயாய், “ஸூவூரூவிஸூகாரூரூஷூகூதூலூகூலூதூதூ” என்றிறே; ராஜூலூஸூவநவாஸ லீதூஉரூபூதூரூபூதூலூயான வூஸநங்கள் வந்தவனாலும் செய்யுக்காரூதூக ஸீதேதூம்படியான நிலையூதூயராயிருந்தாரோ ன்றுமாம். அன்றியிலே, * டி. (வரஜாதா) என்று ஜேஹத்தி லேயாய், “நூதூதூதூரூதூதூதூதூ” என்றும் “நவூதூஸூலூஸூ லூரூதூரூஜேஹூலூவரஜாதூதூ” என்றும் “மணியூருநிலூதூதூ ந்தாய்” என்றும் எதிரிகளுக் கிடோதூதடியான தூதூதூரூவூரூலூ

புறவாயிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே; * சு. (வரஜாதா) என்று ஸ்வாவத்திலேயாய், “ஸ்வாஹுஹுஹுஹிஸ்வகதெது:” என்றும் “வரஜநவெககஉதே” என்றும் “எளிவருமியல்வினன்” என்றும் “நஹிவாஹநஸாஸிஷு” பிதேதஸதெவபுராராஜிதே:” என்றும் “காக்குமியல்வினன்” என்றும் வெளவஹுரகக்ஷாதிபான் ஸ்வாவமுடையராயிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * எ. (வரஜாதா) என்று வரஜாதவாலியாய், “சுதவபுஹிஸுததவபு வுரவபுநாராயணஸித:” என்கிறபடியே ஸவபுமம் வுரவபுமாய்த்தாம் வுரவகரென்னலாம்படி யிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * அ. (வரஜாதா) என்று யதத்திலேயாய், “யதவாஸுஹிஷுரபி” என்றும் “உதூஹ:வெளரூஷஸுதத:” என்றும் மேலே மேலே உதூஹமுடையராயிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * சு. (வரஜாதா) என்று சுக்ஷாலியாய், “கதேவாராஜிவாகர:” என்றும் “தேஜஸாவஹுஸுதத:” என்றும் “முஜைக் கதிரை” என்றும் “சுடர்களிர்ண்டாய்” என்றும் பூதாபாடிகளால் சூழிகுன் தானையிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * க. (வரஜாதா) என்று சுத்யாய், “சுத்யவஹுயதீததி:” என்றும் “நயாஜிவரஜாமதி:” என்றும் “காலாஜிஸுதத:கோரயே” என்றும் “நிபுலேஹிவிசாகுத:” சுபுலுலே, ஸவகூஷா” என்றும் “நிலனயத்தியாய்” என்றும் ஹாஹக்ஷாடிகளாலேசுதிதானையிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * கக. (வரஜாதா) என்று சிதவாலியாய், “வூஜிதநயாஸாஹி” என்றும் “வூஜிஹுஷாஹுயாயுத:” என்றும் “மதிநிலஞ்ஞாநமாணய” என்றும் ஸவஸுரோஜிதவூஜிதயாமமுடையரென்றுமாம். அன்றியிலே, * கஉ. (வரஜாதா) என்று வாதவாலியாய், “ததெவவாதாததேநந:” என்றும் “காலாய்” என்றும் ஸவபுரானிபுரணநதேஹதாவானகாற்றுத் தானையிருந்தார்.

இதெல்லாம் “வரலாற்றேதிவாபுட்கோ டேஹேலிநாஸு
ஷ்வஸு:” என்று வரலாற்றையும் ஸ்தலனுக்கும் பேராயிருந்தது;

இது வுாவத-குகமாகமாட்டாதென்ன; (ஸநாதநஃவரஜாதா)புகு
ன் நெடுங்காலம் வலினாய்த் திரித்த பின்பு புகுனனலன்றோ வா
ரஜாதஸவவாறுகும் வருவது; இவன் எப்போதும் வரஜாதஸவ
வாறுனையே இருக்கும். (ஸநாதநஃ வரஜாதா) இவன் “நித்ய
விஹாஸவ-குக” என்று ஸவ-குகாத்திலும் ஸவ-குகேஸத்தி
லும் ஸவ-குகவஹுக்களிலு மிருக்கும்.

“ஸநாதநஃ வரஜாதா” என்றாலும், சூததஸஸம் டேஹ
வாலியாய் சுலித்தாகையாலும், “நித்யாஸவ-குக” என்றும்
“நித்யாஸவ-குகி-பா” என்றும் சுலித்தத்தான் ஸநாதநமாகை
யாலும் வரவஹுவாகக் கூடாதோ என்னிஸ்; (சுநாஹியபுநிய
நஃ) சுலித்து ஸுநாதேவணநித்யமாகிலும், சூஹியபுரவஸாநங்க
ளுண்டு; இவன் “சுநாஹியபுரானேஜேவபுகுகுயபிஷு-குக” என்று
சுலித்துப் போலே சூஹியபுரவஸாநங்களின்றிக்கே, யிருக்
கும். (சுநாஹியபுநியநஃ) சூஹியபுநியநங்கள் மூன்றுக்கும்
ஒவ்வொன்றுக் கிரண்டவவெஸயாய், “சுஹிஜாயதே வரி
ணபேதவிவ-குகே சவகுகுயதேவிநஸுகி” என்று சுலித்த
ஷஹாவ விகார யுகுமாயிருக்கும்; இவனப்படி யன்றிக்கே
“சுவகுகுயவிநாஸாஸுநா வரிணாபேதஜ்ஜநவி வபி-குகுசுகுதே
வதூயஸவ-குகுதேசவ” என்று ஸவ-குகாஸதேயே யாய்
வுகுகிரிதூவஸாவ-குகங்களின்றிக்கே இருக்கும்.

“ஸுலிதவ-குகுதேநநஃ” “சுவுகுகுசுகுரவாய” என்று
சுலித்தத்தான் ஸுலிதமாய், சுவுகுகுமாய், ஸுலிதமாய், வுகுமாய்,
இரண்டவவெஸயா யாயிற்றிருப்பது. ஸுலிதமாய் விகாரமென்று
பேசாயுடைத்தான வுயிஷாஹிகளுக்காயிற்று சூஹியபுரஹிகளுள்
ளது; ஸுலிதமாய் வுகுதிவிசுதியான ஜஹாஹிகளுக்கு “திம-
ணாஜமடேபுரிநாஹிபுலவாபுய” என்று சூஹியபுரஹிகளி
ல்லையே யென்ன; (ஜஹாஸு) அப்படியிருக்கிற ஜஹானுக்கும்
அவ்வருகாயிருக்கும். (ஜஹாஸு) இவ்வருள்ள காரயவ-
ங்களில் பெருத்து ஜஹானென்று சொல்லலாம்மடியான ஜஹாஸு
த்துக்கு மவ்வருகாயிருக்கும்.

இத்தாலென், “உலையாடி-ஜோமதா” என்றும் “தம்மையே மொக்கவருள்செய்வர்” என்றும் ஸாரூபமும்பெற்ற திருவுலரிசு ஞும்வகூரடிபராயன்றே விருப்பதென்ன; (புதுவதுகூறாதிதுபுது) “சுவிதகூரலிராநிநியாகையாலே, “யவநிகூராயாஜமடேநாஹிநீ” என்றிருக்கிற சுணுவாருநாய்ச்சிமாஸா யுடையவர். இரண்டத் தொன்று அமைந்திருக்க இரண்டு விசேஷண மென்னென்னில்; “ஸுலேஷையாஹிதது” என்றும் “ஆசறுசிலனை” என்றும் “மாசறு சோதி” என்றும் ஒருமறுவற்றிருக்கிறவனைமறுவுடையவனென்றால் சுவடிமாமென்று “திருபுது” என்கிறவிதுவே விவகரிதம்; பூயா நலேஹிவிக்கு உலிதவரிகாரம் திரஸுரிணியாகையாலே வருகையான புதுதத்தைக் கூட்டிச் சொல்லுகிறாள். சுநுகரித்தவெள ணரீகவாஸாடேவனை வுராவதி-க்கலாம்; அது பிற்பட்டசுவதாரத்திலே யாகையாலும், ஸுலரிசுளிலே வுராவதி-க்கிற புசுரணமா கையாலே ஸுஸாரிகளை வுராவதி-க்கப்போகாதாகையாலும் சுநு விரிதம், (திருபுது) “நிவெதுவேஷாநவாயிநீ” என்றும் “இறை யுமகலகில்லேன்” என்றும் உவாயடிசெயில் வுரூஷகார ணேந விடாள், உவேயடிசெயில் பூரவூரணம-டுதெயாய் விடாள். இப்படிக்கெப்போதும் சுவஸாபு தீகெஷபண்ணி விடாதேயிருக்கும்.

“நிகுழை” என்றால் தான் தவிர்த்ததோ? “அக்ஷணோ
அக்ஷிவஃவஹ” என்றும், “சுகுநிகுழைமதஸீரோது” என்றும், “வஸுதா
நாமவாஸுரோது” என்றும் “பாமனைப் பயிலுங் திருவுடையார்”
என்றும் நிகுழைமான ஓரவஸுழையும்கெஹுழையு முடையராய்,
அவன் ஹாஸுரோகைநநிகுழையாயிருக்கும்போலே ரோதுகேவ
நவாஸுரோகைநநிகுழைகளுமாயன்றோ வஸுரிவாஸுரிஷத் திருப்பதெ
ன்னில்; (சுஜேய) அவர்களுள்ளாரும் ஜேதவ்யராயிருப்பார்கள்.
இவனெருவனுமே ஜயிக்கவொண்ணாதபடியா யிருப்பன். (சுஜேய)

“ஜிதனேவண்ணீகாகு” என்றும் “ஜிதஹவதாஜிமம்” என்றும் “தோற்றேமம் மடநெஞ்ச மெம்பெருமான் காரணற்கு” என்றும் எல்லாருங் தோற்றுக் கிடக்கு மித்தனை போக்கி இவரை யொருவராலும் தோற்றிக்க வொண்ணாது.

இவருக்கேற்றமென்? “ஸவபுவிஜய” என்றும் “சுபராஜித” என்றும் “சூரய நீரய நிஸினசிக் கொடுவல்லகார்குலமெல்லாம் சீராவெரியுந் திருநெமி” என்றும் ஆழ்வான் ஸூத்ருக்களுக்கு ஜேதாவாய் அவர்களுக்கு சுஜேயராயன்றே இருப்பதென்னில்; (ஸாஸூத: சுஜேய) ஆழ்வான் பூசலுண்டான ஸப்போது ஜயித்திருக்கு மத்தனையன்றே; இவர் ஸவபுகாவமும சுஜேயராயிருப்பர். (ஸாஸூத: சுஜேய) காடாவிதமல்ல, “வடேநதனோகாநு ஜயகீரீநாநு டாநேநராவவ: | மாராநுஸுஸூதஷயாவீரோ யநுஷாயாயி ஸாதுவாநு” என்றும் “மொனெடிடாஸூபுவாமம்” என்றும் எப்போதமநுலோகாக்களுண்டாகையாலும் அதிதானொரு புகாரமின்றிக்கே ஸுராவராவமண விவதிதேவெஷ்டகனெல்லாவற்றிலும் ஆழங்கால் பட்டிருக்கையாலும் எப்போது மிவர்கெல்லாரும் தோற்றிருப்பார்கள், இவரெப்போது மஜேயராயிருப்பர்.

“ஐதாநீஸவபுத்ரு டுஷ்டாஹாயிகரிஷுதே” என்று தோகவாவிவிராபிமாக வருவதுண்டோ? “ஹஜேயனாவதாஸூவஸூபு” என்றும் “கவபுவெஸூவஹிஷுஸூதே யுஜேஜயவராஜயெள” என்றும் ஜயாவஜயங்கள் கவபுவஸூபிதங்களன்றே? வனகராவமாதக் கூடுமோவென்ன; * க. (பூவ) “ஸவபுஸூபுஸ் ஸவபுஸூபுஸ்” “நதேஸூபுஸூபு” “தவபுநாபிபஹிஷு” என்றும் “நதேஸூபுஸூபுஸூபு” என்றும் “ஓத்தாரமிக்காரையிலைய” என்றும் ஸவபுஸூபுஸூபு ஸவபுவிஷுஸூபுருக்கையாலே தோகவாராநுஸூபுபண்ணவொண்ணாது. ஸயபுஸ் வுஷூபிதமாயிருக்கும். * ௨. (சுஜேயஸூபுதாபூவ)

என்று சுஜேயராயிருக்குமிருப்பில் ஸ்வபுகாவஸவஸநியாயம் ‘யு-
வத்யவத்யுதகவிஷுஸாஜவஸவத்யாயாஸயா’ என்று வுவுவலிதா
ஸுயமுமாயிருப்பர். * ௩. (பு-வ) “விஷுஸவரே” என்று
‘லோகத்தில் விவக்ஷணபாஸுஷர்களில் மேலாமிடத்தில் எவ்விதில
மாயிருப்பர். * ௪. (பு-வ) “உஜேஹவததந, துத்யுரா
‘ஸேராவஸேவந” என்றும் “வனகோஹவெ நாராயண
சுலீசு, நஸுஜாநேஸாநேநேதேஜாவபுயிவீ” என்றும்
“யாது மில்லாவன்று நான்முகன் தன்னை தேவருலகே டிரி
படைத்தான்” என்றும் ப்ருஜேஸாநாநிலவபுமும் ஸுஹ்யதமான
வன்று எல்லாவற்றையு முண்டாக்குகைக்குத் தானெருவனுமே
புளளாய் ஸிரானுவன்.

ஆக இந்த ஸூராகத்தால் நிகழிவிவதிவதெணாயுயவத்
வரிவாடிபொதமும் ஸுதரவிவக்ஷணகமும் சொல்லிற்று.

இப்படி வுராவுதரானவர் “விவிதிஷதி” என்றும் “விவேரா
தேவனகோநாராயண” என்றும் “ஹிரண்யேவநேலோகே”
என்றும் வரவேடித்திலேயன்றோ? “வனஷ” என்னும்படி கபே
ஹிதியிலே ஸந்திவிதராய் ரோநுஷுவேவமும் கையும் வில்லுமான
விவரென்னென்ன; ‘ரோநுஷுவபாஸுஸாய விஷுஸத்யுபரா
சு’ என்று அவர்தான் தேவாடிகளால் படாதபடிப் ப்ருஜாதிவே
த்தாலே வரங்கொடுத்தபடியாலே தாம் பொய்யாகாதபடி தம்மைக்
காக்க மண்ணிலேயிட்டு மயக்கிச்சுற்று வுரிகாரம் நர வாநரங்க
ளாய் சுவதரித்து நிற்கிறபடி காண் என்கிறுள் முன்றும் ஸூராக
த்தால்.

* ௧. (ரோநுஷுவபாஸுஸாய) “விவிதிஷதி” என்றும்
‘வெவகாஸுதாவநேலோகே...சுதேவவிஷு’ என்றும் வர
வேடித்திலிருந்த விஷுதாண்டிலர் * ஆதியஞ்சோதியருவை அங்கு
வைத்திற்குப் பிறந்தவர். * ௨. (ரோநுஷுவபாஸுஸாய) “வரவே
சுரோஷா” என்று வரங்கொள்ளுகைக்குப் பாத்தம் போராத

கூடி ரீநுஷுர் ஸரீரத்தைக்கீடர்வரிமுஷித்தது. *௩. (ரீர் நுஷ்வபு:) “வேததூல் பிராயம் தூறு மனிசர் தாம்புகுவ ரோலும்” என்று உவாஹவிஷயமானத்தைக்கீடர் சூடிரித்தருளிற்று. *௪. (ரீர் நுஷ்வபு ராஸாய) “ஹூமுஷீ தாலிதோரூடேஹ” என்று வடிவமானாட்டு மித்தனைபோக்கி “வஸுவஸூதகங்குத” என்று ஸுரூபத்தை மாறாட்ட வொண்ணுதே. *௫. (ரீர் நுஷ்வபு:) “சுஜாயபோ நாவஹுயாவிர்யதே” என்றும் “பிறப்பில் பப்பிதவிப்பெருமான்” என்றும் “உயிரளிப்பா நெந்கின்ற யோகியுமாய்ப்பிறந்தாய்” என்றும் சுருஷ்வமான பிறவிதனக்கின்றிக்கேயிருக்க சுருமுஹத்தாலேசுரூபிதரகூணாசுருமாக அவன்கோலினவடிவுகளிலே இதுவுமொன் றித்தனையன்றோ? “வஹுயாவிர்யதே” என்று, உபேருஷீ சுருஷ்வரஹநாரலிஹவாரீநாடிகளான டேவதிரூஷுநுஷுராடி ஜநவரிமுஹம் பண்ணுகிறது போராமல், “விஷுயஜாயதே” என்று * நரங்கலந்த சிங்கமாயும், ஹயங்கலந்த நரமாயும், ஹஸங்கலந்த தேவனாயும், * அடுத்ததோருருவாய் வேறொருவடிவோடே கூடி வேறே யொரு வடிவாயுந் தோற்றிலனே?

(சூஸாய) ஸுதஸூமின் றியிலேகொண்டு கூட்டாயிருந்தபடி. (சூஸாய) சூஸூதாஸூஸூகா. சுணுவரிபாணனான ஜீவனைப் போலே “ஹுடிஹுயரோதா” என்று வனகேசுத்திலே யடங்குகையன்றிக்கே விஹுவாகையாலே ஸரீரம் முழுக்க வூவித்து. (சூஸாய) ஸரீரத்தளவோ? “சுநேநஜீவேநாதநா” என்றும் “டேஹனேவ ரூபுதிஷுதி” என்றும் “புரணோஸிபுஜூதா” என்றும் “அடியேனுள்ளான்” என்றும் “ஊனிலுயிரி லுணர்வினில் நின்றவொன்ஹ” என்றும் சூதஸரீரேநிபுரணபுஜூதிகளெல்லாத்திலும் நின்றும்.

இப்படி யெங்கும் பரந்துளனாகக்கடி யென்னென்னில்; * ௧. (விஷு:) “விஷுவரூபௌ” விலே திஷுஹவடி மாகையாலே வூரவகனாகையாலே என்கிறது. அன்றிலே, * ௨. (விஷு:)

என்று “விஸவ்யேஸதே” என்ற யாதுவாய் “லோனாராஜன்
ரம் ப்ராவிஸம்” என்றும் “தத்யஷாததேவாநுப்ராவிஸம்,
ததநுப்ரவிஸ, ஸத்யத்யுஷாவஸ” என்றும் ஸவபாநுப்ரவே
ஷாவாகையாலே யென்றுமாம். * ௩. (விஷுஸூஜக்யமாபாய:)
“வனதஸிஷைரோவிஷு ருபயாதேதாஜிஷாடி”^௧ ஸஜ்ஜக்ய
ஜாவாணி” என்று ஹமபுதிமு ஹாஸுமாமகத் திரண்ட தேவர்
கள் திரளிலே வந்தவன் தானே இவன் என்று ப்ரதிலாநம்புன்
ணுகிறான் ஐஷி. * ௪. (விஷு:) ஐஷியேயல்; “ஸாதஸாஸா
டிவிஸுபஸகாஜிஷுநி” என்றதாரெயைப்போலே, ராஜிஷுநி
யிலே * மயர்வறமதிரலம் பிறந்து ஒருபோகிளாக்ஷாதுரித்து
இவனந்தானும் “தத்யக்ஷாநுஷோஷக்ஷாபுபுஜம் லோக
கணக்யு.....ஸதேரஜிஷிராவண” என்று தேவர்களவேகித்த
வர்தாமே இவரென்கிறான்.

இப்படியே பரவஸூதானாகில் பநுஷுக்ஷ மேறிட்டுக் கொ
ள்ளுகைக்கடி யென்னென்னில். * ௧. (ஸத்யுபராசுஜி) ஸத்யு
வாகுராகையாலே யென்கிறது. * ௨. (ஸத்யுபராசுஜி) “சூஜி
படிவிஷுஷே” யிறே படிவிஷுஷமமாகிறது படிபுயோஜனம்.
படிவாகுரலபமாயிறே வயநவுகியிருப்பது. இத்தால் தேவர்க
ளால்படாதபடி அடியிலே வரங்கொடுத்தபடியாலே தாமான தன்
மையில் கொல்ல வொண்ணா தென்று ஸத்யுவயதம் பண்ணினத்து
க்காக இவ்வடிவுகொண்டாரென்கை. வேஷம்பாநுஷமாய்மாறாடின
ல் வீரபுஸௌராடிகளும் மாறாடிமோவென்னில்; * ௩. (ஸத்யுப
ராசுஜி) “ஸத்யுகாஜிஷுத்யுஷுஷ” “ததஜேஷத்யுஷாகாஜி” என்
றும் “ஸாஸாவிஷுஜாநவாகியாய” என்றும் விமுஹம்மாநின
லும் பராசுஜாஜிமூணங்கள் * ஸதேகஸுலபமாய் இருக்குமென்
றுமாம். * ௪. (ஸத்யுபராசுஜி) ஒருபடிப்பட்டவராசுஜிமுண்டு.
வாரை சூக்யுடிகை-ஸத்யுக்களைவிரிவளிக்கை; அத்தை யுடைய
ராயிருப்பார். •

இப்படி வரிவசம் பண்ணிற்றுத் தனியே தின்றேற வென்னில்:

* க. (ஸுவெபுஷ்வரிவ்யுத்காடிவெ) அவனூலெ செறுப்புண்ட
 தேவர்களடையக் கூடினார்கள். (ஸுவெபுதேபுவெ) வலுபுதே
 வர்களான கஸாரர்களோடு சுநுதிரானவர்களோடு வாசியதக்
 கூடினார்கள். * ஈ. (ஸுவெபுதேபுவெ) தேவஜாநவயகூதமஸ
 வபுகிஹாகிவபுரூஷ வுஹிதிவஜிஸுதேவஜாதிபும் சூழ்ந்தது
 * ச. (ஸுவெபுஷ்வரிவ்யுத) முப்பத்து முக்கோடிதேவர்களிலொ
 ருவர் குறைந்தாரில்லை. (தேவெ) “ஹிவசூர வஜிநீஷாவயு
 ஹாரடிபுதிஸுதிமதிஷு” என்று இத்தனைபுண்டிறே யான
 சூடும். முதல் சூவெயயிலேயாய்; * ஈ. “சூவனோநநுநவதே
 ரௌதேணகிவஹிவதிதா” என்று ராவணனூலெநிஷபட்டுசூவி
 க்கப்பெறுதேயிருந்தார்கள்; இப்போது யுப சூவெபவண்ணும்படி
 பெருமானைப்பற்றினார்கள். * ஈ. (தேவெ) “ராகுஸதிஜிதகா”
 என்று முன்பு தோற்றுக்கிடந்தவர்கள் இப்போது இவனை வெல்லுவ
 தாகப் பெருமானை யண்டைகொண்டார்கள். * எ. (தேவெ)
 “ஸுயஜிதே” என்று லயப்பட்டு வாயத்திறக்கவும் மாட்டாதே
 இருந்தவர்கள் இன்று பெருமானை கவாடிவித்துப் பூசலிலேபுக்கு
 வீரவாடிமும் வராவாறும் பண்ணும்படியானார்கள். * அ.
 (தேவெ) ராவணன் கையிலே தோற்று தேஜோஹீரராயிருந்தவர்
 கள் இன்று ராவணனைக் கொன்று புகர்படைக்கும்படி வந்தார்கள்.
 * கூ. (தேவெ) முன்பு ராவணனைப் புகழ்ந்தொடங்கி “வேணா
 ஸஹநாரடி ஸுகிஹாராவெபரவாதுவாஸாரோ” என்று
 அது தனக்கு மிடம்பெறுதே திரிந்தவர்கள் கலக்கமற்று “ஹவாஹா
 ராயணாதேவ” என்பது “வஹு ராகுதேவாவாஹா” என்பது
 “வீதாவகூதிஹிவதிஷு” என்பதாய் தோராதும் பண்ணும்படி
 யானார்கள். * க. (தேவெ) “வாரணாஸுதிஸாரமதிதா” என்
 னும்படி வாசலிலே கட்டுண்டு கிடப்பாரும், ஹிவகூதகரிலே யோடி
 ப்போய் ஹித்துக் கிடப்பாரு மானவர்கள் “கடிவெதிஹியாவ
 ஹாஸுவிஷாஸுதாராயு” என்னும்படி வெவ்வேறுமதிகளாய்த்
 திரியத் தொடங்கினார்கள்.

வ்யுத். ஒரு வாயுடும் வெளியானால் அவ்விடத்திலே ராகு வர் புகுவர்களென்று ஸ்ரீமீதரும் வரிவரும் கிழக்கும், ஹமகிஜி தஹுதிகள் தெற்கும், ஜாவவதஹுதிகள் மேற்கும், மஜமவயாழி கள் வடக்குமாகச்சூழ விடநோக்கும்படியானார். * ௩. (வாநரெஸ் வரிவ்யுத்) (ஸாவாஜிமாநாவணவாயகாத்ரா ஜஹுஸ்ஸரண) ஸரணஸ்ஸரணம் என்றுமோவ்யுக்ஷவரணம்பண்ணப்பட்டார். * ௪. (ஹேவெவரிவ்யுத்: க்ஷரஹதவாநு) என்றும் “நாவணஸ்ஸவயா சுதிடலி, சுஸிடத:” என்கிறபடியே ஹேவர்களாலே சுவேகித் கப்பட்டு உன்னைக் கொன்று ரென்றுமாம். * ௫. (ஹேவெவ வரிவ்யுதோஹதவாநு) என்று ஹாமவ்யுகிமுஹ ஸஜாஜத்தில் சுவேகித்தவளவன்றிக்கே காரணாகாத்திலே மறக்கக்கூடுமென்று ஹேவர்கள் தான் பூசனிலே பெருமானருகே நின்று * வைத்த நாள் வரையெல்லை குறுகிற்று. ஸ்ரஹாலுத்தொடுத்தருளீரென்று சுவே கித்தக் கொன்றுரென்றுமாம். * ௬. (வாநரக்ஷிவாமெதெ ஹேவெவரிவ்யுத்) விஷடிஷிகருடைய கண்படலாகாதென்று தாங்களும் மறைத்து பெருமானையும் மறைத்தார்க ளென்றுமாம்.

இப்படி வரிவாரமனிதருத்தாமும் பிறந்த தேதுக்காகவென் னில்; மனிதர்க்காய் நாட்டைநலியுமரக்கரைநாடித்தமிழ்நிலைக்காக வென்கிறது. * ௭. (ஸவ-ஹோகேஸ்வரஸ்ஸாக்ஷாஹோகாநாஹித் காஜியா) இத்தை யுடையாராகையாலும், உடைமையை இவன் நலிந்தபடியாலும், ஹோகஹிதமாகக் கொன்றார். * ௮. (ஸவ-ஹோகேஸ்வர) “வதிஸ்ஸஸ்ஸ” என்றும் “ஸவ-ஹேவஸ், ஸவ- ஸேஸ்ஸாந” என்றும் “பொழிலேழுங் காதல்பூண்ட” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஒரு ஊருக்கன்று, ஒரு குருச்சிக்கன்று, ஒரு நாட்டுக்கன்று, ஒரு மண்டலத்துக்கன்று, ஸ்ரஹாணவரணுகேஜிஜி நூழி காரணமானவன். * ௯. (ஸவ-ஹோகேஸ்வர) வதஸ்ஸா ஹேவ-ஹிதமான ஹிஜிணவத்துக்கு ஹேமன்நியிலே “ஹேவ-ஹேவ

ஹாயாவநே” என்றும் முறைபட்டவர்களுடைய ரக்ஷணாஸூ-
 மாத வென்றாகவுமாம். * சு. (ஸவ-ஹோகேஸூரஃ தவஹித
 காஜ்யாக்ஷாஹதவாநு) என்றும் “தேவாநாடீநவாநாஜ்ஜஸா
 லோநுஜயிஷெவதத” என்றும் “பொதுநின்ற பொன்னங்கழல்”
 என்றும் சுநுகுலமரோடு வுதிகுலமரோடு வசிமற “ஸுதஸ
 வே-ஹோதாந” என்று ஸம்வஸவிலிஷ ராகையாலே ரக்ஷிக்க
 வேனுமென்று ஸாஜய்யு-தரணாஸூக்யகாவாபாநிலோநவா
 நிபு-ஹோஸூம-ஹோயாநி” என்று உன்னை ஈணித்து ஸம்வஸுக்கி
 உன்னைக் கைக்கொள்ளுகைக்குச் செய்தாராகவுமாம். * எ. (ஹித
 காஜ்யா) அவர்களுடைய நன்மைக் குறுப்பாக வேனுமென்று.
 * அ. (ஹோகாநாஹிதகாஜ்யா) “ஜமகாஸூவகாராய” என்றும்
 “வஸுதேகதஸூபி-தரக்யுதகஸூ” என்றும் “உயிரளிப்பான்”
 என்றும், இவருடைய வுராவாஸூயில் வராவஸூயமாமிதேயிருப்பது.

இப்படி வராவஸூயமாகச் செய்த ஹிதந்தா நேதென்னிஸ் ;
 * க. (ஸராக்ஷவபரீவாரஸூஹதவாஸூரஸூ) வாயகளுன உன்னை
 யும் உனக்குத் துணையான வரிகரத்தாயுங் கொன்றார். * உ.
 (ஸராக்ஷவபரீவாரஸூ) “பொல்லாவரக்கரைக் கிள்ளிக் களைந்
 தானே” என்கிறபடியே, திராமஜ்ஜான ஹிஷக்கு ஜோஷமுள்ளவிட
 த்திலே ஸ் குட்டமிட்டு விகிதக்குமாப்போலே நல்ல வரக்கரிருக்க
 டு-ஷராக்ஷஸரையே நலிந்தார். * ஈ. (ஸராக்ஷவபரீவாரஸூ)
 தனித்தால் இத்தனை வாயகளுகானிதே; இப்படி கறுத்துணை யாக்
 கியிதே இப்படி கைவிஞ்சிற்று. * ச. (ஸராக்ஷவபரீவாரஸூ)
 வாயகளுனவன்றுங் கூட்டாய் வாயகளுனவன்றுங் கூட்டாயிற்று.
 * டு. (ஸராக்ஷவபரீவாரஸூ) “வஸுஜாதிரியகூரூர” என்
 றும் “அலம்பா வெருட்டாக் கொன்று திரியுமாக்கரைக் குலம்பாழ்
 படுத்து” என்றும் ஸுதஸூயகூ வாயககூமுடைய ஜாதியாகை

யாலே நிரவஸேஷமாக்கினார். * சு. (ஸ்வாஸு) இவன் பட்டா நென்றால் நம்மாசனைக் கொண்டு ரென்று பறை கொட்டி முழக்கிப் பின்பொருத்தன் புறப்படாமே “அகார்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே.....கருவழித்த” என்று அஸுரர்களை யறி^வ முடித்தபடி.

இவ்விசுரத்தளவிலே விட்டாரோவென்னில் ; * க. (ஸ்வாஸு) இதுக்கெல்லாத்துக்கும் சுயிஷாநாவாய் இன்னபடி கலியுக்கோ ளென்று வகையிட்டுக் கொடுத்து ஐ பகைத்தொடனா யிருக்கிற வுன்னை. * உ. (ஸ்வாஸு) “சூதகாயிநரையாணஹந்ராஜேவாவி லாராயந” என்று டாராவஹாரம்பண்ணி வயதுன வுன்னை. * ஈ. (ஸ்வாஸு) டாராரிசூமன் திக்கே ராஜடாரமாய் ராஜேடோஹி யான வுன்னை ; * ச. (ஸ்வாஸு) தம்மளவன்றியிலே சுநரணயவயத் தாமில் கூவவிஸோயியான வுன்னை ; * ஞ. (ஸ்வாஸு) சுநாஜஹாரூர வஹாரம்பண்ணின வாலிபட்டபடி கண்டும், சுநாஜஹாரூரவ ஹாரம்பண்ணி விடந்தே யிருந்த வுன்னை. * ஞ. (ஸ்வாஸு) “விஜீஷ ணஸூயஜீஷா” என்று வரையாஜீஷான விஜீஷணன் ஹிதஞ் சொன்னால் “வூஜ்வாபரிவிஸூயிஸாலிநஸு” என்றும் “யஜிஷுக யநாயாவெஸேஸூஜிதோவரிஸாயாமோராஜகக்ஷிதாஸு” என் றும் “என்னைத் தீமனங்கெடுத்தா யுனக்கென்செய்கேன்” என்றும் “அறியாதன வறிவித்தவத்தா நீசெய்த” என்றும் ப்ரக்யக்ஷத்தில் மாரூஷோசூமும் ஸரீராகூபூரணாஜிநிவேஷநமும் பண்ண ப்ராஹ்மாயிருக்க, ஸேவ்ரவீதூஷஷ்வாக்யஸு” என்றும் “ஹாஸவ லாவரிநிதா” என்றும் வரிவவவரூபவெரெகளைப் பண்ணி மாரூஷோஹியாய் வஸூவரிதூரமம் பண்ணின வுன்னை. * எ (ஸ்வாஸு) ஐந்ராஜிஸஜ்வரூஜமாசு டேவவெதிகளைச் சிறைவைத் தும் அழித்தும் உதைத்தும் டேவகாடோஹம்பண்ணி மஹாஹாசூ னவுன்னை. * அ. (ஸ்வாஸு) ரூபதூலிகளுடைய யாமஹம்பண்ணின

* பகைத்தொடனாய் - தீவெஷம் தொடர்ந்தவனாய்.

வுன்னை. * சு. (கூர்) யஜுஸ்து-வென்று இது விருதுபேராய்
 “மலையுராவ்யபே-புக்ஷிபு-பேவபு-வக்ஷுவே” என்று சுய
 மேம் வீடரியப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறவுன்னை. * க. (கூர்)
 * ஜார்ஜராவ்யவசு கூ-ஹகண்ட-விவீஷணாதி வ்யா-வாகுங்களைக்
 கேளாதே விவரீதமே செய்தவுன்னை. * கக. (கூர்) தேவதா-த்ய
 சூ பண்ணுகிறேனென்று உன் தலையை யறுக்கக் கு வழியிட்டுக்
 கொடுத்த வுன்னை.

இவனைச் செய்த தென்னென்னில் ; * க. (ஹதவாநு) உன்
 னோட்டமாகக் கொன்றுவிட்டார். * உ. (ஹதவாநு) “யாஜுஸ-கூ
 ரு-தே கரீ-தாஜுஸ-மலையு-தே” என்று யஜோவாஸந-மலையு
 மாய் பிறரை ஹிம்ஸித்தாற்போலே தானும் ஹிம்ஸி-தானான். * க.
 (ஹதவாநு) ஸும-பாரோஹண வாயநமான ய-பயஜத்திலே
 வஸூராம-வநம் பண்ணினார். * ச. (ஹதவாநு) “ஹநஹி-ஸாம
 தேஜா” இதே சுஜஹ-பாவேணியாய் ஸும-புநரகங்களை மரிப்பித்
 தரென்றாகவுமாம்.

இப்படி விஜராயினைப் போக்கிச் செய்த தென்னென்னில்,
 * க. (ஹதவாநு) வடிவில் புகரிலே கொடை கொள்ளலாம்படி
 யிருந்தார். * உ. (ஹதவாநு) நடுவுண்டான ராஜ்ய-ஹ-ஸவநவா
 ஸாடிகளால் பிறத்த § செலுப்புத் தீர்த்து இப்போது மோககண்ட
 னான நீபட்டவாறே பெரிய தேஜஸியாயிருந்தார். * க. (ஹத
 வாநு) “சுவிவித்யு-வலஜாயா-ராஷஸேஜ-விவீஷண” கரு-
 து-தவஜா-ராஜ” என்றும்சூரிய-தகாரிஞ்செய்யப்பெறுகையால்
 வந்த தீயியாகவுமாம். * ச. (ஹதவாநு-ஹதவாநு) ராவணனைக்
 கொன்று சூய-யத்தை யிட்டென்றிருந்தேரீம்; அங்ஙனன்றியிலே
 “நிடி-ஹதவிகா-கூ-தூ-பவீ-வேண வக்ஷ-வா” என்று
 வுதாவத்தையிட்டுச் சுட்டுவிட்டா ரத்தனையா யிருந்தது. * டி.

(ஜோடி) - தி) “தேவஜாநதேந-ஹாதிஸவ-புத்தொக்கேரர்” (ஜோடி) - தி) “தேவஜாநதேந-ஹாதிஸவ-புத்தொக்கேரர்” என்று நீபுகர் கொள்ளுநகக்குப்பற்றின கூடாடி தேவ தெககாடைய கரிக்கொள்ளியாம்படி திரவயிசு தேஜோராவரர னவர். * சு. (ஜோடி) - தி) “ஹாதிஸவ” என்றும் “தேவஜாநதேந-ஹாதிஸவ” என்றும் “ஒண்டடர்ந்தத” என்றும் தேஜி வடாசுபுங்கலையடையத் திரளப்பிடித்து ஒள்கல்கரிட்டாற்போலே யிருந்தார்.

(வாஷகூரம்ஹதவாநு) “விநாபுஸவராஜேண வஸ்யாமே நோவவடிதே” என்று ஜெயியான சுநாபாநத்தை யிட்டு ஜெய மான புகுக்கத்தை ஹாதிக்க ஒண்ணுதாயிருந்தது ; ஜோடி ராண விவரோ ராகுஸனான வுன்னைக் கொன்றார். (ஜோடியோய் கூரம்ஹதவாநு) செளரயூவீர பூபெர பூபெரயூவா துரோ யுரூபி ஸஜேஸகமூரணமணங்கலோடைய விவர், “சுரோடி: கூடாடிஸுதேநிஸலியாபுஸவமல: சுதேஜோடி-பூநீஸுரவ ரவஜேஸாவநுநவர: நுஸஸவபாலிஷ:” என்று சொல்லுகிற ஸஜேஸேஹபமணவலண-பூனான வுன்னைக் கொன்றார். (வாஷகூரம்ஹதவாநு) எல்லாருக்கும் நியாஜேராயிருக்கிறவர் எல்லாருக் குங் கீழாய் நியாஜேனான உன்னைக்கொன்றார். (ஜோடிவாஷ ஜோடிவாஷ) ஜோடிவாஷிவிதிசுக்கணரானவர் சுவிதஸு ஜோடிவாஷ வுன்னைக் கொன்றார். (ஹதவாநுஸநாதநஸாடி) எப் போது முளராயிருக்கிறவர் காலெகஜேஸவதிப்பான வுன்னைக் கொன்றார். (சுநாஜிபூநிபநஸாடிவாஷ) முதலும் நடுவும் முடிவுமில்லாத விவர் ஜேநமும் சூபுரவயியமுடைய வுன்னைக்கொ ன்ன்றார். (ஜோடிவாஷகூரம்ஹதவாநு) ஜோடிவாஷ விவர் “வாஷகூரம்ஹதவாநு” என்கிற வுன்னை ஸரீரவிபூசுதாம்படி பண்ணினார். (ஜோடி வஸவாஜோடிவாஷ) சுபாசுதராயிருக்கிற விவர் பூசுதாநான வுன்னைக்கொன்றார். (யாதாசுதாநானவாஷ ஜோடிவாஷகூர யிருக்கிற விவர் யாசுதாநானவாஷகூரமான வுன்னைக் கொன்றார். (ஸஜேஸகமூரணமணங்கலோடைய விவர்) விவராயுபயரான விவர் கூடாடிஸுதேநிஸலியாபுஸவமல: வுன்னைக் கொன்றார். (பூசுதாநானவாஷகூரம்ஹதவாநு)

ஹதவாநு) வராக்ஷவிஹங்களை யுடையவர் சுவராக்ஷவிஹங்களை யுடைய வுன்னைக் கொன்றார். (நித்யுபநீக்ஷாஹதவாநு) நித்யுநவாயிநியான ஸ்ரீயையுடையவர் சூரஹாவாயிநியான ஸ்ரீயையுடைய உன்னைக் கொன்றார். (சுஜேயஸூரஹதவாநு) சுவரஜிதரானவர் தன் பக்கல் வரஹஜபமேயான வுன்னைக்கொன்றார். (ஸாஸூதஸூரஹதவாநு) போது செய்யாதவர் போது செய்கிற வுன்னைக் கொன்றார். (பூவஸூரஹதவாநு) ஸ்ரீரஸூரஹாவாயிருக்கிறவர் சுஸ்ரீரான வுன்னைக்கொன்றார். (ரோந-ஷ-வஸ-ஸூரஸூரயக்ஷாஹதவாநு) ரோந-ஷ-முடையவர் ரோந-ஷ-பில்லாத வுன்னைக் கொன்றார். (விஷ-ஸூரஹதவாநு) வ்யாவகரணவர் வ்யாவெகுகேசுரான வுன்னைக்கொன்றார். (ஸத்யவராக்ஷஸூரஹதவாநு) உண்மையான வாக்யவேவெஷ்கையுடையவர் சுவத்யவாக்யவேஷ்கான வுன்னைக்கொன்றார். (ஸவெஷ-வரீவ்யுதோகேஷெவஸூரஹதவாநு) விஷக்ஷணராலே சூழப்பட்டவர், ஹையராலே சூழப்பட்ட வுன்னைக்கொன்றார். (வாநராக்ஷ-வாமவெஷ-வரீவ்யுதஸூரஹதவாநு) ராக்ஷஸனாய் பூஷனான வுன்னைக்ஷுடி சூயங்களைக் கொண்டு கொன்றார். (ஸவகுதோகஸூரஸூரஹதவாநு) ஸவகுதிவ-ஹகராயிருக்கிறவர் வாக்ஷேசநிவ-ஹகான வுன்னைக் கொன்றார். (ஸாக்ஷாசக்ஷாஹதவாநு) நேரே தனக்கொரு குற்றஞ் செய்யாமையாலே வரணியை மறைத்து நின்று கொள்வவர் நீ தீரக்கழிய தனக்குக் குற்றஞ் செய்தபடியாலே நேர்கொடு நேரே நின்று உன்னைக் கொன்றார். (தோகாநாஹிதகாஸூரயக்ஷாஹதவாநு) தோகஹிதத்துக்காக சுஹிதானவுன்னைக்கொன்றார். (உஹாடி-தக்ஷாஹதவாநு) பெரியதேஜவெஸூயுடையவர்தே ஜோஹீநான வுன்னைக்கொன்றார். எதிரியைப்பெருப்பித்து அவனைக்கொன்றானென்றால்லவோ நாயகனுக்குப்பெருமையாவது; பெருமாள் பெருமையும்தாவணனுடையகவகஷ-மும் சொல்லப்பெறுமோவென்னில்; இவ்விடத்தில் நாயகனுடைய உதஷ-ஹகவகஷ-புங்களில் தாத

ரூபில்லை; “ஓ நூஷாணாலைஷேயேயுரதக் காபிரகவிணைவி நாஸ
ஸுவராஜேணஸ்யாமேதேநாவவடிஷீத ” என்று பெருமானைச்
சிறியராகவும், ராவணனைப்பெரியனாகவும் ஐந்தித்துப்பெருமாளாவை
னுக்கு வயங்குடாதென்று நினைத்திருந்து அவரை யுதிக்காளாலே
தெளிந்து பெருமாள் பெரியர், ராவணன் ஓராஜாஸன் என்றறுதி
பிடுகிற ளாகையால் ஓரநூபவதூதியுல்லை.

ஆகவித்து ஸூகியால் சொல்லிற்றாயிற்று, இவருடைய முன் செய்வினை வெளிப்பட்டு “ஸக்யாநுஷாரோகுண ராஜேணய” யிநிஜித்தஃ | நஹுவக்துவஸோராஜந் சித்திராக்ஷஸஷ்டயஃ” என்று ராவணனை உத்தவித்துப் பெருமானை உவாஅலித்து ஸாவராவெயான உதோராரி சுநுதவெயாய் அவனுடைய ஸ்ராவராவமண விமலதீவவெஷ்டகளைத் தெளிந்துபேசி ஸோதரோவத்தாலே ப்ராயஸ்தீதம்பண்ணி வலிவெதயாகிறார். கச்ச.

தாத்தப்பயம்.—ஸ்ரீவல்லோகஜேதாவான ராவணன் பெருமாள் திருச் சரங்களால் பட்டுவிழுந்திருக்க, தன்பதியான அந்த ராவணனையும் முன்னே எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமானையும் மந்தேதோதரி பார்த்து, இவர் இத்தீராதிகளிலொரு தேவனோ வென்று விசாரித்து அவர்கள் ராவணனால் பலகால் தோற்றோடினவர்களாகையால் இவன் வதத்திலவர்க ளாகக்கூடாதாகையால் இவர்ஸ்ரீவல்லக்ஷணரான ஸ்ரியுபதி, ராவண வதார்த்தமாக தேவர்கள் ப்ரார்த்திக்க ப்ரஹ்மாவின்வரத்துக்கு விரோதம்வாராமல் தன் ஸ்வரூபத்தைமறைத்து மறுஷ்யஸூயவ தார்த்தரான் என்றுதான் நிர்ணயித்து, அவ்வர்த்தத்தை ராவணனாகக் கு முபதேசிக்கிறான்.

உபதேசிக்கிறபடி யென்னென்னில்; நாம், இவ்வொருமறுஷ்ய ரென்று எளிதாககினைக்கும்படி நின்று கரன்முதலான துஷ்டர்களை ஸம்ஹரித்து தர்மத்தை கிலைநிறுத்தி அவ்வவர்க ளடிகழித்தபடி தர் மாதிமோஷ்யாந்தமான புருஷார்த்தங்களையருளின ஸர்வ சக்தரானவி வர், ஸமஸ்த கல்யாணகுண பூர்ணருமாய் ஜகத்சுக்ஷணத்தி லுத்ஸா ஹித்து அதினுபாயங்களை யாராய்ந்து அதற்குவேண்டும் ஸஹாயங் களை ஸம்பாதித்து ஸர்வோத்தரயுத்திகுசலருமாய், ஸர்க்காந்தர்யம்மியு

மாய், ஸத்யஸங்கல்பருமாய் அப்ராக்ருத திவ்யனிக்ரஹ புக்தருமாய் இக்குணங்கள் வந்தேறி யன்றிக்கே ஸர்வகாலிகமாக வுடையருமாய், ஜம்ம ஜராமரணங்கள் முதலான விகாரகூல்பருமாய், கார்ய வர்க்கங்களில் பெரிதான மூறத்தவத்துக்கும் அதுக்கும் மேலான அவ்பக்தப்ரக்ருதிகளுக்கும் உத்க்ருஷ்டருமாய், ஸர்வாதாரமுமாய் ஸர்வசரீரியுமாய் ஸகல பலப்ரதருமாய் ஸர்வபோஷகருமாய், ஆச்ரிதரக்ஷணூர்த்தமாகஎப்போதும் சங்கசக்ராதிகஞ்சாபுதங்களை யுடையருமாய், சேதனதோஷங்களைக் காணவொட்டாமல் மறைத்து அவர்களை அங்கீகரிப்பித்தும் அவர்களுக்குப் ப்ராப்யையாயுமிருந்து ஒருக்ஷணமும்பிரியாத ஸ்ரீதேவியையும் அவருக்காவரணமாய் அசித்தத்வாபிமாசியான ஸ்ரீவத்ஸ மென்னும் மறுவையும் மார்விலுடையருமாய், ஸர்வதேசஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வர்க்கும்ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஜேதாவுமாய், ஸர்வாதிசருமாய், ஸ்திரருமாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன்.

ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் ப்ரவேசித்து அவைகளை வ்யாபித்து இருக்கிற அவர் தான் ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்வாயியாயிருந்து, தேவர்களாலழிவில்லை பென்று ராவணனுக்கு வரங்கொடுத்த படியாலும் தேவர்களுக்கு முன்புராவணவதார்த்தமாக வரங்கொடுத்தபடியாலும் அவ்வாங்களை ஸத்பமாக்குகைக்காக உருவைமாறாடி ஸமஸ்த கல்யாணகுண பூர்ணராய் சத்ருக்களை யழிக்கைக்காக அதிக்ஷுத்ரமென்று ராவணன் கழித்துவிட்ட மறுஷ்ய சரீரத்தைப்பூண்டு, உன்னலித்தனைகாலம் ஜயிக்கப்பட்டு அவமாநத்தை யடைந்து தேஜோஹீநராய் ஸஞ்சரிக்கவும் பேசவும் பெருதேயிருந்து இப்போது வாக்ரங்களாகத் தங்கள் ஸ்ரூபத்தை மறைத்து வந்தவதரித்து பெருமானைப் பற்றி தேஜஸ்விகளாய் புத்தத்தில் புகுந்து உன்னை ஜயிக்கயத்தித்து வீரவாதங்களைப் பண்ணி பெருமானைப் புகழ்ந்துகொண்டு அவருக்கு சத்ருவதத்திலுபாயங்களைக் கற்பித்துக்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற தேவர்களால்சூழப்பட்டு, எல்லார்களைக்கும் விஷயராய், தனக்கு ரக்ஷணீயர்களான ஜகங்கள் க்ஷேமத்துக்காகவும். அபராதிபை தன்மடியாதபோது ராஜாவான தனக்குநேரிடும் பாபம் வரலாமக்காகவும் பாபியான உன்னைத் தண்டித்து உன் பாபங்களைப்போக்கி உனக்கு நன்மையத் தருகைக்காகவும் பரதாராபஹாரமும் தேவ ராஜ பந்து

தேரோஹங்களும்தான் பண்ணிநின்ற உன்னை இந்தக் கார்யங்களில் ஸஹ காரிகளாய்த் போந்த உன் பரிவாரத்துடன் தன் தேஜஸ்ஸினால் கொன்று மஹாதேஜஸ்வியாய் நின்றார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யாழகாணம், ககசு - ம் ஸும-ம், சச - ம் தேராகும்.

-----:0:-----

பிராட்டியுடைய சுஜயபுஷ்பாந்தேராகும்.

----- (0) -----

வாவாநா வா ஸாஹாநா வா வயாஹாணா வவஹி |
காராஹா காராணா காராஹாநா காராஹாநா காராஹாநா || கசுநி.

அர்த்தம்.—வவஹி - வாவாநா (ஹாஹாநா)! வாவாநா வா - பாபிகள் விஷயத்திலும், ஸாஹாநாவா-புண்யவான்கள் விஷயத்திலும், வயாஹாணா - வதத்துக்கு யோக்யமானவர்கள் விஷயத்திலும், காராஹா - உத்தமபுருஷனாலே, காராணா - தயையானது, காராஹா - பண்ணத்தகுந்தது; காராஹா - ஒருவனும், காராஹா - அபராதம் பண்ணுகிறதில்லை (என்கிறது) - இவ்வாறு.

கவதாரிசென். ராவணனும்பட்டு பெருமானும் விஜயிகளா னாரென்று பெரிய விபுயத்தைப் பிராட்டிக்குத் திருவடி விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டியும் வீதிவிகுடித்தாலே, வீம்மல் பொருமலாய் ஸுலபையாயிருக்க, இவனும் விக்கலுக்கு வெம்மாற்றம்போலே “கிணுவிஹாபலேஹி கிணுநாநாவிஹாபலே” என்று பெரியவிபுயத்தை விண்ணப்பஞ்செய்த வெனக்கு ஒருபுறமாத்றஞ்சொல்லாதே தேவர் எழுந்தருளியிருந்த விருப்பென்னதானென்று திருவடி விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டியும் உனக்கு ஸஹாமாகத் தரலாவதென் றில்லாமெகாண் நான் பேசாதிருத்தென்ன; இவனுமில்லாவிடே நம்மவேகதிதத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து கொள்வோமென்று பார்த்து தேவரைச்சுற்று முற்றும் நகிந்த ராகுவினாகி

[illegible]

வ்யா. (பாவாநாவாஸாஸாநாவா) இவர்கள் நீ நினைத்திருக்கிறபடியே வாவெவகளாகவுமாம், நான் நினைத்திருக்கிறபடியே ஸாவெவகளாகவுமாம்; அதுதானேயன்றே உடேஸும்; “ஊஊயடிவி தஸுஸுராசி” என்றும்போலே. அழுக்குடையவனன்றோ குளிக்க பூபூயுடையான். அவர்கள்வாவெவகளாகிலன்றோ நாம் ஸாவம் கொடுக்கவேண்டுவது. ஸாவெவகளாகில் உன்பால் வேணுமோ? அவர்கள் வுணுங்களை கைகொடுக்குமே. கை முதலில்லாதார்க்கன்றோ கை முதலாக வேண்டுமென்றான். (வயாநாணாடி) ஊஊனை ஊணிக்கவும் அல்லாதானாத் தவிரவுந் சொல்லுகிற யதிஸாவம் தேவரைத் தோற்றிக்கழித்துப் புகக்கடவதோ வென்ன; ஆரேனுமாக் ஸாணாமதரை ஸாணிக்கக்கடவதென்கிற விஸேஷஸாவம் உன்னை தோற்றிக்கழித்துப் புகக்கடவதோ வென்கிறான். (ஹவஜி) பின்னைபுமவன் வுவிதிநியவிடாமையாலே, ஹரிஹரி யென்கிறான். “ஹவஜி” என்று நச்சினத்தை நச்சுந் ஜாதியான மை கண்டோமென்கிறான். வலிஷுஷுஷுஷிகள் சேகரிக்கும்படியான ஐகாசாவஸத்தில் பிறத்தாயில்லை; யோயினாய் ஜநக

சூவுத்திலே பிறந்தாயில்லை; காட்டிலே பணையோடு பணைதாவித்திரி
 சிற ஜாதியிலே யிறே பிறந்தது; அங்குனெத்தாருக்கு ஸரணமதி
 யோட்டையது தெரியாதென்கிறாள். “வாநரோதூ” என்றவள்
 தானையிறே “ஹவஜி” என்கிறாள். ராஜாக்களுமாய் மூலையடிபே’
 நடக்கவுரியருமா யிருக்கிற பெருமானும் எங்கள் முன்னித்தனை
 கோவித்தறியார்; நீவாநரஜாகியா யிருந்துவைத்து இங்ஙனே
 கோவிக்கக் கடவையோ. (கார்புங்குரூணரோரூண) இவர்கள்
 ஸுணுவாவங் கிடக்க, இப்போ தோடுகிற டயநீயடிபெஸ
 யைப்பாராய். இவர்களுக்கு ஒரு ரகசுநிலையே, இப்போதிவ்வ
 ளவிலே நாமிரங்கவேணுங்காண். (சூரூண) இவைபெல்லா மிப்
 போது நான் கற்பிக்கவேண்டுமென்படியாவதே உனக்கு. (சூரூண)
 வெந்நூவுரகரூணவணி தனென்கிறது பொய்யோ? அவையுமெல்
 லாங் கற்றுக் கேட்டிருக்கச் செய்தேயு மிப்போது ராஜமோஷி
 யில் வரியியமானபடி யாகாதே. அந்த மோஷியில் வரியியம்-
 பழக்கமிதே. நீ இங்ஙனே சொல்லவல்லையாயிற்று, நான் பிறந்த
 பின் அமோஷி இங்ஙன்னிறத்த தாகாதென்று கருத்து. (நகரூணா
 வரூணுதி) ஸஸ்வாரத்தில் குற்றமில்லாதாரா? திரைக்கிக்கடலா
 டப்போமோ? நமக்குத்திரையனாக ஊவித்திருக்கிற பெருமாள்தான்
 குற்றவாளரல்லரோ? நான், நான் குற்றப்பட்டவளல்லேனோ? நீ, நான்
 குற்றவாளனல்லையோ? பெருமான் குற்றவாளரானபடி யென்னென்
 னில்; தாம்காடேறப்போந்தார்; அவர்பின்னே மடலூருவாரைப்போ
 லே இலையபெருமானும் போந்தார்; தம்மோடே வனகாணுஹோமம்
 பண்ணக்கடவதாக இலையகலப்படுத்திக்கொண்டு நானும் போந்தேன்;
 என்னைப் பிரிந்து பத்துமாஸ யிருந்தார்; நான் வாராவிட்டால் தன்ன
 தோரம்பு இயங்கமாட்டாமையிலையிறே. இவ்வழி இத்தனை நாள்
 பிரித்திருக்க வல்லரானபோதே பெருமான் பக்களிலே யல்லவே குற்
 றம்; வாராதூறுத் துக் கருமாணமாகப் பேசாதிராதே அதுதன்
 னைச் சொன்ன வென்பக்க லன்றோ குற்றம்; இன்னுயகன் சொன்
 ன ஸாரூஞ்செய்த வடியாரை தண்டிக்கப் பார்த்தவன்று பெரு

மானருளிச்செய்த கார்புஞ்செய்யப்போந்த வுண்ணை முற்பட தண்டித்துக் கொண்டன்றோ ராவணன் சொன்ன கார்புஞ்செய்த விவர்களைத் தண்டிப்பது ; ஆகையாலே நீ யல்லையோ குற்றவாளன். எல்லாப்படியாலும் பெருமாளொரு விஷயத்தை முனிந்தவன்று ஆறவினெகக்குநானுண்டு ; நானுமவர்வழியோடு போகவேண்டியிருந்தவன் அ எனக்கு நீயுண்டென்றிருந்தேன் ; நீயுமின்னையானால் சுவராயஞ்செய்வார்க்குப் புகலாவாருண்டோ வென்கிறான். கசடு.

தா த்பர்யம்.—திருவடி, லங்காபுரியில் ராவணவதாநந்தரம் பெருமாள் நியமத்தைப் பெற்றுப் பிராட்டியை யழைத்து வருவதாக அசோகவசிகையிற் சென்று பிராட்டியை உபதரவித்துவரும் ராக்ஷஸிகளைக்கண்டு, இவர்களை சின்னபின்னமாக்கிக்கொன்றுவிடுகிறேன், இதைஎனக்கு அநுமதிபண்ணவேண்டுமென்றுயாசிக்க, அப்பொழுது பிராட்டி, நீர் இவர்களை பாபிஷ்டர்களாக வெண்ணினீர் ; ராஜாஜ்ஞையினால் தங்கள் ஜாதிக்குசிதமான கர்மங்களை யதுஷ்டித்தபடியால் இவர்களைப் புண்யம் செய்தவர்களாக நினைக்கிறேன். இவர்கள் பாபிகளென்றிராகிலும் புண்யம்செய்தவர்களைப் புண்யமே ரக்ஷிக்குமாகையால் நமக்கு தயநீய்ப்பாபிகளே. நாமும் இவர்கள் பாபத்தையேயிறே அபேக்ஷித் திருப்பது. ஸாபராதரான இவர்கள் வதத்துக்கு யோக்யர்களேயாகிலும் துர்பலர்களாகையால் உத்தமபுருஷன் தயவுசெய்து இவர்களை ரக்ஷிப்பதே புக்தம். சாஸ்தரத்தினுழ்பொருளானவினுகளை யோடு கிளைதாவி மேல்மேலே ஸஞ்சரிக்கிற உமக்குத் தெரியாது. ஸாபராதனைத் தண்டியாவிடில் சாஸ்தரவிரோதம் வருமே யென்னில், ஸர்வஜ்ஞரான பெருமாள் தன்னை நம்பிவந்த வெண்ணைப் பத்துமாஸமாய் உபேக்ஷித்தார் ; நான் பாரதத்தாய்தை விட்டும் இவைகளைச் சொல்லவும் யத்நித்தேன் ; ராஜாஜ்ஞாபாலநம் இவர்களுக்கு தோஷமாகில் நீரும் ராமாஜ்ஞையை யதுஷ்டித்தீர் ; இதார்கள் அபராதிகளென்பது கைமுதிகந்யாயஸித்தம். நிரபராதியான புருஷனில்லாமையால் தயைக்கும் விஷயமில்லாமல் போய்விடும். ஆகையாலிவர்கள் ரக்ஷணீயரென்று அபயப்ரதாநம் பண்ணினான்.

பெரியவாச்சான் பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

கனியோகம் - கௌ - ம் ஸும - ம் - கௌ - ம் ஸுராஜம்.

—(0)—

உத.,--யஸு ராஜம் ந வஸுஜுதம் யஸு ராஜோ நவஸுஜி |

நிதித ஸ வஸே ஸோகே ஸூதா வேஜம் விமஹுதே ||

அர்த்தம்.--யஸு-எவன், ராஜனு-ஸ்ரீராமனையும், நவஸுஜுதம்-காணுதிருப்பதே; யஸு - எவனை, ராஜனு - ஸ்ரீராமனும், நவஸுஜி-பாரதிருக்கிறாரே; ஸு - அவன், ஸோகே - உலகத்தில், நிதித-தாவிக்கப்பட்டவனும், வஸே - வாஸம்பண்ணுவன்; ஸூதா-விதன்னுடைய ஆதமாவும், வஸுஜி - இவனை, விமஹுதே - நிந்திக்கிறது.

வஸு. (யஸுராஜநவஸுஜுதம்) (ராஜி) என்கிறது கண்ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தை; காணுதிருக்கிறான் யாவனெருவன். (யஸு) எத்தனையேனு முயர்ந்தவனாகவுமாம். (து) இது தப்பினாலும். தப்பாதது தப்பினால் வரும்து இவ்வளவன்றென்கைக்காக விசேஷிக்கிறது. (யாஸுராஜநவஸுஜி) எத்தனையேனும் சிறியாரும் இவர்கண்பார்வைக் கிலக்காகாதாரில்லை. (யஸு) எத்தனையேனும் சிறியவனென்கிறது. எத்தனையேனும் சிறியாரிதே இவர்கண்ணிற் பார்வைக்கிலக்காவார். “யாருமோர் நிலைமையென வறிவரியவெம்பெருமான் யாருமோர் நிலைமையென வறிவெளிய வெம்பெருமான்”. ஸ்ரீஹாடிகளுடைய ஜாநத்துக்கும் சுவிஷயமாயிருக்கும்; ஓரிடைச்சிக்கும் வேடனுக்கும் கைபுகுந்திருக்கும். எத்தனையேனும் உயர்ந்தவனாகிலும் பெருமாளுடைய ஒருவேளை புறப்பாடு காணானில் அவன் பெரியனல்லன்; எத்தனையேனும் சிறியனாவன் பக்கலிலும் தப்பாது அவருடைய பார்வை; தப்புகிறான் யாவனெருவன், அவன் அவஸூக்களோடும் எண்ணப்படான்; எண்ணப்படாமையிலே எண்ணப்படும்; எல்லாரும் நிதித்து “ஹி,ஹி” எண்ணப்படும். இவனை நிதிப்பார் வஸுஜாடிகள் தொடக்கமானார் நால்வரிருவரோ வென்னில்; (நிதிதஸுவஸேஸோகே) (ஸோகே.நிதித) இவனை நிதிக்கைக்குரிய ரல்லாதாரில்லை. விஷயபுவணானவன், இப்போது பதியாய் மேல் நாகமாயிருக்கச்செய்தே,தான் “நல்லதுசெய்கிறேன்” என்றிருக்குமே; அப்படி தான் “நல்லது செய்கிறேன்” என்றிருக்குமோ வென்னில்; (ஸூதா-வேஜம்-விமஹுதே) தானும் தன்னை நிதித்

துக்கொள்ளும். திருக்கைத்தல மிழந்தவன், “இற்றைப் புறப்பாடு காணப்பெறுதலாம் கருப்பூரமும் எனுமிச்சங்காயும் பெற்றோமாகில் முடிந்து பிழைக்கலாயிற்று” என்றிருக்குமிதே. கசஎ.

தாத்தாயம்.—எவ்வளவு பெரியனாகிலும் ஸ்ரீராமனைவிக்காத வனும் ஸ்ரீராமன் கடாக்ஷத்துக்கு பாத்ரமாகாதவனும் லோகத்தில் நித்திக்கப்படுவதே யல்லாமல் தன்னையும்தானே நித்தித்துக்கொள்ளு வன். கசஎ.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

சுடையாயிரகாணம், க - ம் ஸம-ஓம், க - ம் பேராகம்.

உஉ.—மஹதா ஜாதௌகௌ ஹதேந தஜாநவம்|

ஸத்ருவோ நித்யஸத்ருவோ நீதஃவீதிவாஸஸுதஃ||கசஅ.

அர்த்தம்.—சுநவம் - தோஷமில்லாதவராயும், நித்யஸத்ருவம் - எப்போதும் ஆத்மவிரோதியான இந்த்ரியங்களை ஹிம்ஸிக்கிற வராயும், ஸத்ருவம் - லவணஸூரன் முதலான விரோதிகளைக் கொன்றவருமான சத்ருக்காழ்வான், வீதிவாஸஸுதஃ - ப்ரேமத் தினல் முன்னே செய்யப்பட்டவராய் (ப்ரேமேடுக்கப்பட்டவராய்); தஜா - அப்போது, ஜாதௌகௌ - மாமாவான யுதாஜித்தினு டைய க்ருஹத்தைக்குறித்து, மஹதா-போகாநிற்கிற, ஹதேந- ஸத்ருதாழ்வானுலே, நீதஃ - அடைவிப்பிக்கப்பட்டார்.

வ்யா.—(மஹதா) என்கிற வதஜாதநிஷேடஸத்தாலே போ கிறவிடத்தில் தனக்கொரு வ்யோஜந முண்டாயாதல், இங்கே ஜாதாவிசார்க்களைக் கேள்விகொள்ளாதல், வத்வஜான பெருமா னைக் கேள்விகொள்ளா மிவ்வளவு மின்றிக்கே அவனையொழிய ஜீவி க்கமாட்டாதபடியாலே போனானென்கை. (ஜாதௌகௌ) யாயா ஜித்தழைத்தது அவனை யாகையாலே போக்கிலுஷேஸுடுவெத்யு மவனுக்கு; இவனும் அவனுஷேஸுடுவாய் போனானென்கை. (ஹதேந) வசுவதியுடும் தஞ்சி, பெருமானும் ராஜித்தைப் பொக ட்டுப்போய், இளையபெருமாள் “தொடர்ந்த அடிமை செய்யவே னும்” என்றுபோய், ஸத்ருவாழ்வானும் “நினை யல்லதறி யேன்” என்றிருக்கும் டிபெஸ்யிலும் ராஜித்தை அடிக்கக்கடவன்

என்றயிற்று ஸ்ரீவலிஷஹமவான் திருநாமம் சாத்திற்று; “ஹாத
 உத்ராஜ்யஸ்ய ஹரணாஃ” என்றானிறே ஸ்ரீஸதாநீகன். (ததா)
 இருவரும் ராஜபூத்ரர்களாய் நக்சுத்ர ஹேஷிண்டானால் பிரி
 த்து ஸேஹிதபுமிட்டுப்போக வுடாஹமாயிருக்க அவன்போனதுவே
 ஸேஹிதபுமாகப் போனனென்கை. “மஹதா” என்கிறதிலே
 சுயபுலிபிமன்றே; “ததா” என்றதென்னென்னில்; அங்கு லேகாநி
 வுத்தியைச்சொல்லிற்று; இங்கு அதுக்காஸ்யமான சுஹஜாஸுநிவ
 தியைச் சொல்லுகிறது; ஆகையாலே பூநாஸுத்திஷாஷமில்லை;
 ஸேஷக்ஷவிருராயிறே இரண்டும். (சுநவஃ) சவயில்லாதது
 இவனுக்கேயிறே. சுஹமாவது - உடேஸுவிருராயிறே; இவ்விட
 த்திலவமாவது ராஜஹதி. இத்தை வாவமென்னப்போமோ வென்
 னில்; வாவத்தில் பூணும் நன்றாயிருக்க லேகாஷிவிருராயியாகை
 யாலே பூணும் “சுஹவருராராணியியபாவபு” என்று
 வாவஸவவாறுமாயிற்றிறே; ஆகையாலே ஹதாநவதுத்தியாகிற
 உடேஸுபுத்திக்கு விருராயியாகில் ராஜலெளடாபுத்தில் கால்தாஸு
 மதுவும் வாவமாயித்தனையிறே; “ராஜேஷுஷாஷிஷாஷி”
 என்று ராஜாநவதுத்திக்கு இடைச்சுவராகச் சொல்லிற்றிறே ராஜ
 லெளடாபுத்தை; ஹதாநவதுத்திக்கு இடைச்சுவ ரென்னுமிடம்
 சொல்லவேண்டாவிறே. (ஸதூஷு) பிள்ளைகளுடைய ஸுத்திலே
 ஸங்களைப்பார்த்துத் திருநாமம் சாத்துகிற ஸ்ரீவலிஷஹமவான்,
 பெருமாள் கண்டாராயழகாலே துவக்கவல்லாகத் தோற்றுக்கையா
 லே “ராஜன்” என்றும், இளையபெருமானுக்குக் கெஹுமே
 திரூவகமாகத் தோற்றுக்கையாலே “ஹுஷணன்” என்றும், திருநா
 மம் சாத்திதற்போலே. இவருடைய ஸுத்திலேஸத்தைக் காணவே
 ஸதூக்கள் மண்ணுண்ணும்படி யிருக்கையாலே “ஸதூஷு”
 என்று திருநாமம் சாத்தினன். (நிசுஸதூஷு) வாவஸுஸதூ
 க்களை யன்றிக்கே ஸுஸுஸதூக்களான ஐநியங்களை ஜயித்திரு
 க்கு மென்கை. அவ்விநிய ஜயத்தினெல்லை எவ்வளவென்னில்;
 “பூஸாஷுஷிவிதூவஹாரிணஸு” என்கிற ராஜலெளடாபுத்
 திலும் துவக்குண்ணு தொழிஸ்கு அதாகிறது - பெருமாரோப் பத்
 தும்போதும் தன்னுக்கப்பாலேயாதல், அவருடைய வெஹுஷணுக்
 தாலேயாதலன்றிக்கே தனக்குமேஸுஸுண இவனுக்கே விஷயம்

போதே அவரை யதுவர்த்தித்து நிழல்போலே அத்யந்தம் பாதந்தர
மாயெழுந்தருளினார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடி களேசரணம்.

சுயோயுகாகாணம், திசு - ம் ஸம-ம், நட - ம் ஸோகம்.

—(3)—

உத.—ந ய வீதா சுயா ஹீநா ந வாஹ உவி ராவவ.

உஹத-உவி ஜீவாஹ ஜவாநுதூரவிவோஜு தெளகசு.

அர்த்தம்.—ராவவ - ரகுவம்ஸத்தி லவதரித்த ஸீராமே !
சுயா - உம்மாலே, ஹீநா - ரஹிதயான, லீதா - ஸீதாதேவி,
ந - பிழைக்கமாட்டாள்; சுஹஉவி - நானும், நய - பிழைக்கமாட்
டேன்; சுவிஜீவாவ - பிழைத்தோமானால், ஜவாசு - ஜலத்தில் நின்
றும், உஜுதௌ - எடுக்கப்பட்ட, உதூரவிவ - மீன்கள்போலே,
உஹத-உ - க்ஷணகாலமே (ஜீவிப்போம்).

வா. டேவரை யொழிந்தவன்று பிராட்டியு முள்ளாகாள் ;
அடியேனு முளனாகேன். டேவரையொழிந்தவன்று முதலிலே ஜீவி
க்குமதானில்லை. (சுவிஜீவாவ) யஜீவாவ. (உஹத-உ) ஒரு
க்ஷணகாலம். (ஜவாநுதூரவிவ) ஜலத்தைப் பிரிந்த உதூரம் ஜீவிப்
பது அந்நீர் நசையறும்ளவுமிறை; அப்படியே நிலென்று சொன்ன
வாடுகெ-உம்முடைய திருவுள்ளத்திலேயு முண்டென்றறியு மள
வுங்காண் நாங்கள் ஜீவிப்பது.

கசக.

தாற்பரியம்.—ஸீதாபிராட்டியும் அடியேனும் தேவரீரைப் பிரிந்
தால் ஜீவிக்கமாட்டோம். ஜீவித்தாலும் ஒருக்ஷணமே ஜீவிப்போம்.
எப்படியென்றால், மதஸ்யத்தை ஜலத்திலிருந்து வெளியிலெடுத்தால்
அந்த ஈரமிருக்கும்வரையிலும் ஜீவித்து உலர்ந்தவாறே நசிக்குமாப்
போலே, தேவரீர் நுளின வார்த்தை தேவரீர் திருவுள்ளத்திலேடுகிற
தென்று அறியும்ளவுமே ஜீவிப்போம் ; அது தெரிந்தால் உத்தர
க்ஷணமே முடிந்துபோவோம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

சுயோயுகாகாணம், அசு - ம் ஸம-ம், க - ம் ஸோகம்.

—(0)—

உத.—சுயவகேசுய ஸஹாவம் வக்ஷணவது உஹதந்.

ஹதந்—சுயவகேசுய மஹா மஹந மோஹஸி கரு

அர்த்தம்.—சூய - அதுக்குப் பிற்பாடு, மஹநோமாவரஃ - காட்டில் வஸிக்கிற, மஹஃ - குஹப்பெருமான், ஐஹாதுநஃ - மஹாதுபாவரான, அக்ஷணஸு - இனையபெருமானுடைய, ஸஜாவஸு - நல்ல நடத்தையை, சுபுரேயாய - அபரிமிதப் பராவத்தையுடைய, ஹரகாய - பரதாழ்வானையும் பொருட்டு, சூதுவகேசு - சொன்னார்.

அவதாரிகெ. (சூதுவகேசுஸஜாவஸு) உதாரதி. ஸீஹரதாழ்வான் வாராதின்ருனென்று ஸீமஹப்பெருமான் தேட்ட வநஹாரும் இனையபெருமான் செய்ததை யெல்லாம் சொல்லத் தொடங்கினார். “வந்தபோது செய்யும்படி சொல்லுகிறதென்; ஓடமின்றதே, கோலிருந்ததே, தானும் தன் வரிகரமும் அக்கரைப்படும்படி காண்கிறேன்” என்று சூதுஹவித்தன யிருந்தான்; சுநஹாரும் ஸுஜீஹுள்ளிட்டார் வந்து, “இனையபெருமான் ஸஹாவம்போலே காண் ஹரதாழ்வானுடைய ஸஹாவமிருப்பது, அவனை நீ காணவே ணுங்காண்” என்ன, இவனுமபோய்க் கண்ட வநஹாரும் “இவனுடைய ஸஹாவமிருத்தபடியென்” என்று சூதுரூபப்பட்டு இவனுக்கு நம்மால் கொடுக்கலா முவஹாரமென்னென்று பார்த்து, இவனுக்கு ஸஜுஸமான உவஹாரும் இனையபெருமான் ஸஹாவங்களாமித்தனை என்று அவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

வரா. (சூதுவகேசுஸஜாவஸு) ஸஜாவமாகிறது - ஸதுக்கருடைய சூதாரம். “ஸதுஸஸாரயுவாஹஃ” “ஸாரயவஃகஜீணஜோஷாஸு” என்கிறபடியே ஸதுக்களாவார் கஜீணஜோஷரிதே. ஹாவம் சூதாரம். ஒருவன் சுயுடவான், சுலிஜாதன், விதான், என்றறிவது அவர்களதுஷாநங் கொண்டிதே; அப்படியேயிறே இவனுடைய வநுஷாநமும். பெருமான் கண்வளர்த்தருளுகைக்குப்பூக்களறுப்பது, படுக்கைபடுப்பது, தாமரையிலையைப் பறித்து தண்ணீரை முகந்து திருவடிகளை விளக்குவது, பின்னையும் தண்ணீரை முகந்து அமுதுசெய்யப்பண்ணுவது, சேஷித்தத்தை பிராட்டியை யமுதுசெய்யப்பண்ணுவது, கண்வளர்த்தருளப்பண்ணி கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு நம்மையுங்கூட வசிர்த்து நோக்குவதாய் காணுமவருடைய சூதாரமிருத்தபடி. என்று அவர்வூதாஹத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். (அக்ஷணஸு)ஐஹாதுநஃ) கடலைக்கையாலே இதைக்கத் தொடங்கினார். (அக்ஷணஸு)ஐஹாதுநஸஜாவம்

ரஞ்சய்ய - ரஞ்சிக்கடவேன்; வீர - ஸமர்த்தரானவரே! தே - தேவரீருடைய (எதிரில்), ப்ரதிஜாநாஸி - ப்ரதிஜை பண்ணுகிறேன். (இப்படி செய்யாவிடில்), லோலவழ - (வஸ்துவாக) இருக்க மாட்டேன், வீரலோகஹக் - வீரரானதசரதர் அடைந்த லோகத்தை மடையக்கடவேன்.

வ்யா. (ராஜினி தவாரஞ்சய்ய) "ரஞ்சய்யேணவயேந" என்கிறபடியே உம்முடைய ரஞ்சணம் பண்ணுகையன்றிக்கே உம்முடைய ராஜித்தையும் ரஞ்சிக்கடவேன். எனக்கு தாடிஸும் வ்ரூபமாளும் உம்மாலென்னை மீறவொண்ணாது காணும். (சுஹாவேஷவஸாமரஸ) கடனுக்குக்கரை ஸேஷமாயிருக்கச் செய்தையும் கரையை சுதிக்ருதிக்கமாட்டாதிதே கடல்; அப்படியே, "நீர்பெரியர்" என்று, உம்மாலென்னை விஞ்சவொண்ணாது காணும். (ப்ரதிஜாநாஸி) நானிப்படி ப்ரதிஜைபண்ணுகிறேன். (தேவீர) ஒருகோழை முன்னேயோ நான் ப்ரதிஜைபண்ணிற்று; ப்ரதிஜைபண்ணினால் அதைத் தலைக்கட்டித் தரவல்ல ஆண்பிள்ளைத் தனமுடைய உம்முடைய முன்னே யன்றோ? (லோலவழ) இப்படி செய்திலேனாகில் உம்முடைய வஸ்தியில் வதிட்கப்பெறா தொழிகையன்றிக்கே உம்முடைய ராஜித்திலும் வதிட்கப்பெறாதவனாகிறேன். (வீரலோகஹக்) உம்மை முடிசுடி யநுலவிக்கப் பாரித்து அதுபெறுதேபோன வசுவதிட்புக்க லோகம் புகுகிறேன்.

தாத்தாயம்.—ஸமுத்ரத்தின் கரை ஸமுத்ரத்தைக் காப்பது போல் தேவரீருடைய சேஷபூதனான அடியேன் தேவரீரையும் தேவரீருடைய இந்த ராஜ்யத்தையும் காப்பாற்றக்கடவேன். இதை தேவரீர் தலைக்கட்டிவைப்பீரென்று தேவரீர் முன்னில் ப்ரதிஜைபண்ணுகிறேன். இப்படி செய்யாவிடில் என்னுடைய ஸ்வரூபமழிந்து தேவரீரைவிட்டு தசரதர்போன லோகத்துக்குப் போகக்கடவேன்; என்று வநவாஸம்போக யத்தித்தகாலத்தில் வந்ததுக்கெழுந்தருளக் கூடாதென்ற அபிப்ராயமாக ஸ்ரீகௌஸலையார் முன் பெருமானைப் பார்த்து இனையபெருமாளருளிச்செய்தார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

சுயோய்யாகாணம், சுஎ - ம் ஸமடம், சுச - ம் ஸோகம்.

—(1)—

உ. —யேதுராஜஸு ஸுஹுடி ஸுலேபு தே உலபு உதவஸு!

ஸோகஹாரேண வாக்ரானா ஸுபநம் ந ஜஹு ஸுடா|| கருஉ.

அர்த்தம்.—ராஜஸூ - ஸ்ரீராமனுக்கு, ஸுஹுடி - ஸ்நேஹி
தர்கள், யேது - எவர்களுடைய; ஸுவேது - ஸமஸ்தமான, தே - அவ
ர்கள், ஸோகஹாரண - துக்காதிக்கத்தினால், சூகராஹா - ஆக்ர
மிக்கப்பட்டவர்களும், சிவஜேதஸூ - அறிவில்லாத மகஸ்ஸை
புடையவர்களையும், ஸயநடி - படுக்கையை, தஜா - அப்போது,
நஜஹு - விட்டார்களில்லை.

வரா. (யேது) யுகவாதி போக்கையதும் உத்திபண்ணினான்,
ஸ்ரீகௌஸுமெயார் ஜெனாஸாலமும் பண்ணிவிட்டான்; அவ்வள
வன்றிக்கே பத்தொன்பதாம் ஹவஜேயாயிற்று தோழன்மார்
படி. (ராஜஸூ ஸுஹுடி) தாய் தகப்பனுக்கு மலறத்தவையும்
வெளியிடும்படி யுட்புக்கவர்களிடே தோழன்மாராகிறார். தங்களைப்
பேணாதே அவனுக்கே நன்மையை யெண்ணிப்போந்தவர்கள் படுகு
லைப்பட்டார்களென்றது. (ஸுவேது தே) ஒரு விஹித்யாக ஸா
ஜாவாதிபெற்றிருக்குமாப்போலே. (சிவஜேதஸூ) ஸுஹுதுக்க
ளாகில் எழுந்திருந்து காலேக்கட்டி மீளாதொழிவா என்னென்
னில்; அறிவுகலத்தால் செய்யுமத்தாத கெஞ்சில் வெளிச்செறிப்பில்
லாதபோதும் செய்யப்போகாதிதே. அறிவு கெடுவதற்கு ஹேது
வென்னென்னில்; (ஸோகஹாரணயாகூராஹா) மலையமுக்கினம்
போலே ஸோகம் அமுக்காதிக்கச் செய்வதென். (ஸயநடி நஜஹு
ஹுடி) படுக்கையை விட்டெழுந்திருத்தார்களாகில் மீட்டுக்கொண்டு
புகுத்த வாசியன்றே; தாத்தாமே படுக்கையின் கிடத்து போந்தவர்க
ளன்றே. கருஉ.

தாத்தாயம்.—திருவயோத்யையில் பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்த
ருளின உருத்தரம், பெருமானுக்கு நன்மையை யெண்ணிப்போருகிற
தோழன்மார்கள் ராமவிரஹத்தை ஸஹிக்கமாட்டாமல் துக்கத்தினு
லமுக்குண்டு செய்யவேண்டுவ தின்னதென்றறிபாமல் படுக்கைவிட்
டெழுந்திருக்கமாட்டாம லிருத்தார்கள்.

பெரியவாச்சான்பின்னே திருவடிகளே சரணம்.

சூரணுகாணம், சுரு - ம் ஸமடம், உரு - ம் ஜோகம்.

— : —

சூ. — ஹவஜே ந சூ. — தஜே ந யஜேஜே ந வ. — கருணா.

ஹவா பொ. — ஜே ந யஜேஜே ந உருவாது; வ. — தா. — ஜே ந உருவா.

அர்த்தம்.—மூஷண - லக்ஷ்மணனே ! ஊவஜேந - அபிரா யத்தை யறிந்தவராயும், க்ருதஜேந - பண்ணவேண்டும் ப்ரகாரத் தைத் தெரிந்து கொண்டவராயும், யஜ்ஜேந - தர்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவராயும், வுத்ருண - புத் என்கிற நாகத்தில் நின்றும் ரக்ஷி க்கத்தக்கபிள்ளையுமான, ஸ்யா - உம்மாவே, யஜ்ஜாதா - உதாரசீல ரான, விதா - தகப்பனான தசரதர், ரீ - எனக்கு, நஸுவ்யதூ : போகவிடில்.

ஹா. (ஊவஜேந) “கிரியதா” என்று சொல்லுகிறவரிடே இளையபெருமான்; இப்படி செய்யவல்ல நீர் கம்மைக் கேட்டதென் னென்கிறார். வணடஸாரவெழைச்சமைத்த வனநாபம்சொல்லுகிற வாவெடுத்துவிடே. (ஊவஜேந) அல்லாதவை சொன்னாலும் தாமும் பிராட்டியுமாய் வணகாஹமாயிருக்குமிடங்கள் சமைக்கும்படி இளைய பெருமானுக்குப் பெருமானாருளிச் செய்யாநீதே; நெஞ்சாலே நினை க்கு மித்தனையிதே; இன்னனையறிந்த செய்தார். (க்ருதஜேந) அதிவேயந்தக்கே, செய்து போருமடி யறிந்த செய்தார். அது பதினாபிரமான்டே உயித்த உத்ருவந்தி மெதொள்மலமிகின்று பிள்ளை பெற்றவனாகையாலே இவ்வென்னைத் துருக்கிறோ என்று நினை வை யாராய்த்தும், இவர்க்கெத்தாலே என்னகுற்றவருகிறதோ வெ ன்று போருந்து மிடங்கள் பார்த்தும், அவன் செய்து போருமடைவு ஆறவராயிற்று. (யஜ்ஜேந) நினைவறிந்தாலும் செய்துபோருமடை வறிந்தாலும் தானும் ஸாஜிவாசுதுனா பின்பு எனக்குமோரிருப்பி டம் வேண்டாவோ வென்மிருந்து மவனுக்கு இது செய்யவொண்ணா திதே; அந்நன்னறிக்கே, அத்தலையில் தாடிஸ்யுமே நமக்கு ஸூரலி வமான பின்பு பிள்ளை யத்தலைக் குறுப்பாகச் செய்து போருமதே நமக்கு வருத்தது என்று அத்தலைக்காகச் செய்யுமத்தையே தமக்கு கூதுவமுென்றிருப்பர். (ஸுவேதாஜி). தாமுள்ளவன் தாமுள ராய் தாம் போனவன்நைக்கும் உம்மைவைத்துப் போனாரென்கி றார். (வுத்ருண) “வூசு” என்று ஒரு நாகவிஸேஷமாய்அதில் புகாதபடி நோக்குமென்றாயிற்று வுத்ருனென்று பேராகிறது; ஐய ருக்கு கம்முடைய கூலிதவிலியன்றிக்கேயொழிகைதனக்கு மேற்ப டநிரயமில்லைநீதே; அவர்க்கு வாராதபடி நோக்குகிறீர் நீரிதே’ (யஜ்ஜாதா) வசுவதிபுஷுஸூதனாவாதே, கம்மையரை யொப்பா ருண்டோ? அவந மொருவரே; தாமிருந்தான் தாம் வேண்டுவன

வெனக்குச்செய்து தாம் போனவன்று நமக்குவேண்டுவன செய்கைக்கு உம்மைப்பெற்றுத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துப்போவதே. (22) இருவருக்கும் விதாவானமை யொத்திருக்கச்செய்தே “ 22 ” என் கிறாயிற்று; அவர் நமக்குச் செய்யுமவை நீரிருந்து செய்கையாலே நாமவரை இழத்திலோம் ; நீரிழத்திராகிவித்தனையிறே. கருக.

தாத்தாயம்.—லக்ஷ்மண! என் மகஸ்ஸிநுக்கும் அபிப்ராயத் தையும் செய்யவேண்டும் விதத்தையும்றிந்து இந்த கைங்கர்யமே உத் தமதர்மமென்று தெரிந்துகொண்ட நீர் அதிஸுந்தரமான பர்ணசாலை யை நிர்மித்துத்தகப்பனார் செய்யவேண்டும் கார்யங்களைச் செய்திரா கையால், என் தகப்பனார் போனதின வெனக்கொரு குறைவுமில்லை என்று பர்ணசாலை கட்டினபிற்பாடு ஸீராமன் இளையபெருமானைக் குறித்துச் சொன்னார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

சூரணுகாணம், சுரு - ம் லக்ஷ்மண, சுரு - ம் ஸூராகம்.

—(0)—

20.—சூலி நயா லாபு உடாரஸீலா ஸிலாதலே வலவடி
உடோவா வலிஷா | காஹலிதா வுக்ஷண ஜாதஹாலா காரோஹ
லீதா வஹுவாகுஜாதபு || கருச.

அர்த்தம்.—லக்ஷண .. லக்ஷ்மணனே ! சூலிநு - இந்த, ஸிலா தலே-பாறையின்பேரில், வலவடும் - முன்பு, உடாலாபுடி - என் னோடேகூட, உடாரஸீலா - தாராளமான ஸ்வபாவமுடையவனும், காஹலிதா - மனோஹரமான புன்சிரிப்பை யுடையவருமான, லீதா - ஸீதாபிராட்டி, உடோவாவலிஷா-நாற்புறமும் ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்தவளாய், ஜாதஹாலா - உண்டான சிரிப்பை யுடைய ளாய், லாபு - உம்மைக்குறித்து, வாகுஜாதபு - வசநஸமுஹத்தை, வஹு-அநேகவிதமாய், சூஹ - சொன்னார்.

சுவதாரிபெகெ. (சூலிநு) முன்புதாமும் பிராட்டியும் ஜகதீ-
வாழிகள்பண்ணி லுரலுமாகப் பரிமாறித்தோரிடத்திலே பிராட்டி-
யைப்பிரிந்துதாமுமிளையபெருமானுமாய்த் தேடிக்கொண்டுவாராகிற்
கச்செய்தே அவ்விடத்தைக்கண்டு இளையபெருமானைப் பார்த்து அ-
ருளிச்செய்கிறார்.

வாட (சூலிநு) இப்படி வெறுந்தையாயிருக்கிற விடத்திலே
கான் அன்று நாமெடுப்பெடுத்தது. (உடாலாபுடி) வுணய

பாரெனெயில் தம்மைத்தாம் சால மதித்திறே யிருப்பது. நாமுக்கட
க்கானவந்த சோழரோபாதிபாகக் கடக்க நிற்குமபடி அவளுடைய
அளவுடைமையும் விஜயமாகப் பரிமாதினபடியும் காண். (உதார
ஸீதா) படைவிட்டிருந்த ஊள் மாமனார் மாமியார்க்குக் கூசுப்படி
விடுவாரோபாதி அளவுபடவாயிற்று ஹோமம் செல்லுவது ; இப்
போது அவ்வளவன்றிக்கே வணகானுலுமாமையாலே தன்னை முற்
றுட்டாக வயபுலுடாரும் பண்ணிக் கொண்டிருந்தா ளாயிற்று.
(ஸீதாதருவவ்வுடா) ஜெகதெவெ பண்ணுகிற தோரிடத்திலே
ஸீதாதமாய் இளைத்தவிடத்திலே அதிலே எதுவதாகப் பெருமாள்
முற்கோலிக்கணிசிக்க, “ஹேகதிஜாஸுடகாலுறா” என்கிறவ
திலேயுமொரு ஸுஸாயமுண்டிறே இவருக்கு ; அத்தை இவரு
டைய உழிதாதினைக் கொண்டறிந்த இவரை இளைப்பிக்க வேணு
மென்று பார்த்து பெருமானேறுவதாகக் கணிசித்த துறையை யடை
த்துக்கொண் டிருந்தான். (உவோவவிஷ்டா) அப்படியா யிருக்
குமிறே யெங்கும். (காணுவிதா) வெறுப்புறத்திலே தானே துவ
க்கவல்லவன் ; முறுவலைச் சேர்த்தாற்போலே யாயிற்று உவந்தானி
ருப்பது ; அதுக்குமேலே அப்போது பிறந்த வெற்றியாலே ஜாத
ஹாலெயொளாயிற்று. (காரோஹ) இதுக்கு முன்பு தொடங்கி
னவற்றில் தலைக்கட்டாதே மீளுமதில்லையிறே பெருமாள் ; இதொன்
றும் தலைக்கட்டப் பெற்றதில்லை ; அத்தாலே அஜித்துக் கவிழ்தலையிட்
டார் பெருமாள் ; அவ்வாவிடா, இவரைப்போரப் பொலியச்சொல்லி
க்கொண்டாடு மிளையபெருமாள் உவத்தைப்பார்த்தான் ; “பாரீரோ
தம்பியீர் ! நீங்கள் நினைத்த தெல்லாம் தலைக்கட்டினி தோனிறே ;
நீங்கள் வல்லவைய ஆண்பிள்ளைகள் ; நாங்கள் பெண் பெண்டுகள் ; நீங்
கள்வேட்டைக்கும் வினைக்கும்போய் வுராவரிக்குமவர்கள் ; நாங்கள்
விடுவிட்டுப் புறப்பட்டறியோம் ; உங்களுக்கு நினைத்த வகைகளெல்
லாம் தலைக்கட்டலாமிறே ; உங்கள் தமயனார் வென்றாரிறே” என்று
வெஹுஉவமாகக்கொண் டிவ்வாதெயருளிச் செய்தாளாயிற்று.

தாத்தப்பயம்.—லக்ஷ்மண ! குருஜநங்களான மாமனார் மாமியார்
ப்ரதிபந்தமில்லாத இந்த ஏகாந்தமான விடத்தில் முன்பு ஸீதாதேவி
தாராளமாகத்தன்னை எனக்கூதநமாக்கி என்னை ரஸிப்பித்துக்கொண்டு
போருகையில், ஒருவர் ஜலக்ரீடைபண்ணி இளைந்து இந்த சுற்பா
லையெயிலே இளைப்பாறநான் நினைத்திருக்கையிற், என்னுடையமுக

விகாஸாதிகளால் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை, யறிந்து என்னைப்பரி
ஹஸிக்க நினைத்து, எனக்கு முன்னமேதான் அந்தப்பாறைமேலேறி,
நான் எந்தவழியாய் ஏறப்பதித்தாலும் அங்கங்கெல்லாம் எனக்கேற
அவகாசமில்லாமற் செய்து, அநிஸூத்ரமாயும் புன்சிரிப்பையுமு
டைய முகமுடையவளாய், ஓங்குகளிலுட்கார்த்து என்னைஜயித்து
ஆப்பொழுது பெரியசிரிப்புடன், தம்பியாரே! நீங்கள் புருஷ ஸிம்ஹ
ங்கள், நான் ஸாமர்த்தியமில்லாத பெண்பிள்ளை; நீங்கள் நினைத்தது
நினைத்த ப்ரகாரம் நிறைவேற்றுவீர்கள், நானொன்றும் செய்யவறி
யேன்; இப்போது உம்முடைய தமயனார் என்னை ஜயித்தாரே
அதைப் பார்த்தீரன்றோ; என்றிப்படி அநேக ராஸோக்திகளை உம்
மோடு சொன்னான்றோ என்று ஸீதா தேவியைத் தேடுங்காலத்தில்
இளையபெருமானோடு ஸ்ரீராமன் அருளிச்செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

கிஷ்டாக்காணம், உஅ - ம் ஸமடம், உஅ - ம் ஸூாகம்.

—(0)—

20.—நாநுஜேவிநீதவஸு நாயஜுவேடடியாரிண:

நாஸாரிவேடிவிஷுஷ ஸுகுஜேவம் ப்ரஜாவிதஸு || கருதி,

அர்த்தம், சுநுஜேவிநீதவஸு - ருக்வேதத்தில் சிஷிதனாக
தவனுக்கு, ஸவஸு - இப்படி, ப்ரஜாவிதஸு - ஸம்பாவிக்கைக்கு
நஸுகு - ஸாத்யமன்று; சுயஜுவேடடியாரிண: - யஜுவேதத்
தைத் தரியாதவனுக்கும், ந - ஸாத்யமன்று; சுஸாரிவேடிவிஷுஷ:
ஸாமவேதத்தை யறியாதவனுக்கும், ந - ஸாத்யமன்று.

வ்யா. (நாநுஜேவிநீதவஸு) சுநுஜேவ்யாஸுட்ப்ரகாஸ
சுமான ஸுஜேவம் ஸிக்ஷிதனவனுக்கல்ல திப்படி. வாகெட்சொ
ல்லவொண்ணாது. (நாயஜுவேடடியாரிண:) யஜுவேடடிம் வார
யாரணந்தானே அறிது; அதை யறிந்தவனுக்கல்லது இவ்வா
கெட்சொல்ல வொண்ணாது. (நாஸாரிவேடிவிஷுஷ:) ஸாரிவே
டிம் மாநவிஸேஷங்களறியவரிது; அதறிந்தவனுக்கல்லது இப்படி.
வாகெட்சொல்ல முடியாது. (ஸுகுஜேவம்ப்ரஜாவிதஸு) இத்
தை யெல்லாவற்றையு மயிகுரித்தவனுக்கல்லது நம்முன்னே இப்படி.
வாகெட்சொல்லலாமோ வென்றிரிதே பெருமான், கருதி.

தா த்பர்பம்.—ருக்மஜுஸ் ஸாமவேதங்களை ஸுசிக்ஷிதமாயறி யாதவன் இப்படிவார்த்தை சொல்லவறியாள் என்று திருவடி விஷய மாய் இனையபெருமானைப் பார்த்துப் பெருமானருளிச்செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

கிஷிக்ஷாகாணம், க-ம் ஸம-ம், ககரு-ம் ஸோகம்.

-----:0:-----

உஉ.—வஜ்ஜெவெளமநிகவஹம் சிவம் ஸோகவிநாஸநது|

| யநஜா யுகுண ஸேவணே வஃவேவாவவநஜாஸுத்யு||கருக.

. அர்த்தம்.—யுகுண-லக்ஷ்மணனே! வஜ்ஜெவெளமநிகவஹம் - தாமரஸம் ஆம்பல் இந்த புஷ்பங்களின் பரிமளத்தை அடைவிப்பியா நிற்கிறதாயும், சிவம் - பரிசுத்தமாயும், ஸோகவிநாஸநது - துக்க ததைப் போக்கடிக்கிறதாயும் இருக்கிற, வஃவேவாவவநஜாஸுத்யு- பம்பாஸரஸ்ஸின் தீரத்திலிருக்கிற வளங்களில் நின்றும் விசுகிற காற் றை, யநஜா - புன்யவான்கள், ஸேவணே - பரதிக்ஷிக்கிறார்கள்.

வஜா. (வஜ்ஜெவெளமநிகவஹம்) கலம்பகஞ் சூடுவாரைப்போ லே. (சிவம்) இதினத்தனை நன்மையுடையாரொருவருமில்லை. இது க்கு நன்மையென்னென்னில்; (ஸோகவிநாஸநது) மனமே விசு வயம்பண்ணுது. ஸோகம் மறுவலிடாதபடி பண்ணும்போலே யிரா நின்றது. (யநஜா) யநமுடையராயிருப்பார் கூடாதித்துக்கு அஞ்சார் களிறே. (ஸேவணே) அஞ்சாமையே யன்றிக்கே இத்தை யறுவலிக் கைக்கு வளகாணமான ஸுமம் தேடாதிப்பர்கள். (வஃவேவாவவந ஜாஸுத்யு) “சூகசுரத்திலே நெருப்பு” என்னுமாப்போலே. கருக.

தா த்பர்பம்.—லக்ஷ்மண! பம்பா தீரத்திலிருக்கும் தோட்டங்க ளிலிருந்து புறப்பட்டு அங்குள்ள தாமரைமுதலான அநேக புஷ்பங் களின்மேல்விழுந்து அதின் ஸுகந்தங்களைக்கொண்டு குளிர்ந்துவிசு கிற இந்தக்காற்றானது, இப்போது விரஹியான என்னைமுடித்து என் னுடைய துக்கத்தைப் போக்கப்பார்க்கிறது. தன் பரியைகளுடன் கூடினபுன்யவான்கள் இந்தக்காற்றை எதிர்பார்த்துக்கொண்டன்றோ அத்தத் இடங்களில் வளிக்கிறார்கள்; என்று மலயமாருத தப்தரான பெருமானருளிச் செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

ஸு-நீரகாணம், ஈச-ம் ஸம-ம், உக-ம் சூரகம்.

உரு.—ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம்
வசு-யம் பதி ஜீவையம் ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் உரு

. அர்த்தம்.—சுரு - நான், ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் - ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம்
கூடன, வீரய - ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம், ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம், ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம்
ஸ்வந்தத்திலேயாவது, வசு-யம் பதி - பார்ப்பேனையானால், ஜீவையம் - பிழைத்திருப்பேன்; ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் - ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம், உரு - என்னு
டைய விஷயத்தில், உரு - பொருளையுடையதாயிருக்கிறது.

புரா. (ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம்) ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் கண்டாலும்
உருவநிலை உருவநிலை ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம். (ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம்) பி
கிமபோது இருவரையுங்கூடப் பிழைக்காமல் காணுமிடத்திலும் இரு
வரையுங்கூடக் காணவேண்டுமென்றே ஆசைப்படுவது. அப்போது
இருவரும் பிழைக்காமல் தங்களில் கூடினார்களோ இல்லையோ என்
னும் கூதிசுருபண்ணியிருக்குமே. (வசு-யம் பதி ஜீவையம் ஸ்ரீ
மதுவியாசராமாயணம்) என்னவெல்லாம் யறிந்த முகங்காட்டாமல்கு
அவரே யன்றிக்கே இதுவும் என்னை நியமவேண்டுமோ என்றானே.

தாதுபாயம்.—ஸ்வந்தத்திற் கண்டாலும் என் துக்கங்களைப்
போக்கவல்லான பெருமானையும் இளையபெருமானையும் ஸ்வந்தத்
தில் பார்த்தாவது ஜீவிக் கலாமென்றால் அதுவும் என்னிடத்திலாவ
யைபண்ணி வாராமலிருக்கிறது; என்று நாக்ஷணிகள் மத்யத்திலிருப்
பவளான பிராட்டி யருளிச்செய்தாள்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸு-நீரகாணம் - கசு-ம் ஸம-ம், சு-ம் சூரகம்.

உரு.—ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம்

நாதுசுரு - கசு-ம் ஸம-ம், சு-ம் சூரகம்.

. அர்த்தம்.—ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் - ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம், யீசு - புத்திமா
னான, ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் - ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம், ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் - உத்
யோகத்தை யறிந்தவளான, ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் - ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம், ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் -
மழைக்காலத்தில், ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் - கங்காநதப்போலே, ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் - மிக
வும், ஸ்ரீமதுவியாசராமாயணம் - கலங்குநிலையில்.

வஞ். வெயிலி நம்மைப் பிரிந்து ஐராத்நிலே வதிட்யா
நின்றனென்றதுக்கு வெறுக்கிறேனுமல்லேன்; இனி வலிய ருக்ஷ
ஸாலே பிரிவுபிறந்தது; இனி யெங்கனே நாம் வாயிக்கும்படி என்
றதுக்கு வெறுக்கிறேனுமல்லேன். அதாகிறது - கடக்கவிருந்தாளா
கில் கடலை யணைசெய்து நாலுபயணம் உள்ளே எடுத்துவிட்டுத் திரு
கிறது; இனி பிரிவுக்கு ஹைதூலுதனான பையலைக் கிழங்கெடுத்
துப் பொகடத்திருகிறது அக்காரும்; நானிதொழிந்த அல்லாதவற்
றுக்கு வெருவேன்; இதுதான் றுக்குமே நான் லோஹிப்பது. அதேதெ
ன்னில்; (வெயிலு) ஹுகிவகடே, இவைபோலேகாணும், என்
னம்பால் மீளவிடலாவ தொன்றன்றே? அனைக்குக் கிழக்குப்பட்ட
நீரை மீட்கப்போகாதிறே. கருக

தாத்தாயம்.—லீதை வெரு தூரதேசத்தி விருக்கிறுளென்று
வது, அவனைக்கொண்டுபோன ராவணன் பலவாணையால் அவனை
யெவ்விதத்தில் ஜயிப்போமென்றாவது நான் சிந்திக்கவில்லை; ஆகி
லும், அதுபவயோக்யமான இந்த யௌவனம் வயர்த்தமாய்ப் போய்
விடுகிறே; இதுமறித்தும் வாராதே என்று இதுக்கே நான் சிந்திக்கி
றேன் என்று ஸுமத்ராதீர்த்தில் காற்று ஸுகமாக வீச அப்பொழுது
லீதையை கினைத்துப் பெருமாளுளிச் செய்கிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவழகனேசரணம்.

உதரஸ்ரீராவாயணம், சுரு - ம் ஸுமடும், சுரு - ம் ஸோகம்.

—(0:0)—

சுரு.—ஸேஷேஷோகே வரூரோ ராஜநு ஸுயி நிகழ்வு பிரகிஷிதே!

ஹதிஸு நியதா வீர் ஹாவோ நாதநுத மஹதி கருக.

அர்த்தம்.—ராஜநு - ஸ்வாமியே! லே - எனக்கு, வரூ: - உத்
க்ருஷ்டமான, ஸேஷ: - பரீதியானது, ஸுயி - தேவரிடத்தில்,
நிகழ்வு-எப்போதும், பிரகிஷிதே-ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டது, ஹதிஸு-
பக்தியும், நியதா - நித்யமாகச் செய்யப்பட்டது; வீர் - குரான
வரே! ஹாவ: - அபிப்ராயமானது, ஹநுத - வேறிடத்தில், நம
ஹதி - போகிறதில்லை.

வா. (வேலுஹாஜேவரலி) “என்றனளவன்றால் யானுடை யவன்பு”. (ராஜநுசுயி) இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று, *அதுவு மவனதின்னருளே. (நித்யுபுதிவீதி) இன்றன்றாகில் மற்றொ ருபோது கொடுபோகிறேமென்ன; அங்ஙன செய்யுமதன்று, யதிடு யைப்பற்றி வருகிறதாக்கையாலே; “நின்னலாலிலென்கான்” என்னு மாப்போலே. (ஹதிஸுமியதா) ஹேஹமாவதென்; ஹதியாவதென் னென்னில்; பெருமானை யொழியச் செல்லாமை பிறந்து வுகிறே, சுத்தில்முடிந்த ஹதிவதிடுதிலே ஹேஹம்; ஹதியாவது-“நில்” என்ன “ஹாஹ” என்னும்படியாய் முறையறிந்து பற்றின இளையபெரு மாள் நிலை. (வீர) தன்னைத் தோற்பித்த துறை. உம்முடைய வீர ன்கொண்டு புறம்பே வென்றீரென்று இங்கு வெல்ல முடியாது. தானும் வீரனாகையாலே தோற்பித்த துறையைப் பிடித்தப் பேசுகி றார். (ஹாவோநாநு) ஹதிவதி என்னை மீட்டராகிலும் என்னு டைய நெஞ்சை மீட்கப்போகாது. “ஹதி” என்கிறது “மற்ற ரானு முண்டென்பார்” என்னுமாப்போலே கொடுபோக நினைத்த ஹேஹத்தின்பேருங்கூடத் தனக்கு சுலஹிமாயிருக்கிறபடி. சுரு.

தாத்தபர்யம்.—பட்டாபிஷேகமான வந்ததாம் அவ்வவர்கள் கோ ரின அபிஷ்டங்களை அவ்வவர்களுக்குத் தந்து உமக்கென்ன வே னுமென்று திருவழியைப் பெருமாள் கேட்க, திருவடி, ஸ்வாமி! வே வரீரைவிட்டுப் பிரிந்தால் நிற்கப்போகாத பீரீதியும், ஸ்வரூபாநுரூப மாக ப்ராப்தமான கைங்கர்யங் கொள்ளுகைக்குண்டான அபிநிவேச மும் தேவரீருடைய இந்த ராமாவதாரத்தையே எப்போதும் பற்றி யிருக்கும். தேவரீருடைய ஸாமர்த்யத்தினால் என்னை மோகத்ததுக் குக் கொண்டுபோகத் திருவுள்ளம் பற்றினாலும் என்னுடைய மநஸ் ஸு இதைவிட்டு வேறெங்கும் செல்லமாட்டாது என்றுசொன்னார்.

பெரியவாச்சரன்பிள்ளை திருவழிகளேசரணம்.

தனிஸ்ரோகம் முற்றிற்று.

